

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MR. GARCIA

— T L S W A N —

BAY GARCIA

T L SWAN

Telif Hakkı © 2020 T L Swan

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu e-kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

İÇİNDEKİLER

Teşekkür
Minnettarlık
Bay Garcia

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

Bölüm 35 Sonsöz

Bay Masters Alıntı Sonsöz

Ayrıca T L Swan

TEŞEKKÜRLER

Harika ekibime teşekkür etmek için yeterince
anlamalı kelimeler yok.
Kitaplarımı tek başıma yazmıyorum. Bir
ordum var.
Dünyanın en iyi ordusu.

Kellie, dünyadaki en harika asistan.
Sen harikasın. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Keeley, sen sadece harika bir kız değilsin, aynı zamanda harika bir
çalışansın. Benimle birlikte çalışmak istediğin için teşekkür ederim. Bunun
anlamı çok büyük.

Harika beta okuyucularıma: Vicki, Am, Rachel, Nicole, Lisa K, Lisa D,
Nadia ve Charlotte. Teşekkür ederim. Çok fazla şeye katlanıyorsunuz ve
sizi bir sonraki bölüm için beklettiğimde bile asla sızlanmıyorsunuz.
Hayatıma girdiğiniz için ve size arkadaşlarım diyebildiğim için nasıl bu
kadar şanslı oldum, asla bilemeyeceğim.
Biliyorum.

Rena'ya göre, hayatıma taze bir nefes gibi girdin ve bir şekilde beni
benimsedin.
Bana inandığın için teşekkür ederim. Sen benim Yang'ımın Ying'i ya da
Tang'ımın Ting'isin.

Vic, beni daha iyi yapıyorsun ve arkadaşlığın çok değerli.

Lindsey & Linda, benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.
Çok minnettarım.

Motive olmuş mofoslarıma. Sizi çok
seviyorum.
Kim olduğunu biliyorsun.

Linda'ya ve Forward'daki Halkla İlişkiler
Ekibime.
Başından beri benimleydin ve sonuna kadar da
benimle olacaksın.
Her şey için teşekkür ederim.

Kuğu Takımı'ndaki ev kızlarıma.
Siz yanımdayken her şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Beni her gün
güldürdüğünüz için teşekkürler.

Bu yıl listeme yeni birini ekliyorum.
Amazon.
Kitaplarımı hayata geçirmem için bana harika bir platform sağladığınız için
teşekkür ederim. Ben kendi işimin patronuyum. Siz olmasaydınız,
hayallerimdeki işe sahip olamazdım. Geçen yıl çalışmalarına olan inancınız
ve desteğiniz inanılmazdı.

Ve yaşamak için dört nedenime, güzel kocama ve üç çocuğuma.
Senin sevgin benim ilacım, motivasyonum ve çağrım.
Sensiz hiçbir şeyim yok. Yaptığım her
şey senin için.

GRATITUDE

*Minnettar olma niteliği; minnettarlık göstermeye
ve iyiliğe karşılık vermeye hazır olma.*

*Bu kitabı alfabeye ithaf etmek istiyorum. Çünkü bu
yirmi altı harf benim hayatımı değiştirdi.*

*Bu yirmi altı harfin içinde,
Kendimi buldum
ve hayalimi
yaşıyorum.*

*Bir dahaki sefere alfabeyi
söylediğinizde onun gücünü hatırlayın.*

Her gün yapıyorum.

BAY GARCIA

Sorumluluk Reddi

Sebastian Garcia "tatlı bir adam" değil.

Eğer güçlü iradeli erkeklerden hoşlanmıyorsanız, bu kitabın sonunda hoşlanacaksınız.

İyi
eğlenc
eler!
Xo

Nisan

Trafiğin uğultusu kulakları sağır eden bir hızla geçip gidiyor.

İnsanlar, tıpkı karıncalar gibi, sıkışık kaldırım boyunca koşuştururken uyum sağlıyorlar.

Londra'da sabah trafiğinin yoğun olduğu saatler her zaman telaşlı geçer. Meşgul insanların en meşgulleriyle dolu hızlı tempolu bir mekke ve ben de farklı değilim, bir kafedeki işime gitmek için acele ediyorum.

Sabahın erken saatlerine kadar çalıştıktan sonra her zamanki gibi geç kaldım.

Bu öğleden sonra gireceğim sınavdan gerçekten yüksek bir derece almam gerekiyor. Hukuk diplomam için tam burs almak harikaydı ama şimdi dünyanın öbür ucunda ailemden ve arkadaşlarımdan uzakta yaşamak hiç de öyle değil.

Yeterince HD alırsam, Amerika Birleşik Devletleri'ne geri dönmeyi ve orada okumayı umuyorum. En azından o zaman bir ailem olur ve parasız bir öğrenci olmak o kadar da yalnız hissettirmez.

Dört yönlü işlek bir kavşağa doğru ilerliyorum. Çok kalabalık ve birçok insan karşıdan karşıya geçmek için ışıkların değişmesini bekliyor. Dükkanların sırasına karşı durup bekliyorum, sadece bir bakış atıyorum ve dizlerinin üzerinde, dağınık ve ayakkabısız bir adam görüyorum. Dizlerinin üzerinde oturmuş, elinde bir fincan, etrafındakilerden bozuk para istiyor. Cüzdanımı çıkarıyorum, lanet olsun, yanımda hiç nakit yok.

Herkes onu görmemiş gibi davranırken kalbim daralıyor, sanki o yokmuş ya da önemli değilmiş gibi, toplumda bir lekeymiş gibi.

Evsizlere ve yoksullara karşı nasıl bu kadar hissizleştik? Bağımlı olduğu varsayılıyor. Bu insanlar onu görmezden gelmeyi böyle haklı çıkarıyor. Onlar

Eğer tepki verirlerse onun bağımlılığını beslemiş olacaklarını düşünüyorlar. Nazik olmak için zalim olmak gerektiğini düşünüyorlar.

Anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum.

İç karartıcı gerçekliğimizi düşününce nefes alıyorum. Marka isimleri ve sosyal medya ile dolu bir gerçeklik. Bu zavallı adamın olmadığı her şey.

Gözümün ucuyla bir adamın onun önünde durduğunu görüyorum.

Uzun boylu, pahalı bir takım elbise giyiyor. Siyah saçları ve yakışıklı yüzüyle kültürlü ve varlıklı görünüyor.

Ayağa kalkar ve adama bakar.

Olamaz, ne yapacak? Dileniyor diye onu sokaktan mı atacak?

Polisi arayacak mı? Ya da daha kötüsü.

Evsiz adamın önünde tek dizinin üzerine çöküyor ve kalbim sıkışıyor.

Işıklar değişti ama caddenin karşısına geçemeyecek kadar endişeliyim. Bu adamın ne yapacağını görmem lazım. Onu ayağına kadar sürüklemese iyi olur, yoksa kendimi kaybederim.

O zararsızdır. Onu rahat bırakın.

Dilenciye savunmak için yakışıklı adamın taşaklarını tekmelediğimi hayal ediyorum.

Aptal, zengin dangalak.

Takım elbiseli adam bir şeyler söylüyor ve evsiz adam başını sallıyor. Cüzdanını almak için takım elbiseli ceketinin iç cebine uzanmasını, elli poundluk bir banknot çıkarmasını ve uzatmasını izliyorum.

Ne?

Evsiz adama bir soru sorar ve dilenci sanki Tanrı kutsal bir armağan vermiş gibi ona gülümser. Evsiz adam yakışıklı adamın elini sıkmak için elini uzatır ve adam hiç tereddüt etmeden elini sıkar.

Zengin adam etrafındakileri umursamadan başını sallayarak ayağa kalkar ve dönüp caddenin karşısına geçmeden önce ona veda eder.

Onu uzaklaşırken izliyorum ve kendi kendime gülümsüyorum, insan ırkına olan inancım tazeleniyor.

Vay canına, bu beklenmedik bir şeydi. Adımlarımda bir sıçrama ile yoluma devam ediyorum. Sonunda caddenin karşısına geçip iki sokak ilerledikten sonra takım elbiseli adamı tekrar görüyorum. I

Onu görebilmek için boynumu öne doğru eğdiğimde, cebinden çıkardığı küçük bir şişe el dezenfektanı ile ellerini dezenfekte ediyor.

Kalbim kabardı. Ellerini temizlemek için evsiz adamın görüş alanından çıkana kadar bekledi.

Düşünceli de.

Durup onu izliyorum, yakışıklı ve muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasında.

Karısının kim olduğunu merak ediyorum, şanslı sürtük. Eminim çocukları da iyidir.

Köşede kayboluyor ve ben dönüp kafeme giriyorum, kapının üstündeki zilin sesini dinliyorum.

Monica kasadaki yerinden başını kaldırıp baktı. "Selam."

"Merhaba." Gülümsüyorum ve çantamı dolaba koymak için yanından geçip arka tarafa gidiyorum.

Kafe tıklım tıklım dolu, her koltuk dolu. Lanet olsun, sakın bir sabah geçirmeyi umuyordum. Enerjimi öğleden sonraki sınavım için saklamalıyım.

Lance bir kutu fincanı arka kapıdan çıkarırken, "Selam hatun," diyor.

"Bu gece çalıştığını sanıyordum," diye kaşlarımı çatıyorum.

"Çağrıldım." İç çekiyor. "Bugün bu bok çukuru için havamda değilim."

"Kulübe katıl." Kasadaki yerime gitmeden önce siyah beyaz önlüğümü giyip arkadan bağlıyorum. "Ben devralıyorum."

Kalçamla Monica'yı yoldan çekiyorum ve o da yana doğru sendeliyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor, "Bourbon-itis'ten

ölüyorum." "Borbon kötüdür. O bok seni öldürür,"

diye fısıldıyorum. Sıradaki kişi öne çıkıyor.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Keçi sütünüz var mı?" diye soruyor modaya uygun görünümlü kadın.

"Umm." Monica'ya sormak için arkama bakıyorum ama o ortadan kaybolmuş. Keçi sütünü daha önce hiç duymamıştım.

Müşteri "Keçi sütlü zerdeçalı latte istiyorum, teşekkürler" diyor.

"Gidip kontrol edeyim." Soracak birini bulmak için hızla arka tarafa geçtim.

Lance kutuları kesiyor. "Keçi sütlü zerdeçalı latte servis ediyor muyuz?"

Lance yüzünü buruşturuyor. "Kim bu b o k u içmek ister ki?"

"Bu deli orada."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "İnsanlar moda olmak için çok uğraşıyor. Keçi sütü zerdeçalı. Şimdi hepsini duydum."

"Yani, bu bir hayır mı?"

"Kesinlikle hayır." Bir kutuyu parçalıyor. "Burası keçi sağılmayan bir bölge."

Kıkırdıyorum. Monica yanımdan geçip arka kapıdan çıkıyor ve sokağa giriyor. "Tuvalete gidiyorum. Kendimi hasta hissediyorum."

"İyi misin?" Kapıya doğru koşarken ona sesleniyorum.

"Onun nesi var?" Lance soruyor.

"Akşamdan kalma.

Burbon." Lance yüzünü

buruşturuyor. "İğrenç."

"Kahve makinesini benim için kapatır mısınız?" Monica kapı arkasından çarparak kapanırken şöyle der.

Dükkânın önüne geri döndüğümde büyük bir kuyruğun beni beklediğini görüyorum.

Harika. "Üzgünüm, keçi sütü zerdeçalımız yok." "Neden yok?"

diye sorar müşteri.

"Çünkü stoklarımızda yok. Özür dilerim." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Burası keçi sütü içilmeyen bir kahve evi."

"Bu yeterince iyi değil. Menajeri görmek istiyorum."

Siktir git, sürtük. Bugün senin için havamda değilim. Görevli bir müdür bile yok.

"Şimdi!" diye bağıyor.

Bir gülümseme daha taklidi yapıyorum. "Gidip onu getireyim."

Arkadan Lance'e doğru yürüyorum. "Müdürü görmek istiyor."

"Kimin var?"

"Keçi yavrusu." "Ne

hakkında?"

"Bilmiyorum. Siktiğimin keçileri! Çık oradan." Kasaya doğru yürüdüm.

"Bir dakika sürmez." Gülümsüyorum. "Bir sonraki kişiye hizmet edebilmem için lütfen kenara çekilir misiniz?"

Bana ters ters bakıyor ve kollarını kavuşturuyor, sonra kenara çekilip bekliyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sıradaki adama sordum.

"Merhaba." Sırıttı. Oh Tanrım.... *sen değilsin*. "Benim, Michael."

"Evet." Yaltaklanıyorum. "Hatırlıyorum. Merhaba, Michael."

Sana ne getireyim?" "Her zamankinden alayım." Göz kırıyor.

Siparişini alıyorum ve kapının zili başka birinin girdiğini söylemek için çalıyor. "Dört pound doksan beş olacak," diyorum soğuk bir şekilde.

Michael'ın kartını alıyorum ve kart makinesinden geçiriyorum. Michael'la sıradan bir konuşma yapamıyorum çünkü çok flörtöz.

Kadının "Keçi sütü istiyorum" dediğini duyuyorum.

"Şey, bizde hiç yok," diye yanıtlıyor Lance. Sesinin tonundan onun da bugün bu saçmalıkları dinleyecek havada olmadığını anlayabiliyorum.

"Bunu hemen menüye koymanızı istiyorum."

Lance'e bakıyorum. Yüzü ölüm saçıyor ve gülümsememi gizlemek için dudaklarını ısıırıyorum.

"Bakın hanımefendi, keçi sütü istiyorsanız başka bir yere gitmeniz gerekecek. Biz keçi sağmıyoruz."

"İnek sağmayı mı tercih edersin?"

"Ya da onları kahve dükkanından kovarım," diye mırıldanıyor Lance kuru bir sesle. "Ya da."

Tanrım... Gülümsememi saklamak için başımı eğiyorum.

"Az önce bana inek mi dedin?" diye soluk soluğa kalır kadın.

Siktir git, sürtük. Bu kadar dramatiklik yeter. Git artık. "Yardımcı olabilir miyim?" Sıradaki müşteriye soruyorum ve kuyruğa bakıyorum. Büyük kahverengi gözler bana bakıyor ve şaşkınlıkla geri çekiliyor.

Bu o.

Sokaktaki adam.

"Merhaba." Çekingen bir şekilde gülümsüyorum ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Üzerine tam oturan koyu lacivert bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giyiyor. Avrupalı ya da öyle bir şey gibi görünüyor.

"Merhaba." Sesi derin ve boğuk.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Merhaba."

Birbirimize bakıyoruz. *Hay sikeyim.* Bu adam tamamen muhteşem. Sanki aklımı okuyormuş gibi yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Ona aptalca gülümsüyorum ve omuzlarımı kamburlaştırıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Siparişimi öğrenmek ister misin?"

"Oh." Durakladım. "Ben de seni bekliyordum." Yalan söyledim.

Kahretsin, yıldızlara vurulmuş bir genç gibi davranıyorum. Kendine gel, *aptal.* "Ne istersin?"

"Duble macchiato alayım, lütfen."

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı büküyorum.

Kahvesi bile sıcak. "Başka bir şey ister misiniz?" diye soruyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Ne gibi?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime

çıkıyor. Beni tamamen telaşlandırdığını fark ederek
sırıttıyor.

Oh, lanet olsun, sakın davran, olur mu?

"Kek mi?" Cevap veriyorum. "Çok lezzetliler."

"Pekâlâ." Gözleri benimkileri tutuyor. "Neden bana sürpriz yapmıyorsun,
April?"

Beynim teklerken ona bakıyorum. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Önlüğünde yazıyor."

Gözlerimi kıstım. "Ah... doğru." *Lütfen, Toprak Ana, beni bütün olarak yut. Ne güzel yuttun.* "Ah, affedersiniz. Bugün onunla değilim," diye kekeleyorum.

"Bana çok iyi görünüyorsun." Bana ilk gerçek gülümsemesini veriyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Resmileşti: *Bu adam çok lezzetli.*

"Peki ya senin adın?" Kalemimi onun fincanına tutarak soruyorum. "Sebastian."

"Bay Sebastian?"

"Bay Garcia."

Sebastian Garcia. İsmi bile seksi. "Karınız için bir kahve daha ister misiniz?"

"Karım yok." "Kız

arkadaş mı?"

"Kız arkadaşım yok." Yüzünde bir kez daha bir gülümseme beliriyor. Bilgi almak istediğimi biliyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdaki hava çatırdıyor.

Sırada arkasındaki adam derin bir iç çeker. "Acelem var, biliyorsun."

Oh, kaybol. Burada flört etmeye çalışıyorum. Sik kafalı.

Bay Garcia kenara çekiliyor ve ben de dikkatimi onun arkasındaki adama veriyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Kızarmış jambonlu ve peynirli sandviç istiyorum ve çabuk yapsanız iyi olur" diye bağılıyor.

"Elbette, efendim." Kahretsin, Londra'daki bütün pislikler neden bugün benim kafemde?

"Affedersiniz." Yan taraftan duydum.

Adam ve ben başımızı kaldırdığımızda Bay Garcia'nın bize doğru bir adım attığını görüyoruz. "Ne?" diye tersledi göt herif.

"Az önce ne d e d i n sen?" Bay Garcia bir kaşını kaldırıyor, belli ki sinirlenmiş.

Adam büzüşür, şaşırır. "Acelem var."

"Kaba olmanıza gerek yok." Bay Garcia'nın gözleri onunkileri tutuyor. "Özür dile." Adam gözlerini devirir.

"Şimdi."

"Özür dilerim," diye mırıldandı adam bana.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Bay Garcia duvarın yanındaki yerine geri

dönüyor. Yanaklarımın heyecandan

kızardığını hissediyorum.

Saw-oon.

"Bir dakika sürmez," diyorum ve adam başka bir şey söylemeden başını sallıyor.

Kahveleri kimin yaptığını merak ederek etrafıma

bakıyorum. Kahretsin, benim yapmam gerekiyordu.

Bir dakika, duble macchiato nasıl yapılıyordu?

Bunu daha önce hiç yapmadım. Gerçi diğerlerini milyonlarca kez yaparken izledim. Konsantre oluyorum ve onların yaptığını düşündüğüm şeyi yapıyorum. Müşterilere geri dönüyorum.

"Bay Garcia," diye sesleniyorum ve öne çıkıyor. "Buyurun."

Onu benden alırken gözleri benimkileri tutuyor. "Teşekkür ederim." Başını sallayıp dönüyor ve ben de onun kapıya doğru yürüyüşünü izliyorum. Kahretsin... Bu kadar mı?

Arkanı dön ve bana çıkma teklif et, lanet olsun.

Olduğu yerde durdu ve nefesimi tuttum, geri döndü. "April, yarın görüşürüz."

Gülümsüyorum. "Umarım öyledir."

Başını eğiyor ve bir kez daha nefes kesici bir gülümsemeye dönüp sokağa çıkıyor. Küçük bir çocuk gibi elime bir bez alıyorum ve hangi yöne gittiğini izleyebilmek için neredeyse kafenin önüne koşuyorum.

Gözetleyebilmek için pencerenin yanındaki masayı siliyormuş gibi yapıyorum.

Sebastian birkaç dükkânın önünden geçerken kahvesinden bir yudum aldığını ve sonra ırkıldığını görüyorum. Yüzünü buruşturuyor ve başını sallayarak kahveyi çöp kutusuna atıyor.

Ne? Onca şeyden sonra, içmedi bile! Ağzım açık kaldı.

"Bana burada servis yapılacak mı, yapılmayacak mı?" diye sesleniyor kaba saba adam tezgâhtan.

"Evet, elbette efendim." Bir gülümseme daha taklidi yapıp kahve makinesine doğru ilerliyorum.

Şimdiye kadar yaptığım en kötü kahveyi içeceksin, göt herif. Ve Bay Garcia'nın tepkisine bakılırsa, bu oldukça kötü.

Üniversitede kaldığım yurt olan Holmes Court'un koridorunda yürüyorum.

Sanırım sınavdan kaldım, lanet olsun.

Kahkaha sesleri salonda yankılanıyor ve uzaktan hafif bir tekno ritmi duyuluyor. Bu eve gelmek yaşayan bir cehennem.

Bir yerde yaşamaktan hiç buradan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Yani, herkes yeterince iyi ama ben kendimi onların büyükannesi gibi hissediyorum. Yirmi beş yaşında olgun bir öğrenci olarak kabul ediliyorum, ancak bilinmeyen bir nedenle bursum beni, hepsi on sekiz yaşında olan ve evden ilk kez ayrılan birinci sınıf öğrencileriyle birlikte barındırıyor.

Herkes ya körkütük sarhoş ya da seks yapıyor ve ne yaptıkları gerçekten umurumda değil, ama bunu yaparken bu kadar çok gürültü çıkarmak zorundalar mı?

Burası yirmi dört-yedi gece kulübü gibi. Bütün gece parti yapıp bütün gün uyuyorlar.

Herhangi bir dersten nasıl geçtikleri beni aşıyor.

Merdivenleri çıkarken derin bir nefes alıyorum. Müzik gittikçe yükseliyor. Tabii ki öyle.

Penelope Wittcom: komşum ve baş düşmanım. Ortak bir duvarı paylaşıyoruz ve benim tarafımda ders çalışmaya, uyumaya ve saygın bir öğrenci olmaya çalışıyorum. Onun tarafı ise parti ve seks partisi merkezi. Onun yatak odası kampüste 'Rave Mağarası' olarak biliniyor.

Bütün gece açık.

İçinde disko topu bile var.

İnsanlar her saat girip çıkıyor, kapıları çarpıyor, parti yapıyor. Dürüst olmak gerekirse, uyuşturucu satıyor olabileceğini düşünüyorum. Öyle olmalı. Kimse bu kadar popüler olup bu kadar çok ziyaretçisi olamaz. Bu kadar zeki olması ve bilgisayar bilimcisi olacak olması sinir bozucu.

En kötüsü de bu değil.

Hayatımda seks sırasında hiç bu kadar çılgılık duymamıştım!

Kaç erkekle birlikte olduğunun sayısını unuttum. Yani, onun adına sevindim - en azından birimiz bunu anlıyor - ama her geldiğinde ulumak zorunda mı?

Şikayette bulundum. Binaların taşınmasını talep ettim. Mümkün olan her şeyi yaptım. Ama Penelope kat müdürüyle yatarken sesimi duyurmak oldukça zor.

Ayrıca burs alıyorum. Burada yaşamak için para ödemişim, o yüzden sineye çekmek zorundayım.

Sadece bu yılın geri kalanını atlatmam gerekiyor ve umarım notlarım Amerika'ya dönmek için burs almaya yetecek kadar iyi olur.

Beni aldatan, dangalak eski kocam Roy'u terk ettiğimde, elimde hiçbir şey olmadan çıktım. Kazandığım her kuruş hala onun yaşadığı evdeydi ve o evi satmayı kabul edene kadar, bunun sonuçlarıyla yaşamak zorundayım.

Hukuk fakültesinde ikinci yılımdayım, bununla gurur duyuyorum ama aynı zamanda okurken yaşamaya da ihtiyacım var. Her işe başvurduğum ama ders saatlerim çok yoğun ve hiçbir programıma uymuyor. Kafedeki işim için minnettarım, ancak haftada sadece üç vardiya ile, kendi dairemi almam için yeterli ödeme yapmıyor. Yani, şimdilik, hayatım bu.

Penelope'nin odasının önünden geçerken müzik iyice yükselmişti. Kapısı açıldı. Dört ya da beş adam onun katında oturuyor ve koridora belirgin bir sigara dumanı kokusu yayılıyor.

Gülümsemeden yanlarından geçip gidiyorum ve kapımı arkamdan kapatıyorum. Yüksek sesli müzik sadece biraz yumuşuyor, ben de kulaklığımı takıyorum. Günümü geçirmek için gürültü önleyici kulaklıklara ihtiyaç duymadığımı kim bilebilirdi?

Bluetooth ile kulaklığımı bağlı olan televizyonu açıyorum. Buzdolabından bir maden suyu alıp koltuğa uzanıyorum ve telefonumda gezinmeye başlıyorum. Bir e-posta açıyorum.

Konu: Başvuru.
Kimden? Club
Exotic.
Kime? April
Bennet.

Tebrikler, April.

Club Exotic ile bir mülakat yapma konusunda başarılı oldunuz.

Sizlerle 290 High Street, London East adresinde saat 11:00'de buluşmak için sabırsızlanıyoruz.

Gelecek ayın 22'sinde.

Ulusal asgari ücretin üzerinde ödeme yapıyoruz, mükemmel bir kariyer gelişim yolu planımız var ve sevgili ekibimize katılmak üzere on ekip üyesi işe alıyoruz.

Lütfen davetiye aldığınızdan sonra yedi gün içinde LCV yapın.

Club Exotic.

Hemen doğruldum.

Bu iş için *aylar* önce başvurmuştum. Eskiden kafede çalışan bir kız Club Exotic'te haftada bir gece barda çalışıyordu ve bu onun tüm kirasını karşılıyordu.

Heyecanla koltuktan atladım.

Yani, ideal olmadığını biliyorum. Burası bir centilmenler kulübü ama sadece barın arkasında.

İçki doldurmak ne kadar zor olabilir ki?

Ayrıca, Penelope'nin her gece bedavaya seks yapmasını dinlemek zorunda kaldım. Saf gözlerim ve kulaklarımın bugünlerde her şeyi kaldırabileceğinden eminim.

Eğer önceden bir şey bulamazsam, bu iş yolunda gidebilir. E-postayı tekrar hızlıca okudum. Tanrım, daha beş hafta var.

Kahretsin, beş hafta çok uzun bir süre. Telefonum titremeye başladı.

"Merhaba."

"Alo, April?"

"Evet." Sesi tanımıyorum. "Ben Club Exotic'ten Anika."

"Oh," diye kaşlarımı çattım. "Aslında az önce senden gelen bir e-postayı açtım."

"Evet, bu yüzden arıyorum. Birisi haber vermeden işten ayrıldı ve görüşme listemizde cevap veren ilk kişi sizdiniz."

"Tamam..."

"Yarın görüşmeye gelmek ister misin? Son dakika olduğunu biliyorum ama aksi takdirde mülakatınız önümüzdeki aya kadar yapılmayacak."

Yarınki programımı hızlıca gözden geçirdim. Sanırım dersimi atlayabilirim. "Evet, tabii. Bu harika olur. Saat kaçta?"

"Saat 11'de burada olabilir misin?"

Kafedeki mesaim ancak 10.30'da bitiyor. Yine de mesaimden önce hazırlanabilirim. "Tamam, kulağa harika geliyor, teşekkürler." Gülümsüyorum, heyecanlıyım. "Görüşürüz o zaman."

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Çavdar ekmeği üzerine kızarmış peynir ve düz beyaz alayım lütfen."

"Elbette." Siparişini bilgisayara girerken gülümsüyorum. Kafede bir gün daha, birkaç kilo daha. "Dokuz pound doksan beş olacak, teşekkürler."

Parasını uzatıyor ve binaya yeni biri girerken kapının üzerindeki uzak zilin sesini duyuyorum.

Bu kafede yaptığım en uzun vardiya. Bu sabahki mülakatım için gerginim. Bütün gece düşündükten sonra, o işi gerçekten istediğime karar verdim.

Haftada iki vardiya çalışabilseydim, yurttan ayrılıp kendi stüdyo daireme taşınabilirdim.

Düşünsene!

Heyecanlanma. Henüz almadın, kendime hatırlatıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Başımı kaldırıp doğrudan Bay Garcia'nın gözlerinin içine bakarak soruyorum.

Geri geldi.

"Merhaba," diyor derin sesiyle.

Aramızdaki hava yine o şeyi yapıyordu... elektrik ve kelebekler bir araya gelmişti.

"Harika kahvemden biraz daha içmek için mi geldin?" Sırıttıyorum. Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Döndüm."

Nisan

"İyi..." Soğukkanlı davranmaya çalışırken omuzlarımı düşürüyorum ve dik duruyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. "Bir double macchiato alayım, lütfen."

"Elbette." Bilgisayara yazıyorum ve sonra ona bakıyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Şimdilik."

Gülümsememi gizlemeye çalışırken dudaklarımı yuvarlıyorum. Neden ağzından çıkan her şey kulağa seksi geliyor?

Şimdilik teorik olarak sıcak bir cümle değil.

Lance ekranı görmek için omzumun üzerinden bakıyor. "Sorun değil Lance, Bay Garcia kahvesini yapmamdan hoşlanıyor," diyorum yüzümü asmamaya çalışarak.

Sebastian'ın alnı kırışıyor ve içten içe ağladığını biliyorum. Ha-ha, bu klasik. Oh iyi. Bu ona dün kahvemi çöpe attığı için ders olur.

"Tamam, tamam," diyor Lance, kasada benden görevi devralırken.

Kahve makinesine dönüyorum ve gerçekten kahkahalarla gülmek istiyorum. Bu işte o kadar kötüyüm ki, hiç komik değil. Doğru ya. Yine ne yapacağım? Bu kahve makinesi çok kafa karıştırıcı.

Omzumun üzerinden baktığımda Bay Garcia'nın sabırla beni izlediğini görüyorum. Ellerini gri takım elbisesinin pantolon ceplerine sokmuş. Bugün krem rengi bir gömlek giymiş ve bu gömlek koyu renk saçlarını öne çıkarıyor.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, ben de ona gülümsüyorum. Gerçekten rüya gibi biri.

Kahvesini yaptım ve ona döndüm. "Buyurun." "Teşekkür ederim." Aldı ve başını eğdi. "İyi günler." *Seni gördüğüme göre öyle yapacağım.*

"Sen de," diyorum.

Dönüyor ve dükkândan çıkıyor. Bir temizlik bezi alıyorum ve pencereden onu gözetlemek için neredeyse kafenin önüne koşuyorum. Sokağa doğru yürüyor ve yolun karşısına geçiyor. Bir yudum alıp yüzünü buruşturmasını ve yüzünü buruşturmasını izliyorum.

Nefret

ediyor.

Kıkırdıyor

um.

Bir yudum daha alıyor ve sonra başını sallayarak çöp kutusuna atıyor.

Bir kahkaha patlattım ve kasaya döndüm. "Bu kadar komik olan ne?" Lance soruyor.

"Şu adam."

"Kim, İtalyan adam mı?"

"Evet, şu muhteşem olan. İtalyan olduğunu sanmıyorum ama." "Senin için biraz yaşlı, değil mi? Ne olmuş ona?"

"Benim için çok yaşlı değil ve kahvemden nefret ediyor." "Ve?"

"Kahvemden nefret ediyor ama yine de geri geldi." Lance kaşlarını çattı.

"Anlamıyorum."

Gözlerimi büyütüyorum, Lance bu kadar cahil olamaz. "Kahvemi beğenmediyse ve geri geldiyse, beni görmeye geliyor demektir, değil mi?"

"Belki de yakınlarda çalışıyordur ve burası da uygun bir yerdir."

"Belki." Tezgahı silerken gülümsüyorum. "Yarın göreceğiz, değil mi?" Menüleri yeniden düzenlerken gülümsüyorum. "Yarın geri gelirse, bu beni görmeye geleceğinin kesin bir kanıtı olur."

"Siz kadınlar ve zihin sikicileriniz." Lance gözlerini devirir. "Eğer ondan hoşlanıyorsan, neden çıkma teklif etmiyorsun? Zavallı piç kurusuna benzinli kahvenizi içirmek zorunda değilsiniz."

Yüzündeki tiksintiyi hatırladıkça kıkırdıyorum. Gerçekten komik bir kaltağım.

Derin bir nefes veriyorum ve kapının üzerindeki tabelaya bakıyorum.

**CLUB
EXOTI
C**

Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum. Bırakın bir kulüpte çalışmayı, daha önce hiç erkek kulübüne bile gitmemiştim.

Sorun yok. Kesinlikle sorun yok.

Değil, hem de hiç değil, ama bulunduğum yerde daha fazla yaşayamam. Penelope ve onun Rave Mağarası beni delirtiyor. Ağır siyah kapının büyük pirinç tokmağını itiyorum ve içeri giriyorum.

Bir anda duyularım lüks, koyu kömür rengi duvarlar, devasa avizeler ve sanat eseri gibi asılı duran inanılmaz yaldızlı aynalarla dolup taşıyor.

"Merhaba," diyor sarışın güzel bir kız gülümseyerek. "Ben Anne-Marie." "Merhaba." Özgeçmiş dosyama büyük bir güçle kavriyorum.

Kaçın. Siktir git, hemen şimdi.

Kahretsin, burada ne işim var? Sanırım kusacağım.

Boğazımdaki yumruyu yutarak dudaklarımdan bir cümle geçirmeye çalışıyorum. "H-hi. Ben April. Bir görüşme için buradayım."

Anne-Marie panosuna bakıyor ve adımı işaretliyor. "Harika. Bu taraftan lütfen April."

Dönüyor ve kulübün diğer ucuna doğru yürüyor. Onu takip ediyorum, aşağı yukarı bakıyorum.

Muhteşem ve siyah, örme, balıkçı yaka, dar elbisesi içinde çok göz alıcı görünüyor. Seksi, zeki bir iş kadını gibi. O kadar yüksek ayakkabılarla nasıl yürüyor?

Bir çeşit bekleme odasının kapısını açıyor. Köşede tek başına oturan bir kız var ve ürkek bir gülümsemeyle bize bakıyor.

"Şuraya oturun. Porsha birazdan yanınızda olacak," Anne-Marie gülümsüyor.

"Teşekkür ederim."

En yakın koltuğa oturuyorum ve Anne-Marie kapı arkasından kapanarak gözden kayboluyor. Oda sessizliğe gömülüyor ve gözlerimi bekleyen diğer kıza dikiyorum. Bana orantısız bir gülümseme veriyor.

"Merhaba,"

diyorum usulca.

"Merhaba."

Tekrar sessizliğe gömüldük ve sonunda fısıldadı, "Burada ne işim var benim?"

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

Kimsenin bizi duyamayacağı şekilde yanıma oturmak için hareket ediyor. "Bana gitmemi söylemelisin. Bu saçmalık."

"Önce bana söylersen," diye fısıldıyorum. "Bar işi için mi buradasın?"

"Evet."

"Ben de. Beş parasızım."

"Aynen. Ders çalışıyorum. Bu arada ben

Kayla." "Aynen." Ben de gülümsüyorum.

"Ben April."

"Ne okuyorsun?"

"Hukuk." Etrafıma endişeyle bakıyorum. "Burası yasal mı ki?"

"Kim bilir?" Kayla omuz silkiyor. "Tıp okuyorum. Üçüncü yılımdayım."

Biraz rahatlamış hissederek gülümsüyorum. Kayla çekici ve belli ki zeki biri. "Görünüşe göre saatte yetmiş pound ödüyorlar ve on saatlik vardiyalar halinde çalışıyorsun." Fısıldıyor.

"Kahretsin, gerçekten mi? Tanrım, bunu yapabilirim."

"Ben de öyle. Dünyanın en büyük çöplüğünde yaşıyorum." "Ben de kampüsteyim ve burası tam anlamıyla cehennem."

"Bunu ilk yılımda yapmıştım. Bir daha asla. Umalım da ikimiz de işi alalım, böylece en azından bir kişiyi tanımış oluruz."

Kapı açılır ve siyah saçlı güzel bir kadın görünür. "Merhaba." Gülümsüyor ve aramıza bakıyor. Muhteşem bir kadın, baştan aşağı makyajlı ve kırmızı rujlu. "Benim adım Porsha. Buranın müdürüyüm."

"Merhaba." İkimiz de gülümsüyoruz.

Porsha hesapçı gözlerle aramıza bakıyor. Bu kadın kolay lokma değil. Bunu şimdiden söyleyebilirim.

"Buraya ilk kim geldi?" diye soruyor.

"Ben," diyor Kayla gergin bir şekilde, ayağa kalkarak. "Ben Kayla."

"Merhaba, Kayla." Porsha gülümsüyor. "Bu taraftan." Dönüp ofise giriyor ve Kayla bana gergin bir şekilde başını sallıyor.

"İyi şanslar," diyorum.

Ofise girip kapıyı arkasından kapatmadan önce "Teşekkürler," diye karşılık veriyor.

Başımı arkaya eğip tavana bakıyorum. Üzerinde eski moda resimler var, sanki Sistine Şapeli gibi.

Vay canına... Garip.

Burası gerçekten bir şey. Acaba bu binada eskiden ne vardı?

On beş dakika bekliyorum ve sonra kapı açılıyor. Kayla'nın Porsha'nın elini sıkmasını izliyorum. "Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim, gerçekten çok heyecanlıyım" diyor.

İşi almış olmalı.

"Otur Kayla. April ile görüştükten sonra seninle birlikte olacağım."

"Tamam, teşekkürler." Kayla omuzlarını birleştiriyor ve oturuyor. "İyi şanslar," diyor ağzından bana.

"Merhaba April, tanıştığımıza memnun oldum," diyerek gülümsüyor Porsha ve elini bana uzatıyor. Sonra da kapıyı benim için açık tutuyor. "Lütfen oturun."

Elini sıktıktan sonra kocaman, siyah masaya oturdum.

Porsha karşıma oturuyor ve beni dikkatle inceliyor. "Hoş geldiniz."

"Teşekkürler."

Güçlü ve kendinden emin bir havası var. Sanki yaptığım ve söylediğim her şeyi değerlendiriyormuş gibi konuşmamı bekliyor.

"Peki, söyle bana... Neden buradasın?"

"I..." Duraksadım. "Bar pozisyonu için başvuruyorum." "Peki Club Exotic hakkında ne biliyorsun?"

"Korkarım pek bir şey yok. Pozisyona biraz ılık tutabileceğinizi umuyorum."

Bilmiş bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Bana kendinden bahset."

Omuz silkiyorum. "Ne bilmek istiyorsun?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Her şeyi." "Yirmi beş yaşıdayım.

Amerikalıyım."

"Bunu duyabiliyorum."

"Londra'da burslu olarak hukuk okuyorum." "Şu anda çalışıyor musunuz?"

"Evet, Kensington'da bir kafede." "Peki orada mutlu değil misin?"

"Öyleyim ama yeterince para vermiyor ve yeni bir daire bulmam gerekiyor." "Tamam," diye yanıtlıyor. "Bana mali durumunuzdan bahsedin."

Siktir, bu biraz kişisel oldu.

"April, zamanımı boşa harcama. Bu işe neden ihtiyacın var, sevgilim?"

İçimde bir şeyler kopuyor. "Çünkü tüm param Amerika'daki evime bağlı ve piç eski kocam satabilmem için evimden çıkmıyor."

Cevabımdan memnun olmuş gibi gülümsüyor. "Yani, yeniden mi başlıyorsun?"

Biraz utanarak başımı salladım. Bahse girerim eski kocası böyle bir şeyden paçayı kurtaramazdı. "Evet, öyle."

"Benim için ayağa kalkabilir misin?" Ayağa kalkıp masanın benim tarafıma doğru gelirken kaşlarımı çatıyorum. "Ayağa kalk."

Ha?

Yine de dediğini yapıyorum ve etrafımda dönüp beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Saçımı tutuyor ve yüzümü inceliyor. Elini kalçamda gezdiriyor ve sonra başını eğiyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Sanırım senin için başka bir rolüm var." Kaşlarımı çattım.

"Lütfen, oturun." Tekrar oturuyor ve parmaklarını önünde birleştiriyor.

"Size Club Exotic'ten bahsedeyim."

Özgeçmişimi kucağımda tutuyorum. Görmek istiyor mu ki? Dün gece saatlerce bunun üzerinde çalıştım.

"Londra'daki en seçkin erkek kulübüyüz," diye devam ediyor. "Ve dünyanın her yerinde şubelerimiz var."

Özel mi? *Lütfen, beni rahat bırak.*

Gülümsüyormuş gibi yapıp ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

"Bizim üyeler ödeme a prim üyelik ücret için gizliliği sağlamak."

"Prim ne kadar?"

"Bu sahip oldukları üyelik seviyesine bağlı. Örneğin bronz üyelik elli bin pound."

"Bir yıl mı?" Nefes nefese kaldım.

Porsha gülümsüyor. "Evet, bir yıl. Gümüş üyelik yetmiş beş bin, altın üyelik ise yüz on bin civarında."

Ne oluyor lan?

"Üyelikler arasındaki fark nedir?" Ben soruyorum.

"Bronze'un tesislere, açık bara, ödüllü bir restorana, spor salonuna erişimi var..."

Kaşlarımı çatıyorum. Spor salonu mu? Bekle, kafam karıştı.

"April," kendini düzgün bir şekilde ifade etmeye çalışıyormuş gibi duraklıyor. "Üyelerimiz buraya mahremiyetin rahatlığı içinde arkadaşlarıyla kaynaşabilmek için geliyor. Buradaki erkeklerin kalibresi son derece yüksek, aralarında ünlüler, politikacılar, profesyonel sporcular, bu tipler var. Özel hayatlarıyla ilgili sosyal medyada fotoğraflarının çıkmasını istemiyorlar ya da buna ihtiyaç duymuyorlar, bu yüzden biz de onların kamusal statülerinden kaçmalarını mümkün kılıyoruz."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Burası bir genelev. Olduğu gibi söyleyin, bayan.

"Anlıyorum." Gözlerim onunkileri tutuyor. "Peki diğer üyelikler ne sağlıyor?" "Tüm tesislere erişimleri var, ama aynı zamanda sınırsız kucak

danslarının yanı sıra yılda birkaç kupon."

"Kuponlar mı?"

"O konuya sonra geleceğiz."

"Altın üyeler ne alıyor?"

"Yukarıdaki tüm avantajların yanı sıra Kaçış Salonu'nda geçirilecek zaman." "Kaçış Salonu mu?"

"Kamuya açık bir bara gittiğinizde kadınların üzerinize atlamasının nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Ona öylece bakıyorum. Hayır, umurumda da değil.

"Ve kaç kadının güçlü erkeklere görüntülerle şantaj yaparak onlardan faydalanmaya çalıştığını biliyor musunuz?"

Omuz silkiyorum. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

"Ünlülerin fotoğraflarının çekilmesi korkusu olmadan gevşemeye ihtiyaçları var. Üyelerimiz buraya kadınlar için gelmiyor. İtibarlarını korumak için büyük paralar ödüyorlar ve buraya anonim olmak için geliyorlar."

Başımı salladım. "Tamam."

"Elbette isterlerse kucak dansı alabilirler ya da Escape Lounge'da vakit geçirebilirler ama kızlarımız üyelerimizden daha korunaklıdır. İşe alımlarda ve üyeliklerde NDA yasal belgeleri imzalanır."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Müşterilerimiz kadar kadınlarımızın da itibarını koruyoruz. Burada sadece yüksek kalibreli kadınlar çalışıyor. Kendilerini üniversiteye hazırlayan ya da çocuklarına daha iyi bir hayat sunmak için çabalayan zeki, güzel kadınlar. Başvuru sahiplerimizin yüzde doksan dokuzu bir pozisyon elde etme konusunda başarılı olamayacaktır."

Kahretsin, onu alamayacağım ve bu onun beni kibarca hayal kırıklığına uğratma şekli.

Sandalyesine geri oturuyor ve çenesini kaldırıyor. "Anladığım kadarıyla eski kocanız size bir numara yapmış?"

Özgeçmişimi sıkıca kavradım. "O yaptı."

"Peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Hukuk diploması alacağım," diye omuz silkiyorum.

"Bence seni hayata hazırlayacak kararlar almanın zamanı geldi, öyle değil mi?" Kaşlarımı çatıttım ama o devam etti. "Bence sen bar çalışmasının üstündesin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Her gece Escape Lounge'da, sahip olduğumuz en güzel yirmi dört kadınla bir moda geçidi düzenliyoruz."

Ne? Moda geçidi.

"Her gece yirmi dört erkek bir Kaçış Gecesi rezerve ediyor ve moda geçidinin sonunda özel bir kokteyl partimiz oluyor."

Kurduğu senaryoyu hayal ederken dikkatle dinliyorum.

"Kokteyl partisi sırasında Kaçış Kızlarımız gece için eşlerini seçecekler."

"Özür dilerim, kayboldum."

"Kaçış Kızı olmak herhangi biriyle yatacağın anlamına gelmez April. Bu, geceyi seçtiğin erkekle geçireceğin anlamına gelir."

"Geceyi geçirmek mi?" Ne oluyor be?

"Üstümüzde beş yıldızlı bir otel var ve bir kat dairemiz var." "Adamlar seni seçiyor ve sen de onlarla yatmak zorunda mı kalıyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum.

Korku.

"Hayır, öyle bir şey değil," diye sakince cevap veriyor ve bu konuşmayı kaç kez yaptığını merak ediyorum. "Kadın erkeği seçer ve onu öpüp öpmeyeceğine ya da kendisine dokunmasına izin verip vermeyeceğine karar verir." Duraksıyor. "Ya da onunla yatmayı seçer."

"Yani..." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Burası birinci sınıf bir genelev mi?"

Porsha gülüyor. "Hiç de değil, hayatım. Güven bana. Buradaki erkekler seks için para ödemek zorunda değil."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Sen özel birisin." Gözleri benimkileri tutuyor. "Sende o X faktörü var, April."

"Anlamı?"

"Senin bir Kaçış Kızı olmanı istiyorum."

Sandalyemde doğruldum. "Oh, eğer sana bir şeylerin peşinde olduğum izlenimini verdiysem özür dilerim."

."

"Geceliği beş bin pound."

Donup kaldım. "Ne?"

"Kaçış Kızı olmak için gecelik beş bin pound ödeniyor."

Amerikan para birimiyle yaklaşık yedi bin dolar eder. Kimseyle yatmak zorunda değilsin. Onlara dokunmak zorunda bile değilsiniz. Geceyi onlarla birlikte bir süitte geçirmek zorundasınız, ancak oraya gitmemeyi tercih ederseniz dairelerde iki yatak odası var. Yirmi dört saat güvenliğimiz var ve güvenliğiniz ve kimliğiniz her zaman korunuyor."

"Ben... Ben... Yani... Ne?" Telaşla doğruldum. "Geceliği beş bin pound mu?"

Porsha gülümsüyor, ilgimi çektiğini biliyor. "Bu doğru April. Haftada sadece bir vardiya çalışarak ayda yirmi bin pound kazanabilirsin."

Bir yıllık kiramı sadece bir ayda ödeyebilirim. Bu ne lan?

"Bunu bir

düşün." Sessiz

kalıyorum.

"Kayla daha yeni kaydoldu."

"Bekleme odasındaki Kayla mı?"

"Evet, şu anda dışarıda kulis turu için bekliyor." "Oh."

Söyleyecek sözüm yok.

Ayağa kalkıyor. "Gel ve etrafına bak. Üzerinde düşünebilirsin." O ayağa kalkıp kapıyı açarken ben şok içinde öylece oturuyordum... Bu da neydi?

"Kayla." Porsha gülümsüyor. "Tur için hazır mısın?"

"Elbette," diye yanıtlıyor Kayla. Bundan gün gibi emin görünüyordu. Hangi pozisyon için başvurduğunu biliyor muydu?

Porsha dikkatini bana çevirdi. "Geliyor musun April?"

Ayağa kalktım. "Sanmıyorum..." Sesim kesiliyor.

Geceliği beş bin pound.

"Hadi ama." Kayla gözlerini bana dikti. "Etrafa bir göz atmaktan zarar gelmez."

Aralarına bakıyorum, kendimi partiyi mahvetmiş gibi hissediyorum.

"Umm, tamam. Sanırım."

Porsha ve Kayla'yı ofisten çıkıp merdivenlerden inerken takip ediyorum. Kulüp bir zamanlar eski bir tiyatro gibi görünüyor. Aşağıya doğru kademeli bir inişi var.

Ön tarafta sahne ve yukarıda küçük bölümler var, belli ki bir zamanlar oyuklar var. Porsha bir kart alıyor, bir tarayıcıdan geçiriyor ve büyük, siyah bir güvenlik kapısı açılıyor. *Victoria's Secret* defilesinin arkası gibi görünen bir yere giriyoruz. Makyaj malzemeleri, peruklar ve her türlü göz alıcı şeyle dolu küçük soyunma masaları sıralanıyor.

Başka bir odaya geçiyoruz ve payetli, dantelli ve tüylü tasarım elbiselerle dolu büyük bir raf görüyorum.

Tanrım.

Porsha bizi gezdirirken, "Burada çalışırken tüm lazer ve güzellik tedavileriniz şirketten" diyor. "Ve vardiyalarınızda bir sınır var. Escape Girls ayda sadece dört kez çalışabilir."

Kayla, sanki bu başına gelen en heyecan verici şeymiş gibi olduğu yerde bir jig yapıyor. "Buna inanabiliyor musun?" diye fısıldıyor.

"Deli misin sen?" Ağzımı açtım.

"Şşş." Kolunu benimkine doladı. "Sadece etrafına bak."

Porsha'yı kulüpte takip ediyoruz. Bizi güvenlik ekibiyle tanıştırtıyor ve ardından asansöre götürüyor. "Normal bir vardiyada gelir, saçınızı ve makyajınızı profesyonelce yaptırır, sonra da elbisenizi seçersiniz."

Asansörle yukarı çıkarken karnım sinirden zangır zangır titriyor. Kurduğu senaryoyu hayal ediyorum.

"Moda geçidi sırasında ve ardından kokteyl partisinden sonra Escape üyeleriyle tanıştırlacaksınız." Asansörün kapıları açılıyor ve onu gösterişli koridorda takip ediyoruz. "Partnerinizi seçecek ve onunla birlikte süitimize çıkacaksınız." Güvenlik kartını kullanarak kapıyı açıyor ve geçmemiz için geri tutuyor.

İçeri giriyoruz ve lüks daireye bakarken midem daha da fazla sinirle çırpınmaya başlıyor.

Porsha'nın telefonu çalar, elindeki telefona bakar. "Buna bakmam gerek; bir dakika izin verir misiniz? Etrafınıza bakın kızlar." Porsha koridorda yürürken Kayla heyecanla etrafta zıplamaya başlar. "Aman Tanrım." Ellerimi avuçlarının içine aldı. "Buna inanabiliyor musun?"

"Para için zengin bir adamla yatamam," diye fısıldadım.

"Elbette, yapabilirsin. Daha önce de ölü bokları bedavaya sikmiştim." Kıkırdıyorum. Bu doğru.

"Beş bin pound, April, ve onlarla yatmak zorunda bile değilsin."

"Bunu yapamam. Ahlakım buna izin vermez."

"Yeni bir daireye ve İspanya'da bir aya ahlaktan daha çok ihtiyacım var. İyi bir kız olmak seni nereye götürür?"

Omuz silkiyorum.

"Bir çöplükte yaşamak. İşte orada."

"Kayla," diye fısıldadım. "Bu *tam* anlamıyla."

"Hadi ama. Birbirimize yardım edebiliriz. Bir daha ne zaman bu kadar para kazanma fırsatımız olacak?" Gülümsüyor, yüzü umut dolu. "Ayrıca, berbat bir işse, çeker gideriz."

"Bu fahişelik," diye fısıldadım.

"Bu sadece bir teklif, hepsi bu. Onlarla yatmak zorunda değiliz. Porsha kendisi söyledi."

"Ama biliyorsun muhtemelen yapacağız."

"Profesyonel bir atletle yatmaktan daha kötü şeyler düşünebilirim." Kıkırdıyorum.

"Ayrıca kimsenin haberi olmayacak. Bu mükemmel bir iş April."

"Tanrım," diye fısıldıyorum. Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum.

Porsha daireye geri gelir. "Ee?" Aramıza bakıp gülümsüyor. "Siz kızlar ne düşünüyorsunuz?"

"Ben de varım!" Kayla duyurdu.

Porsha gülümsüyor. "Harika." Dikkatini bana çeviriyor. "Peki ya sen April?"

"Oh," diye duraksadım. Parayı gerçekten istiyorum ama... Tanrım.

"Sanmıyorum-" "Neden sadece bir geceliğine denemiyorsun?" diye sözümü kesti.

Ona bakıyorum, zihnim karmakarışık bir karmaşa içinde.

"Bir gece için beş bin pound. Denemeye değer." Gülümsüyor.

Benim gözler Titreşim arasında ve iki . Onlar, ve

Kayla başını sallıyor Heyecan içinde.

Beş bin dolar beni birkaç aylığına da olsa yurttan çıkarır.

Oh, siktir et.

"Tamam, bir gece." Kabul ediyorum.

Porsha'nın sırtı genişler. "Harika. Eğitimine yarın başlıyoruz."

Gözlerimi kapatıyorum.

Az önce neyi kabul ettim ben?

Sebastian

Saat tam 7:00'de restorana giriyorum. Spencer ve Masters arkadaki her zamanki masamıza oturmuşlar bile. Bu kahvaltı buluşmaları bugünlerde araya sıkıştırabildiğimiz tek şey.

En iyi iki arkadaşımın geçirdiğim zaman çok değerli. Julian Masters ve Spencer Jones.

Çocukluğumuzdan beri yakınız. Onlar benim hiç sahip olmadığım kardeşlerim.

Julian'ın çocukları ve şimdi de bir karısı var, bu yüzden tüm boş zamanını alıyor ve Spencer da hamile olan karısı Charlotte ile yeni evlendi. Hayatta kalmak için bizimle bu kahvaltılara ihtiyacı var. Onunla uğraşıyor ve bu çok komik.

"Selam." Koltuğuma çökerken gülümsedim.

Julian gazeteyi okurken "Hmm," diye homurdanıyor.

"Bu kadar huysuz olmayı keser misin?" Spencer tostunu kızartırken ona sorar. "Huysuz lanet insanlardan bıktım. Beni sinirlendiriyorlar."

"Bunun nesi huysuz?" Julian soruyor. "Merhaba dedim."

"Oh, lanet olsun. Kendini duyabiliyor musun? Bu senin ses tonun." Spencer gözlerini deviriyor.

Julian gülümsüyormuş gibi yaptı. "Bu sabah biraz değerli hissediyoruz, değil mi Spence?"

"Öyleyim aslında. Günaydın Seb. Nasılsın sevgili dostum?" diye soruyor tatlı tatlı.

Peceteyi kucağıma koyarken kıkırdıyorum. "Günaydın çocuklar." Garson kız belirdi. "Siparişinizi alabilir miyim?"

"Ben omlet ve taze meyve suyu alacağım," diyorum. "Aynen."

"Şunu üç yapalım," diyor Julian.

Gülümser ve ortadan kaybolur.

"Ee, ne var ne yok?" Spence kahvesinden bir yudum alarak soruyor. "Hiçbir şey yok." Esniyorum ve geriniyorum.

"Yorgunum."

"İyi uyuyamıyor musun?" Spencer soruyor. "Hayır, gitmeye hazırım."

"Evet, peki, huzurun tadını çıkar." Spencer kahvesine üflüyor.

"Charlotte'un beni öldüresiye sikmeye çalıştığından hiç şüphem yok. Bu zamana kadar

bebek doğduğunda, benim bir aletim kalmayacak. Ailemizde iki anne olacak."

Julian gazetesini okurken gülümsüyor. "Ah, hamile seksi. Daha iyi bir şey var mı?"

"Uyuyun, Efendiler. Arada bir uyumak istiyorum," diye iç geçiriyor Spencer. "Burada boşa kürek çekiyorum."

"Ne zorluk ama. Ateşli ve azgın bir eş." Gözlerimi deviriyorum. "Beni rahat bırak, olur mu?"

"Biraz daha kahve?" diye soruyor garson, cezveyi kaldırarak.

"Lütfen."

"Teşekkür ederim."

Garson kız kahvelerimizi doldurdu ve bizi yalnız bıraktı. "Oh." Gülümsedim. "Buddy'nin bir kız arkadaşı var."

"Öyle mi?" Spence oturur. "Bu onun ilki, değil mi?"

"Dün gece beni aradı, çok heyecanlıymış." Buddy kız kardeşimin oğlu. Babası o iki yaşındayken onu terk etti ve o zamandan beri ben ona babalık yapıyorum. Haftada birkaç kez görüşüyoruz. İstesem de o çocuğu daha fazla sevemezdim.

"Hafta sonu onu buraya getirecek," diyorum.

"Babalar çocuklarının ilk partneriyle tanıştıklarında ne derler?" Spence kaşlarını çatır.

"Siktir git," diyor Masters, gözlerini kâğıttan hiç ayırmadan. "Açık ve net. Siktir git ve hemen defol."

Kıkırdıyoruz.

Julian'ın işi hiç kolay değildir. Kızı Willow, kötü eş seçimleriyle onu zor durumda bırakır.

"Onun için heyecanlıyım," diye hüzünle gülümsüyorum. "Görünüşe göre, dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şey o."

"O yaşa geldiğinizde hepsi öyle değil mi?" Masters soruyor. "Bugün ne yapıyorsunuz?" Spence sorar.

"Aynı bok, farklı gün." Julian omuz silkiyor.

"Şey," diye duraksıyorum ve kucağımdaki peçeteyi yeniden düzenliyorum. "Buradan çıktıktan sonra, uzun zamandır gördüğüm en ateşli kadının hizmet edeceği bir kafeye gitmek için şehrin bir ucundan diğer ucuna, trafiğin en yoğun olduğu saatlerde gideceğim. O kadın ki," diye ekliyorum, "hayatımda içtiğim en kötü kahveyi yapıyor."

İkisi de bana gülüyor.

"Kötü bir kahve için şehrin bir ucundan diğer ucuna mı gidiyorsun?" Julian kaşlarını çatır.

"Buna kahve bile diyemezsin. Bu boktan şey yüzünden gerçekten ölebilirim, o kadar kötü."

Spencer kaşlarını kaldırır. "Tanrım, çok ateşli olmalı."

"Öyle. Yine de benim için fazla sağlıklı ve genç." "Neden?"

"Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum." Elimi kirli sakallarımın üzerinde gezdirirken dudaklarımı büküyorum. "Tahminen yirmili yaşlarının ortalarında olmalı."

"Çok genç değil," diye yanıtlıyor Spencer.

"Öyle." Kaşlarımı çattım. "Otuzlu yaşlarımın sonundayım. Ona çıkma teklif etsem muhtemelen sürüngen olduğumu düşünür."

Masters kuru bir sesle, "Çünkü çok ürkütücüsün," diye mırıldanıyor. "Tam olarak demek istediğim bu." Kahve fincanımı ona doğru tutuyorum. "Her neyse,

Bir planım var."

"Ne gibi?"

"*Bana* çıkma teklif edene kadar oraya gitmeye devam edeceğim." "Aferin oğlum." Spencer sırtımı sıvazladı.

"Israrın karşılığını alıyorsun."

Masters gazetesinin sayfalarını çevirirken, "Eğer kahve içmeyi başarabilirsen," diyor.

Kahvaltımızı bitiriyoruz ve çok geçmeden kendimi Kensington'a kafeye giderken buluyorum. Bu kızla ilgili ne olduğundan tam olarak emin değilim, sadece sürekli onu düşünüyorum, ki bu da kendi içinde garip. Ben kadınları hiç düşünmem... hiç.

Arabayı park ediyorum ve kafenin ağır kapısını iterek açıyorum, tepedeki zilin şingirtisini kaçırmıyorum.

April başını kaldırıyor, gözlerimiz buluşuyor ve usulca gülümsüyor, bunu içimde hissediyorum.

Birlikte çalıştığı adamla bakışır ve adam başını hafifçe sallar.

Bu ne anlama geliyor? Benim hakkımda bir şey mi söyledi? Tezgaha doğru yürüdüm.

"Merhaba Bay Garcia," diye seksi bir şekilde gülümsüyor.

Adımı hatırlamasından duyduğum memnuniyeti gizlemek için dudaklarımı büküyorum. "Merhaba April."

"Duble macchiato, efendim?" Bir fincanda ölüm.

Kaşımı kaldırıyorum. Aslında bu istediğim son şey. "Evet, lütfen."

"Başaracağım," diyor birlikte çalıştığı adama. Adam başını sallayarak arka tarafta kayboluyor. Kahve makinesine dönüyor ve gözlerim vücudundan aşağı inip arkasına takılıyor. Üzerinde onu her yerinden saran dar bir kot pantolon var.

Cidden... *çok ateşli.*

Uzun boylu ve atletik bir vücudu var. Saçları kısa, sarı bir bob şeklinde kesilmiş. Kalın ve biraz kıvrımlı. Gözleri iri ve kahverengi, teni ise güzel bir bal rengine sahip.

Ona bakmak bile beni sertleştiriyor.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye omzunun üzerinden bana soruyor. *Seni düşündükçe sikim kalkıyor.* "Sadece çalışıyorum." "Oh. Ne iş yapıyorsun?"

Benden ne yapmamı istiyorsun? "Ben bir mimarım." Döndü ve sırtıttı. "Vay, bu etkileyici."

Gözlerimiz kilitleniyor ve onun önümde diz çökmüş sikimi emdiğini hayal ediyorum. Ona karşı tepkimi gizlemek için dudağımı ısırıyorum. Bir kadın beni bu şekilde etkilemeyeli uzun zaman olmuştu.

Sanki aklımı okuyormuş gibi gülümsüyor ve aramızdaki hava çatırdarken birbirimize bakıyoruz.

Ona çıkma teklif et.

"İşte kahven." Bana uzattı.

Çıkma teklif

et. "Teşekkür ederim."

Çıkma teklif

et.

"İyi günler, Sebastian." Bana şakacı bir gülümseme sunuyor. Adımı söylediğinde sikim sıkıştı. "Sen de." İsteksizce kapıya doğru dönüyorum.

Kahretsin.

Hayal kırıklığıyla nefes veriyorum ve kapıları itiyorum. Lanet olsun. Kahvemden bir yudum aldım ve irkildim.

Yüce Tanrım, bu berbat bir kahve. Hemen çöpe attım.

Görünüşe göre yarın geri geleceğim.

Nisan

"Vay be." Porsha bana bir aşağı bir yukarı baktı. "İnanılmaz görünüyorsun." Elimi karnımın üzerine koydum. "Bu çılgınlık."

"Çılgınca iyi," diye gülümsüyor Porsha.

Etrafımızdaki kızların konuşmaları odayı dolduruyor. Hepsi burada oldukları için çok heyecanlı görünüyor. Son üç saattir pezevenklik yapıyorum, süsleniyorum ve bilinen her türlü güzellik bakımını yaptırıyorum. Saçım ve makyajım yapıldı ve hayatımda gördüğüm en güzel payetli elbiseyi giyiyorum.

Kaçış Kulübü'ndeki ilk vardiyam ve podyuma çıkmak üzereyim. Kayla burada değil. Görünüşe göre, bir duyuru yüzünden iki yeni kız aynı gece işe başlayamıyor.

Sanırım kusacağım. Hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Ne düşünüyordum ki?

"Hazır mısın?" Porsha soruyor. "Hayır," diye kekeliyorum.

"İyi olacaksın." Omuzlarımı elleriyle tutuyor. "Beni takip et ve sana eğitimde öğrettiğimiz gibi yap."

Başımı salladım. "Tamam."

Çalan müziği duyabiliyorum. Kızlar teker teker dışarı çıkıp işlerini yapıyorlar. Kokteyl barda moda geçidini izleyen erkeklerin konuşmalarını da duyabiliyorum.

Masadan bir kokteyl alıp bir dikişte içiyorum.

Tanrı yardımcım olsun.

Sonra anonsu duydum. "Ve bu gece, yepyeni bir Kaçış Kızı tanıtıyoruz. Bu onun ilk vardiyası, bu yüzden lütfen güzel Cartier'e hoş geldin deyin."

Sahneye çıkıyorum ve podyumun etrafında toplanmış erkeklere bakıyorum. Gözlerim hemen podyumun sonunda duran bir adama kilitleniyor.

Beni görünce yüzü düştü. Oh hayır...

Bu o.

Bay Garcia burada.

Nisan

OLDUĞUM YERDE DONUP KALIYORUM ve birbirimize bakıyoruz.

Ne oluyor be?

Kahretsin, *hayır*. Beni burada görmesini istemiyorum. Bir dakika... *Onun* burada ne işi var? Benimle dalga mı geçiyorsun?

Aman Tanrım, ben de onu iyi biri sanıyordum. Ne şaka ama.

Tipik. Yürüyen bir sperm bankasına dönüşen hayallerimdeki başka bir adam. Ugh.

Erkeklerle işim bitti.

O bana gözlerini kısıyor, ben de kendiminkileri kısıyorum.

Bana öyle bakma, pislik. Artık gerçekte ne olduğunu görüyorum.

Adi herif.

Porsha mikrofona, "Hepinizi en yeni Kaçış Kızımızla tanıştırayım," diyor. "Bu onun ilk vardiyası. Kendisine hiç dokunulmadı."

Odaya sessiz bir huşu fısıltısı yayılıyor ve herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

"Cartier güzel olduğu kadar zeki de, eminim hepiniz aynı fikirdesinizdir, beyler."

Podyumun etrafında büyülenmiş bir halde duran erkeklere bakıyorum. Para kokusu havada asılı duruyor. Bakımlı, yakışıklı adamların üzerinde bir sürü pahalı takım elbise. Her biri otuzlu ya da kırklı yaşlarda.

İçlerinde evli olan var mı merak ediyorum. Cehenneme kadar yolun var.

Burada ne halt ediyorum ben?

Lanet olsun Kayla'ya ve bulaşıcı heyecanına. Şimdi nerede o, ha? Bu yaşayan bir kabus.

Sadece bir odaya git ve uyu. Kimseyle bir şey yapmak zorunda değilim, diye hatırlatıyorum kendime.

"Beyler, kim olacak?" Porsha odadakilere soruyor.

Adamların hepsi karanlık bir şekilde gülümseyerek beni içlerine çekiyorlar.

Açlıklarını neredeyse hissedebiliyorum.

Nefesim titriyor ve omuzlarımı düşürüp gülümsemeye zorluyorum.

Eğer cehenneme gideceksem, daha sert gitmeliyim.

"Beyler," diyor Porsha, sanki bu bir tür sahne gösterisiymiş gibi. Sanırım öyle, gerçekten. "Niyetinizi belirtin. Kim Cartier'in geceyi geçirdiği ilk erkek olmak ister?"

Erkeklerin hepsi etrafta dolaşmaya başladı ve tıpkı Porsha'nın söylediği gibi gelip önümde durdular.

Bunu yapmayan tek adama bakıyorum: Bay Garcia.

"Merhaba, ben Jonathan," diyor sarışın bir adam elimi tutup arkasından öperken. Gözleri gözlerimi tutuyor ve elimi tekrar öpüyor. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Merhaba." Karnım sinirden zangır zangır titriyor ve gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Ben de öyle."

"Bennet." Siyah saçlı bir adam gülümsüyor. "Benim için bir zevk." Elini sıkıyorum ve gülümsüyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Erkekler teker teker kendilerini tanıtıyor ve Porsha haklı: çoğu muhteşem. Ve genetik olarak kutsanmamış olsalar bile, hepsinde 'It Factor' var.

Tek başına ayakta duran ve viskisini yudumlayan Sebastian'a bakıyorum. Gözleri sanki meşgulmüş gibi dümdüz karşıya bakıyor.

Neden benimle buluşmak için sıraya girmedi? Benden hoşlandığını biliyorum. En azından ben öyle sanıyordum. Yanımdaki güzel kızların oluşturduğu sıraya baktım ve bir şey fark ettim.

Başka biri için burada. Onlardan biri için.

Sikeyim.

"Açık artırmayı ben başlatacağım!" diye sesleniyor arkadan bir adam.
"Otuz bin pound."

Adamlardan birkaçı kıkırdıyor. "Elli bin."

Ha? Neler oluyor?

"Geceyi benimle geçirmek için yetmiş beş bin bahşiş!" diye sesleniyor bir adam iddialı bir sesle.

Etrafa bakıyorum. Bir çeşit açık artırma var gibi görünüyor.

Kahretsin, bana bundan b a h s e t t i l e r , bunlardan birini kabul edersem maaşımın üzerine açık artırma fiyatının %25'ini alıyorum.

"Seksen beş."

"Yüz!" diye sesleniyor başka bir adam.

Çevresel görüşümden Sebastian'ın viskisini masaya bıraktığını ve çıkış kapısına doğru döndüğünü görüyorum.

Ne... Gidiyor mu?

Endişeyle etrafıma bakıyorum. *Öylece gidiyor mu?*

"O!" Sesleniyorum.

Sebastian yürümeye devam ediyor, ben de ona doğru işaret ediyorum.

"Şuradaki adam. Kapıya doğru yürüyen."

"Bay Smith!" Porsha sesleniyor.

Sebastian olduğu yerde durur, yüzü hâlâ çıkışa

dönüktür. "Cartier seni seçti," diye sesleniyor.

Sebastian dönüyor ve gözleri Porsha'nın gözlerini tutarak, "Benim istediğim şey onda yok," diyor. Sesi düz ve cansız.

Ona ters ters bakıyorum. *Pislik.*

Porsha, "Bu işler böyle yürümüyor ve siz de bunu biliyorsunuz Bay Smith," diyor. "Kararları kızlarımız verir. Cartier seni istiyorsa, Cartier seni alır."

Sebastian'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra çenesi meydan okurcasına yükseliyor. "İlgilenmiyorum."

Yüzümün utançtan kızardığını hissediyorum. Bu muhtemelen başıma gelen en aşağılayıcı şey. *Siktir git.*

"Bay Smith, ya kurallara göre oynarsınız ya da üyeliğinizi teslim edersiniz." Porsha alay ediyor.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, belli ki sinirlenmiş ve bana doğru geri yürüyor. "Yüz otuz!" diye sesleniyor arkadan başka bir adam.

Sebastian önümde, yüzümden birkaç santim uzakta duruyor ve birbirimize ters ters bakıyoruz.

Öfke aramızda gidip geliyor. Tam olarak neye kızdığımızı bilmiyorum. Aslında, bu bir yalan. Bildiğim bir şey var.

Asıl mesele burada sikişiyor olması. Ben de onun özel biri olduğunu düşünüyordum. Hiç tanımadığım birine bu kadar kızdığımı hatırlamıyorum.

Kaşımı kaldırıyorum.

Bana bakıyor ve sonra tek kelime etmeden elimi tutuyor.

"Bu taraftan," diye mırıldandı nefesinin altında.

Porsha ona gülümsüyor. "İşte böyle."

Kapıya doğru yürüyüp asansöre binerken odadaki diğer adamların bize baktığını hissediyorum. Kapılar kapanır kapanmaz Sebastian elimi sıcak bir patates gibi bırakıyor. Yukarı doğru çıkarken tam bir sessizlik içinde ileriye bakıyoruz.

İstediğim şey onda yok.

Hem de hiç. İstesem seni kendime yalvartabilirim, seni bencil pislik.

Asansörün kapısı açılıyor ve elinde dairenin anahtarıyla koridorda ilerliyor. Onu takip ettim. Şu anda onu istemiyorum bile, ama beni böyle utandırmasına ya da diğer kızlardan birini önüme atmasına izin verirsem lanetleneceğim. Bu pislik kim olduğunu sanıyor?

İstediğim şey onda yok.

Dairenin kapısını açıp içeri girdiğinde kanım kaynamaya başlıyor.

Kapı neredeyse suratıma kapanacaktı. *Güzel davranış, pislik.*

Arkasından hışımla girdim.

Doğruca bara gider ve kendine bir viski doldurur, şişeyi sorgularcasına havaya kaldırır.

"Hayır, teşekkürler," diye tersliyorum.

Çantamı masanın üzerine bırakıyorum ve buzla doldurulmuş gümüş bir kova ve içinde bir şişe şampanya görüyorum. Bu daha iyi.

Sebastian görüş alanımı takip ediyor.

"Bunlardan bir tane ister misin?"

diye soruyor. "Lütfen."

Şişeyi açıp bana bir kadeh şampanya dolduruyor ve sonunda bana uzatıyor.

İçkilerimizden birer yudum alırken birbirimize ters ters bakıyoruz, aramızda bir düşmanlık var.

"Senin işinin boktan kahve yapmak olduğunu sanıyordum." Viskisini yudumluyor.

Yüzümde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Seks için para ödeyen bir adamı yargılamakta acele ediyorsun."

Sanki aptalmışım gibi sahte bir gülümseme takınıyor. "Kendimi satmaktansa ödemeyi tercih ederim."

"Aynı lanet şey." Şampanyamı yudumluyorum ve sonra tatlı tatlı gülümsüyorum. "Ama artık paramı aldım. O yüzden gidin... *Bay Garcia*," diyorum.

Gözleri gözlerimi tutarken her gözeneğinden aşağılama damlıyor. "Ne haltlar karıştırıyorsun?" diye fısıldıyor.

Yüzüne sadece birkaç santim yaklaşacak şekilde öne çıkıyorum. "Biraz cinsel tatmin elde etmeyi umuyordum," diyorum sessizce. "Ama istediğim şey sende yok."

Bana ters ters bakarken çenesini sıkıyor ve takım elbisesinin ceketini yavaşça çıkarıyor. "İstediğinden daha fazlasına sahibim."

"Şüpheliyim-"

Elimi tutup kasıklarına götürerek sözümü kesti. Aleti takım elbise pantolonunun altında taş gibi sertleşmişti.

Kanım ısınmaya başlıyor ve elimde olmadan elim onun sert penisinin etrafına dolanıyor.

"İşini yap!" diye alay ediyor ve burada olmama çok sinirlendiği belli.

"Sen bilirsin."

Gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Dizlerinin üzerine çök ve sikimi yala, seni pis fahişe."

Heyecan vücudumda çılgınlık atıyor. Bu berbat bir şey.... ama çok ateşli.

"Dünyadaki son sik olsa bile senin sikini emmezdim," diye fısıldıyorum. "Beş parasızım, çaresiz değil."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor, o da bu oyunu seviyor.

Öne çıkıp bir eliyle yüzümü kavırıyor, yüzümün yan tarafını yalayıp ağzını kulağıma götürürken tutuşu neredeyse acı veriyor. "Fahişe mi olmak istiyorsun, Cartier?"

Onun baskınlığı karşısında kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başlıyor.

"Kullanılmak mı istiyorsun?" Kulağıma karşı hırlıyor, yüzümü daha sert sıkıyor. "Yükümü yüzüne boşaltmamı mı istiyorsun?" Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde başımı geriye çekiyor. "Çünkü gerçekten dolu ve boşaltılmak isteyen bir sikim var."

Yüce Tanrım, *herif çok pis*.

Tüylerim diken diken oldu. Tutuşu neredeyse acı veriyor.

Başımı tekrar geriye çekiyor ve boynumu sertçe ısırıyor. Vücudum bana ihanet ediyor ve uyarılmışlıkla pompalıyor.

Evet.

Açık dudaklarımı yalıyor ve ben bunu seksimde hissediyorum. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve uzatıyor. Her tarafım çırpınıyor ve inliyorum.

Yüzümü bir kez daha yalıyor ve beni eliyle kavırıyor. Tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak.

"Soruya cevap ver Cartier. Sikimi istiyor musun, yoksa gidip isteyen başka birini mi bulayım?" diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. "Herhangi bir ıslak kedi yapacaktır."

Yüzümü bir kez daha yaladıktan sonra kulak mememi ısırıldığında yüzümü tutuşu acı veriyor.

Vay anasını.

Saygıdeğer insanlar böyle konuşmaz ya da davranmaz.

Bir tür ahlaki lastik bant kopuyor ve aniden onun düşündüğüm kişi olmak istiyorum.

Onun fahişesi olmak istiyorum.

"Amımdan sağ çıkamazsın," diye fısıldıyorum. "Seni hayatın boyunca mahvedeceğim, küçük çocuk."

Ağzı yavaş, seksi bir gülümsemeye dönüşüyor ve kravatını sertçe çekip çözerken benden uzaklaşıyor. "Sen öyle san."

Şampanyamı alıp bir yudum alıyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve gömleğini yavaşça düğme düğme açıyor. Göğsü geniş, zeytin rengi ve siyah saçları var ve eğer şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel erkek örneği değilse, beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Hepsi erkek.

Seksim zonklamaya başlıyor. Tanrım, beni bir fahişeye dönüştürüyor, onu fena halde isteyen pis bir fahişeye.

Gömleğini pantolonundan ayırarak tamamen açıyor.

Gözlerim vücudunda geziniyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Hiç bu kadar tahrik olmuş muydum bilmiyorum.

Bu yanlış, berbat ve çok ilkel bir şey.

Pantolonunun düğmesini açıyor ve pantolonunun içinde kendini yeniden düzenliyor. Sertleşmiş sikinin ucu bel kemerinin üzerine oturuyor ve gözlerim kalın, mor kafasına takılıyor.

Asılmış.

Tamam, bu küçük fantezi devam ediyor.

Güm, güm, güm nabzım atıyor.

Yaklaşıyor ve içkimden bir yudum almak için şampanya kadehimi alıyor. Sonra gözleri benimkilerde, kadehi yavaşça deviriyor ve şampanyanın göğüs dekoltemden aşağı süzülmesine izin veriyor. Hava soğuk ve göğüs uçlarım sertleşiyor.

Boynumu öpüyor, ısıırıyor ve emerek şampanyaya doğru ilerliyor. Orada, kalın dilinin güçlü darbeleriyle yalıyor.

İçim titriyor.

Siktir!

Burada kim kimi mahvediyor?

"Çıkar şu lanet elbiseyi," diye homurdanıyor.

Yüksek sesle gülüyorum çünkü bu delilik ve ben kimim ki?

"Çıkarmak istiyorsan, çıkarırsın," diyorum ona. "Kimse için soyunmam, hele de kendini beğenmiş pislikler için."

Beni öne doğru itiyor. "Benim için elbiseni çıkarmaktan fazlasını yapacaksın."

Beni döndürüyor ve keskin bir hareketle elbisemin fermuarını açıyor. Omuzlarımın üzerinden kaydırıyor ve ayaklarımın etrafında yere düşüyor.

Arkama bir tokat attı. "Dizler," diye homurdanıyor. Dönüyorum ve hareketsiz duruyorum, şimdi onunla göz göze geliyorum.

"Dizlerinin üzerine çok dedim," diyor.

Bu başa çıkılamayacak kadar sıcak.

İtaatsizlik edemeyerek yere düşüyorum ve kalın siki serbest kalana kadar pantolonunu aşağı kaydırmasını izliyorum.

Bu planın bir parçası değildi April.

Aleti boylu boyunca uzanan kalın damarlarla dolmuş durumda.

Yanağımda zıplatıyor, beni izliyor. "Dilini çıkar."

Dilimi dışarı çıkardım ve şaşkınlıkla ona baktım.

Sonunda, ne istediğini bilen bir adam.

"Daha uzağa," diye homurdanıyor.

Bana söyleneni yapıyorum ve o da yana çekilip sikiinin alt tarafını dilimin üstünden geçiriyor.

"Evet," diye tıslıyor. "Sadece. Gibi. Bu şekilde." Hareketi tekrarlıyor ve ön ejakülat onun ucunda boncuklanıyor.

Benim yüzümden çözülme fikri beynimi kızartıyor ve kendi orgazmımı durdurmak için sertçe sıkıyorum.

Beni yakaladı, hem de çok iyi yakaladı. Bu bir sonraki seviye ateşli. Tadına bakmak istiyorum. Onu ağzımda istiyorum.

Başımı ona doğru çeviriyorum. Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve koyu renk gözleriyle yüzümü kendine doğru çekiyor.

"Dur." Eğildi ve yavaşça dudaklarımı yaladı. "Sana ne zaman emeceğini söyleyeceğim." Beni tekrar yalıyor, ama bu sefer bir öpücüğe dönüşüyor, dili benimkine karşı baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor. Gözlerim kapanıyor.

Aman Tanrım.

Elleri hâlâ saçlarımdayken, dili benimkinin üstünde ileri geri gidip geliyor.

Bu ortamla ilgili her şey yanlış, seksi ve lanet... İliklerime kadar kötü hissediyorum. Bir porno yıldızı gibi. Bu benim için keşfedilmemiş bir bölge. Seks hayatım her zaman en iyi ihtimalle ortalama olmuştur.

Aletinin tabanını kavırıyor ve öpüşmeyi keserek ayağa kalkıyor. Aletinin ucunu açık dudaklarıma sürüyor ve gözleri zevkle kararıyor. Yüzünde karanlık ve tehlikeli bir gülümseme belirliyor. "Bu görünüşünü seviyorum."

Ona sırtıyıyorum. "Kapa çeneni yoksa ısırp koparırım."

Aletini boğazımdan aşağı kaydırmadan önce kıkırdıyor ve ben öğürüyorum. "Al şunu." Elleri saçlarımı sıkıyor. "Hepsini al."

Tanrım, ne kadar da büyük bir adam.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun büyüklüğüyle başa çıkmaya çalışıyorum. Boşalmadan önceki tadı damağımı ısıtıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve sonra sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi beni ayağa kaldırıp külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor. Parmaklarını damlayan dudaklarımın arasından geçiriyor ve keskin bir tıslama çıkarırken gözlerini kapatıyor.

Hızla dönüyor ve ceketinin cebini karıştırıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan prezervatifi takıyor ve beni kanepeye doğru sürükleyerek oturur pozisyona getiriyor. Beni üstüne çekiyor ve sonra sikinin tabanını yukarı kaldırıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Üstüne çık."

Tüm kontrolümü kaybedip ona sarıldığımda gülüyorum.

Parmakları bacaklarımdaki o noktayı buluyor ve iki parmağını yavaşça içeri kaydırıyor.

"Sıkı ve ıslak," diyor. "Tam istediğim gibi."

Üstünde diz çöktüğümde parmakları içimde neredeyse şiddetle hareket ediyor ve denge için geniş omuzlarını kavırıyorum. Uyarılma sesim odada yankılanıyor ve ürperiyorum.

"Gelmeyi aklından bile geçirme." Sutyenimin üzerinden meme ucumu ısıtıyor. Başım geriye düşüyor ve yüksek sesle inliyorum.

Vay anasını. Burada ne haltlar dönüyor?

O bir tanrı.

Ve bunu yapmamam gerekiyor.

Kıçımın yanağını kavırıyor ve bir eliyle kendini tutarken diğer eliyle beni üzerine çekerek derinlere doğru kayıyor. Sahip olduğu şeyin keskin acısının bedenimi tamamen açtığını hissediyorum.

Oh... Siktir.

Birbirimize bakıyoruz ve aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyoruz. "Siktir..." Onu öpmek için eğilmeden önce inliyorum.

"Çok... güzel."

Dudaklarıma gülümsüyor ve kalça kemiklerimi kavrayarak beni kendisine doğru bastırıyor, içimde derin bir daire çiziyor.

İçimden derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkıyor ve yıldızları görmeye başlıyorum.

Hayır... durun!

O lezzetli hareketi bir kez daha tekrarlıyor ve ben neredeyse kontrolümü kaybediyorum.

"Boşalacağım," diye inliyorum. "Tutamıyorum." Kimse bu şekilde sikilip de boşalamazdı.

"Sorun değil." Bana bakıyor ve alnımdaki saçları geriye doğru tarıyor. "Benim için sert boşal bebeğim. Sikimi sağ."

Dudaklarımı dudaklarının arasına alırken beni sertçe yere çarpıyor ve vücudum sarsılarak ağzına doğru ağılıyorum. Sonra çok garip bir şey oluyor. Yüzümü kavrayışı yumuşuyor ve öpüşmemiz şefkate dönüşüyor. Hareket etmeyi bırakıyoruz ve sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi öpüşüyoruz, sanki önemli olan tek şey buymuş gibi. Bu tatlı ve harika bir şey ve ben nerede olduğumu unutuyorum.

Dudaklarıma gülümsüyor ve sonra beni kaldırıp kanepeye yatırıyor, bacaklarımı açıyor.

Parmaklarıyla dudaklarımı yavaşça ayırırken gözleri seksimde sabit kalıyor.

Nefesimi

tutuyorum. *Ne*

yapıyor?

Duruyor mu?

Gelmek istemiyor mu?

Kalçalarını ayırıyor ve kanepenin yanında dizlerinin üzerine çöküp beni yalıyor. "Seni tatmam gerek."

Kalın dili etimde geziniyor ve gözleri zevkle kapanıyor. "Çok güzel," diye inliyor seksime karşı.

Şimdiye kadar karşılaştığım en seksi yaratığın beni yalamasını izlerken tüylerim diken diken oluyor.

Uzanıp parmaklarımı siyah saçlarında gezdiriyorum. Yukarı bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Vay anasını.

Sonra tamamen içime giriyor, bana karşı neredeyse şiddetle hareket ediyor; dudakları, bıyıkları ve yüzü orgazmımın kanıtlarıyla parlıyor.

Mutlak bir mutluluk içinde gözlerini kapatıyor. Kalın dili çırpınıyor ve Tanrım, sırtım kanepeden kalkıyor.

"Ahh!" diye ağlıyorum.

Beni ters çevirdi ve kanepenin ucuna sürükledi, arkadan sertçe çarpmadan önce beni dizlerimin üzerine yerleştirdi.

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve yüzümü minderlere bastırıyorum.

Siktir!

Beni beceriyor ve sert, derin ve güçlü vuruşlar yapıyor. Kalın siki piston hızında hareket ediyor ve şaşkınlığımın içinde bir yerlerde, daha önce hiç böyle sikilmediğimi fark ediyorum.

Tamamen.

Tamamen.

İnlemeye başlıyor ve ben minderlere doğru gülümsüyorum. Ne kadar ateşli bir ses bu böyle. Bana çarpıyor ve sonra kendini derinlere tutuyor. Sert bir şekilde boşalırken sikiinin sarsıldığını hissediyorum. Düşük, gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve yavaşça içeri ve dışarı kaymaya devam ediyor, vücudunu orgazmının sonundan kurtarıyor.

Nefes nefese kalıyorum; vücudum terden sırlıslık. Sebastian'ın memnun gülümsemesini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

Nefes nefese kalıyorum ve başımı öne eğiyorum, bedenim hâlâ derinlerdeki zevk dalgalarıyla titriyor.

Vay canına.

Başını geriye atıp tavana bakarken nefes nefese kalıyor. Ellerini kalçalarına dayadı.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kalıyor.

Nutkum tutuldu. Boş kafamda tutarlı bir düşünce yok. Onun tatlı ve basit olması gerekiyordu, ateşli ve sinsî değil.

Bu çok rastgeleydi.

"Duş al," diyor ve elimden tutup beni yukarı çekiyor. Beni koridordan geçirip banyoya götürüyor. Duşun sıcak suyunu açtıktan sonra prezervatifini çıkarıp çöp kutusuna atıyor.

Başka bir şey söylemeden beni kendisinden uzaklaştırdı ve sütyenimi çözdü.

Aynadaki yansımamıza bakıyorum. Saçlarım darmadağın ve o tamamen çıplak.

Sanırım on beş dakikadır dairedeyiz. Kimseyle yatmamam buraya kadarmış. Sanırım ben gerçekten bir kaçış kızıyım.

Orospu çuvalı.

Sebastian sütyenimi yere atıyor ve sonra saçlarımı boynumun bir tarafına götürüp oradaki hassas derimi şefkatle öpüyor.

"İnanılmazdın," diye kulağıma doğru nefes alıyor.

Elim içgüdüsel olarak yüzüne doğru kalkıyor ve bir an yanak yanağa duruyoruz. Gözlerimiz aynada kilitleniyor ve alnı kırışıyor. Yüzünü iki elimin arasına almak için ona doğru dönüyorum ve onu usulca öpüyorum. Artık sert bir şey istemiyorum.

Tatlı istiyorum. Naziklik istiyorum. Şefkat istiyorum.

Birkaç dakika öpüşüyoruz ve onun büyük, güçlü kolları beni sarıyor. Beni sıkıca tutuyor ve ah... *bu adam*.

Öpüşmemiz umutsuz bir hal alıyor ve beni duvara yapıştırıp dillerimizin birbirimizi keşfetmesine izin veriyor. Acele etmiyoruz. Sert ereksiyonu karnıma dayanıyor. Gözlerimi açtığımda onunkilerin sıkıca kapalı olduğunu görüyorum. Tam burada, benimle birlikte.

Beni kaldırıyor, ben de bacaklarımı beline doluyorum. Hiç vakit kaybetmeden, tam olması gereken yere, derinlere kayıyor. Aramızda o kadar doğal bir his var ki dudaklarına karşı gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Senkronize hareket ediyoruz.

"Siktir," diye fısıldıyor aceleyle çekip beni yere bırakmadan önce.

"Neyin var?"

Elini yüzünde gezdiriyor. "Yapmam gereken..."

"Ne?" Korkmuş bir hayvan gibi odanın içinde etrafına bakınıyor.

"Sebastian?" Askıdan bir havlu koparıp beline sarıyor.

"Prezervatif," diyor odadan koşarak çıkmadan önce.

Ha? Duşu kapattım ve gözlerim açıldı. Siktir, prezervatifi unutmuşuz.

Oh... prezervatif alıyor, duşu tekrar açıyorum ve sıcak suyun altına giriyorum, onun geri gelmesini bekliyorum. Başımı suyun altına sokuyorum ve buharlı sıcak su yüzümden geçerken tavana doğru gülümsüyorum. Bu geceye inanamıyorum.

Sebastian banyoya geri döner, artık tamamen giyinmiştir.

"Gitmem gerek," diyor.

"Ne?"

Gözleri gözlerimi tutuyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bütün gece beraberiz."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra kendini durduruyor.

"Sonra görüşürüz." Başka bir şey söylemeden aceleyle odadan çıkar.

Duşu kapatıp arkasından koşuyorum ve askılıktan bir havlu alıyorum.

"Ne oldu? Neden?" diye seslendim.

"Gitmem gerek." Ön kapıya doğru fırladı. "Nereye?"

"Ev."

Noktaları birleştirirken yüzüm düşüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Şak diye söyledim. Durdu.

"Evli misin lan sen?"

Durdu ve bana doğru döndü. "Ne?"

"Sen evlisin!" Ağlıyorum. "Bir karın ve ailen var, değil mi?"

Bu yüzden buraya geldin. Bu yüzden mi gitmek zorundasın?"

Yüzünü buruşturuyor, belli ki iğrenmiş. "Ne?"

Gözümün önüne evde onu bekleyen bir eş ve yataklarında güven içinde babalarını bekleyen üç küçük çocuk geliyor.

Boğazıma bir yumru oturdu çünkü şu anda kendimi bir fahişe gibi hissediyorum. Alçaklığın en alçağı.

"Evli misin?" Fısıldıyorum.

"Hayır."

"Evde seni bekleyen biri mi var?" "Bu seni ilgilendirmez."

Gözlerim yaşla doldu.

Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ben bekâрім," diyor sonunda.

"Ç o k d a önemli değil."

Dönüyor ve başka bir şey söylemeden gidiyor.

Pişmanlık midemde yüzüyor.

Kapıya doğru yürüyorum ve alnımı kapının arkasına dayıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Nisan

Dönüyorum ve artık sessiz olan dairenin tüm lüks ihtişamını gözümün önüne getirerek etrafıma bakıyorum. Gözlerim tezgahın üzerindeki yarısı boş iki kadeh içkiye kayıyor.

"Siktir," diye fısıldadım. "Bu da neydi böyle?"

Elimi yüzümde gezdirip koridora geri dönüyorum. Ön kapıya doğru bakıyorum.

Belki geri gelir?

Gözlerimi kendime

çeviriyorum. *Evet,*

elbette dönecek.

Tekrar duşa girdim ve başımı buharlı sıcak suyun altına soktum.

Vücudum hala gümbür gümbür atıyor. Seksimde bir nabız hissedebiliyorum. Kendimi yıkıyorum,

ve onu içimde hissetmenin verdiği gerginlikten dolayı acıyor. Vücudu benimkine çok iyi çalışıyordu.

Her şey nasıl bu kadar ters gitti?

Duşta işimi bitirip kurulandım. Gardırobun kapağının arkasında asılı duran siyah kadife bornozu giyiyorum ve oturma alanına geri dönüyorum. Göğsüme bir pişmanlık duygusu oturuyor.

Kahretsin... Kendime çok kızgıyım.

Kendime yatmayacağıma söz vermişken neden onunla yatayım ki? Ben böyle biri değilim.

Böyle bir yere geleceğini düşündüğüm dünyadaki son kişi oydu.

Kendime bir kadeh daha şampanya koyuyorum ve buzdolabının içine baktığımda gümüş bir tepside duran kocaman bir porsiyon çikolata kaplı çilek buluyorum. Onları çıkarıp oturma odasına geçiyorum ve önümdeki sehpanın üzerine koyuyorum. Uzaktan kumandayı elime alıp televizyonu açıyorum.

Yere çöküp bacaklarımı altına kıvırıyorum.

Şampanyamı yudumlarken boşluğa bakıyorum, sözleri aklıma geliyor

Be

n. *Ben bekarım. Önemli olduğundan değil.*

Bir çilek yiyorum ve o harika lezzet ağzımda patlıyor.

Soruya cevap ver, Cartier. Sikimi istiyor musun... yoksa ben gidip

Bunu yapan başka birini bulabilir misin? Herhangi bir ıslak amcık olur.

Tanrım.

Rol yaptığımızı sanıyordum... ama öyle miydik?

Gözlerimi kapatıyorum ve bardağımı boşaltıyorum, ama hemen yeniden dolduruyorum. Bu gece olanları unutmak istiyorum.

Beş bin pound hiç bu kadar ucuz gelmemişti.

"Tembellik etmeyin. Kompozisyon detaylarınız geçen hafta size e-posta ile gönderilen ödev kağıdında yer alıyor," diyor öğretim görevlisi sahnedeki yerinden. "Unutmayın: bu toplam notunuzun yüzde otuzu. Açın millet."

Sınıf sesli bir inilti çıkarır.

Hoparlörden dersin bittiğini bildiren zil çalıyor ve sıralarımızı toplamaya başlıyoruz.

"Eğer sorun yaşıyorsanız," diyor öğretim görevlisi, "hazırlanmanıza yardımcı olmak için önümüzdeki Perşembe akşamı dersten sonra kütüphanede bir çalışma grubu düzenliyorum."

Dizüstü bilgisayarımı çantama koydum. Gerçekten ona gitmeliyim. Bu makalede nasıl gezineceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Geçen hafta kısaca baktım ve kafam çok karıştı.

Perşembe ama. Neden Perşembe günü bir şeyim varmış gibi hissediyorum? Sırt çantamı sırtıma geçirip salondan çıkıyorum.

Kahretsin... Önümüzdeki perşembe Escape Club'da çalışacağım. İkinci vardiyam.

Bugün bütün gün kendimi bok gibi hissettim.

Dün gece o kaçış odasında tek başıma uyumak kesinlikle hayatımın en düşük noktasıydı. Bu sabah çıkarken, diğer kızlardan birkaçını gördüm.

Dün geceki sevgilileriyle birlikte evlerinden çıkıyorlardı. Yaralarım biraz tuz bastı.

Randevularıyla kaldılar.

Şimdi kalabalık koridorda günün son dersine doğru ilerliyorum.

Bu beni neden üzdü ki? Oraya aşk aramaya gitmedim. Oraya bir amaç için gittim. Para için. Beş bin pound ve aldığım şey bu.

Bir plan yaptım ve ona sadık kaldım.

Kendime hatırlatıyorum, *bu konuda kendini hırpalamayı bırak.*

Sadece üç vardiya kaldı. Bir ay içinde on iki aylık kiram olacak ve istifa edebilirim. Bu benim tarzım değil ama oyun planıma sadık kalacağım. Yirmi bin sterline ihtiyacım var ve lanet olsun, onu alacağım.

"April!" Arkamdan birinin seslendiğini duyuyorum.

Brandon'ın bana yetişmek için koştuğunu görmek için döndüm. "Hey." Yanımda adım atarken gülümsüyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum. "Nasılsın?"

Brandon kampüsteki arkadaşlarımdan biri. Mühendislik okuyor ve benim futbol takımında. Birinci sınıf öğrencisi ve evde bir kız arkadaşı var.

"Güzel. Hey, Harvey yarın akşam kampüsteki partiye gidip gitmeyeceğini sormamı istedi."

"Tanrım," diye kaşlarımı çatıyorum. "Harvey'e on beşinci kez söylüyorsun, gidecek olsam bile ondan hoşlanmıyorum. Benim için çok genç."

Brandon kıkırdar. "Ona bunu söyleyip duruyorum." Omzuyla bana vuruyor. "Senin fikrini değiştireceğini umuyor. Senin erkek oyuncağın olmak istiyor."

Yüksek sesle gülüyorum. "Evet, öyle bir şey olmayacak."

"Bu akşam yemekte ne yapıyorsun? Lara ve benimle bir şeyler atıştırmak ister misin?" Lara diğer arkadaşımız. O da çok tatlı.

Kendimi bok gibi hissediyorum çünkü dün gece o Escape dairesinde gözümü bile kırpmadım. "Hayır, yapmam gereken bir görev var ama yine de teşekkürler. Size iyi eğlenceler."

"Size bir şey getirmemizi ister misiniz?"

"Belki," diye kaşlarımı çatıyorum. "Nereye gidersen git bana mesaj at."

"Tamam. Sokakta konuşulanlara göre yarın akşam Penelope'nin odasında bir parti varmış."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Harika." İç çekiyorum.

"Yine benim ya da Lara'nın odasında yerde mi yatmak istiyorsun?" "Hayır, sorun değil. Hafta sonu uzaklara gidebilirim."

"Gerçekten mi? Nereye?"

"Bir arkadaşım burada. Onunla görüşmeyi düşünüyorum." Bu korkunç bir yalan ama hafta sonu için Londra dışında küçük bir mola vermeyi düşünüyorum. Şu anda biraz fazla param var ve belki çok ucuz bir yer bulabilirim. Her şey, tüm hızıyla devam ederken Rave Cave'in bitişiğinde uyumaktan iyidir.

Brandon bir sonraki dersine doğru yola çıkmadan önce, "Tamam, akşam sana nerede yemek yersek yiyelim menüsünü mesaj atarım," diyor.

Bir hafta sonu tatili. Aslında bu kötü bir fikir değil. Evet, tek başıma gidebilirim.

Koridorda yürürken gülümsüyorum, hmm.... tam olarak nereye gidebilirim?

Sebastian

Sopayı geri getiriyorum ve topa kuvvetle vuruyorum. Top havada ıslık çalıyor.

"Güzel atış," diye cilveleniyor Spencer.

Julian çantasından golf sopasını çıkarırken, "Bugün oyunun çok iyi, Garcia," diyor.

Topun sekmesini ve sonra yeşile inişini izliyorum. "Her zaman tam isabet. Sen neden bahsediyorsun Masters?"

Spencer sopasının arkasıyla topu kendisine doğru çekerken kıkırdıyor. Pazar günleri golf benim en sevdiğim eğlencelerden biridir.

Spencer'ın topa kuvvetle vuruşunu izliyoruz, top ucuna takılıyor ve ağın üzerinden yola doğru sekiyor.

"Siktir et!" diye haykırır. "Neden bu kadar kötü oynuyorum?" Sopasını dizinin üzerinde şaklatıyormuş gibi yapıyor. "Ben biliyorum. Fazla sikildim ve az para alıyorum, işte bu yüzden."

Kıkırdıyoruz.

Spencer'ın aşırı seks yapması, duyacağımızı hiç düşünmediğimiz bir şey.

O çok eskiden beri bir sapık.

Sopalarımızı golf arabasının arkasına koyduk ve içine tırmandık. Direksiyona geçtim ve bizi bir sonraki deliğe götürecek olan çakıllı yola çıktım.

"Hey, bu sabah çok ilginç bir iş teklifi aldım," diyorum onlara. "Ne gibi?" Julian soruyor.

Hükümet için doğu dağıtıcısındaki yolların planlanmasına nasıl yardımcı olduğumu biliyor musun?"

"Evet," diyor ikisi de.

"Bana kabinde bir pozisyon teklif ettiler."

"Sen. Bir politikacı mı?" Spencer'ın nefesi kesilir. "Politikacılardan nefret ediyorsun." "Biliyorum." Bir sonraki çukura girip arabayı park ediyorum. "Ben politikacı değilim.

elbette."

"Pozisyon nedir?" Masters soruyor.

"Planlama ve Kalkınma Bakanı."

Masters kaşlarını çatır. "Fena bir iş olmazdı. Para ne kadar?"

"Fena değil, gerçi şimdi daha çok yapıyorum." Çantamdan sopayı aldım ve atışımı sıraya koydum.

"İkisini de yapabilir misin?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Topu kesiyorum ve uzaklara uçuyor. "Kahretsın... Bu oyunda iyiye gidiyorum."

"Lütfen," diye alay ediyor Spencer. "Ellerim arkadan bağlıyken bile seni yenebilirim."

"Tamam, görelim bakalım," diye yanıtlıyor Masters kesin bir dille. "Sadece konuşuyorsun, Spence."

Masters atışını hazırlarken kıkırdıyorum.

"Ben olsam iki işi de yapmayı düşünürdüm. CV için harika olabilir. Şehir Plancısı falan," diyor Masters atışını yaparken. Alçaktan sekiyor, bir ağaca çarpıyor ve bize doğru geri uçuyor.

"Tam bir pisliksin," diye sırtıyorum.

Sopasını çantasına geri koyarken "Siktir git," diye çıktı. "Şanssız."

"Sebastian Garcia, politikacı," diye alay ediyor Spencer topa vururken.

"Kulağa hoş geliyor," diye sırtıyor Masters. Gözlerimi deviriyorum. "Bunu kabul etmiyorum."

Golf arabasına geri döndük. "Hey, hâlâ şehrin öbür ucundaki seksi hatunun boktan kahvesini mi içiyorsun?" Spencer soruyor.

Direksiyonu sıkıca kavradım.

"Hayır." Spencer'ın gözleri bana kaydı. "Neden hayır?"

Omuz silkiyorum. "İlgimi kaybettim."

İhtiyacım olan son şey bu ikisinden azar işitmek. Karımı bahçıvanımızla yatakta bulduğumdan beri biraz aşırı korumacı oldular ve geçirdiğim haftanın nasıl geçtiği hakkında konuşacak havada değilim.

En azından o.

Arabayı bir sonraki deliğe kadar çekiyorum.

"Bree sana arkadaşını ayarlamak istiyor," diyor Masters dışarı çıkarken. "Görünüşe göre çok seksi."

"Kör bir randevuya gitmeyeceğim Masters."

"Neden?"

"Çünkü bir kadını istemiyorum ya da ona ihtiyacım yok. Bunu yaşadım, yaptım. Bir daha yapmayacağım." Arabadan indim.

"Hâlâ azgın mısın, değil misin?"

"Sorun ortadan kalktı," diyorum topumu sıraya dizerek.

"Bana Kaçış Kulübü'ne gittiğini söyle?" Spencer hülyalı bir şekilde iç geçirir.

Masters ve ben kıkırdıyoruz. Spencer yuva kurduğu için benim aracılığım la yaşıyor.

"Lanet olsun. Orayı seviyorum," diye tersliyor.

"Olabilir." Topa kuvvetle vuruyorum ve top havayı delip geçiyor.

"Bekar olmanın özlediğim tek yanı bu, biliyor musun? O da Kaçış Kulübü'nün heyecanı. Kızlara teklif vermek, beni seçmelerini beklemek." Uzaklara bakarken gözlerini kısıyor. "Nihai oyun ve alışveriş deneyimi gibi bir şey. Güzel zamanlardı dostum."

Masters kıkırdar. "Ve sonra gidip aşık oldun ve her şeyi mahvettin."

"Yani, bunu değıştirme zdim. Charlotte benim için öyle, ama bilirsiniz..." Atışını hazırlıyor. "Ateşli, muhteşem kadınlar sizi memnun etmek için bekliyor. Koşul yok, talep yok. Bu nihai fantezi."

Masters sırtıyor. "Aynı fikirdeyim."

April... Cartier... adı her neyse, onu gördüğümde çenemi sıkıyorum.

Boşaldığında bana bakışı. Aletimin takdirle sızladığını hissettim.

Sikeyim.

Sopamı golf çantama zorla atıyorum. Onu düşünmeyeceğim.

Beni kızdırıyor.

Nisan

Pencerenin yanındaki masayı siliyorum ve sokağa bakıyorum.

Neden geri gelmedi?

Saate bakıyorum. Saat 8:45. Sebastian'ın normalde şimdiye kadar kahve içmeye gelmiş olması gerekirdi. Cuma günü gelmedi. Pazartesi ya da Salı günü de gelmedi. Şimdi, Çarşamba günündeyiz ve hâlâ gelmedi.

O gelmiyor.

Kahretsin, gecemiz o kadar berbat mıydı ki şimdi kahvemi bile istemiyor?

Birlikte geçirdiğimiz geceyi analiz ediyorum ve kendimi delirtecek kadar aşırı analiz ediyorum.

Her şey iyiydi. Yani, harika değildi, ama dünyanın en kötü kahvesi servis edilmesine rağmen sürekli olarak beni görmeye geliyordu. Tatlı, sevimli, yakışıklıydı ve birbirimizle flört ederdik.

Onu böyle düşündüğümde kalbim kabarıyor.

Sonra beni kulüpte gördü ve orada olduğum için kızdı.

Beni istememesine rağmen ben de onu seçtim. Ama mesele de bu: Beni ondan önce istediğini biliyorum.

Masayı siliyorum ve zihnimin olaylar zincirini gözden geçirmesine izin veriyorum.

Kaçış odasına geri döndük ve bir tür berbat rol yapma oyununa girdik.

Sonra hayatımın en iyi seksini yaptık.

O da benim yanımdaydı. O da kendini kaybetti. Tek taraflı değildi; öyle olmadığını biliyorum.

Yan masaya gidip anılarımın içinde kaybolmuş bir şekilde onu siliyorum.

Sonra duşta öpüşürken bir şey yaşadık. O an kendimizi o kadar kaptırmıştık ki prezervatifi unutmuştuk. Düşündükçe kafamı kaşıyorum. Bu kesinlikle dönüm noktasıydı. O andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti.

Ben bekarım. Önemli olduğundan değil.

Tüm masaları siliyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Boşandığımdan beri benimle ilgilenen ilk erkek olmasından nefret ediyorum. Kulüpte tanışmamızdan nefret ediyorum. Şimdiye kadarki en iyi seksi yaptığımızdan ve onun bir pislik olmasından nefret ediyorum. Kötü kahvem için gelmeyi bırakmasından nefret ediyorum.

"Affedersiniz hanımefendi," diyor arkamdan biri.

"Evet?"

"Banyonuz var mı?"

"Hemen dışarıda ve solda." Kapıyı gösteriyorum. "Sana nerede olduğunu göstereyim."

"Teşekkür ederim."

Kafenin ön kapısından çıkıyorum ve kişiyi nereye gideceği konusunda yönlendiriyorum. Sonra önümden geçen kalabalığa bakıyorum.

Keşke ona sadece kiramı ödemek için dört vardiya çalıştığımı söyleseydim. Keşke kendimi açıklasaydım. Daha fazlasını söylemeliydim.

Derin bir iç çekiyorum ve kafeye geri dönüyorum. Oh iyi. Gitmiş.

Neyse o.

Yatağıma oturup kiralık evler arasında geziniyorum ve bu hafta sonu bakacağım evlerin listesini yapıyorum. Seçeneklere sahip olmak harika bir duygu. Uzun zamandır ilk kez bankada param var ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

Escape Club'dan kazandığım para bugün hesabıma yattı, bu da artık beş bin poundum olduğu anlamına geliyor. Perşembe gecesi vardiyamdan sonra on bin poundum olacak ve bir daire aramaya başlayabilirim. Senet artı altı haftalık kira için yeterli param olacak ve bu konuda gerçekten harekete geçebilirim.

Ama başka kimseyle yatmıyorum.

Bir daha asla böyle boktan bir hafta geçirmeyeceğim.

Bilgisayarıma bakıyorum ve sonra yapmamam gereken bir şeyi yapmak için kendime izin veriyorum.

Google'a yazıyorum: *Sebastian Garcia. Mimar, Londra.*

Sonuçlar geldi.

Sebastian Garcia. Londra'nın Mimari Rock Yıldızı

Bu da ne böyle? Bilgileri hızlıca okudum.

Yaş: 37.

Tahmini değeri: 15 milyon.

Medeni durumu: boşanmış.

Okurken kaşlarımı çattım,
boşanmış mı? Wikipedia'ya
tıklıyorum.

Sebastian Garcia, son teknoloji tasarımları ve yüksek profilli müşterileriyle
tanınan bir mimardır. İki yıl önce boşandığından beri kolunda güzel bir kadın
olmadan nadiren görülüyor.

Resimlere tıklıyorum ve gözlerim
açılıyor. Hay sikeyim.

Siyah kravatlı bir takım elbise içinde, kolunda güzel bir kadınla
çekilmiş bir sürü fotoğrafı var. Ayrıca golf oynarken de var. Bu bir hayır işi
golfüne benziyor.

Geceleri dışarıdayken, gülerken, puro içerken çekilmiş daha fazla
fotoğrafını inceliyorum. Fotoğrafların çoğunda yanında iki yakışıklı adam
var. Kim onlar?

Gerçekler içime işledikçe derin bir nefes alıyorum.

Yani, o bir oyuncu. Bilgisayarımı tiksintiyle
kapattım.

Ellerimi lavaboda yıkadıktan ve aynadaki yansıma baktıktan sonra
saçımı düzeltiyor ve önlüğümü düzeltiyorum. Bu akşam kulüpteki
vardiyamı düşünmek beni endişelendiriyor. Sadece kafede geçirmem
gereken bu sabah var, sonra iki dersim var ve sonra...

O zaman finansal hedefime giden yolu yarılamış oluyorum.

"Odaklan," diyorum aynada kendi kendime. "On bin pound."

Saçımı son bir kez düzeltiyorum ve kafemin yanındaki sokaktan yukarı
çıkıyorum. Köşeyi dönüyorum ve sıkışık caddeye şöyle bir bakıyorum. Her
gün olduğu gibi çok kalabalık.

Ve onu görüyorum.

Sebastian caddenin diğer tarafında yürüyor ve kafeye bakıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Ellerini ceplerine sokmasını ve bir an durmasını izliyorum.

Ne yapıyor bu?

Sonra arkasını döner ve uzaklaşmaya başlar.

Caddeye doğru uzaklaşmasını izledim ve panik içinde etrafıma bakındım.

Ne, öylece gidiyor mu?

Sokağın karşısına koşuyorum. "Sebastian!" diye sesleniyorum. Beni duymuyor ve yürümeye devam ediyor. "*Sebastian!*"

Dönüyor ve beni görünce yüzü düşüyor.

"Ne yapıyorsun?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Beni görmeye gelmeden öylece gidiyor musun?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

Saçları koyu renk, teni bembeyaz gömleğine karşı bronzlaşmış.

Kahretsin, lacivert takım elbiseyi bu kadar iyi giyen bir adam görmemiştim.

Nedense kendimi savunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Pis bir fahişe olduğumu düşünmesine dayanamıyorum... öyle olsa bile.

Ne hissettiğimi ya da neden hissettiğimi bile anlamıyorum.

"Orada sadece dört vardiya çalışıyorum," diye omuz silkiyorum.

"Kulüpte yani." Çenesi sıkıştı.

"Üniversite yurdundan taşınabilmem için paraya ihtiyacım var. Burada bursla kalıyorum ve artık orada yaşayamam. Her gece partiler oluyor ve ben deliriyorum. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun," diyorum aceleyle.

Birbirimize bakıyoruz. Ben burada açık ve savunmasız davranıyorum ve o hala elleri cebinde, tamamen soğuk ve korunaklı bir şekilde orada duruyor.

"Önümüzdeki üç Perşembe gecesi çalışacağım, sonra da istifa edeceğim." Bir süre sonra, "Neden umurumda olsun ki?" diye cevap verir.

"Çünkü ben..." Duraklıyorum çünkü lanet olsun, şu anda ne halt ediyorum ben? "Orada sensiz bir vardiya yapmak istemiyorum. Düşüncesine bile katlanamıyorum."

Kaşları çatıldı.

"Ben düşündüğün kişi değilim, Sebastian." Dudakları sanki dilini tutuyormuş gibi kıvrılıyor.

"Eğer sen olmasaydın, o gece seks yapmazdım. Sadece orada çalışmadan önce senden hoşlandığım içindi."

Sessiz kalıyor.

Ellerimi tiksintiyle havaya kaldırıyorum. "Bu kadar mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Seni görmek için yalvarıyorum ve sen tek bir kelime bile edemiyor musun?" Gözleri benimkileri tutuyor.

"Biliyor musun?" Başımı salladım. "Söylediklerimi unut. Kimse için yalvarmıyorum. Gelme zahmetine girme."

Daha fazla sessizlik.

"Hayal kırıklığına uğrayan tek kişi sen değilsin," diye çıkışıyorum ona. Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen de düşündüğüm kişi değilsin." "Kim olduğumu sanıyordun?"

Etrafımızdaki insanlara bakıyorum, rutinlerine o kadar dalmışlar ki bizi fark etmiyorlar bile. Ona dönüp omuz silkiyorum. "Buna değecek biri." Hüzünle gülümsüyorum. "Sanırım değmezdi."

Dönüp sersemlemiş bir halde tekrar caddeye çıkarken, neredeyse önünden geçeceğim bir araba kornaya basıyor.

Kafeye geri dönüyorum.

İşte bu kadar. Bitti.

Makyajlı yüzü ve siyah dantel straplez elbisesiyle aynadaki kızın yansımasına bakıyorum.

Havadaki vızıltı elektrikli. Kaçış Kızları bu gece için heyecanlı. Gösteri zamanı.

Bu gece bir erkeği eğlendirme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Kimseyle yatmıyorum. Bırak seks yapmayı, bir erkekle konuşmak bile istemiyorum.

Bay Garcia benim libidom olan kaplanı iyi ve gerçekten evcilleştirdi. Onun büyüklüğünü kavradıktan sonra günlerce ağrı çektim. Ama en büyük darbeyi egom aldı. Hâlâ yaralarımı sarıyorum ve daha da kötüsü, bu sabah onu gördüğümde yalvardım.

Acınası.

Kızlardan birinin heyecanlı ciyaklamasını duyuyorum. Podyum alanını gösteren tek yönlü bir pencereyi gizleyen perdenin arkasından bakıyor. Kızın uzun siyah saçları var ve çok güzel.

"O burada. Aylardır burada değil." Makyaj sandalyesine doğru dans ediyor. "Çok heyecanlıyım, ölebilirim."

"Kim var burada?" diye soruyor başka biri.

"Bay Smith."

"Garcia?" diye soruyor başka biri.

"Onun gerçek adını bilmemen gerekiyor," diyor başka bir kız.

O burada.

Kızların hepsi heyecanlı bir sohbeta dalıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kahretsin... Bir hayran kulübü var.

Nisan

MAKYAJ SANATÇISI allığımı sürüyor ve yüzümün hayal kırıklığıyla ısındığını hissediyorum. Yoksa bu heyecan mıydı, yoksa düpedüz dehşet mi? Artık ayırt bile edemiyorum.

"Perde zamanı, kızlar!" Porsha çağırıyor. "Sıraya girin." Gözleri bana dikildi. "Cartier, sevgilim, bu gece üçüncüyü seçeceksin."

Başımı salladım.

"Seçim sırası numaranızı geriye doğru on numaraya kadar işleyeceksiniz ve ondan sonraki iki hafta boyunca en son seçim yapacaksınız. Adaleti bu şekilde sağlıyoruz."

"Tamam, tabii." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Zaten o zaman burada olmayacağım.

"Önce ben seçebilir miyim?" Uzun siyah saçlı kız soruyor. "Sıranın bende olmadığını biliyorum ama bir kişiyi gerçekten istiyorum. Aylardır onun geri gelmesini bekliyorum."

Sebastian.

Onu baştan aşağı süzdüm, kalın, uzun siyah saçları, küçük, sıkı ve biçimli vücuduyla çok güzeldi. Şimdiye kadar gördüğüm en çekici yüze sahip. Tüm kıvrımlarını gösteren kısa kırmızı bir elbise giyiyor. İri göğüsleri üstünden dışarı fırlıyor ve bacakları kilometrelerce uzanıyor.

Sebastian onunla daha önce yattı; bunu biliyorum. Onu Sebastian'la birlikte görüyorum ve midem tiksintiyle bulanıyor.

"Hayır." Porsha basılı programına bakıyor. "Sen..."

Nefesimi tutup Porsha'nın bitirmesini bekliyorum. Kızdan önce mi sonra mı seçmek istediğimi bilmiyorum. Ya onu seçersem ve o da kızı gerçekten isterse?

Kahretsin, şimdi ona gelmesini söylediğim için pişmanlık duyuyorum. "Bu gece ikincisin Luna," diye bitiriyor Porsha.

"Evet," diye gülümsüyor Luna ve havayı yumrukluyor. Kahretsin... Benden önce gelmiş.

Başımı eğiyorum. Sadece buradan defolup gitmek istiyorum.

"Sıraya girin kızlar." Porsha gülümsüyor. "Oyun yüzleri açık. Beylerimiz şirketiniz için çok para ödüyor."

Kızlar sıraya girerken gülüşüp sohbet ediyorlar, ben ise gözlerimi kapatıp cesur olmak için kendimi hazırlamaya çalışıyorum.

İlk kız podyuma çıkıyor. Bir yukarı bir geri yürüyor ve sonra dönerek podyumun sonuna kadar yürüyor. Podyumun kenarında durup elini kalçasına koymadan önce erkeklerden gelen sessiz heyecan sesleri eşliğinde seksi bir dönüş yapıyor.

Sırada Luna var ve onun da aynısını yapmasını izliyorum. Kalbim tam anlamıyla boğazıma düğümlendi.

Siktir et, buraya asla geri dönmeyeceğim. Bu stresin de ötesinde.

Şarkı Marvin Gaye'den *Sexual Healing* olarak değişiyor ve derin bir nefes alıyorum. Bu müzik daha yavaş, daha seksi... hatta tantrik. Ve şimdi sıra bende.

Baştan çıkarıcı ritim eşliğinde yürüyorum. Podyumun sonuna geldiğimde, önümdeki muhteşem erkeklere göz gezdiriyorum.

Ama peşinde olduğum değil.

Arkaya doğru yürüyorum, dönüyorum ve sonra ön tarafa geri dönüyorum, Bay Garcia'nın aç bakışlarına bakmak için tam zamanında elimi kalçama koyuyorum.

Arka taraftaki bir masada oturuyor, bir elinde kehribar rengi bir bardak sıvı, diğerinde bir puro var. Bacaklarını iki yana açmış, baskın bir görünüşü var.

Gözlerimiz kilitleniyor ve puroyu yavaşça dudaklarına götürüp sertçe emiyor.

Nefes alıyor ve ince bir duman ağzının içinde kayboluyor.

Lanet olsun, bu adam bacaklarda seks yapıyor.

Onu çıplak olarak hayal ettiğimde içim titremeye başlıyor.

Ben.

Son kez birlikte olduğumuzda yüzümü nasıl kavradığını hatırlıyorum.

Dudaklarımı yalayışını. Boynumu ısırması. Seksin ortasında üzerime inişini ve yaptığı pisliği yalayışını.

Hatırladıkça meme uçlarım sertleşiyor. Lanet bir hayran kulübü olmasına şaşmamalı. Ben lanet olası başkanım.

İstediğim kadar aramızda bir şey varmış gibi davranabilirim ama onu burada, bu şekilde gördüğümde gerçekler yüzüme çarpıyor. Onun tarafından domine edilmek istiyorum. Beni kullanmasını istiyorum ve lanet olsun, becerilmek istiyorum.

Gözleri karanlık ve neredeyse ne yapmam gerektiğini unutuyorum.

Yavaşça dönüyorum ve sahnenin kenarındaki yerimi alıyorum.

Kafamı kaldırmamaya odaklanarak geçit töreninin geri kalanını izliyorum ama bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum.

Her zaman böyle seksi midir? Yoksa bu kulüp onun içindeki bir şeyi mi ortaya çıkarıyor? Geçit töreni biter ve Porsha elinde mikrofonla dışarı çıkar. "Beyler, Eleonore'u takdim edeyim."

Adamlar sessizliğe gömülür.

"Niyetinizi belirtin!" Porsha çağırıyor.

Erkekler Eleonore'un önünde sıraya girer ve teker teker kendilerini tanıtır. "Kimi seçeceksin Eleonore?"

"Bay Parker." Gülümsüyor.

Yakışıklı bir adam öne çıkar ve onun elini tutar. Onu sahneden çıkarıyor. Sporcu gibi bir şeye benziyor. Genç ve erkeksi.

İyi seçim.

Porsha, Luna'nın elini kaldırarak, "Beyler, sizi Luna ile tanıştırebilir miyim?" dedi. "Niyetinizi belirtin."

Adamlar tekrar sıraya giriyor. Biri hariç hepsi.

Bay Garcia viskisini yudumlarken oturmaya devam ediyor. Olduğu gibi güçlü, yürüyen bir orgazm gibi görünüyor.

"Kimi seçeceksin Luna?" Porsha soruyor.

Luna gülümser ve Garcia'yı işaret eder. "Bay Smith."

Kahretsin.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve çenesini tavana doğru eğiyor. "Bay Smith." Porsha gülümsüyor. "Bu gece şanslı bir adamsınız."

Sebastian yavaşça ayağa kalkıyor ve sonra gelip Luna'nın elini tutuyor. Onu sahneden çıkarıyor ve ben dehşet içinde başımı öne eğiyorum. *Ne oldu?*

Siktir, siktir, siktir.

"Cartier'i tanıştırayım!" Porsha arıyor. "Bu onun sadece ikinci vardiyası. İkinci randevusu kim olacak?"

Adamlar hareket ediyor ve önümde bir sıra halinde duruyorlar. "Elli bin!" diye sesleniyor bir adam.

"Altmış beş!" diye sesleniyor başka bir adam.

Sebastian'ın Luna'yla çıktığını görmek için kapıya doğru bakıyorum. Onun elini tutuyor. Sebastian ona bir şeyler söylüyor, o da karşılık olarak gülüyor ve gitmeye devam ediyorlar.

Kimi seçtiğimi görmek için bile kalmadı, dönerken midemin safrasını tadıyorum.

Tanrım, her şeyi yanlış anlamışım.

Burada çalışmam umurunda değil. Sadece sikinde değil.

Erkeklerle teker teker tanışıyorum ve hepsi iyi görünüyor.

Ama hiçbirisi istediğim kişi değil.

"Kim olacak Cartier? Bu geceki eşin kim olacak?"

Aralarına bakıyorum. En nazik görünen, cinsel reddedilmemi kaldırabileceğini bildiğim adama gitmek istiyorum.

"Bay Stevenson," diyorum usulca.

Sarışın ve tatlı görünümlü. Yanıma geliyor ve elimi tutup arkasından öpüyor. "Merhaba, Cartier."

"Merhaba." Gülümsemeye zorladım.

Beni podyumdan aşağı indiriyor ve çıkışa doğru yürüyoruz.

Sebastian şu anda onu öpüyor mu? Yüzünü tutup yalıyor mu?

Öyle mi?

Tanrım, Bay Garcia gibi bir adamla hiç karşılaşmamış olmak bir şeydir, ama

Onun nasıl biri olduğunu bilmek ve ona sahip olamamak... sizin yerinize bir başkasının sahip olduğunu bilmek... bu da işkencenin başka bir seviyesi.

Bay Stevenson ve ben asansöre bindik ve ben kapıların arkasına baktım.

Elimi tutuyor ve arkasından öpüyor.

"Seni yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum Cartier. Geçen hafta da senin için teklif vermiştim." Gülümsemeye zorluyorum ve bir cevap düşünemediğim için sessiz kalıyorum.

Asansörün kapıları açılıyor ve odaya doğru yürüyoruz, o da kapıyı açıp beni içeri alıyor.

Gideyim mi? Kahretsin, *bu bir karmaşa.*

"Şampanya?" diye soruyor.

"Lütfen." Kollarımı kavuşturuyorum ve aşağıdaki Londra şehrine bakmak için pencereye doğru yürüyorum. Yoğun trafik akışı caddeleri aydınlatıyor.

Demek kendinden nefret etmek böyle bir şey. Hiçbir para buna değmez.

Kes şunu.

Birkaç dakika sonra Bay Stevenson bana bir kadeh şampanya uzattı.
"Teşekkür ederim." Gözleri gözlerimi tutarken bir yudum alıyorum.
"Buraya sık gelir misin?"
"İhtiyacım olduğunda."
Kalbim göğsümde çarpıyor. "Yani... sekse ihtiyacın olduğunda mı?"
"Diğer şeylerin yanı sıra."
Tanrım.
Kapı çalındı. "Birini mi bekliyorsun?" diye sordum. "Hayır."
Kaşlarını çatıyor, kapıya doğru yürüyor ve açıyor.
Bay Garcia koridorda duruyor.
"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor.
"Ne istiyorsunuz?" Bay Stevenson cevap verir.
Sebastian onun yanından geçip daireye giriyor. Kapıyı arkasından kapatıyor ve dikkatini tekrar Bay Stevenson'a çevirmeden önce gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor.
Garcia, "Eşlerimizi değiştiriyoruz," diye duyuruyor. "Cesedimi çiğnemedim."
"Beni test etme."
"Hayır dedim." Bay Stevenson Sebastian'ı iter, Sebastian da onu geri iter. "Git. Yeni odan 121 numara. Luna seni bekliyor. Onun zamanına değdim ve değişim için heyecanlı," diyor Sebastian ona.
"İlk beni seçmedi, göt herif. Cartier'i istiyorum." Onu tekrar iter. "Onu alamazsın," diye homurdanıyor Sebastian.
"Kesin şunu!" Tersledim. "Ben öylece *sahip olabileceğiniz* bir nesne değilim! İkiniz de bana sahip olamazsınız." Kapıya doğru yürüdüm ve aceleyle açtım. "Çıkın dışarı. İkiniz de. İkinizle de seks yapmayacağım aptallar, o yüzden gidin."
Sebastian çenesini eğiyor, patlamamdan memnun olduğu belli.
"Gördün mü?" diye eliyle beni işaret ediyor. "Kimseyle seks yapmıyor. Luna'nın teklifini kabul edebilirsin. İkimiz de onun kesin bir şey olduğunu biliyoruz."
Sözlerini düşünürken bir an Sebastian'a bakıyorum ve görüşümü öfkeli bir pus kaplamaya başlıyor. Sebastian kaç kere Luna'yla birlikte oldu?
"Ne var biliyor musun? Çık dışarı." Bunun için kovulacağım ama umurumda değil. Artık umursamayacak kadar kızgınım.

"Ben mi?" diye alay ediyor Sebastian.

"Evet, sen! Luna'nın yarım yamalak saniyelerini istediğimi sana düşündürün nedir? Aslında herhangi birinin yarım yamalak saniyelerini. Burası da, sen de zekama hakaret ediyorsunuz." Onu kapıdan dışarı ittim ve sonra Bay Stevenson'a döndüm. "Bu son şansınız: Luna mı yoksa boş oda mı?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Gerçekten ciddi misin?"

"Evet. Çok ciddiylim." Koridordan yatak odasına doğru yürüyorum. "Seninle seks yapmak yapmak istediğim son şey, bu yüzden yerinde olsam hangi teklifi kabul edeceğimi biliyorum." Yatak odasının kapısını arkamdan çarparak kapatırken s e s l e n i y o r u m .

Kalbim göğsümde sertçe atıyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum.

Lanet olsun, *kovulacağım*.

Yine de on bin pound hiç yoktan iyidir. Bu da bir başlangıç.

Ama bu gece için para alacak mıyım?

Yirmi bine ihtiyacım vardı ama artık umurumda değil. Hiçbir para kendimi bu kadar aşılamaya değmez.

Banyoya girdim ve aynada kendime baktım. Giyinip k u ş a n m ı ş ı m v e gidecek hiçbir yerim yok. Şaka gibi.

Kapının çarptığını duyuyorum ve kulağımı kapının arkasına dayayıp dikkatle dinliyorum.

Sanırım Bay Stevenson gitti.

Koridora geri dönüyorum ve mutfak tezgahının üzerinde dairenin anahtarını görüyorum, rahatlayarak nefes veriyorum.

Luna için Tanrı'ya şükürler olsun. Acaba şimdi ikisiyle de birlikte olacak mı? Öyle bir şey var mı ki?

Tanrı aşkına... sadece iğrenç.

Bunu düşünmek zorunda kaldığıma inanamıyorum.

Şampanya. Bütün şampanyalara ihtiyacım var.

Şişeyi alıyorum ve flütümü dolduruyorum. Bir yudum alıyorum. G e v r e k , ferahlatıcı ve lezzetli.

"Bana bir bardak ikram edecek misin?" diye soruyor derin bir ses arkamdan.

Döndüğümde Sebastian'ın kollarını kanepenin arkasına uzatmış, bacaklarını bileğinden kavuşturmuş, arkasına yaslanmış oturduğunu görüyorum.

İçeri girdiğimde onu görmedim, hep orada mıydı? "Sana gitmeni söylemiştim," dedim.

"Ve sana geceyi seninle geçirmek istediğimi söyledim," diye sakince yanıtlıyor.

"Yapamazsın," diye çıkışıyorum, bardağımı boşaltıp yeniden dolduruyorum. "Bu gece neyin var senin?" Gözlerim büyüdü. "Sormak zorunda mısın? Bu kadar aptal olamazsın." Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Dene bakalım."

Gözlerimi deviriyorum. "Git buradan, Sebastian. İlgilenmiyorum." "Neden ilgilenmiyorsun?"

"Çünkü kafamla oynuyorsun!" Tersliyorum. "Ve seni tanımıyorum bile."

Ayağa kalkıyor ve tek bir hareketle yanıma geliyor. Kendine bir kadeh şampanya dolduruyor ve sonra kendi kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Sanırım bunu yanlış anladın... Cartier." Yavaşça bir yudum alıyor.

"Benim adım April."

"Öyle mi? Çünkü size Cartier olarak tanıtıldım."

"Gördün mü?" Havlıyorum. "Yine yapıyorsun. Kafamı karıştırıyorsun." Kıkırdıyor ve şampanyasını yudumluyor.

Bunun komik olduğunu düşünüyor.

"Lütfen git." Ona sırtımı döndüm. "Bu sabah seninle konuşmak istedim ve sen hiçbirini istemedin, bu yüzden şimdi buraya gelip seks talep etme."

"Seksten bahsetmiş miydim?"

Ona doğru dönüyorum. "Sanırım sözlerin şöyleydi: *herhangi bir ıslak kedi yapacak.*"

Yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. "Biraz," doğru kelimeyi arıyormuş gibi duraksıyor. "Seni son gördüğümde biraz sinirlenmiştim. Sizi kızdırdıysam özür dilerim."

"Sen bir pisliktin."

"Seni burada görmeyi beklemiyordum." "Ama buradaydın."

Gözleri benimkileri tutarken şampanyasını yudumluyor. "Bir amaç için bir araç olarak." "Oh, demek istiyorsun ki... benim senin sonundaki aracım."

"Kaba olma."

Daha yakına eğildim. "Ne istersem o olurum Bay Garcia," diye fısıldıyorum.

Aramızdaki hava çatırdarken birbirimize bakıyoruz ve lanet olsun, yine orada... bu adamla öfkeli seks yapmanın cazibesi.

Boktan, ateşli ve ayak parmaklarını kıvrıran bir zevk. Sadece hayalini kurduğunuz türden.

"Geçen gece neden aceleyle gittin?" diye sordum.

Sessiz kalıyor.

Başımı salladım. "Evine git, Sebastian." İçimi çektim. "Senin akıl oyunlarını oynamayacağım. Ben yirmi beş yaşındayım, on iki değil."

"Yaşın ne olursa olsun, benim için çok gençsin." Kadehini kaldırıyor ve dilinin dışarı fırlayıp alt dudağında gezinmesini izliyorum.

Bacaklarımın arasında bir zonklama hissediyorum. "Bunu biliyorum."

Cevabıma şaşırmış gibi bir kaşını kaldırıyor.

"Belki de senin için çok gencim... ki bu utanç verici," diye ekliyorum. "Neden?"

"Çünkü yattığım ilk erkek sendin." Kaşları çatıldı.

"Daha önce küçük çocuklarla yatmıştım ama bir erkekle hiç yatmamıştım ve bu oldukça mükemmeldi... ta ki sen mahvedene kadar."

Çenesi kenetlendi, gözlerimiz kilitlendi ve lanet olsun, eğer hayatımda gördüğüm en ateşli adam değilse. Uzun boylu, karanlık ve tehlikeli, aşk romanlarından fırlamış gibi.

Bana doğru bir adım atıyor ve yüzümü avuçluyor. "Mükemmel olduğunu düşünüyordun." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve gözleri gözlerimi arıyor.

"Biliyorsun-"

Beni bir öpücükle kesiyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve dili ağzımın içinde baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kahretsin, öpüş şekli. Öyle ki. .

"Birbirimiz için iyi değiliz Sebastian," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Yüzümü iki elinin arasına alıyor. "Biliyorum. O zaman birbirimiz için kötü olalım.

İçimde bir şeyler kopuyor.

Ellerimi başının arkasına götürüyorum ve onu tüm gücümle öpüyorum. Öpüşmemiz umutsuzluğa dönüşüyor. Kontrolümüzü kaybediyor ve hayvana dönüşüyoruz. Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir cinsel çekim hissetmemiştim. Bu kontrol edilemez. Bu adamı öpmek yapmam gereken en son şey, ama lanet olsun, duramıyorum.

"Çıplak," diye homurdanıyor. "Sana çıplak ihtiyacım var."

Takım elbise ceketini omuzlarından yırtıp kenara atıyorum. Gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başlıyorum. *Ona* çıplak ihtiyacım var.

Dudakları boynumu buluyor ve dişlerini boynumda gezdiriyor. Yanmak üzereymişim gibi hissediyorum ve pantolonuyla boğuşurken aceleyle doluyorum. Sonunda düğme kopuyor ve pantolonunu tek bir keskin hareketle aşağı çekiyorum.

Sert siki serbest kalıyor. Ön ejakülat zaten ucunda boncuklanıyor ve içim jöleye dönüşüyor. Beni omzuna atıp koridorda ilerliyor, oda baş aşağı önümden geçiyor.

Yatak odasına gittiğimizde, önünde durana kadar beni yavaşça vücudundan aşağı kaydırıyor.

Gözleri kapanıyor ve dudakları dudaklarıma değiyor. "Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye fısıldıyor.

Yüzünü ellerimin arasına alarak onu öpüyorum, dillerimiz uzun süre birlikte dans ediyor.

Elini uzatıyor ve elbisemi çıkarmadan önce fermuarını açıyor. Soluk pembe dantel iç çamaşırlarımla önünde duruyorum. Beni içine çekerken gözleri kararıyor.

Kalın diliyle omzumu yalıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve onu görünce ürperiyorum.

"Bana ne istediğini söyle," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

"Sen," diye nefes alıyorum. Arkamı kaldırarak beni ereksiyonuna doğru yaklaştırıyor. "Hepiniz," diye nefes alıyorum, bacağımlı kalçasının etrafında kıvrarak.

Durdu ve benden uzaklaştı. Göğsü inip kalkarken ve hava almak için çırpınırken sütyenimi çıkardı ve sonra dikleşmiş meme ucumu ağzına aldı. Isırıyor ve ben çığlık atıyorum. Zevkle karışık doğru miktarda acı var. Elleri külotumdan aşağı kayıyor ve bir bacağımlı yatağa doğru kaldırıyor. Meme ucumu emmeye devam ederken parmakları seksimi keşfediyor. Üç büyük parmağını seksimin derinliklerine kaydırıyor ve başım geriye düşüyor.

Tanrım, bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını biliyor.

Bana bakmak için geri çekiliyor ve koyu renk gözleri sıkıca benimkilere sabitlenmiş bir şekilde beni çalıştırıyor. Islak etin sesi havada asılı kalıyor ve beni kuvvetle parmaklarken omuzlarındaki kaslar esniyor.

Sebastian Garcia benim için her açıdan yanlış olabilir, ama kendimi bu zevkten nasıl mahrum bırakabilirim?

Dudakları kıvrılıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Seni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Kontrolünü kaybetmiş gibi beni sertçe ısıyor ve başım geriye savrulurken haykırıyorum. "Ahh."

Beni yatağa geri fırlatıyor ve dişleriyle bir prezervatifi yırtarak açıyor. Ambalajı tükürüyor, prezervatifi takıyor ve üzerimde sürünüyor. "Aç," diyor ağzından.

Dediğini yapıyorum ve bacaklarımı kaldırıp omuzlarımın üzerine koyuyor. "Dikkatli ol," diye fısıldıyorum.

Yüzü yumuşar. "Bebeğim." Beni şefkatle öpüyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

Kalbim daralıyor. Kötü davrandığında neredeyse daha güvende hissediyorum. En azından o zaman biraz direncim oluyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve penisinin ucunu şişmiş, ıslak seksimde ileri geri gezdiriyor. Klitorisimin üzerine sürttüğünde ürperiyorum. Boşalmaya o kadar yakınım ki, komik bile değil. Oh, Tanrım. . .

Tut şunu.

Ucunu biraz içeri itiyor ve dirençle karşılaşıyor. Vücutlarımızın birleştiği yeri izlerken çenesi gevşek duruyor.

"Beni içeri al. Bana biraz krema ver ve beni içeri al." Biraz daha içeri itiyor ve bedenim onunkini emiyor. Bunu istiyor.

Siktir... hepimiz yapıyoruz.

Yavaşça içeri itiyor ve başım geriye düşüyor.

Yavaşça tam boyunu içeri iterken bacaklarımı havada tutuyor. Elini karnımın alt kısmına koyuyor ve bedenlerimizi birbirimize yakın tutarak onun büyüklüğüne alışmamı sağlamaya çalışıyor. İçim kıpır kıpır oluyor.

Bu çok iyi. O çok iyi ve gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp kırıklığı.

"Sebastian." Ona uzanıyorum.

Beni izlerken göz kapakları kapalıydı, kendi haz dünyasında kaybolmuş, ona yaptığım çağrıya cevap veremiyordu.

Oturup vücudunu kavriyorum ve onu üstüme çekiyorum. Ona daha yakın olmalıyım.

Bacaklarımı yukarı kaldırıyor ve içimde derin daireler çiziyor. İkimiz de zevkle inliyoruz.

"Siktir, *evet...* April," diye fısıldıyor kulağıma. "İçinde ne kadar derin olduğumu hissedebiliyor musun? Bu güzel, kaymak gibi amını düşünerek bu hafta beni kaç kez boşalttığını biliyor musun?" O

kulağımı sertçe ısıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "İçine  yle sert üflemek istiyorum ki... tekrar ve tekrar ve tekrar."

Aman Tanrım.

Bizi böyle birlikte görmek için duvardaki aynaya bakıyorum. Kalın baldırları geni  e açılmış ve koyu teni kaslarla dalgalanıyor. Bu görüntü aşırı bir duysal yüklenme yaratıyor ve orgazmın y k treni içimden geçerken haykırıyorum.

Beni pompalarken karanlık bir şekilde gülümsüyor ve sonra ayak bileklerimi tutmak ve bacaklarımı geni  e açmak için duruşunu yeniden ayarlıyor.

"Sık beni," diye pantolonunu indiriyor, beni kuvvetle pompalıyor. Yatak duvara çarpmaya başladı. "Benim için sikimi em bebeğim."

Gözlerimiz kilitlendi ve ben onun etrafında kenetlendim. Dudakları takdirle kıvrılıyor.

"Daha sert."

Daha sert sıkıyorum ve ba ı geriye d  y yor. Ellerim kalçalarında ve arkalarındaki g   beyin h crelerime bir şeyler yapıyor, her birini kızartıyor.

Ellerini yatağa bırakıyor ve kollarını dikle tirerek kendini yukarı kaldırıyor. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi odanın içinde yankılanıyor ve sonra inlemeye başlıyor. Ses derin ve gırtlaktan geliyor, neredeyse hayvani. Yüzünü buru turuyor ve bana sertçe vuruyor. İçime sertçe bo alırken siki inin sarsıldığını hissediyorum.

Dudaklarımız bir kez daha bulu urken, orgazmını hafifletmek için yavaşça birlikte hareket ediyoruz.

 p  memiz  efkatli ve aramızda beklenmedik bir yakınlık var.

Ve sonra hareketsiz kalıyor. Perili gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

Nedense onu teselli etme ihtiya ı hissediyorum.

"Sorun yok bebeğim," diye fısıldıyorum saçlarını yüzünden geriye doğru tararken. "Ben buradayım."

Başını g ğ me yaslıyor ve göğüslerimin arasına yerle iyor. O bana sımsık  sarılırken kalplerimiz hâlâ hızla çarpıyor.

Ona sıkıca sarılıyorum ve başının üstünü öpüyorum, içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

Yanlış bir şeyler var. Bana daha sık  sarılıyor, ben de ona sarılıyorum.

İçimden bir ses Bay Garcia'nın hasarlı mal olduğunu söylüyor.

Cennetten bir sahne hayal ederken hava zifiri karanlık.

Uyarılma tüm bedenimi sarıyor ve tadını çıkarmak için
arkama yaslanıyorum. İyi hissettiriyor.

Bu rüyayı sevdim. Hem de çok.

Bacaklarım birbirinden daha da ayrılıyor ve kendi kendime
gülümsüyorum.

Kalçamda bir öpücük hissediyorum ve uykulu gözlerim çırpınarak
açılıyor. Elim yorganın altına gidiyor ve yorganın altında bir hareket
hissediyorum.

Bekle... Ne?

Kalın bir dil cinsel organımda geziniyor ve içimden bir heyecan geçiyor.

Bu gerçek.

Hâlâ Sebastian'la kaçış odasındayım.

Bu adam doyumsuz. Dün gece uyumadan önce üç kez seks yaptık ve
şimdi buna uyanıyorum.

Yorganı geri çekiyorum ve pencereden süzülen ay ışığının pırıltısında
Sebastian'ın hayatı buna bağıymış gibi beni yaladığını görüyorum.

İçime keskin bir nefes çekerek gülümsüyorum ve yüzünü avuçlarımla
arasına alıyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve açık bir ağızla seksimi öpüyor. "Gece
içkisi," diye fısıldıyor.

Bacaklarımı daha geniş açtım. "Lütfen... misafirim olun."

Beni gittikçe daha derinden yalıyor ve her darbede uyarılmam artıyor.

Sırtım yatağa doğru eğilmeye başlıyor, daha derin bir bağlantının
peşine düşüyorum. "Buraya gel Garcia."

Vücudumun üzerinde sürünürken kıkırdıyor, uyarılmışlığım teninde
parlıyor. Beni öptüğünde, onun üzerinde kendi tadımı alıyorum.

"Tam bir erkek kedisin," diye fısıldıyorum.

Prezervatifi takarken dudaklarıma gülümsüyor. "Seninle birlikte
olmanın cazibesi çok büyük." Bacaklarımı beline doluyorum ve o da
derinlere kayıyor.

Vücudum onun etrafında dalgalanıyor.

"Mükemmelsin," diye fısıldıyorum ona huşu
içinde. Yumuşakça gülümsüyor. "Ve sen
kandırılıyorsun."

Beni daha derin öperken gülümsüyorum. Şaka bile yapmıyorum;
Sebastian Garcia mükemmel bir erkek.

Bu gecenin bitmesini hiç istemiyorum.

"Gitmem gerek, bebeğim."

Yuvarlanıyorum ve ışığa karşı gözlerimi kısarak yeniden odaklanmaya çalışıyorum. Sebastian takım elbisesini giymiş, kravatını düzeltiyor.

Dirseklerimin üzerine oturdum. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir toplantım var." Eğilip beni usulca öpüyor ve saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor. "Zaten geç kaldım."

"Şey..." Duraklıyorum ve tekrar yastığıma uzanıyorum. "Seni ne zaman göreceğim?"

Aynaya doğru ilerliyor ve kravatını yeniden ayarlıyor. "Emin değilim."

Sırtına bakıyorum. Aynada benimle göz teması kuruyor ve sonra başka tarafa bakıyor.

"Kafeye gelip beni görecek misin?" diye sordum.

Mızımızlandığımı biliyorum ama dün gece çok özeldi ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

"Hayır." Göz teması kurmadan kol düğmelerini düzeltiyor.

"Hayır mı?" Kaşlarımı çattım. "Öylece mi? Hayır mı?"

"Buradan çıkana kadar seni görmeyeceğim. . . "Sesi kesiliyor.

"Ne kadar?"

"İstifa edene kadar."

Ona bastırılmış bir gülümseme veriyorum, sanırım bu hiç olmamasından iyidir. "İki vardiya daha kaldı."

Banyoya girerken bir kaşını kaldırıyor. "Göreceğiz bakalım." Nefesinin altında mırıldandığını duyuyorum. Dişlerini fırçaladığını duyuyorum ve sonra tekrar ortaya çıkıyor. Yatağın altına doğru ilerliyor ve ayağımı tutmak için battaniyeleri geri çekiyor. Beni yatağın ucuna sürüklüyor ve ben yüksek sesle gülüyorum. Eğiliyor ve seksimi öpüyor.

"Dün gece harikaydı," diye fısıldıyor beni uyuğumun iç kısmından öpmeden önce.

Onu izlerken kalbim kabarıyor, "Öyleydi, değil mi?"

Gülümsüyorum. Tekrar seksimi öpüyor. "Gitmem gerek.

Dikkatimi dağıtmayı bırak." Kıkırdıyorum ve doğruluyorum. "Hiçbir şey söylemiyorum."

Dönüyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Parmağımı kıvırıyorum. "Buraya gel."

Yatakta üzerime atlıyor, diziyile bacaklarımı ayırırken ellerimi başımın arkasına sıkıştırıyor.

"Bir dahaki sefere kadar," diye fısıldıyor bana bakarken, yüzü benimkinden milimetrelerce uzakta.

Karnım zonkluyor. "Bir dahaki sefere kadar."

Beni usulca öpüyor ve sonra kalkıp koridorda kararlı adımlarla yürüyor. Ön kapının kapanma sesini duyuyorum ve tavana doğru şapşalca gülümseyip gözlerimi heyecanla sıkıca kapatıyorum.

Bir dahaki sefere kadar.

Yandaki yüksek sesli müziğin ritmiyle masamın üzerinde zıplayan su bardağımı izliyorum.

Bu tam bir saçmalık.

Gözlerimi kapatıyorum ve kulaklığımın sesini açıyorum.

Sorun yok. Kesinlikle sorun yok.

Ortak duvarımıza bir şeyin çarptığını duyuyorum ve kulaklığımı çıkarıyorum.

Neydi o?

Çığlıklar ve kahkahalar duyuyorum. Küçük odasında en az otuz kişi olmalı. Bu gece üç kez güvenliği çağırdım ama hiçbiri gelmedi çünkü Penelope hepsini beceriyor.

Telefonum Brandon'dan gelen bir mesajla bipliyor.

**Penny'nin partisini buradan
duyabiliyorum. Benim katımda
uyumak ister misin?**

Derin bir nefes veriyorum, hayır, birinin yerindeki bir şiltede uyumak istemiyorum.

Duvarın diğer tarafındaki sarhoşlar korosu "*İç, iç, iç, iç*" diye bağırıyor.

Ben de ona mesaj attım.

**Teşekkür ederim.
Yakında orada olacağım.**

Yirmi dakika sonra Brandon'ın kapısını çaldım. Flanel pijamalarıyla cevap verdi.

"Merhaba." Yanından geçmeme izin vermek için geri çekildi.

Onun bu şirin haline gülümsüyorum. Henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen yerde benim için bir yatak hazırlamıştı bile.

"Yap sen istiyorum için uyku içinde benim yatak?" o soruyor. "Bu yol daha rahat."

"Hayır." Çantamı şifonyerin üzerine bırakıyorum. "Zemin harika, teşekkür ederim." "Film izlemek ister misin?"

"Evet, tamam." Gülümsüyorum, çünkü filmi izlemeyeceğimi zaten biliyorum. Yerde uzanmış, Bay Garcia'm hakkında hayaller kuruyor olacağım.

Keşke bir dahaki sefere bu gece olsaydı.

Bir kafede oturuyorum ve Cumartesi sabahı gazetesini okurken gülümsüyorum.

Bugün o gün.

Dün gece yerdeki küçük pijama partimden sonra yeni bir daire bulmaya kararlıyım. Nerede ya da ne olduğu umurumda değil, yarı düzgün olduğu sürece kabul ediyorum.

Bakmak için bir tane daha daire çiziyorum.

"Buyurun." Garson kız kreplerimle birlikte geldi.

"Teşekkür ederim." Kâğıdımı ikiye katlayıp yanımdaki bankın üzerine koyuyorum. Kahvemi yudumluyorum ve yaban mersinli kreplerimi yemeye başlıyorum. Nefis, bunlar çok güzel. Büyük bir ısırık alıyorum ve sonra katlanmış gazeteme bakıyorum.

Sebastian'ı görünce kaşlarımı çattım.

Gazeteyi hızla açtım ve arkasındaki manşeti okudum. Bu sosyal sayfa.

Yardım için Yüksekten Uçanlar

Onun ve iki adamın fotoğrafı var ve her birinin kolunda güzel bir kadın var.

Resmin yanındaki notu okudum: Julian ve Brielle Masters, Spencer ve Charlotte Jones ve Sebastian Garcia partnerleri Gabriella Beckman ile birlikte Londra'daki Valilik Yardım Balosuna katılıyor.

Makaleyi hızlıca okudum. Balo dün gece gerçekleşti, yani Perşembe gecesini benimle geçirdi, beni milyonlarca kez aldı ve sonra Cuma gecesini onunla geçirdi.

Ona da milyonlarca kez sahip oldu mu?

Kalbim hayal kırıklığıyla daralıyor.

Pislik herif.

Nisan

Sandalyeme geri oturdum, *vay canına*.

Yüzümde bir gülümseme belirdi, oysa ben onun bir şekilde zarar gördüğünü düşünüyordum.

Sebastian zarar görmedi. Sadece kendini suçlu hissediyordu. Başımı hafifçe sallıyorum, neden şaşırdığımı bile bilmiyorum.

Aslında, kimi kandırıyorum ki? Hiç şaşırmadım. Erkeklerin hayal kırıklığına uğramasını bekliyorum. Her zaman öyledirler.

Aramızda bir bağ olduğunu sanıyordum, kalbimin derinliklerinden küçük bir ses fısıldıyor.

Kağıdı tekrar ikiye katlıyorum ve derin bir nefes vererek yere bırakıyorum.

Düşüncelerim sabah uyandığımız ana ve benimle nasıl birlikte olduğuna kaydı. O zamanlar, bu kadar tatlı olmasının karakterine aykırı olduğunu düşünmüştüm ama hoşuma gitmişti, bu yüzden zihnimin nedenini araştırmasına izin vermedim. Bana gideceğini söylediği ve iyi olup olmadığını sorduğu zamanki seksi, derin sesi hala kulaklarımda. Bana inanılmaz bir gece geçirdiğini söylediğinde.

Gözlerimi deviriyorum. Harika ve şefkatli davranmasına, bana bebeğim falan demesine şaşmamalı. O zaman eve, onun yanına gittiği için kendini suçlu mu hissediyordu? Bu yüzden mi iyi davranıyordu? Yoksa onun için aptallık ettiğimi bildiği için mi bu kadar iyi davranıyordu?

Tanrım.

Ben onun bebeği değilim.

Onun da, hepsinin de canı cehenneme.

Titreyen bir elle kahvemi yudumluyorum. Neden onun farklı olduğunu düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok.

Çünkü öyle, kalbimde yaşayan o zavallı sürtük tartışıyor. İnkâr edemeyeceğim soğuk gerçeklerin üzerinden geçiyorum.

Onunla bir genelevde tanışmıştım ve içten içe kim olduğunu zaten biliyordum. "Size bir şey getireyim mi?" diye sordu garson, düşüncelerimi bölerek. "Hayır, böyle iyiyim. Aslında harikayım." Ona gülümsedim.

"Bir kahve daha istersen haber ver," diye gülümsüyor.

"Elbette."

Onun uzaklaşmasını izliyorum ve hüzünlü bir gülümsemeye içkiyi dudaklarıma götürüyorum.

Bir erkek gerçek yüzünü gösterdiğinde gizliden gizliye rahatlıyorsanız, boku yemişsiniz demektir. Buna ne dersiniz deyin -bir alarm zili, altıncı his ya da evrenin beni gözetmesi- ama bunun sevdiğiniz biri tarafından incitilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatan küçük bir şey olduğunu biliyorum.

Ve bir daha asla oraya gitmemeniz için bir uyarı.

"Hmm, ben de bundan alacağım." Menümü uzatırken gülümsüyorum.

"Her neyse," diye devam ediyor Lara. "Şimdi kötü bir not alacağım, çünkü bu aptal cadı ödevin kendi payına düşen kısmını yapma zahmetine katlanamadı."

"Bu berbat bir şey," diye iç geçirdi Brandon. "Grup ödevlerinden nefret ediyorum."

"Bu asla adil değil," diye ekliyorum. "Bütün işi hep bir kişi yapıyor."

"Birine söylemelisin," diyor Brandon.

"Gerçekten istiyorsun." Şarabımı yudumluyorum.

Cumartesi akşamı ve her z a m a n k i gibi Lara ve Brandon'la yemeğe çıktık.

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve Porsha isminin ekranda parladığını görmek için çeviriyorum.

Kahretsin, Sebastian'ın takas edildiğini geçen hafta öğrendi.

Beni kovacak. Neyse... Zaten geri dönmek istemiyorum.

Ayağa kalkarken "Buna bakmam gerek," diyorum. "Bir dakika içinde döneceğim." Çıkış kapısına doğru koşuyorum ve telefona cevap veriyorum.

"Alo."

"Merhaba,

Cartier."

"Merhaba,
Porsha."

"Sevgilim, bu haftanın planlarında bir değişiklik oldu."

"Tamam..." Kaşlarımı çatıyorum.

"Bay Smith sizinle özel bir gece geçirmeyi talep etti, bu nedenle Perşembe yerine yarın gece çalışacaksınız."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Burada platin bir hizmetimiz var ve Bay Smith bunu tercih etmeye karar verdi. Kulübe gelin ve elbette size stil verelim, ancak her zamanki gibi açık artırmada yer almayacaksınız."

"Böyle bir şey var mı?"

"İtiraf etmeliyim ki bu çok nadir görülen bir durum."

"Ama bu benim iş tanımımın bir parçası değil." "Şey-"

"Hayır, teşekkürler," diye kestim sözünü. "Hiçbir müşteriyle özel gece yapmakla ilgilenmiyorum. En azından onunla."

"Bay Smith'i sevdiğini sanıyordum."

Profesyonel bir cevap bulmaya çalışırken gözlerim doluyor. "Özür dilerim. Sadece ilgilenmiyorum."

"Peki, ona ne söyleyeceğim?"

"Nasıl istersen; gerçekten umurumda değil. Ona saçımı yıkadığımı söyle. Neden benim yerime geçmesi için Luna'yı organize etmiyorsun?"

Porsha kıkırdıyor. "Emin misin? Çok büyük bir teklif verdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok eminim. Yine de bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim." Porsha nefes veriyor. "Mutlu olmayacak."

"Benim sorunum değil. Perşembe akşamı görüşürüz." "Evet, tamam. İyi geceler."

Gülümsüyorum, gücümün biraz daha geri geldiğini hissediyorum. "Güle güle." Telefonu kapattım ve restorana geri döndüm.

"Kimdi o?" Brandon sorar.

"Kafe," diye yalan söyledim, tekrar yerime oturdum. "Fazladan bir vardiyam var."

Sabah güneşi kafenin penceresinden içeri süzülüyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Müşteri, "Sütlü bir İngiliz kahvaltı çayı alayım lütfen," diyor.

Bilgisayara yazıyorum. "Bugün çörek ister misiniz, Bayan? Henderson?"

"Evet." Sırıttıyor. "İyi bir hafızan var."

"Seni nasıl unutabilirim? Oturun, ben getiririm."

Dönüp Lance'in siparişini kahve makinesinin sırasına koyuyorum ve sonra onun çöreğini hazırlamaya başlıyorum.

Bilgisayarın başına geçip bir sonraki müşteriye hitap ediyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" "Double macchiato," diyor derinden gelen bir ses.

Başımı kaldırıp Sebastian'ın bakışlarına bakıyorum. Lacivert bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymişti. Koyu renk saçları güzel yüzüne dökülüyor ve dudakları gel beni becer'in mükemmel bir tonunda. Kendimi yakalamadan önce içimden aptalca bir heyecan geçiyor.

Tekrar ekrana bakıyorum. "Hepsi bu kadar mı efendim?"

Sessiz kalıyor ve beni yukarı bakmaya zorluyor.

O bir kaşını kaldırıyor, ben de kendi kaşımı

kaldırıyorum. "Bu. Bu. Her şey. Efendim?"

Tekrar ediyorum.

Çenesini sıkıyor. "Bir kelime mi? Dışarıda mı?"

"Özür dilerim. Çok meşgulüm. Macchiato'nuzun yanında bir şey istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Ya *şimdi* dışarı çıkarsın ya da seni sürükleyerek çıkarırım. Seçim senin."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Söyleyecekleriniz beni ilgilendirmiyor

Bay Garcia." "April..." Bana ters ters bakıyor. "Üç saniyen var.

"Seni oraya sürüklemeyen önce kışını dışarı çıkar."

"Cehenneme git," diyorum, birbirimize ters ters bakıyoruz ve o çılgın öfke aramızda sıcıyor.

"Senin derdin ne lan?" diye tıslıyor.

Siparişini bilgisayara giriyorum ve biraz telaşlanıyorum. "Beni rahat bırak, Sebastian."

Lance bize doğru dönüyor.

"Bir süreliğine April'ı çalacağım." Sebastian Lance'e gülümsüyormuş gibi yapar. "Bu bir aciliyet meselesi. Bir dakika bile sürmez."

Lance aramıza baktı. "Tamam."

Tanrı aşkına.

Sebastian peşimdeyken dışarı çıkıp caddeye doğru yürüyorum. Beni köşeden ara sokağa sürükledi.

"Senin derdin ne lan?" diye tersliyor.

Kollarımı kavuşturup gözlerimi deviriyorum. "Benim bir sorunum yok." "Devam edeceğini biliyordum."

"D e v a m e t m e k mi?" Öfkeyle fısıldıyorum. "Burada devam eden ben değilim, Sebastian. Git başımdan."

"Haftalar önce ayarlanmış bir randevuydu." "Siktir git. Açıkça senin ortağın olduğu yazıyordu."

"Magazin gazetelerindeki her şeye inanıyor musun?"

"Umurumda değil zaten."

"Biz birlikte değiliz, April."

"Ben de onu diyorum." Yanından geçmek için hamle yapıyorum, kolumdan t u t u p beni geri çekiyor. "Kes şunu," diye fısıldıyorum.

"Zaten benim için çok yaşlısın."

"Açıkçası, çünkü şu anda yaramaz bir ergenle uğraşıyormuşum gibi hissediyorum."

Yanaklarım utançtan kızarıyor. Haklı; bir çocuk gibi davranıyorum ama boş ver, kızgıyım. Öfkeyle kollarımı kavuşturuyorum.

"Ona dokunmadım," diyor sakince.

Gözlerimi deviriyorum.

"Benim organize etmediğim bir randevuydu. Ayrıca, tek düşünebildiğim senken neden başka bir kadınla çıkmak isteyeyim ki?" Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve yüzünde bir gülümseme izi beliriyor. "Şimdi, öfke nöbetini bitirdin mi?"

Hınzır dilimi tutmaya çalışırken dudaklarımı büküyorum. "Beni bok gibi hissettirdin."

Bir an duraklar. "Özür dilerim."

Elini koluma koymaya çalışıyor ama ben onu itiyorum.

"Benim için iyi değilsin, Sebastian."

İlk kez gerçek bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Yok artık."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ne yaptığın umurumda bile değil."

"Bundan emin misin?" Öne doğru adım atıyor, böylece yüzümden sadece birkaç santim uzakta.

Bakışlarımı yere indiriyorum ve o da parmağını çenemin altına koyup yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor. "Kimseyle görüşmüyorum."

"Kiminle görüştüğün beni ilgilendirmez."

"Yanılıyorsun," diye gülümsüyor. "Bu tamamen seni ilgilendirir."

Dudakları dudaklarımı alıyor ve beni ayak parmaklarımı kıvırmaya yetecek kadar emerek öpüyor. "Gel ve bu gece benimle kal."

Kaşlarım çatıldı. Siktir et, bu benim oyun planımda yoktu.

"Bunu Perşembe gecesi müzayedeye gitmek zorunda kalmamanız için organize ettim. Banyolarım yenileniyor ve birkaç gece otelde kalacağım. Porsha'nın da bana bir iyilik borcu var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yenileme planlarını ben çizdim. Bana borcu var."

Kaşlarımı kaldırdım. "İyilik *ben miyim?*"

Önlüğümü yeniden düzenlerken gülümsüyor.

"Bütün hafta kulübün üstünde mi kalacaksın?" Kaşlarımı çattım. "İçeri mi giriyorsun?"

Kıkırdıyor, gömleğimin yakalarından tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor. "Bu kıskançlık olayını seviyorum." Dudakları benimkilerin tozunu alıyor.

"Kıskanmıyorum. Sadece yarım yamalak saniyelerle ilgilenmiyorum." Gözleri benimkileri tutarken sırtıyor.

"Kulübün içine girmek istiyorsanız sorun değil, ama..." Kulağa daha az ezikçe gelmesini sağlamaya çalışırken ara sokağa bakıyorum.

"Ama?" Beni boynumdan aşağı öpüyor.

O böyle üzerimdeyken nasıl düşünebilirim ki? Adil oynamıyor.

"Senden hoşlanmamalıyım," diyorum.

Boynuma doğru gülümsüyor. "Ama sen biliyorsun."

"Şunu kesecek misin?" Biraz uzaklaşmak için ondan bir adım geri çekiliyorum. "Ben sadece..." Tanrım, kendimi muhtaç ve bölgeci hissediyorum. Lanet olsun bu adama.

Sadece sevişiyoruz, kendime hatırlatmaya

çalışıyorum. "Oraya gitmenden

hoşlanmıyorum," diyorum.

"Oraya gitmenden

hoşlanmıyorum." "İki vardiyam

daha kaldı."

"Bu geceden sonra bir tane."

Bakışlarım altımızdaki patikaya düşüyor.

Beni kollarına aldı. "Gel ve benimle kulüpte kal." Şakağımı öpüyor.

"Oraya sadece senin için gidiyorum." Dudaklarını kulağıma bastırıyor.

"Beni yalvartma."

Ona bastırılmış bir gülümseme veriyorum, öfke nöbetim dışarı çıkıyor.

"Düşüneceğim

o."

"Sipariş verebilirim, kokteyl içebiliriz," diye teklifte bulunarak konuyu tatlıya bağlamaya çalışıyor.

Anlaştık.

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Benim neyimi seviyorsun ki Sebastian?"

Doğru cevabı arıyormuş gibi tereddüt eder ve sonunda cevap verir. "Bana kim olduğumu unutturuyorsun."

Bu ne anlama geliyor? "Kim olduğunla ilgili sorun ne?" "Her şey."

Kalbim daralıyor. "Başka kadınları balolara götürüp beni deli gibi kıskandırman ve huysuz bir pislik olman dışında," diye omuz silkiyorum, "bence sen harika birisin."

Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. "Bu gece görüşürüz o zaman?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve sonra ara sokaktan kafeme doğru yürüyorum. "April?" diye sesleniyor arkamdan.

Ona doğru dönüyorum. "Veda
öpücüğüm nerede?"

Kalbim kabarıyor. Dönüyorum ve beni kollarının arasına alıyor. Sonra onu usulca öpüyorum. Kocaman dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanıyor ve alarm zilleri etrafımda çalıyor.

Bu adama karşı hiçbir direncim yok. Hiç yok. Beni tamamen istediği yere götürüyor ve ben buna karşı koymak istiyormuş gibi bile yapamıyorum.

"Seni görene kadar saatleri geri sayacağım," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, bu trenin doğrudan cehenneme gittiğini zaten biliyorum. Ama bir aptal gibi inemiyorum.

Makyaj sanatçısı yüzüme son rötuşları yapıyor ve ben ışıklı aynadaki yansıma bakiyorum.

"Bu nasıl?" diye soruyor.

"Harika," diye gülümsüyorum, sonuçtan memnunum. "Teşekkürler."

Bu gece doğal bir görünüm istedim. Sarı saçlarım keskin bob şeklinde düz. Toner sürdüm, şimdi daha çok şampanya rengine. Escape Club'a geldiğimden beri ilk kez bir pantolon takım giyiyorum. Siyah, altın rengi, ipek, düğmeli bir üst ve siyah, takım elbiseye uygun bir ceket.

Burada daha önce hiç olmadığım kadar seksi hissediyorum. Daha çok kendim olmak istedim.

Bu, dış dünyada giyebileceğim bir şey. Dantelli straplez elbiseler hoş olsa da gece dışarı çıkarken giyeceğim bir şey değil.

Ayağa kalkıyorum ve arkama bakmak için dönüyorum. Pantolon tam oturuyor ve gömüğümün üstteki iki düğmesini açarak altındaki krem rengi dantelli sütyenimi gösteriyorum.

Onu yakında göreceğimi bilmek içimi heyecanla dolduruyor.

Duşta bir aydınlanma yaşadım. Bir erkekten hoşlanmak ve onunla bir geleceğimiz olmadığını bilmek sorun değil. Kendime şehvete kapılmak için izin veriyorum çünkü kabul edelim, bu böyle bir şey: yoğun, bu dünyanın dışında bir cinsel çekim. O da bunu hissediyor. Bunu açıkça belirtti.

Vücutlarımız birlikte iyi çalışıyor. O iri, güçlü, dominant ve ben de onun tarafından domine edilmekten hoşlanıyorum.

Kim bilebilirdi ki?

Aramızdaki bu küçük şeyi gerçeklikten bir kopuş olarak görüyorum. Ne kadar sürerse sürsün - tahminimce çok uzun sürmeyecek - yolculuğun tadını çıkaracağım çünkü Sebastian Garcia gibi görünen ve sevişen erkekler nadirdir.

O, pırlantanın içindeki değerli bir elmas. Bir kadının cinsel deneyimlerinin zirvesi.

Yirmi beş yaşındayım ve en iyi dönemimdeyim. Hiçbir taahhüdüm yok ve gücümü ona teslim etmek hoşuma gidiyor. Onunla ne yapacağını çok iyi biliyor. Hiçbir erkek beni onun gibi tatmin etmedi. Yaşadığımız seks bu dünyanın dışında.

Çok ateşli.

Andrew kulaklığı takılı halde yanımdan geçti. "Cartier, anahtarın resepsiyonda. Bu gece otelin diğer tarafındasın."

Kaşlarımı çattım. "Sivil taraf mı?"

Otelin iki kulesi bulunmaktadır. Biri Escape Club için, diğeri ise normal otel ziyaretçileri için.

"Evet, işte bu. Çatı katı, Kule Bir."

Yanımda duran kız tısladı, "Şanslı sürtük."

Gülümsüyorum ve kendime son bir kez baktıktan sonra resepsiyona gidip anahtarı alıyorum ve Tower One'in çatı katına çıkıyorum.

Kapıda dururken, kendimi desteklemek için derin ve titrek bir nefes aldım. Bu gece gerginim. Birçok nedenden dolayı sanırım. En önemlisi ona yakın olmak.

Kapıyı açmak için kartımı okutuyorum ve duyularım anında aşırı yükleniyor.

Hoparlörlerden Marvin Gaye'in *Sexual Healing* şarkısı çalıyor. O ikinci gece podyumda yürüdüğüm şarkı.

Lüks fuayeden geçerken onu siyah takım elbisesiyle pencerenin önünde dikilirken görüyorum. Sırtı bana dönük, elinde bir bardak kehribar rengi sıvıyla şehre bakıyor.

Bir süre kesintisiz onu izliyorum. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı, ama beni çağıran onun kişiliği. Onunla ilgili bir cinsellik var.

derin ve ruhuna işlemiş. Kahretsin, ben bağımlıyım.

"Merhaba."

Dönüyor ve gözleri bedenimden aşağı inip tekrar yüzüme bakıyor. "Merhaba." Bardağı dudaklarına götürüyor. "Çok güzel görünüyorsun," diyor bir yudum aldıktan sonra.

Ona doğru yürürken utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Sen de öyle."

İçkisini bıraktı ve benimle yarı yolda buluştu. Birbirimize bağlanır bağlanmaz öpüşüyoruz. Gözlerimiz kapanıyor ve her zaman yaptığı gibi yüzümü tutuyor. Öpüşmemiz derin ve tutkulu, sanki birbirimizi uzun zamandır görmemiştir gibi.

Birlikteyken kelimelere gerek yok, sanki başka bir dil konuşuyoruz ya da belki de tüm konuşmayı bedenlerimiz yapıyor. "Merhaba," diye mırıldanıyor ağızma karşı.

Ben de onunla birlikte gülümsüyorum. "Neden beni bir seks manyağına dönüştürüyorsunuz Bay Garcia?"

Kıkırdıyor ve beni bara götürüyor. "Korkarım bunu yanlış anlamışsın."

İki kadeh şampanya dolduruyor ve birini bana uzatıyor. Kadehinin üstünü benimkine vuruyor.

"Sanırım tanıştığımızdan beri birbirimize sadece yirmi kelime söyledik." Tamamen haklı olduğunu bilerek bardağımın etrafında gülümsüyorum.

Aç gözleri vücudumda geziniyor ve sanki elinde değilmiş gibi elini göğsümde gezdirip tişörtümün üzerinden göğüslerimi avuçluyor. "Böyle giyinmen hoşuma gidiyor."

"Çıplak olmanı tercih ederim," diye karşılık veriyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "En azından sohbet edeceğimize dair kendime söz verdim." Gözleri dudaklarıma kayıyor, dikkati dağılıyor.

"Konuşmak abartılıyor. Dilimi daha iyi şeyler için kullanmayı tercih ederim," diyorum ona.

Keskin bir nefes alır. "Lütfen yoluna çıkmama izin verme. Ben ne bilirim ki?"

Ona doğru yürüdüm ve pantolonunun üzerinden kasıklarını tuttum. "Sizde istediğim bir şey var Bay Garcia."

Şampanyasından bir yudum alır.

Ağızımı kulağına dayadım. "Seni yalamak ve içmek istiyorum."

Saçımdan bir avuç tuttu. "O zaman dizlerinin üzerine çök."

Beni yere iterken saçlarımı tutuşu acı veriyor, inliyorum.

Hızlıca fermuarını açtı ve sert sikini boğazıma dayadı. Öğürüyorum.

O çok büyük.

Karanlık bir şekilde gülümsüyor ve biraz gevşiyor. Sonra ellerini başımın arkasına koyuyor ve boğazımı pompalayarak kendini derinlere itiyor.

Ben inliyorum, o da coşkuyla başını geriye atıyor.

Beni izlerken gözleri kararıyor ve bir dakika içinde sertleşeceğimi hissediyorum. Gerçekten sert.

"Siktir... beni," diye pantolonunu indiriyor.

Onu çekiyorum ve gülümsüyorum, "Şimdi, bu anlamsız bir sohbetten daha iyi değil mi?" Ellerimi kalın baldırlarında gezdiriyorum.

"Aynı fikirdeyim," diye kıkırdıyor.

Çıplak yatıyoruz, birbirimize bakıyoruz. Geç oldu.

Ay ışığı odanın içinden süzülerek büyümlü bir büyü yapıyor.

Şu ana kadar kaç kez seks yaptık bilmiyorum ama her sarsıcı orgazmda Bay Garcia'ya biraz daha aşık oluyorum.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirmek için uzanıyor. "Nasıl bu kadar güzelleştin?"

"İçtiğim o kadar şey yüzünden."

Yüksek sesle gülüyor ve bu harika bir ses.

"Banyolarınız yeniden mi yapılıyor?" diye sordum.

"Öyleler." Eğilip beni öpüyor, belli ki bu konudan sıkılmış. "Otelde kaç gece kalacaksın?"

"Yedi." Sanki derin düşüncelere dalmış gibi gözleri gözlerimi tutuyor ve sonra beni tekrar öpüyor. "Kal."

"Ne?"

"Bir hafta benimle kal." "Neden?"

"Çünkü ben istiyorum."

Göğsümde umut çiçekleri açarken usulca gülümsüyorum, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Kaçıyor olmalıydım ama kendimi tutamıyorum.

Yüzünü avuçlarımın içine alıyorum ve dudaklarım onunkilerle birleşiyor.

"Tamam."

Nisan

Alarmin sesiyle uyandım.

Sebastian'ın yan masasındaki telefonuna bakıyorum. Kaşlarını çatıyor ve bana doğru uzanıp beni kendine çekmeden ve omzumu öpmeden önce telefonu kapatıyor.

"Günaydın." Gülümsüyorum, yanağım onunkine değiyor.

"Günaydın." Sesi derin ve boğuk, gözleri kapalı. "Bugün yatakta kalalım."

"Keşke. Bir dersim var."

Bana baktı. "Ne okuyorsun?" "Hukuk."

Şaşırmış gibi bir kaşını kaldırıyor. "Ne?"

Gülümsüyorum

"Seni hiç avukat olarak düşünmemiştim." Yatakta doğruluyor.

Battaniyeler beline dolanıyor ve gözlerim koyu renkli, geniş göğsüne kayıyor. "Hangi yıl?"

"İkincimin sonu."

"En iyi arkadaşlarımdan biri avukat. Şu anda Yüksek Mahkeme Yargıcısı."

"Gerçekten mi?" Sırıttım. Bu benim için saklamam gereken yeni bir bilgi.

Yatak başlığına yaslanıyor ve ellerini başının arkasına koyup parmaklarını birleştiriyor. Aklında bir şey olduğunu hissediyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Neden bir erkek arkadaşın yok?"
Omuz silkiyorum. "Kimse ilgimi çekmiyor."
"Gerçekten mi?"
Gülüyorum. "Bu seni neden bu kadar şaşırttı?"
Üzerimde yuvarlanıyor ve ellerimi başımın üzerinde kenetliyor. "Benim ilgi çekici olmadığımı mı söylüyorsun?" Meme ucumu ısıtıyor.
"Şey... tam olarak erkek arkadaş malzemesi değilsin." Kıkırdıyorum.
"Öyle misin?" Tutuşundan kurtulmak için mücadele ediyorum.
Beni tekrar ısıtıyor ve ortam değişiyor. "Yine de..." Gülümsüyorum.
"Neye rağmen?" Beni tekrar ısıtıyor.
"Cinsel dayanıklılığın kesinlikle özgeçmişe layık."
Diziyle bacaklarımı ayırırken gülümsüyor.
"Kes şunu." Onu uzaklaştırmaya çalışırken gülüyorum. "Bu sabah seks falan yok."
"Neden olmasın?"
"Çünkü sen beni öldüresiye sikmeye çalışan bir hayvansın ve ben çok kızgınım."
Çenesini göğsümün üzerine bırakıyor. Saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum.
"Çünkü sen çok sağlıklı ve safsın, değil mi?" Bana sırtlıyor.
Öfkelendim. "Ben sağlıklı ve saf biriyim, çok teşekkür ederim. Sadece üzerimde kötü bir etkiniz var."
"Küçük Bayan Bırak Beni-Drink-You-Down." Geri çekildi ve yataktan kalktı.
Gözlerim bacaklarının arasında asılı duran yarı sert penisine takılıyor. "O şey ortalıkta dolaşırken ne bekliyordun ki?"
Ellerini iki yana açıyor. "Son şansın." "Bu bir pas."
İki kaşımı da kaldırarak ne demek istediğimi anlatıyorum.
"Sen kaybedersin." Omuzlarını rahatça silkiyor ve beni yatakta uzanmaya bırakarak duşa doğru ilerliyor.
İçinde bulunduğu ruh halini seviyorum.
Duşun açıldığını duyuyorum ve bornozumu giyip banyoya girdiğimde onu suyun altında sabunla yikanırken buluyorum.
Köşedeki sandalyeye oturuyorum. "Nasıl olur da bir kız arkadaşın olmaz?" Su başının üzerinden akıyor. "Çok fazla kişisel soru soruyorlar."
Gülümsedim, ukala. "Yani sen bana kişisel sorular sorabiliyorsun ama ben sana soramıyorum öyle mi?"

Eline şampuan döküyor ve saçlarını yıkamaya başlıyor. "İşte böyle."

"Bu akşam yemeğe çıkmalıyız," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Umm."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Seninle çıkmamam gerekiyor."

"Neden çıkmıyorsun?"

"Çünkü kulüpte çalışıyorsun. Üyelik kurallarında var." "Oh,

Tanrı üyeliğinizi riske atmanızı yasaklıyor."

"Her zaman gidebilirsin," diye göz kırıyor.

Ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımaya koyarak öfkeli bir tavır takındım.

"Sebastian Garcia, önemsiz bir akşam yemeği randevusuyla işimden ayrılmam için bana rüşvet mi vermeye çalışıyorsun?"

Şampuanı yıkar. "Belki." Gözleri kapalı gülümsüyor. "Belki de benimle çıkman için sana rüşvet vermeye çalışıyorumdur."

Sevincimi gizlemek için dudaklarımı büküyorum. "Bunu düşüneceğim." Sanki umurumda değilmiş gibi.

"Karar vermek için on dakikanız var. Bugün bütün gün toplantıdayım ve eğer bu akşam için bir restoran ayarlamamı istiyorsan, bunu hemen bilmem gerekiyor." Duştan çıktı ve beni suyun altına çekmek için bornozumu yırttı. "Kararını etkilemek için yapabileceğim bir şey var mı?" Dudakları keskin bir ısırıkla boynuma gidiyor ve ben yüksek sesle gülüyorum.

"Hayır, seks manyağı. Yeterince yaptın."

Yarım saat sonra Sebastian takım elbisesini giymiş, ben de üniversiteye gitmek için hazırlanıyordum.

"Seni bırakmamı ister misin?"

diye sorar. "Hayır, arabam burada."

Yüzünde yaramaz bir gülümseme var.

Kravatını düzeltirken ve yakalarının tozunu alırken ona gülümsüyorum. "Muhtemelen numarana ihtiyacım var," diyor.

"Muhtemelen," diye omuz silkiyorum. "Gecenin yarısını bedenimin içinde geçirdiğine göre."

Kıkırdıyor ve beni kucaklıyor. "Ve ne kadar güzel bir vücut."

Geri çekildiğinde cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir şeyler yazıyor.

"Ne yazıyorsun?"

"İsminiz." Okuyamayayım diye telefonunu eğiyor.

"Beni ne olarak kaydettin?"

"Boş ver. Bana numarayı ver."

Omzunun üzerinden eğildim ve ismi okudum: **Honey Babe**

"Yine de beni arama. Çok meşgulüm ve önemliyim," diyorum gelişigüzel. Arkamdan tutuyor. "Seni ne zaman istersem o zaman ararım."

Kıkırdıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ona bir isim yazıyorum:

April's Fool

Omzumun üzerinden okuyor. "Bu konuda haklısın."

Numarasını okuyor ve ben de hızlıca kaydediyorum.

"Bu akşam yemek var mı?" diye soruyor.

"Uh-huh." Onu öpmek için ayağa kalkıyorum ve o da kollarını bana doluyor. "Senden hoşlanıyorum." Ona gülümsüyorum.

Gözleri daha önce görmediğim bir şeyle parıldıyor. "Senden hoşlanıyorum." Elleri arkama düşüyor ve sertçe sıkıyor. "Özellikle seni becermeyi seviyorum."

"Fark ettim." Onu öptüm. "İyi bir gün geçir bebeğim."

"Böyle başlamışken nasıl geçirmem?"

Karnım zonkluyor. Bu sabah seks bile yapmadık.

Bu gerçekten bir şey olabilir.

"Her neyse, dikkatimi dağıtmayı bırak," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. Soğukkanlılığını geri kazanarak benden uzaklaşıyor, bu da benim sıırtıma neden oluyor. "Bütün sabah seninle dolaşacak vaktim yok."

Onu izlerken kollarımı kavuşturuyorum.

"Gitmem gereken milyonlarca randevu var" diyor. Bu boğaya kırmızı bayrak sallamak gibi bir şey. Aptalca bir hareket. *Oyun devam ediyor.*

Bornozumu çıkarıp mutfak tezgahının üzerine atıyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Çok yazık. Birden kendimi karıncalanmış, ıslak ve... *havamda* hissediyorum."

Gözlerini kısar. "Sakın."

"Sanırım her zaman... "Parmağımı ağzıma sokup baştan çıkarıcı bir şekilde emiyorum, "kendim halledebilirim."

Dili alt dudağının üzerinde geziniyor.

"Aslında sanırım vibratörüm gece çantamda." Ellerimi göğüslerimin üzerine sürüyorum ve sertleşene kadar meme uçlarımı çekiyorum. "Belki ona binerim. Sana videosunu göndermemi ister misin?"

Pantolonunun fermuarını açıp kanepeye uzanırken gözleri kararıyor. "Binmek için iznin olan tek şey benim sikim." Beni üzerine çekti ve bacaklarımı açtı. "Üstüne çık."

Yüksek sesle güldüm. "Ama gitmek zorundasınız. *Milyonlarca* toplantınız var Bay Garcia. Sizi bekletmem mümkün değil."

Keskin bir hareketle beni kazığa oturtuyor ve anında susturuluyorum. "Nisan aptalı," diyorum ağzımdan.

Saçımdan tutup yüzümü kendine doğru çekti. "Kapa çeneni yoksa o küçük sürtük ağzını sikirim."

Açık dudaklarını yalıyorum ve saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Doldur beni koca oğlan," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Neyin var göster bana."

Sebastian taksiden inerken elimi tutuyor. Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi zorlukla silebiliyorum.

Biriyle çıkıyorum. Gerçek bir randevu.

Bir tanrıyla.

Bana kulüpten istifa edip etmediğimi sormadı ama edeceğim. Hiç şüphesiz, istifa edeceğim.

Restorana giriyoruz.

"Merhaba, Garcia adıyla rezervasyon yapıyorum," diyor, ayağa kalkıyorum ve bir hayran gibi elini tutuyorum.

Etrafımızdaki herkesin ona bakmasını bekleyerek etrafıma bakıyorum... ve onunla birlikte olduğum için bana.

Ne kadar muhteşem olduğuna bakın millet.

Gerçekten aşık oldum. Bütün günümü aptalca gülümseyerek ve boşluğa bakarak geçirdim.

Garson bizi restoranın arka tarafındaki iki kişilik bir masaya götürüyor.

Mum ışıısıyla aydınlatılmış, karamsar ve romantik bir ortam. Oturuyoruz ve garson bize birer su dolduruyor.

"Size içecek bir şeyler getireyim mi?" Menüü açıyorum. "Ne var?"

"Kokteyller harika."

"Tamam." Menüü kapatıyorum. "Ben bir margarita alacağım."

Sebastian gülümseyerek yukarı bakıyor ve menüsünü kapatıyor. "Şunu iki yapalım."

Garson bizi birbirimize bakmamız için yalnız bıraktı.

"Garcia..." Kaşlarımı çattım. "Bu İtalyan mı?" Daha koyu tenli, bu yüzden kökeninin Avrupalı bir yerden olduğunu biliyorum.

"İspanyolca."

"İspanyol musun?"

Kıkırdıyor. "Ailem öyle, evet."

"Hangi kısmı?"

"Valencia."

Sırıttıyorum. "İspanyolca biliyor musun?"

Masanın üzerinden elimi tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor.

"Lo hago, y eres la mujer de mierda más hermosa que he visto."

"Az önce ne dedin sen?"

"Biliyorum ve sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Kalbim kabarıyor ve peçetemi kucağımda yeniden düzenliyorum. "Tam da daha ateşli olamayacağını düşündüğüm anda."

Kıkırdıyor, elini şakağına dayıyor. "Seni Amerika'dan Londra'ya a getiren nedir?"

Omuz silkiyorum. Boşanmam hakkında konuşmak istemiyorum. Bu paylaşmak istemediğim bir leke. Evliliğimin bozulması beni başarısız hissettiriyor.

"Kötü bir ayrılık yaşadım ve yeni bir başlangıç yapmak istedim." "Aklı başında kim gitmene izin verir ki?"

Bana izin vermedi, ben gitmekten başka çarem kalmayana kadar herkesle yattı.

Omuz silkiyorum, "Bazı şeyler olması gerektiği gibi değildir."

Google'da yaptığım küçük araştırmadan Sebastian'ın da bir zamanlar evli olduğunu biliyorum, ancak bu bilgiyi sunana kadar ona bunu sormak istemiyorum.

"Uluslararası Hukuk okuyordum ve bana bu burs teklif edildi. Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı."

"Buyurun, iki margarita." Garson içkilerimizi bıraktı. "Teşekkür ederim." Hemen benimkini alıp bir yudum alıyorum. "Oh, yum. Güzel seçim."

Sebastian içkisini yudumluyor ve onaylarcasına başını sallıyor. "Ve bu yüzden mi yurtlardasın?"

Başımı salladım. "Hı-hı, ve bu çok kötü. Öğrenciler her gece v e gündüz parti yapıyor. Uyuşturucu ve seks partileri var. Kendimi en az yüz yaşında hissediyorum."

Kıkırdıyor. "İtiraf etmeliyim ki, üniversite günlerim oldukça çılgın geçti."

"Ve Londra'da kiralar çok pahalı. Bu yüzden kulüpteki işi kabul ettim." Arkasına yaslandı ve bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını söyleyebilirim.

"Sadece dört vardiya çalışıyordum," diye ekliyorum. "Bir yıllık kirayı ödedim ve Porsha bana kimseyle seks yapmak zorunda olmadığımı dair söz verdi."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Ama sen yaptın." "Sen farklıydın."

"Nasıl?"

"Seni uzaktan izledim. Daha tanışmadan önce, sokaklarda dilenen bir adama para verdiğini gördüm ve iyi kalpli olduğunu anladım."

Kaşlarını çatıyor.

"Ve iş yerindeki kızlara sokakta gördüğüm bu muhteşem adamdan bahsettim. Ve sonra evren seni kapıma kadar getirdi." Masanın üzerinden elini tutup parmak uçlarını öpüyorum. "Bazı şeyler olması gerektiği gibidir."

Elini tuttuğum yerden çekerek anı bozdu. "Yani sen bir sapık olduğunu mu söylüyorsun?"

Gülümsüyorum. "Belki."

"Ve sen beni zehirli kahveyle öldürmeye çalıştın." Kıkırdıyorum. "Kesinlikle."

"Ve sonra kulüpte beynimi siktin." Yüksek sesle güldüm. "Evet, o da var."

"Ve şimdi beni Nisan Şakası yaptın." İçkimi onunkine doğru tutuyorum. "Altın üçlü."

"Bu dört şeydi." Kıkırdıyor ve gözleri gözlerimi tutarken içkisini yudumluyor, sessizleşiyor ve bir dakika sonra, "O kulübe asla geri dönmeyeceksin" diyor.

"Ben istemezdim. Bu işin nereye varacağını görmek istiyorum."

Gözleri yüzümde geziniyor ve kaşları çatılıyor. Biraz fazla ağırlaştığımı ve konuyu değiştirmem gerektiğini biliyorum.

"Demek mimarsın," dedim.

"Orada yaptığın şeyi sevdim."

"Konuyu bu şekilde değiştirmek hoşuna gitti, değil mi?"

"Çok iyi iş çıkardın." Başını sallıyor. "Evet, ben bir

mimarım." "Ne tasarlıyorsunuz?"

"Gökdelenler."

"Gökdelenler mi? Vay canına, bu inanılmaz. Çok zeki olmalısın." "Bu tartışılır."

"Ama Londra'da çok fazla gökdelen yok."

"Benim pazarım çoğunlukla ABD ve Dubai'de."

"Demek çok seyahat ediyorsunuz."

"Genellikle yılın dört ya da beş ayı."

Onunla bir jet sosyetesinin hayatını paylaşmayı hayal ediyorum... onunla her şeyi paylaşmayı.

Kes şunu.

Kendimi aşıyorum. Biraz yavaşlamam lazım.

Karanlıkta uzanıyoruz, Sebastian beni arkamdan sıkıca kucaklıyor, vücudu hala benimkinin derinliklerinde. Dün gece de böyle uyuyakalmıştık.

Sebastian Garcia'nın kollarında geçirdiğim üç harika gece.

Hâlâ oteldeyiz ve bunun bitmesini istemiyorum. Her şey olduğu gibi mükemmel.

Kocaman dudakları yüzümü öpüyor, ortak vücut sıvılarımız aramıza bulaşıyor. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey o.

Düşüyorum.

Sert.

"Seb," diye fısıldıyorum.

"Evet, bebeğim." Bana sıkıca sarılıyor ve dudakları omzuma inerek beni şefkatli öpücöklere boğuyor.

"Burada neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Beni bir kez daha öperken dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. "Ama gerçekten hoşuma gitti."

"Ben de." Beni daha yakına çektiğinde gülümsüyorum. "Ben de."

Sebastian

"Sebastian, Buddy geldi."

Dahili telefona "Teşekkürler Carly, onu içeri gönder," diyorum.

Ayağa kalkıyorum ve birkaç dakika sonra kapım açılıyor ve karşıma en sevdiğim kişi çıkıyor.

"Hey, baba."

"Hey, tatlım." Gülümsüyorum. "Öğle yemeği için nereye gitmek istersin?"

Buddy kız kardeşimin oğlu. Babası o iki yaşındayken kaçtı ve o zamandan beri onun baba figürü olarak ben devreye girdim.

Beş yaşında okula başladığında bana baba demeye başladı ve diğer çocukların onun farklı olduğunu düşünmesini istemedi.

"Neden bana canım demekte ısrar ediyorsun? Başka hiçbir baba oğluna tatlım demez. Bu çok kızca."

Omzunu sıkarken gülümsüyorum. "Çünkü başka hiçbir babanın seninki kadar tatlı bir kalbi olan bir oğlu yok. Ve sizi temin ederim ki, tatlı bir kalbe sahip olmak kız işi değildir."

Bana yan yan gülümsüyor. Buddy benim korunmasız duygularımı görebilen tek kişi. Hepsini ona saklıyorum. O benim hayatımdaki en önemli kişi.

"Öğle yemeği için McDonald's'a gidebilir miyiz?"

Çekiniyorum. "Bu saçmalık için çok yaşıyım." Sandalyemin arkasından ceketimi aldım. "Öğle yemeğini barda yeriz."

İç çekiyor. "Evet, tamam."

On beş dakika sonra, elimizde sodalarımızla barda oturmuş öğle yemeğimizin gelmesini bekliyorduk. Esniyorum çünkü çok yorgunum. April beni yıpratıyor.

"Cumartesi sabahı Willow'un futbol final maçının olduğunu unutma, öğleden sonra da gidip senin için birkaç arabaya bakmak istiyorum," diyorum ona.

"Arabamın nesi var?"

"Tam bir hurda yığını. Hava yastıkları çalışıyor mu diye sürekli endişeleniyorum."

"Ugh." Gözlerini deviriyor. "Cumartesi günümü Willow'un futbol maçını izleyerek geçirmek istemiyorum."

"Zor iş. Üstesinden gel. Sadece bir hafta."

Gözlerini bana dikti.

İçkimi yudumluyorum. "O kıza ne oluyor böyle?"

Yüzünde kocaman şapşal bir gülümseme belirliyor. "Ah, baba." Sanki söyleyecek söz bulamıyormuş gibi başını sallıyor.

"O kadar iyi, ha?" Sırıtiyorum.

"O mükemmel. Çok aşığım."

"Sakin ol, koca adam. Aşk çok güçlü bir kelime."

"Şey... Onu seviyorum. O benim için doğru kişi; bunu biliyorum."

"Senin adına sevindim. Yeterince iyi olsa iyi olur. Onunla ne zaman tanışacağım?"

Garson kız yemeklerimizi önümüze koydu. "Teşekkür ederim."

"Onun için yeterince iyi değilim." Omuzlarını silktiler. "Ben getiririm"
"Cuma akşamı gelsin."

"Tamam."

"Sadece garip davranma."

Tuzluğumu havada tutuyorum. "Garipliği tanımla."

"Biliyorsun... havasız bir takım elbise giyme. Havalı bir şeyler giy."

"Takım elbisemin nesi var?"

"Çok yaşlı görünüyorsun."

Başımı salladım. "Bu takım senin her şeyini ödüyor, biliyorsun."

"Şikayet etmiyorum. Sadece ilk izlenimin her şey demek olduğunu söylüyorum."

Genç ve bıkmamış olmak. "Tamam."

"Yarın gelip sana giymen için bir şeyler seçerim." "Kendi kıyafetlerimi seçme konusunda oldukça yetenekliyim."

"Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. O çok önemli." Gözlerimi deviriyorum. "Anlıyorum."

"Odama girip posterlerimi indirebilir misin?" Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü benim küçük bir çocuk olduğumu düşünmesini istemiyorum." "Onunla odanızda tam olarak ne yapacaksınız?" "Bilmiyorum, bunun için oldukça ateşli."

Gözlerim büyüdü. "Lütfen bana prezervatif taktığını söyle..." "Ve sakın bana onun önünde tatlım demeye kalkma," diyor, sorumu görmezden geliyor.

Sırıtiyorum.

"Ciddiyim."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Tamam, anladım. Havalı kıyafetler, sert bir kalp ve poster yok. Ekstra büyük bir kutu prezervatifle birlikte." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben alt katta dinlerken yatak odanızda seks yapmayacaksınız. Anlatabildim mi?"

"Her neyse." Hamburgerini ısıtıyor. "Hayat şu anda çok güzel, anlıyor musun?"

Gözlerim yüzünde gezinirken gülümsüyorum, onu böyle görmeye bayılıyorum.

"Denemelisin," diyor ağız yemekle doluyken. "Aşk, yani."

Hamburgerimi elime alıyorum ve gözümün önüne April ve birlikte geçirdiğimiz hafta geliyor.

Belki de zamanı gelmiştir.

April mutfakta çırılçıplak duruyor, kollarını bana dolamış, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

"İyi günler," diye nefes alıyor.

B a ş t a n çıkarıcı kadına gülümsüyorum. O inanılmaz. Arkasını sıkıyorum.

"Yapacağım."

"Keşke bugün çıkış yapmasaydın," diyor. "Bu otel odasında en iyi haftamı geçirdim." Beni tekrar öpüyor.

"Ben de." Dudaklarımız tekrar buluştu. Ne zaman birlikte olsak öpüşmeden duramıyoruz. "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Pek bir şey yok. Yarın bütün gün bir daire arayacağım. Benimle gelmek ister misin?"

"Yarın gelemem. Bir arkadaşımın kızının futbol maçını izleyeceğim." "Bu gece mi?" diye sorar.

Onu Buddy ile tanıştırmak için çok erken olduğunu bilerek nefes alıyorum. "Ailemle ilgili bir şey var."

Yüzü düşüyor.

"Yarın akşam gelmek ister misin? Yemek yaparım," diye teklif ettim. "Gerçekten mi?"

"Kahve için seni geri götürme vakti geldi." Kaburgalarımı dürtüyorum.

Kıkırdıyor. "Tamam." Beni kucaklıyor ve bir süre birbirimizin kollarında duruyoruz. Bu gece onu göremeyecek olmak hoşuma gitmiyor.

"Bu gece beni özleyecek misin?" diye soruyor. "Hayır," diye sırtıtıyorum.

"Güzel, çünkü ben de seni özlemeyeceğim. Aslında senden kurtulduğuma sevindim."

Son bir öpücükle kapıya doğru ilerliyorum. Arkama baktığımda April'in çıplak bir şekilde dans ettiğini gördüm.

"Bir dahaki sefere kadar," diye gülümsüyorum.

Bana abartılı bir öpücük kondurdu. "Bir dahaki sefere kadar."

Nisan

"Peki, ne görmeye gidiyoruz?" Arabayla giderken Brandon'a sordum.

"Şu yeni bilimkurguyu göreceğimizi sanıyordum. Matt Damon'ın oynadığı." "Tamam." Ona bir bakış attım. "Lara neden gelemedi?"

"Üzerinde bir şey vardı."

"Sanırım ikinci bloktaki adamla gizlice görüşüyor. Son zamanlarda çok şey yaşıyor gibi görünüyor."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Sence?"

"Geçen gece onları spor salonunda konuşurken gördüm ve çok tanıdık geliyorlardı."

Gülümsüyor. "Aferin ona."

Yoldan sinemaya doğru dönerken kaşlarımı çatıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir şey almam lazım. Daha çok vaktimiz var." "Tamam."

Telefonumda amaçsızca geziniyorum.

"Senden hoşlandığımı biliyorsun, değil mi?" Brandon diyor ki.

"Evet." Instagram'da geziniyorum. Son zamanlarda biraz yapışkan oldu. Bekle, ne? "Ne demek istedin?"

"Sadece bu. Senden hoşlandığımı biliyorsun."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Brandon'ın benden gizli bir şekilde hoşlandığına dair şüphelerim hep vardı, ama kesinlikle değil. Onun için çok yaşıyım.

Söylediklerini yanlış anlamış olmalıyım. Konuşmanın ilk yarısını gerçekten dinlemiyordum.

Arabayı güzel bakımlı bahçeleri olan bir malikânenin garaj yoluna çeker. Bina üç kat yüksekliğinde.

"Neredeyiz biz?"

"Sadece biletleri almam gerekiyor."

"Oh."

"İçeri gel."

Kaba olmak istemiyorum. "Tamam." Arabadan iniyorum ve onu ön kapıya kadar takip ediyorum. "Vay canına, bu ev harika," diyorum etrafıma bakarken.

Ön merdivenlere geldik ve Brandon elimi tuttu.

Kaşlarımı çatıyorum ve elimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Senden

hoşlanıyorum

April."

"Anlayamadım?"

"Sanırım zamanı

geldi."

"Ne için?" Kaşlarımı çatıyorum. Burada ne haltlar dönüyor? "Bunu resmileştirmemiz için."

"Brandon, sen neden bahsediyorsun? Tamamen kayboldum."

"Seni seviyorum."

Gözlerim açıldı. "Ne?"

Eğilip beni öpüyor ve ön kapı arkamızdan açılıyor. Az önce olanlar karşısında şok olmuş bir şekilde geri çekildim. Ne halt ediyor bu adam?

Gözlerim az önce kapıyı açan kişiye kayıyor. Sebastian'ın gözleri benimkileri tutuyor.

Gözlerim açıldı, bu da *ne böyle?*

"Baba," diye anons ediyor Brandon. "Bu April, hayatımın aşkı."

Nisan

SEBASTIAN bir an bana bakıyor ve sonra tek kelime etmeden dönüp evin içine doğru yürüyor.

Gözlerim açıldı, Sebastian Brandon'ın babası mı?

Ne oluyor lan? Çocuğu mu var?

"Brandon!" Sebastian'ın peşinden yürürken sığıyorum. "Biz sadece arkadaşız." "April, bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun," diye karşı çıkarak bizi takip ediyor.

Sebastian dönüyor ve bana daha önce hiç görmediğim bir küçümsemeyle bakıyor.

"Sana yemin ederim Seb, biz sadece arkadaşız." Panik içinde başımı sallıyorum. "Bir şey olduğu yok."

Brandon şaşkınlıkla aramıza bakıyor. "Bunu nasıl söylersin? Her zaman benim odamda kalıyorsun."

"Yere yat!" Nefes nefese kaldım.

Sebastian'ın gözleri benimkileri tutuyor. Duruşu soğuk ve mesafeli. "Seni seviyorum April," diyor Brandon.

Yüce İsa. Ne oluyor be? Bunu yapmayı şimdi mi seçiyor?

O nasıl Sebastian'ın oğlu oluyor? Daha zıt olamazlardı. "Brandon... yeter!" Gözlerimi Sebastian'a dikmiş, öfkeyle bağıyorum.

"Biz bir şey değiliz. Bunu kafana sok!"

Sebastian'ın gözleri kıpkırmızı oldu. "Oğlumla bu şekilde konuşma."

"Ama... yanlış anladı."

"Kendi gözlerimle gördüm." Sebastian bana doğru bir adım attı, ben de geri çekildim, gözlerimiz kilitlendi. "Beni oynarken onu da oynayabileceğini mi sanıyorsun?" Karanlık bir şekilde fısıldıyor.

Başımı salladım. "Hayır, Sebastian. Sana yemin ederim, doğruyu söylüyorum."

Brandon aramıza baktı. "Bekle... Ne? Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Sessiz kalıyorum, konuşmaya korkuyorum. Sebastian'ın göğsü kontrol etmeye çalışırken inip kalkıyor.

"Babamı tanıyor musun?" Brandon soruyor.

Sebastian'ın gözleri benimkilere sabitlenmiş.

Sessiz kalıyorum.

"Cevap ver ona!" Sebastian

bağırıyor. Gözlerim yaşlarla

doluyor ve başımı sallıyorum.

Brandon'ın gözleri aramızda gidip geliyor. "Nasıl?"

Kalbim hızla atmaya başladı. Sebastian beni korkutuyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Sinirlendiğinde çok acımasız oluyor.

"Seb," diye fısıldadım. "Brandon ve ben sadece arkadaşız. Sana yemin ederim."

"Sen benim odamda kal. Daha iki dakika önce öpüşüyorduk," diye araya giriyor Brandon. "Arkadaştan öte olduğumuzu biliyorsun. Bunu herkes biliyor."

Sebastian'ın çenesi öfkeyle titriyor.

"Babamı nereden tanıyorsun ki?" Brandon tekrar sorar.

Tanrı aşkına, *kapa çenenin evlat. Burada hayatımı mahvediyorsun!*

Aralarına baktım.

"Sorusuna cevap ver," diye fısıldıyor Sebastian

karanlık bir sesle. "Sebastian." Başımı sallıyorum.

"Sana yemin ederim..." "Baba?" Brandon soruyor.

"Neler oluyor?"

Sebastian'ın gözleri Brandon'a kayıyor. "O sana göre bir kız

değil." Brandon kaşlarını çatır.

Evet, ona senin kızın olduğumu söyle.

"Ona para için ne yaptığını söyle April."

Yüzüm düştü.

"Sebastian, dur." Şak diye söyledim. Bunu yüksek sesle söylerse, geri alamaz.

Geri dönemeyiz. "Ciddiyim. Oraya gitmeyin."

Sebastian'ın çenesi yukarı kalkıyor, sanki benim sözlerim sadece ateşe

kör kle gitmekmiş gibi. "Cartier bir striptiz kulübünde  alışıyor."

Brandon'ın yüzü düşer. "Cartier kim?"

"April'in kullandığı sahne adı."

"Dur," diye bağıyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken birbirimize bakıyoruz.

Sakın söyleme. *Lütfen söyleme.*

"April, kendisiyle seks yapmaları için erkeklerden para alan bir fahişe." Brandon'ın yüzü düşer. "Bunu nereden biliyorsun?"

Hayır.

Sebastian'ın gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Çünkü benimle seks yapması için ona para verdim."

Gözlerim yaşla doldu.

"April'la seks mi yaptın?" Brandon kaşlarını çatar. "Evet."

Korkudan sesli bir nefes verdim.

"İkimizle de oynuyordu," diye fısıldıyor

Sebastian. Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, oynamıyordum." İhanet ruhumu sular altında bırakıyor.

Sebastian'ın soğuk gözleri gözlerimi tutuyor. "Evimden defol, seni yalancı fahişe." Bir adım öne çıktı. "Oğlumun yanına bir daha yaklaş ve başına neler geleceğini gör."

Ne oluyor lan?

Utanc tüm hücrelerimi dolduruyor ve onun incitici sözleri karşısında yüksek sesle hıçkırıyorum.

"Defol git evimden!" diye bağıyor avazı çıktığı kadar, kontrolünü kaybederken.

Döndüm ve tökezledim. Bana fiziksel bir darbe indirseydi, daha az acı verici olurdu.

Ondan uzaklaşmam gerek.

Yüzümden akan gözyaşları yüzünden zorlukla görebiliyorum. Tökezleyerek ön kapıdan çıktım ve etrafıma bakındım. Hava karanlık ve yağmur yağmaya başlıyor. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Evin yan tarafına doğru koşturuyorum ve duvara yaslanıp saklanıyorum. Onları görmek istemiyorum... ikisini de.

"Evimden defol, seni yalancı fahişe."

Hıçkırıklarımı bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum.

"April." Brandon koşarak evden çıkıyor ve ben kendimi duvara daha da yaslıyorum. "April!" diye sesleniyor yağmurun altında. "Neredesin?"

Sebastian onun peşinden ön bahçeye doğru yürür.
"Ne yaptın lan sen?" Brandon döner ve ağlar. "İkimize de yalan söylüyordu."
"Ne dediğini bilmiyorsun." "Evet, biliyorum."
"Onunla yattığına inanamıyorum!" Brandon ağlıyor.
Sessizlik.
Göğsümden acı fışkırıyor.
"İçeri gel," diyor Sebastian.
"Onu seviyorum," diye ağlıyor Brandon.
"Biliyorum."
"Her şeyi mahvettin!"
"O sana göre bir kız değil. Üzgünüm ama sana asla yalan söyleyemem ve senden böyle bir sırrı asla saklayamam. Seni çok seviyorum."
Başımı tuğlalara yaslıyorum. Yağmur şimdi daha sert yağmaya başlıyor ve dudaklarımda sıcak, tuzlu gözyaşlarının tadını alıyorum.
Peki ya ben ne olacağım?
Bizim için buraya kadar. Bunun geri dönüşü yok.
Oğluna benim bir fahişe olduğumu söylemiş.
Göğsüm sıkışıyor. Biliyordum. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. "Senden nefret ediyorum!" Brandon ağlıyor.
"İçeri gel ve benden nefret et." Sessizlik.
"Dostum, hadi. İçeri gir."
Utanç içindeyim. Hayatımda hiç bu kadar terk edilmiş hissetmemiştim.
"Nereye gitti?" Brandon soruyor. "April!" diye seslendi.
Ön kapı çarparak kapandı ve başımı ellerimin arasına alıp sessizce ağlamaya başladım.
Sebastian sokağa çıkar ve bir o tarafa bir bu tarafa bakar. Başını öne eğiyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. Uzun bir süre yağmurun altında durur ve sonunda yavaşça içeri girer.
Kapı çarparak kapanıyor ve ben hıçkırarak ağlıyorum, gözyaşlarım düşerken omuzlarım zıplıyor.
"Evimden defol, seni yalancı fahişe." Utanç. Bu acıtıyor.
Beni böyle mi görüyor? Ben düşerken, beni bir fahişeden başka bir şey olarak görmedi mi?

"O, kendisiyle seks yapmaları için erkeklerden para alan bir fahişe."
Hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken nefesim titriyor.
Telefonumu çıkardım ve bir Uber çağırdım. Ekranı görebilmek için sürekli gözlerimi silmem gerekiyor.
"Çünkü benimle seks yapması için ona para verdim."
Utaniyorum, utaniyorum ve kafam çok karışık.
Çok incindim.
Ve en kötüsü de haklı olması. Söylediklerinin hepsi doğru. Neden orada çalıştım ki?
"Oğlumun yanına bir daha git ve başına neler geleceğini gör."
T i t r e y e n bir elle telefonumu çantama geri koyuyorum ve duvardan aşağı kayarak yere oturuyorum.
Ve yağmurda ve karanlıkta, ağlıyorum... tek başıma.

Otel odasının arka planında televizyon uğulduyor. Üç gündür buradayım. Cuma gecesi ayrıldıktan sonra yurda geri dönme düşüncesine dayanamadım. Bugün hâlâ dayanamıyorum.

Brandon'la ya da Lara'yla karşılaşma riskini göze alamam. Herhangi biriyle. Onlara ne diyebilirim ki?

Ve ne yapacağımı bilmiyorum. Hiç bu kadar düşmemiştim.

Ve Cuma gecesi olanlar yüzünden değil, ondan önceki iki hafta içinde olanlar yüzünden.

Yoksulluğun ahlakımı almasına izin verdim -asla satılık olmaması gereken bir şeyi.

Ve onunla tanıştım.

Boğazımdaki kalıcı yumru büyük ve acıtıyor, birlikte geçirdiğimiz zamanı ağlamadan düşünemiyorum bile.

Özel olduğunu düşünmüştüm.

Ama öyle değildi. Hayal görüyordum, bir adamda olmayan bir şeyi görüyordum.

Düşündüğüm gibi biri değilmiş.

En kötüsü de bu: kendimi hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek. Onun ışıyla kör olmuşum.

Gözyaşlarım bir kez daha akarken görüşüm bulanıklaşıyor.

Hayatımın eşiğindeyim. Bir dönüm noktası. Ama hangi yöne gideceğimi bilmiyorum.

Eve gitmek istiyorum. Eşyalarımı toplayıp Amerika'ya, ailemin yanına dönmek istiyorum.

Ama o zaman bu da hayatıma eklenecek bir başka başarısızlık olacak.

Zihnim en kötü gününe geri dönüyor. İşten eve hasta döndüğüm ve sevgili kocamı yatağımızda birlikte çalıştığı bir kızla seks yaparken gördüğüm gün.

Hâlâ onun içindeyken bana bakışı.

Midem bulanıyor. Hâlâ çok net görebiliyorum, kalbimin kırılmasının acısını hâlâ hissedebiliyorum. Hala onun ereksiyon halinde odadan kaçışını görüyorum... onun için.

Gözlerimi kapatıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum, büyük ve yol boyunca acıtıyor.

En azından o zaman saygınlığım vardı.

Derin ve titrek bir nefes alıyorum, "İyi olacaksın," diyorum kendi kendime. "Her şey yolunda. İyi olacaksın." Yüzümden tek bir damla gözyaşı siliyorum.

Ama iyi olacak mıyım bilmiyorum. Bu kesik çok derin.

Kapı açılıyor.

"April." Kadın gülümser.

El çantamı kavrayıp ayağa kalkıyorum. "Merhaba."

"İçeri gel canım." Beni ofisine götürdü. "Lütfen, oturun." "Teşekkür ederim." O masasının arkasına geçerken ben oturdum.

"Anladığım kadarıyla bursunuzu Manchester Üniversitesi'ne transfer etmek istiyorsunuz?"

"Evet." Gülümsemeye zorladım. "Bu doğru."

Bir otelde geçirdiğim bir haftanın ardından, başka bir adamın benden bir şey almasına izin vermeyeceğime karar verdim. Bu benim hayalim ve lanet olsun, onu canlı tutacağım.

Kadın bir süre bana baktı. "Manchester'ın bizim Londra'da sahip olduğumuz güvenilirliğe sahip olmadığını biliyorsunuz."

"Biliyorum."

"Sadece nedenini anlamıyorum-"

"Londra'dan gitmem gerekiyor," diye sözünü kestim.

Gözleri benimkileri tutuyor. "İyi misin?"

"Bu kampüsten çıkmam lazım. Artık burada kalamam."

Bana bakıyor. "Saldırıya mı uğradın?"

Kendimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Lütfen, sadece transferi organize edin."

"Polis bu işe karıştı mı? Sizinle biraz zaman geçirmesi için bir danışman çağırabilir miyim?"

"Ben iyiyim. Sadece çok kötü bir ayrılık yaşadım ve taşınmam gerekiyor."

Sandalyesine geri oturur ve derin bir nefes verir. "Tamam." Bilgisayarına bir şeyler yazıyor. "Ne zaman başlamak istersiniz?"

"Gelecek ay." Omuz silkiyorum. "Taşınmam ve kendimi toparlamam birkaç hafta sürecek."

"Tamam. Ne yapabileceğime bakarım."

"Sence iyi olacak mı?" Ben soruyorum. "Yani, sence içeri girebilecek miyim?"

"Kapasiteleri dolmadı ve bursun transfer edilebilir." "Ayrıca yurttta kalmaya da ihtiyacım olmayacak."

"Nerede yaşayacaksın?" Kaşlarını çatıyor.

"Bir daire tutacağım. Orada kiralar çok daha ucuz." "Ne zaman gidiyorsun?"

"Bu gece. Odamı toplar toplamaz."

"Bir şey mi oldu April? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözlerim yaşla doldu. *Lütfen bana iyi davranma... Kendimi kaybederim.*

"Ben iyiyim ama şimdi gitmem gerekiyor." Konuşmayı bitirmek için ayağa kalktım. "Ben bunu onaylatana kadar kira kontratını imzalama, tamam mı?"

"Teşekkür ederim." Ona zayıf bir gülümseme verdim.

Kampüs boyunca odama doğru yürüyorum. Bu saatte dersler devam ettiği için koridorlar nispeten sessiz. Herkes eve gitmeden önce toparlanıp saat üçe kadar buradan çıkmak istiyorum.

Anahtarı kendi kapıma sokuyorum ve Penelope'nin kapısı açılıp onu görüyorum.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba." Anahtarla boğuşuyorum, sonunda kapıyı iterek açıp içeri giriyorum.

Kapımın önünde duruyor, kapıyı açık tutuyor. "Nerelerdeydin?"

"Bir arkadaşım la kaldım," diye yalan söyledim.

"Söylentilere göre numaralar çeviriyormuşsun."
Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bunu sana kim söyledi?" "Görünüşe göre Brandon'ın kalbi kırılmış. Lara'ya güvenmiş."
Olayların akışını anladığımda başımı sallıyorum. "Ve Lara herkese söyledi." Kollarını kavuşturdu. "Evet... hemen hemen."
Gözlerim utanç gözyaşlarıyla doluyor. "İyi misin?"
Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum.
"Ben gidiyorum." "Şimdi mi?"
Başımı salladım.
Odama girdi. "Toplanmana yardım edeyim."
Nevresimlerimi katlamaya ve gardırobumdan bir şeyler çıkarıp yatağın üzerine koymaya başladı.
Bir süre ona baktım.
"Peki, ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Dedikodu sütunları eriyip gitmeden önce buradan çıkmak istemiyor musun? Bu piçlerin nasıl olduğunu bilirsin."
Ona orantısız bir gülümseme veriyorum ve gardırobumdan bavulumu çıkarıyorum. İnsanların beni şaşırtması nadirdir.
"Teşekkürler."

ALTI YIL SONRA. .

Nisan

Bir mesaj geldiğinde telefonum masanın üzerinde titriyor.

Uyanık mısın?

Sırıtiyorum ve ekranı görememek için telefonumu ters çeviriyorum. Penelope şarap kadehini ağzının ortasına kadar tutuyor. "Öldür beni şimdi. Duke mü o?"

Margaritamı yudumluyorum. "Uh-huh."

"Delirdin mi lan sen?" Anna tersledi.

Gözlerimi deviriyorum.

Penelope ve Anna birbirlerine etkilenmemiş bir bakış atarlar.

"Eğer ikiniz onu bu kadar çok seviyorsanız, onun seks arkadaşı olabilirsiniz." Bardağımın kenarına doğru gülümsüyorum.

"Tamam." Penelope telefonumu açıp cevap veriyormuş gibi yaparken gözlerini genişletiyor.

"Keşke sikilesi bir futbolcu bebeğimin babası olmak isteseydi." Penny sanki sınıfta seçilmeyi bekliyormuş gibi elini havaya kaldırıyor. "Kesinlikle evet, ben de buna varım."

Sırıtiyorum ve telefonumun bir kez daha titrediğini görüyorum. İkinci kez görmezden geliyorum ve sessize alıyorum.

"Senin derdin ne be?" Penelope tiksintiyle ofladı. "Ona her zaman gidip başka birini bulmasını söylüyorum."

"Bunu ona gerçekten söyledin mi? Git başka birini bul." "Uh-huh."

"Yine de her gece seni a r ı y o r ve sen de onu rahatça kabul ediyorsun."

Omuz silkiyorum. "O çok seksi ve biz arkadaşız." Kızlar gülüyor.

"Ben bir ilişki istemiyorum." İçkimi yudumluyorum. "Ama ben *tamamen* aptal."

Telefonum çalmaya başladı ve cevap vermem gerektiğini biliyordum. Ben cevap verene kadar aramayı kesmeyecek.

"Ben sadece bunu alacağım. Bir dakika içinde dönerim," diyorum kızlara. Barın ön kapısına doğru yürürken "Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Mesajlarımı görmezden mi geliyorsun?"

"Elbette, öyleyim." Ağır ön kapıyı iterek açtım ve patikaya doğru yürüdüm. "Lanet olsun, burası buz gibi." Ceketimi çekip kapattım.

"Neredesin?" diye soruyor.

"Sana söyledim, bu gece kızlarla dışarıdayım." Saati baktım. "Neden hâlâ uyanıksın? Saat sabahın ikisi."

"Çünkü çok azdım ve kız arkadaşımın gelip bana çeki düzen vermesini istiyorum."

"Duke." Gülümsüyorum. "Bu cümlede yanlış olan o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Sadece buraya gel, kadın." Hmm... cazip.

Duke Montana, mantıklı olmaktan çok hayranları olan muhteşem bir profesyonel futbolcudur.

Beni hızlı aramaya aldı.

Benden iki yaş küçük, 1.80 boyunda ve uğruna ölünecek bir vücuda sahip. Uzun boylu, kaslı fiziğiyle sporunun altın çocuğu. Kumlu sarı saçları ve büyük kahverengi gözleri var ve delicesine yetenekli olduğunu söylemeye gerek bile yok. Hem yatak odasında hem de yatak odası dışında.

Üç yıl önce, ben üniversitedeyken ve o United'da oynarken Manchester'da tanıştık. İkimiz de şehirde yeniydik ve özellikle yağmurlu bir haftada birbirimize bir çamaşırhanede rastladık. Çamaşırlarımızın kurummasını beklerken sohbet etmeye başladık. Akşam yemeğine gittik, evime geri geldi ve tüm hafta sonu boyunca seks yaptık. O zamanlar tam da ihtiyacım olan şeydi ve sanırım ben de onun için aynıydım.

Biz yakın arkadaşız - çıkarları olan türden - ve sanırım birbirimizi herkesten daha iyi tanıyoruz. Ama son zamanlarda işler değişti.

Yapışkanlaşıyor.

Artık Arsenal'de oynuyor. Yakın zamanda Londra'ya taşındı ve her şeyi mahvediyor. Bana birden fazla kez ultimatom verdi: Ya tam zamanlı kız arkadaş olurum ya da beni bir daha görmez.

Keşke bir yuva kurabilsem ve onun istediklerini isteyebilsem, çünkü o gerçekten özel bir adam... ama bilmiyorum. Soruna parmak basamıyorum bile.

Cevap istiyor, kavga ediyoruz, ama her zaman ertesi gün beni arıyor ve her zaman birlikte uyuyoruz ve sonra çok derin bir şey hakkında konuşmuyoruz.

Ta ki iki hafta sonra tekrar olana kadar.

İki hafta önce son sinir krizini geçirdiğinde onu benden ayırmaya karar verdim.

Ona gerçekten değer veriyorum ve planım, gidip başka biriyle tanışması için kendimden yeterince uzaklaşmak. Onu seilmeyi hak ettiği şekilde sevebilecek biriyle. Ben o değilim. Keşke olsaydım.

Gelecekte ne olacağını kim bilebilir?

"Cidden, April. Sadece buraya gel,"

Ayak parmağımı betondaki bir eklemin üzerinde gezdirirken bakışlarım altımdaki zemine düşüyor.

"Duke." Hüzünle gülümsedim. "Unutma, bunu konuşmuştuk." "Biliyorum, ama sana ihtiyacım var."

"Tatlım." Suçlu hissederek iç çektim.

Tanrım, bu ilişkiyi tamamen bitirmeliyim. Bu ona haksızlık. Ama yatakta o kadar iyiiken bunu çok zorlaştırıyor.

"Umurumda değil, sadece buraya gel."

"Kızlarla işim bitmedi. Bir süre bekleyeceğim." "Sorun değil."

Ayak parmağımla betonun üzerinde bir çizgi çiziyorum. "Neden hayranlarından birini aramıyorsun? Sana sıırıslıklam aşık milyonlarca kız var." Tuhaf olan da bu. Benden başka kiminle yattığı umurumda bile değil ve bu yüzden bunun yanlış olduğunu biliyorum.

"Hayran istemiyorum, seni istiyorum."

Bu işin sonu kötü bitecek ve ben onun arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum. "Göreceğiz."

"Geleceğini bilmeden uyumayacağım." "Peki."

Gözlerimi bıkkınlıkla açtım.

"Tamam," diyor usulca ve gülümsediğini görebiliyorum. "Duke..."

"Evet."

"Buna bir son
vermeliyiz." Sessiz
kalıyor.

"Tamam mı?"

Be "Cumartesi akşamı müze etkinliğimiz var, unuttun mu?" diye
n. hatırlatıyor.

"Ciddi misin?"

"Geleceğine söz vermiştin."

"Nasıl olsa bütün gece imza dağıtacaksın. Sen
Bana orada ihtiyacın var."

"April, söz vermiştin."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, ama sonrasında akşam yemeği
için Chadwick'i istiyorum." "Anlaştık."

Chadwick's benim favori restoranım. Beni futbol maçlarına
götürdüğünde hep oraya götürmesini isterim. Dürüst olmak gerekirse, ben
anti-grupçuyum. Onun futbolunun cazibesini gerçekten göremiyorum. Yani
gridiron gibi bir şey değil. Sanırım bu kültürel bir şey. Benden sürekli
maçlarına gelmemi istiyor ama ben hep reddediyorum. Benim için gerçek
futbol değil. Ama ben bir Amerikalıyım ve spor zevkim asla değişmeyecek.

"Bir saat sonra görüşürüz," diyorum.

"Tamam." Telefonu kapattı.

O duraksamayı bilirim. "Ne?"

"Yaklaşık dört saattir porno izliyorum. Gitmeye hazırım."

Sırıtiyorum. "Şunu yarım saat yap."

"Zaten iki kez mastürbasyon yaptım."

Aşağıda bir sancı hissediyorum. "On beş dakika sonra görüşürüz."

Karanlıkta uzanıyorum ve duvar kağıdındaki girdaplı desene bakıyorum.
Ay ışığı perdelerdeki çatlaktan içeri sızıyor. Ne kadar zamandır uyanık
olduğumu bilmiyorum ama saatler geçmiş olmalı.

Duke beni bir battaniye gibi sardı, içime sokuldu ve arkamdan sıkıca
sarıldı. Bu gece beni sevdiğini söyledi.

Ve kendimi bok gibi hissediyorum.

Çünkü onu seviyorum, ama...

Midem üzüntüyle burkuluyor.

Neyim var benim böyle?

Kıskançlık hissetmiyorum. Bağlılık hissetmiyorum. O yakınlık telaşını hissetmiyorum. Öfke hissetmiyorum. Orgazmın fiziksel boşalması dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

Ve bu sadece Duke değil. Başkalarıyla da böyle oldu. Şimdiye kadar hep onların yaptığını düşünürdüm, benim değil. Bu sefer farklı.

İçten içe biliyorum.

Tek bir damla gözyaşı yüzümden yuvarlanıp yastığıma düşüyor. Anlayamadığım bir hüznle doluyum. Yalnızım... ama değilim.

Biriyle beraberim ama yalnızım.

Sanki sevdiğim erkekler beni kırdı.

Onların da dangalak olduğunu ve daha iyisini hak ettiğimi biliyorum ama sanki kalbim artık sevmeye layık olduğuma inanmıyor ve beni incitmeye fırsat bulamadan herkesi engelliyor.

Duke hep şaka yapar ve bana Buz Kraliçesi der. Bu doğru mu?

Keşke onunla daha önce tanışsaydım. Keşke onu sevebileceğim bir zamanda tanışsaydım. Ona her şeyimi verirdim.

Kıpırdanıyor ve omzumu öpüyor. "Sorun ne bebeğim?" diye fısıldıyor.

Dönüp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Yok bir şey tatlım, uykuna geri dön. Kötü bir rüyaydı."

Beni daha yakına çekti. "Sorun yok, ben buradayım. Benimle güvendesin." Gözlerim doldu. *Keşke benimle güvende olsaydın.*

Duke daha iyisini hak ediyor.

"Unutmayın, personel toplantısı onda," diyor Lewis, başını kapıdan uzatarak.

Kahretsin, bu sabah moral yükseltici saçmalıklar için çok meşgulüm. Yine de sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Elbette."

E-postalarımı gönderiyorum ve o gün için yapılacaklar listemin çıktısını alıyorum. Sterling Hukuk'taki en yeni avukatım ve iş yükümü kontrol altında tutmayı seviyorum. Bu işe girmek büyük bir kazançtı. Bu işi almak için hiç şansım olmadığına inanarak başvurmuştum ve telefon geldiğinde hayatımın sürprizini yaşadım.

On aydır buradayım ve güzelce yerleştim.

Pozisyon için Manchester'dan taşındım. Kendime güzel bir daire ve yeni işime uygun yeni bir araba aldım. Kendimi büyümüş hissediyorum ve hayatı seviyorum.

İşlerin böyle gelişmesi çok tuhaf. Eğitimimi tamamladıktan sonra Amerika'ya dönmek gibi bir niyetim vardı. Bu yönde adımlar atmıştım. Ancak bir ziyaret için Amerika'ya geri döndüğümde ve nereye yerleşeceğimi araştırmaya başladığımda hiçbir şey gözüme çarpmadı. Ne istediğim konusunda kafam her zamankinden daha karışık.

Nerede olmam gerektiğinin cevabı ortaya çıkana kadar burada kalmaya karar verdim.

Ara dönem için mutluyum ve bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama İngiltere evim gibi gelmeye başladı. Yani, yedi yıldır buradayım, sanırım bu mantıklı.

Konferans salonuna doğru ilerliyorum ve arka tarafa oturup büyük salonun dolmaya başlamasını izliyorum. Sterling Hukuk, Birleşik Krallık'taki en büyük hukuk firmasıdır. Otuz dört avukatımız var ve her birinin kendi kişisel asistanları ve sekreterleri var. Benim henüz bir asistanım yok, ama olduğunda, başardığımı anlayacağım.

Sahibi Philip Rogers görüldüğünde oda ağzına kadar doluydu. Son zamanlarda onu buralarda görmedim. Sanırım şehrin diğer ucundaki ofisimizde çok çalışıyor. Philip ellili yaşlarının sonunda, gümüş rengi saçları olan seçkin görünümlü bir adam. Aksanında Kraliçe'ninki gibi kibirli bir hava var.

Salonun önüne doğru yürür ve kalabalığa hitap eder. "Merhaba," diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Öncelikle, tüm sıkı çalışmalarınız için size teşekkür etmek istiyorum. Çabalarınız gözden kaçmadı ve bunu gerçekten takdir ediyorum."

Herkes gururla gülümsüyor. Takdir edilmek gerçekten çok güzel.

"Sanırım hepiniz bu sabah bu toplantıyı neden düzenlediğimi merak ediyorsunuz. Şey..." Odanın ön tarafındaki masanın köşesine oturur. "Birkaçınızın bildiği gibi, eşim rahatsız. O..." Sanki bir sonraki cümle zor geliyormuş gibi duraklıyor. "O tamamen iyileşecek ama ben gerildim. Bu nedenle, uzun zamandır aklımın bir köşesinde olan bir şeyi yapmaya karar verdim. Bir ortak alıyorum."

Oda ölümcül bir sessizliğe gömülür.

Ayağa kalkar, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokar ve ileri geri yürümeye başlar. "Peki, sıradaki soru... kim? Kim uygun olacak

şirketimiz için? Şirketimizi yirminci yüzyıla hepimizin alışık olduğu tutkuyla kim taşıyacak? Uzun zamandır doğru kişiyi arıyordum."

O çok nazik bir adam. Ne zaman onu konuşurken dinlesem, motive oluyorum.

"Bart McIntyre."

Odadan toplu bir nefes sesi çıkar.

Ne oluyor lan?

Philip ellerini rahatlatıcı bir hareketle havaya kaldırdı ve gülümsemesi genişledi. "Bart'ın ününün kendisinden önce geldiğini ve bizim alışık olduğumuz türden müşterileri temsil etmediğini biliyorum."

"Bu konuda çok haklısın," diye mırıldanıyor biri.

Bart McIntyre yasal bir rock yıldızı. Üst düzey müvekkilleri, modelleri, ünlüleri, bu tür insanları temsil ediyor. Aldığı her davayı kazanmıştır ve efsanedir.

"Normal iş yükümüz elbette devam edecek. Ancak, artık organizasyonumuzun Bart'ın üst düzey müşterileriyle ilgilenecek bir kolu olacak."

Vay anasını.

Heyecandan içim içime sığmıyor. Bu inanılmaz olacak.

Philip hoş geldiniz dercesine ellerini bize doğru uzatıyor. "İşte gördünüz, hiç vakit kaybetmiyoruz. Bart Pazartesi günü bu ofiste işe başlıyor."

Odada heyecanlı bir sohbet başlar.

"Bu öğleden sonra hepinize tüm detayları içeren bir not gönderilecek, ancak..." Odaya bakarken gülümsüyor. "Bu işimiz için heyecan verici bir haber." Ellerini çırpıyor. "Artık dünyayı yönetmeye geri dönebilirsiniz."

Herkes ayağa kalkıp ofislerine dönerken sohbet ediyor.

"April!" Philip sesleniyor. "Seninle biraz görüşebilir miyim, lütfen?"

Kahretsin, başım belada mı? "Elbette."

"Ofisime gidelim." Koridoru işaret ediyor ve ben de onu takip ediyorum. Odasına girdiğimizde, "Lütfen oturun," diyor.

Oturdum ve gergin bir şekilde panomu tuttum, oh hayır, bu neyle ilgili?

Philip oturur ve sandalyesinde arkasına yaslanır. "Sana yeni bir pozisyon teklif etmek istedim." Gözleri benimkileri tutuyor. "Bart'ın astı olmaya ne dersin?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"
"Bir yardımcı istiyor. Eğitebileceği birini."
"Ama... ne... yani... ne..." Gözlerim açıldı. "Ben mi?"
Kıkırdıyor. "Nispeten acemi birini istiyor ki nasıl çalışmayı seviyorsa onu şekillendirebilsin. Benden hevesli ve zeki birini görevlendirmemi istedi."
Aptalca gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum.... *Benim zeki olduğumu düşünüyor.*
"Tamam," diyorum, sakın davranmaya çalışarak.
"Bazı konularda Bart ile birlikte çalışacaksınız ve diğer günlerde kendi davalarınıza döneceksiniz."
Sırıttıyorum. "Her iki dünyanın da en iyisi."
"Evet." Gülümsüyor. "Kulağa nasıl geliyor?"
"İnanılmaz."
"Harika. Bart'a haber veririm."
Ayağa kalktım ve elini sıktım. "Bu fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim."
Gerçekten çok heyecanlıyım."
"Bunu hak ettin April. İş ahlakın gözden kaçmadı." Gururla gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."
Bilgisayarını açtı. "Bu gece dışarı çık ve kutla. Bu kariyerin için harika bir başlangıç."
"Yapacağım." Omuzlarımı birleştiriyorum ve havaya zıplayacakmış gibi hissediyorum. "Sonra görüşürüz."
"Tamam."
Kapısını arkamdan kapatıyorum ve neredeyse dans ederek masama dönüyorum.
Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Ben arka koltuktan inerken Duke taksinin parasını ödüyor.
Cumartesi gecesini ve biz Londra Sanat Müzesi'ndeyiz. Çocuk Hastanesi Onkoloji Koğuşu yararına bir spor hatırası müzayedesi var. Duke ve diğer birkaç spor yıldızı imza dağıtıyor ama ben daha sonra ödül yemeğim için buradayım. Chadwick's: Tüm zamanların en cennet restoranı.
Fuayeden içeri giriyoruz ve aynada kendimi görüyorum.
Bu spagetti askılı kahve rengi elbiseye bayıldım. Tüm doğru yerlere oturuyor.
El ele asansöre giriyoruz ve kapılara doğru dönüyoruz.

"Ne yiyeceksin?" Kapı kapanırken soruyorum ve açık artırmanın yapıldığı dördüncü kata doğru ilerlemeye başlıyoruz.

Duke bir kaşını kaldırır. "Sen."

"Vajinam dışında." Sırıttıyorum.

"Kıçın."

Gülüyorum ve o da kolunu bana doluyor ve başımı şakacı bir kafa kilidinin içine çekiyor.

Kapılar birinci katta açılıyor. Bir adam bekliyor, telefonla konuşuyor. İçeri girerken bize bakıyor ve adımının ortasında duruyor.

Gözlerim Sebastian Garcia'ya kilitlendi.

Kaşları çatılır ve kıpırdamadan durur.

Birbirimize bakıyoruz ve onu görünce boğazıma bir yumru oturuyor.

Onu uzun zamandır düşünmemiştim ama şimdi onu burada görmek, ihanetinin acısını sanki bir saat önce olmuş gibi geri getiriyor.

Göğsümde sertçe çarpan kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyorum.

Hiç değişmemiş.

Sebastian bana bakarken kıpırdamıyor, telefonu hâlâ kulağında ve asansörün kapıları kapanıyor.

İçeri giremedi.

Duygu sağanağı beni sert bir şekilde çarparken başımı öne eğiyorum. "MP bir hayalet görmüş gibi görünüyor," diyor Duke.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Milletvekili, parlamento bakanı."

"Kim?" Neyden bahsediyor bu?

"Az önce telefondaki adam. Onu tanıdınız, değil mi? Son zamanlarda tüm haberlerde o var."

Duke'a bakıyorum, Sebastian'ın politikaya girdiğini biliyordum, yıllar boyunca adını duymuştum ama İngiltere'deki her şeyi takip etmiyorum, hala Amerikan haberlerini izliyorum lanet olsun.

"April, o Sebastian Garcia'ydı."

Kim olduğunu biliyorum.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Başbakan Yardımcısı olarak yeni atandı." "Ne zaman?"

Kaşlarımı çatıyorum, bunu nasıl bilmem?

"Üç gün önce falan." Gözlerimi

kocaman açarak Duke'a bakıyorum.

Olamaz mı?

Nisan

"O NE?" Nefes nefese kaldım.

"Evet, son zamanlarda tüm haberlerde o var. Onu nasıl görmedin?" Kanım kaynamaya başladı. "Sadece şanslıyım sanırım."

Duke kaşlarını çattı. "Onu tanıyor musun?"

Nasıl görüldüğümü fark ederek kaşlarımı kaldırıyorum. "Yıllar önce çalıştığım bir kafeye gelirdi." Beklenmedik öfke patlamamı bastırmaya çalışırken burun deliklerim alevleniyor. "Tam bir pislikti."

Duke kıkırdar. "Muhtemelen bu şekilde ofise girmiştir."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

Öfkem yükselirken yanaklarım ısınmaya başlıyor. Ne cüretle burada olur?

Benimle aynı havayı solumaya nasıl cüret eder?

Telefonu kulağına götürürken yüzünü görüyorum ve dişlerimi sıkıyorum. O aptal kare çenesine bir tokat atmalıydım. Asansörün kapıları açılıyor ve Duke elimden tutup beni büyük kış bahçesine götürüyor.

Öfkemin burada olmaması gerektiğini bilerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Aramızda olanlar yıllar önceydi.

Ne yaptığı umurumda değil. Hem de hiç umurumda değil.

Etrafımdaki tüm spor hatıralarına ve masalarında toplanan insanlara bakıyorum.

"Barda bir şeyler içmeden önce etrafta dolaşıp açık artırmada ne var ne yok görmek ister misin?" Duke sorar.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Elbette."

Bir şeylere bakmak için etrafta dolaşmaya başlıyoruz ama benim aklım buradan başka bir yerde.

Bir şey söylemeliydim.

Onu azarlamalıydım. Neden söylemedim?

Zihnimde, yollarımız bir daha kesişirse ona ne söyleyeceğimi tekrar tekrar gözden geçirdim. Onca yıl önce bir korkak gibi kaçtığım ve söyleyeceklerimi hiç söyleyemediğim için nefret ediyorum. O günden sonra uzun süre araba kullanırken ya da duşta onunla hayali tartışmalar yaşadım, ona söylemem gereken her şeyi tekrarladım.

Bana söylediği şeyler gibi incitici şeyler.

O meşum geceye geri döndüğümde midem bulanıyor.

Hala beni etkilemesinden nefret ediyorum.

Derin bir nefes veriyorum ve az önce onu gördüğümü unutmaya çalışarak omuzlarımı silkeliyorum.

Bırak gitsin April. Onunla uğraşmak bir şey kazandırmıyor.

Sorun yok. Kesinlikle sorun yok. Neden umurumda olsun ki? O hiçbir şey değil

Ben.

Sebastian'ın kapıdan çıktığını görmek için kapıya doğru bakıyorum.

Asansör ve bir kez daha kırmızı görüyorum.

Piç kurusu.

Barda durup korkunç şarabımı yudumluyorum. Tabii buna şarap denebilirse? Bu işlevsel şeyleri kim seçiyor? Belli ki, kesinlikle zevksiz biri.

Açık artırma başladı. Duke, Kelly Slater'ın imzalı sörf tahtası için on bin pound ödedi. Bununla ne halt edecek? İyi bir amaç için sanırım.

Birkaç içki içtik ve birkaç kişiyle sohbet ettik ve şimdi Duke diğer altı sporcuyla birlikte bir masada imza dağıtıyor.

Bir saatliğine randevusu var, sonra gidebiliriz.

Sebastian diğer iki adamla birlikte konservatuarın diğer tarafındadır.

-Biri sarışın ve yakışıklı, diğeri esmer ve kara kara düşünüyor.

Sebastian'ın yaşlarında görünüyorlar ve inkar edilemeyecek kadar güzeller.

Onu izlememek için zor zamanlar geçiriyorum ve bir şey söylemediğim için kendime kızıyorum. Gerçi ne söyleyebilirdim ki? Hiçbir fikrim yok.

Kesin şunu!

Telefonumu çıkardım ve Penelope'ye mesaj attım.

Rave Mağarası'ndaki baş düşmanımın şimdi en yakın arkadaşlarımdan biri olacağı kimin aklına gelirdi?

Burada kimin olduğuna inanamayacaksın.

Bir cevap gelir.

Kimi?

Yazarken Duke'a bakıyorum.

**Sebastian Garcia.
Asansörde karşılaştık.
Görünüşe göre artık Başbakan Yardımcısı.**

Hemen bir yanıt gelir.

**Kahretsin, doğru ya, gördüm.
Bu hafta seçildi,
Bunu söylemeyi unutup duruyorum.
Umarım onun iğrenç suratına
tükürmüşsündür.**

Kıkırdıyorum.

Keşke.

"Bu tabure dolu mu?" diye soruyor
bir adam, "Hayır, al."
Gülümsüyorum.

"Teşekkürler." Tabureyi masasına doğru kaldırır ve Penelope'den bir yanıt gelir.

**Siktir et onu. O sadece bir pislik.
Onu bir daha görmek zorunda olmadığın için minnettar ol.**

Cevabımı yazıyorum.

Bu doğru. Konuş tomoz.

xoxo

Telefonumu çantama koyuyorum ve Sebastian'ın odanın diğer ucundan bana baktığını görmek için odaya göz gezdiriyorum.

Yüzü duygudan yoksun ve sonra ağır çekimde şarap kadehini bana doğru kaldırıyor, sanki bu duruma kadeh kaldırıyormuş gibi.

Gözlerimiz kilitlendi.

Adrenalinin sistemimde dalgalandığını hissediyorum. Benimle dalga mı geçiyorsun?

Bana hitap edecek cesaretin var mı?

Sarışın arkadaşı ona bakıp bir şeyler söylüyor ve Sebastian şarap kadehine kıkırdıyor.

Komik olan ne, göt herif?

Sebepe olduğu acı ve utanç geri gelirken kalbim çarpıyor.

Diğer arkadaşı ona bir şey söylüyor ve sonra üç adam da yüksek sesle gülüyor.

İçkimi yudumluyorum. Gökyüzü kırmızıya dönmüş gibi hissediyorum.

Onu bir daha asla göremeyeceğim. Onun hakkında ne düşündüğümü söyleme şansım olmayacak.

Görevim kristal berraklığına kavuştuğunda bardağımı boşaltıyorum ve masaya çarpıyorum.

Ne olduğunu anlamadan masasına doğru yürüyorum. Sebastian'ı h a z ı r l ı k s ı z yakaladım ve beni ancak onun yanında durduğumda gördü.

"Bir kelime," diyorum.

Alaycı bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Yapmamayı tercih ederim."

Ona ters ters baktım. "Lanet içkini giymek istemiyorsan, dışarı çık. Hemen." Tüm kontrolümü kaybederek homurdandım.

"Um... vay." Sarışın arkadaşı da kaşlarını kaldırıyor. "Sizi tanıyor muyuz?"

Dikkatimi ona yöneltiyorum ve bakışlarım altında soluyor.

Karanlık arkadaş sırtıyor ve benimkini sıkmak için elini uzatıyor.

"Julian Masters."

"Umurumda değil," diye bağıryorum.

Sarışın arkadaş kıkırdar. "Lanet olsun, bu da kim?"

"Dışarı!" Fuayeye doğru yürümeden önce tersliyorum.

Konservatuarda Hulk gibi tepiniyorum. Hiç bu kadar kızgın olduğumu hatırlamıyorum. Ağzımda zehir gibi tadını alabiliyorum.

Fuayeye varıyorum ve Sebastian'ın arkamdan yürüdüğünü görmek için dönüyorum. O da kızgın görünüyordu.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokar. "Ne istiyorsun?" Tersliyor.

Bir vestiyer görüyorum. "Şurada." Oraya doğru yürüyorum ve kapıyı açtığımda boş olduğunu g ö r ü y o r u m . "Özel olarak."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Sana söyleyecek çok şeyim var." Öfkeyle fısıldıyorum.

Beni geçip vestiyere doğru yürüdü. Onu takip ettim ve kapıyı kapattım.

"Senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok," diye bağıriyor.

"Zaman kazanacaksın, seni lanet olası pislik." Çıglık atıyorum. "Bu ne cüret?"

Gözleri irileşir ve öfkelenmiş gibi kendi göğsünü işaret eder. "Ne cüretle I?"

"Ben de öyle dedim."

Tartışmak için ağzını açtı.

"Kapa çenenini ve dinle." Onu göğsünden sertçe itiyorum.

Gözlerini kısıyor ve meydan okurcasına çenesini tavana doğru eğiyor.

"Dokun

ve sana ne olacağını gör." Hırlıyor.

"Ne istersem yapacağım ve söylediğim her kelimeyi dinleyeceksin. Her şeyden önce," diyorum. "Oğluna hiç dokunmadım. Bir kere bile." Ağlıyorum. "Bana aşık olduysa bile, bu tamamen tek taraflıydı. Senin verandana çıkana kadar bu konuda hiçbir fikrim yoktu."

Tartışmak için ağzını açıyor.

"Kapa çenenini Sebastian, yoksa Tanrı yardımcım olsun!" Kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken göğsüm inip kalkıyor. "İkincisi... bana yalancı fahişe dedin."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bu doğru."

Yüzüne sert bir tokat atıyorum, ses küçük alanda yankılanıyor. Gözleri öfkeyle parlıyor ve beni kendisinden uzaklaştırmak için duvara doğru itiyor.

"Ben kimsenin fahişesi değilim, hele senin hiç değilim," diye fısıldıyorum.

Bana sıkıca sarılıyor, yüzü yüzüme çok yakın. "Bundan emin misin?" Onu üzerimden itiyorum ve sendeleyerek geri çekiliyor.

"Seks için para ödüyorsun, seni zavallı bok parçası.

Beni yargılamak için mi?"

"Cehenneme kadar yolun var." Yumruklarını iki yanında sıkıyor.

"Yapmayacağım." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Görüyorsunuz Bay Garcia, benim vicdanım rahat. Ben iyi kalpli, iyi bir insanım ve çifte standardım yok. Ve sizin de." Fısıldıyorum. "Sen sadece başka bir *adi... hak sahibi... politikacısın.*"

Burun delikleri açıldı ve sinirlendiğimi anladım.

"Benden uzak dur." Küçümseyerek, son bir bakışla fuayeye doğru yürüyorum ve doğruca kadınlar tuvaletine giriyorum. Kabine girdiğimde, gözlerim yaşlarla dolarken kapıyı kapatıyorum.

Kalp atışlarımın her yere çarptığını hissedebiliyorum. Öfkeyle başımı ellerimin arasına alıyorum.

Sebastian Garcia'dan tüm varlığımla nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Beni hala etkilemesinden nefret ediyorum.

Hâlâ umursuyor olmaktan nefret ediyorum.

Sebastian

Sakinleşmeye çalışırken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. *Hay sikeyim!*

Onun burada ne işi var?

Amerika'ya döndüğünü sanıyordum. Burnumun kenarını çimdikliyorum ve vestiyerde bir süre yalnız kalıyorum. Sözleri aklıma geliyor.

Sen..... Sadece başka bir adi...yetkili...politikacısın.

Kaltak.

Bu kadar. Ben gidiyorum. Kapıyı açtım ve bir amaç uğruna dışarı çıktım.

Buraya geliyor, onunla konuşmazsam üzerime içki atacağını söylüyor, suratına tokat atıyor ve sonra *bana hak sahibi diyor.*

Ne oluyor lan?

"Sebastian." Arkamdan bir kadın sesinin seslendiğini duyuyorum.

Dönüyorum ve yakın zamanda yeniden bağlantı kurduğum eski bir arkadaşım olan Gisselle'i görüyorum. Bir süredir internet ve telefon üzerinden sohbet ediyorduk.

birkaç hafta.

Siktir... En kötü zamanlama.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Gisselle, merhaba." Onu yanağından öpüyorum. Ona bakıyorum ve neye benzediğini bile göremeyecek kadar kızgın olmama rağmen ona iltifat ediyorum. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkürler." Işıldıyor ve ben de ona neden mesaj atmaya başladığımı hatırlıyorum. Büyüleyici bir kadın. "Burada olacağını bilmiyordum. İyi bir gece geçiriyor musun?"

"Öyleyim." Duraksıyorum. "Ne yazık ki, ben de çıkmak üzereyim. Katılmam gereken başka bir iş randevum var."

Yüzü düşüyor.

"Seni yarın ararım. Belki bir kahve falan içeriz?" Teklif ediyorum.

Gülümsüyor. "Bu hoşuma giderdi."

"Tamam." Yanından geçmeden önce eğilip onu yanağından öpüyorum. Konservatuara girip doğruca Spence'in yanına gidiyorum.

"Ben gidiyorum,"

diyorum Spencer kaşlarını çatarak.

"Neden?"

"Çünkü bu bok çukurunu kaldıracak havada değilim, işte bu yüzden.

Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Efendiler!" Spence biriyle konuşmakta olan Julian'a seslenir.

"Yola çıkıyoruz. Geliyor musunuz?"

Julian kaşlarını çatıyor, hâlâ konuştuğu adama odaklanmış durumda. Spence'e bir dakika beklemesini söylemek için parmağını kaldırıyor. Birkaç dakika sonra bize döndü. "Ne?"

"Gidiyoruz," diyorum kapıya yönelirken.

"Neden?"

Spencer beni takip ederek, "Lütfen bana bunun o ateşli sarışın kaltakla ilgili olduğunu söyle," diyor.

"Orospu demek daha doğru olur. Onun sorunu neydi?" Masters kuru bir şekilde sorar.

"Biliyor musun, kadınların sürtük olması bence çok seksi," diyor Spencer fuayeden çıkarken. "Bu gerçekten tahrik edici, biliyorsun. Senden hoşlanmıyorum ama yine de beni sertçe becer."

"Çeneni kapatacak mısın?" Gözlerimi deviriyorum. "Bazen ağzından öyle şeyler çıkıyor ki, Spencer. Gerçekten."

Masters, "Sürtük seviyesinin buna değmesi için ince bir çizgi var," diye ekliyor. "Yine de çok ateşliydi."

"İkiniz de çenenizi kapatacak mısınız?" dedim. Bekleyen arabamın arkasına bindik.

İçeri girdikten sonra şoför bize döndü. "Nereye?" Çocukların ikisi de bana baktı.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordum.

"Sanırım." İkisi de omuz silkiyor.

"Hugo's Kensington'da, lütfen."

Araba Londra sokaklarında vızır vızır ilerliyor ve çocuklar kendi aralarında sohbet ediyor, ben de kendi düşüncelerimde kaybolmuş bir halde camdan dışarı, akıp giden trafiğe bakıyorum.

Sen sadece başka bir adi, hak sahibi politikacısın.

"Kimdi o piliç?" Masters soruyor. "Hiç kimse."

"Kahretsin, kesinlikle biri gibi görünüyordu. Seni fuayeye kadar sürükledi, sonra da hayalet görmüş gibi geri döndün."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye tıslıyorum.

"Onu nereden tanıyorsun?"

Bu konuda konuşmaya devam edecekler, bu yüzden onlara bir şeyler vermeliyim.

"Birkaç yıl önce çıktık. Kötü gitti." Başımı hafifçe sallıyorum. "O zamandan beri onu ilk kez görüyorum ve-"

"Ve şimdi de senin aletini kesmek istiyor," diye bitiriyor Spencer.

"Temel olarak." Pencereden dışarı bakıyorum.

Masters, "Bakalım dişleriyle yapabilecek mi?" der.

Spencer güler. "Değil mi?"

Masters'ın telefonu bip sesi çıkarıyor ve bir mesaj okuyup gözlerini deviriyor. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Ne?" Spence soruyor.

"Bree, Willow'un tadilatı için canıma okuyor." Bree'nin bunu huysuz arkadaşşıma verdiğini hayal ediyorum ve sırtıyorum.

"Neden?"

Telefonunu kaldırdı ve bize donuk donuk baktı. Farklı hal türlerinin iki görüntüsü var. "Lanet olası bir Cumartesi gecesi kim halı düşünür ki?" Kaşlarını kaldırıyor. "Yani, cidden."

Spencer ve ben gülüyoruz ve öfkem biraz dağılıyor.

Normallik tekrar odaklanmaya başladığında ve dengemin geri geldiğini hissettiğimde pencereden dışarı bakıyorum.
Dünyadaki en iyi arkadaşlara sahibim ve önemli olan tek şey de bu.

Nisan

"Merhaba anne." Telefonuma cevap veriyorum.

"Seni işten aradığım için özür dilerim hayatım, meşgul olduğumu biliyorum ama bu geceye kadar bekleyemedim, yeni pozisyonun hakkında bir şey duydun mu?"

Gülümsüyorum, annem yeni işim için çok heyecanlı, belki benden bile fazla. "Henüz değil, sanırım bu hafta bir şeyler öğrenirim."

"Oh, bu çok heyecan verici, büyük bir maaş artışı mı alacaksın? Peki ya şirket arabası?"

Kıkırdıyorum, "Bilmiyorum, muhtemelen olmaz." "Eliza yapacağını düşünüyor," diye yanıtlıyor.

"Selam piliç." Eliza'nın arka planda seslendiğini duyuyorum.

Genişçe gülümsedim, "Lize'ye söyle, onu bu gece arayacağım." Eliza'nın en iyi arkadaşım olduğunu, onunla her gün, bazen iki kez konuştuğumu söylüyorum.

"Bu gece seni arayacağını söyledi." Annem ona söyledi.

"April, bir sonraki randevun burada. Helena Matheson." Dahili telefondan sesler geliyor.

"Teşekkürler, Melissa. Hemen geliyorum."

"Gitmem gerek anne." "Seni sonra ararım." dedim.

"Hoşça kal hayatım, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Üzerinde çalıştığım dosyadan çıkıyorum ve fuayedeki bekleme odasına doğru ilerliyorum.

"Helena?" Uzun siyah saçlı güzel bir kadın gördüğümde soruyorum. Ayağa kalkıyor, gülümsemesi sıcak ve el sıkışıyoruz.

"Merhaba. Evet."

"Ben April." Gülümsüyorum. "Bu taraftan lütfen." Onu ofisime götürüyorum ve masamdaki sandalyeyi işaret ediyorum. "Oturun lütfen."

Nefes kesici bir güzelliği var ve tepeden tırnağa tasarım kıyafetler giymiş. Prada çantasına hızlıca bakıyorum. Kahretsin, o çantaya bayıldım. Bahse girerim on bin pound ya da onun kadar saçma bir şeye mal olmuştur.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Boşanma şartlarımın üzerinden geçmek istiyorum."

"Tamam." Onu daha iyi anlamaya çalışıyorum. "Yani, boşanmanızda sizi temsil edecek birini mi arıyorsunuz?"

"Hayır, yedi yıl önce boşandım."

Kaşlarımı çattım. "Yerleşim yerinden çoktan geçtin mi?"

"Evet." Kucağındaki el çantasını sıkıca kavıyor. "Ama yanlış temsil edildiğimi hissediyorum."

"Anlıyorum." Not almak için kâğıt ve kalemimi çıkardım. "Bana biraz neyi başarmak istediğinizden bahsedin."

Sanki kendini çelikleştiriyormuş gibi sırtını dikleştiriyor. "Köpeği istiyorum."

İçimde bir his belirirken gözlerim onunkileri tutuyor. "Tamam..." Yorgun bir şekilde ilk notumu yazıyorum. "İşin içinde çocuk var mı?"

"Hayır."

"Peki ilk anlaşmada köpeği siz mi istediniz? Köpeğin adı neydi?"

"Yıllar içinde bahsetmiş olsam da o zaman bahsetmemiştim. Adı Bentley."

"Peki ne tür bir köpek?"

İlgisizmiş gibi omuz silkiyor. "Bir

Labrador." "Peki Bentley kaç yaşında?"

"Hiçbir fikrim yok ama çok yaşlı."

Burada neyle uğraştığımı gerçekten anlamaya çalışıyorum. "Peki ilk anlaşmanın şartları neydi?"

"Eski kocam beni tamamen kazıkladı. Paranın satın alabileceği en iyi avukatın parasını ödedi, bu yüzden hiç şansım yoktu. Onun parası var." Gömleğindeki görünmez bir şeyin tozunu alıyor.

"Ne aldın?" "Evi aldım."

Daha fazla not alıyorum. "Peki bunun değeri ne kadardı?"

"O zamanlar altı milyon dolardı. Bir Porsche ve bir Maserati de dahil olmak üzere iki araba aldım."

Notları alırken yüzümü asmamaya çalışıyorum.

"İtalya'da da bir tatil evim var," diyor. Biraz

daha karalıyorum. Bu adam zengin olmalı.

"Anlaşmada ne talep etti?" diye soruyorum.

"Köpek."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Bentley," diye düzeltiyorum.

"Evet." Tavırla bacak bacak üstüne atıyor. "Terbiyesizleşti."

"Başka kaç tane..." İfadelerimi doğru anlamaya çalışarak duraklıyorum.
"Yani, o sırada başka neye sahipti?"

"Hiçbir şey."

"Her şeyi aldın mı?" "Evet,
ama o çirkinleşti." "Nasıl
yani?"

"Bir ilişkim vardı."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. Bu kaltaktan nefret ediyorum. "Peki bu tek seferlik bir şey miydi?"

"Hayır, birkaç ay sürdü. Bahçıvanımızla oldu ve zaten eski kocamın hatasıydı. O sürekli çalışıyordu ve benim de ihtiyaçlarım vardı."

Kendi geçmişim çirkin yüzünü gösterdiğinde midem bulanıyor.

Düşüncelerimi karalıyorum. "Ve onun çirkinleştiğini söylediniz. Nasıl olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Herhangi bir mal varlığına sahip olabilmem için soyadımı değiştirmemi talep etti."

Kaşlarımı çattım. Bu garip bir istek.

"Yasal olarak onun soyadını taşımama izin verilmiyordu. Kim olduğunu sanıyor ki?"

Sırıtişımı gizlemek için dudağımı ısııyorum. "Anlıyorum. Yani tek isteği soyadının kaldırılması ve Bentley'nin velayetinin kendisine verilmesiydi."

"Evet."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Ne değişti Helena? İlk anlaşmada bu kadar iyi iş çıkarmışken neden bunu yeniden tartışmak istiyorsun?"

"Şu anda çok iyi durumda ve ben hissediyorum ki..."-omuzlarını kamburlaştırıyor

-"Ben daha fazlasını hak ediyorum."

"Köpeği mi istiyorsun?"

"Tanrım, hayır, aptal köpeği istemiyorum. Köpek benim tek pazarlık aracım."

Kindar kaltak.

"Anlıyorum." Ona ofisimden defolup gitmesini söylemek istiyorum.

"Eski kocanız yeniden evlendi mi?"

"Şaka yapıyor olmalısın." Huffs. "Acınacak halde."

Ona bakarken dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Bu kadından gerçekten hoşlanmıyorum. "Biriyle çıkmıyor bile. Oh..." Hatırlıyormuş gibi gülüyor

Bir şey. "Biz ayrıldıktan yaklaşık bir yıl sonra bir fahişeye aşık olduğu bir zaman vardı... ama o da oğluyla yatıyordu."

Kulaklarımda çınlayan beyaz bir ses duymaya başladım.

Hayır, olamaz mı?

"Ne tür bir aptal bir fahişeye aşık olur ki?" Sırıttıyor. "Bunu sana kim söyledi?"

"Bana ne söyledin?"

"Fahişeye aşık olduğunu mu?"

"Onun kız kardeşi ve benim kız kardeşim hala arkadaşlar. Büyük bir aile ayrılığı oldu. Görünüşe göre oğlu ve eski kocam aynı anda ona aşık olmuşlar." Saçlarını karıştırıyor. "Oğlu bunu öğrendiğinde onunla aylarca konuşmadı. Ne şaka ama. En azından ben sadece bir erkekle yatıyordum. Benimle kalmalıydı."

Ona bakıyorum. "Adı ne? "Kim, oğlu mu?"

"Eski kocan. Adı neydi?" "Sebastian Garcia."

Nisan

ONA BAKIYORUM. "PARDON?" Yani, duydum... ama kesinlikle değil. "Adı Sebastian Garcia mı?"

"Evet. Onu tanıyor musun?" "Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde.

"Tabii ki biliyorsun. Politikacı. O yeni B a ş b a k a n Yardımcısı. Herkes onu tanıyor."

Nasıl görüldüğünü fark ettiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor, onu tanımalıyım. "Oh, evet, anlıyorum. İsmi tanıdık geldiğini biliyordum."

Aklıma geçen gece vestiyerdeki kavgamız geliyor ve onu zihnimden uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Helena soruyor. "Ne hakkında?"

"Köpek," diye tersliyor, kızgın bir şekilde.

Arkama yaslanıyorum ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu kadından gerçekten hoşlanmıyorum. "Helena... sana bir şey sorayım: Bentley'i *neden* istiyorsun?"

"Onun mirasından daha fazlasını almaya hakkım var." "Ama sen zaten her şeyi aldın." "Şimdi çok daha fazlasına sahip."

"Ama artık onunla evli değilsin."

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Ona karşı sabrımı kaybetmeye başladım. "Helena, dünya üzerinde hiçbir yargıç sana halihazırda sahip olduğun mirastan daha fazlasını veremez.

devam et."

"Evet, bunu göreceğiz, değil mi?" Hışımınla ayağa kalktı ve el çantasını omzuna attı. "Güle güle, Bayan Bennet. Keşke yardımcı olduğunuzu söyleyebilseydim." Kapıya doğru yürüyor. "Ama bu tamamen yalan olurdu, değil mi? Vaktimi boşa harcadığınız için minnettar değilim."

Kapıdan kaybolur ve kapı onun çıkışına sertçe çarpar. Tanrım.

Ne kaltak ama.

Randevusunu alırken verdiği kayıtları çıkardım. Onun gibi bir cadıyla evlendiğine inanamıyorum. Sebastian ne halt düşünüyordu?

Aslında, ben kimim ki
konuşayım? Ben de bir
pislikle evlendim.

Notlara geri döndüm ve son anlaşmanın tarihini aradım. Şubat. Yedi yıl önce.

Tarihleri hesapladım, bu benimle tanışmasından on iki aydan biraz fazla bir süre önceydi. Evlilik ve ayrılık detaylarına ulaşana kadar dosyayı taradım. Kadının bahçıvanla ilişkisi olduğunu öğrenene kadar beş yıl evli kalmışlar. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğim için derin bir nefes alıyorum.

Acaba o da benim gibi onları iş üstünde yakaladı mı?

Zavallı piç. Fena halde yanacaktı ve sonra düşündü ki

I...

Kesin şunu! O adam için bahane üretmeye cüret etme.

Karısı kaltağın teki ama bu onun davranışlarını mazur göstermez. O bir pislik,

ve doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen birbirlerini hak ediyorlar. Tanrı aşkına, seks kulüplerine yaptığı ziyaretlerle kim bilir kaç ilişki yaşadı?

Ugg, neden hikayenin onun tarafını düşünüyorum ki? Kimin umurunda ki zaten?

Notları okudum ve Helena'nın geçmişini gözden geçirdim. O çalışmıyor. Tabii ki bilmiyor. Eski kocasının sırtından geçinmekle meşgul.

Ağır bir nefesle dosyayı dolaba fırlatıyorum. Başka bir avukata gideceğini biliyorum. Başka bir avukatın ona dokunamayacağını da biliyorum ama bugünlerde hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Avukat ben olmadığım sürece, umurumda değil.

Ağaç duvara gölge düşürüyor. Saat sabahın 1'i ama ben uyumadım.

Yapamam.

Sebastian'la yaşadığım tartışmayı ve ona nasıl vurduğumu hatırlıyorum. Elim yüzüne değdiğinde oluşan çatırtıyı hâlâ duyabiliyorum.

Neden ona tokat attım?

Ben öyle biri değilim, yakınından bile geçmem. Şiddet yanlısı değilim ve daha önce hiç bir erkeğe vurmadım.

Bana tokat attığını ve ne kadar öfkeleneneğimi hayal edin.

Tanrım, keşke hiç yaşanmasaydı dediğim bir başka düşük nokta. Sebastian Garcia en iyi yanlarını ortaya çıkarıyor gibi... düşük noktaları yani.

Zihnim dolaşırken karanlığa biraz daha bakıyorum. Başbakan Yardımcısı.

O pozisyona nasıl geldi? Onu daha önce tanıdığımda politikacı mıydı? Gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir işareti düşünüyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Hiçbir işaret yoktu ama o zamanlar onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Tavşanlar gibi sevişmekle meşguldük.

Onun sadece bir mimar olduğunu sanıyordum.

Belki de hepsi saçmalıktı. Mimarlardan başbakan yardımcısı olmaz. Oturma odasına geçtim, ışığı açtım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Cevaplar istiyorum. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmek istiyorum.

Adını Google'a yazdım ve Wikipedia'ya kadar ilerledim.

Sebastian Garcia.

Halkın politikacısı olarak adlandırılan Sebastian Garcia 42 yaşında bir İngiliz mimardır. Garcia siyasi kariyerine (o zamanki) şehir planlamacısı Thomas Harvey'e danışmanlık yaparak başladı. Birkaç yıldır bu görevde aktif olduğu için Thomas'ın emekliliği üzerine Garcia Şehir Planlama Bakanı olarak seçildi. Acımasızlığı ve sıradan insanları korumaya yönelik net vizyonu ile tanınan Sebastian Garcia, tartışmalı olmaktan çekinmiyor.

İlk siyasi izlenimini, M4 otoyolunun geliştirilmesi konusunda verdiği sözden dönmesi üzerine yaptığı bir basın açıklamasında Başbakan'a açıkça seslenerek yarattı. Garcia, Başbakan'dan sözünü tutmasını ve otoyolu, yıkılacak olan çevre banliyöleri için daha güvenli bir konuma yönlendirmesini talep etti.

Telaşsız, gösterişsiz yaklaşımıyla meslektaşları arasında haklı bir saygı kazandı ve takip eden üç yıl boyunca rütbeleri yükseltildi.

Parlamentonun en kötü saklanan sırrında, Garcia'nın planlama ve bütçe kararlarının çoğunu aldığı ortaya çıktı. Başbakan Theodore Holsworthy ve Garcia sık sık karşı karşıya gelmekte ve kamuoyu önünde birçok kez tartışmaktadırlar.

Sebastian Garcia'nın Birleşik Krallık'ın bir sonraki başbakanı olacağı konuşulurken Holsworthy'nin parti oylarını daha ne kadar elinde tutabileceği spekülasyonları yapıyor.

Şaşkınlıkla sandalyeme geri oturdum.

Vay be. Şey... tebrikler ona, sanırım.

Ayağa kalkıyorum, çaydanlığı dolduruyorum ve televizyonu açıyorum. Yine uzun bir gece olacağını bilerek kanallar arasında geziniyorum. İyi uyuyamıyorum. Geçen hafta Sebastian'ı gördüğümünden beri hiç uyumadım. Birbirimize söylediğimiz her şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyorum... görünüşü de dahil. Hisleri.

Bir sürü yarım kalmış duygu.

En çok da içimde uyandırdığı öfkeyi düşünüyorum.

Ancak, tüm bunlardan bağımsız olarak, ona asla tokat atmamalıydım.

Yaptığım çok boktan bir şeydi, suçluluk duygusu hiç hoş değil.

Kapım çalındı ve bilgisayarımdan başımı kaldırdım. "İçeri gel."

"Merhaba, April?" Seçkin görünümlü bir adam yüzünde geniş bir gülümsemeyle öne çıktı. "Ben Bart McIntyre."

Hay aksi. Ayağa kalktım ve elini sıktım. "Merhaba Bart. Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsedim.

Uzun boylu, sarışın ve saçları kırlaşmış. Sanırım kırklı yaşlarının sonunda olmalı. Oldukça yakışıklı. Pahalı bir takım elbise giyiyor ve ünlü bir avukat gibi görünüyor.

"Kısa bir sohbet için iki dakikan var mı?" diye sorar.

"Evet, tabii. Lütfen oturun." Sandalyemi işaret ediyorum.

"Teşekkür ederim. Hâlâ ofislerde yolumu bulmaya çalışıyorum. Birlikte çok yakın çalışacağımız için önce sizinle tanışmak istedim."

"Bu fırsat için size ne kadar teşekkür etsem azdır Bay McIntyre."

"Dosyanızı inceliyordum. Çok etkileyici bir özgeçmişiniz var Bayan Bennet."

"Teşekkür ederim. Bana biraz pozisyondan bahsedebilir misiniz?" diye sordum. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz ve beklentileriniz neler?"

Bart sandalyesine geri oturur. "Başlangıç olarak, tüm randevularımda bana eşlik edeceksin. Müvekkillerimin çoğu işyeri dışındadır. Bir avukatın ofisine girerken görülmekten hoşlanmıyorlar, bu yüzden onları ziyaret ediyorum. Bu randevulara önümüzdeki pazartesi başlayacağız. Bu hafta ofisteyim. Halletmem ve alışmam gereken çok şey var. Ama sadece uğrayıp sizinle tanışmak istedim."

"Teşekkür ederim. Başlamak için sabırsızlanıyorum."

Bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Birlikte çalışırken herhangi bir sorun veya sorun olursa lütfen bana bildirin. Profesyonel olmayı severim ve iş arkadaşlarımla mutlu olmasını isterim."

"Kulağa harika geliyor." Heyecanla doluyorum.

Bana dönmeden önce kapıya doğru ilerliyor. "Oh ve April, önümüzdeki haftadan itibaren, önümüzdeki ay boyunca haftada üç günlüğüne uzaklara gideceğiz."

"Tamam." Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyoruz Bay McIntyre?"

"Buradan çok uzak olmayan kırsal bir yere. Her zaman Londra'ya iki saatlik bir yarıçap içinde. Müvekkilim seyahat etmek zorunda ve biz de ona eşlik etmek zorundayız."

"Kulağa hoş geliyor."

"Resepsiyona seyahat çantalarımız üzerinde çalışmasını söyleyeceğim. Ziyaretlerimiz için arabada bulundurmak üzere bazı ekstra ekipmanlara ihtiyacınız olacak."

"Mükemmel."

Ayrılmadan önce bana nazikçe başını sallıyor ve ben de kendi kendime gülümsüyorum. Vay canına, bir ay boyunca her hafta birkaç gece uzaklara gitmek harika olacak, şimdiden söyleyebilirim.

Sebastian

Kahve fincanlarına kaynar su dolduruyorum, sütü

kariştiriyorum. "Marina seni onunla tanıştırmamı istiyor."

Kız kardeşime bakıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın, Marina'ya karşı hiçbir ilgim yok."

"Sebastian," diye nefes verdi Violet. "Artık hiç kimseyle ilgilenmiyorsun."

"Evet yani? Ben böyle seviyorum." Kahve fincanını ona uzattım. "Teşekkürler." Beni dikkatle izliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Ne?"

"Ne zaman mutlu olmana izin vereceksin?" diye sorar.

"Ben mutluyum. Sen neden bahsediyorsun?"

"Yani gerçekten mutlu, bilirsiniz... kendi aileniz, eşiniz ve çocuklarınız."

"Bu benim geleceğim

değil." "Neden yok?"

"Ben de o yollardan geçtim ve evlilik olayını yaşadım. Geri dönmek istediğim bir yer değil."

"Seb," diye iç geçirdi. "Helena çürük yumurtanın tekiydi. Kiminle evlendiği fark etmezdi, onlara da aynısını yapardı. Ve diğer kadın... o-"

"April," demeden önce sözünü kesiyorum.

Gözleri bir an için benimkileri tutuyor. "Sadece söylüyorum... hayatının geri kalanını geçmişte yaşayarak geçiremezsin."

"Ben değilim. Sadece eskiden olduğu gibi beklentilerim yok."

"Gerçekten bu kocaman evde tek başına mı yaşayacaksın?"

"Ben halimden gayet memnunum." Ateşin önünde yayılmış altın Labrador'a bakıyorum. "Ve yalnız yaşamıyorum. Bentley ile yaşıyorum." Kahve fincanıma karşı sırıtiyorum.

"Neden çıkmıyorsunuz?" Saptırarak soruyorum. "Cumartesi akşamı bir randevum var aslında." "Öyle mi?"

"Uh-huh." Gülümsüyor.

"Kiminle?"

"Onu tanı mıyorsun." Cevabı çok çabuk geldi.

I bakış at onu için a an. "Sen Biliyorum, Vi, Ben de gel Birinin bana yalan söylediği zamanki kalıpları anlamak için."

Gözlerini deviriyor.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

Sırıtiyor.

"Yani... Onu tanıyorum."

"Sadece uğursuzluk getirmek istemiyorum." Gülümsüyor. Kaşlarımı çattım. "Ondan hoşlanıyor muyum?"

"Hiç bir erkek arkadaşım dan hoşlandım mı?" Beni yakaladığını bildiğim için sırıtiyorum. "Hayır."

"Peki, sana Marina'yı ayarlayabilir miyim?" "Kesinlikle hayır."

Bir süre sessiz kaldık. Kız kardeşimi seviyorum. O da benim gibi bekâr ve Brandon yeni eşiyle ülkenin diğer ucunda yaşadığı için bazen yalnızlık çekiyor. Hafta boyunca birkaç akşam birlikte yemek yiyoruz. O benim dayanağım oldu.

"Onu gördüm," diye itiraf ederken buldum kendimi. "Kimi?"

"April."

Dinlerken kaşlarını çatıyor. "Nerede?"

"Geçen hafta, Sanat Müzesi'nde bir hayır müzayedesinde." "Onunla konuştun mu?"

"Öyle de denebilir." Kahvemi yudumluyorum. "Bir vestiyerde kavga ettik." "Tabii ki kavga ettiniz." Sırıttıyor. "O nasıl?"

"Hala güzel."

Violet kahvesine üflüyor. "Ve senin için tamamen yanlış, Sebastian. Bunu hemen aklından çıkar."

"Fark etmez zaten." Rahatça omuz silkiyorum. "Başka biriyle birlikteydi. Belki bir erkek arkadaşıyla. Gerçi alyansı da yoktu."

"Eline mi baktın?" Kuru kuru söylüyor.

Dudaklarımı büküyorum, bunu tekrar yüksek sesle itiraf etmek istemiyorum ama ettiğim için de nefret ediyorum.

"Onunla birlikte miydi?" diye soruyor. "Erkek arkadaşı ya da her neyse?"

"Evet, o bir futbolcu. Duyduğuma göre oldukça iyi bir futbolcuymuş. O bir Man United oyuncusu." Bir an düşündüm, "Belki Arsenal, hangi kulüp bilmiyorum."

"Güzel. Umarım yarın onunla evlenir ve senden uzak durur."

Aşırı korumacı kız kardeşime gülümsüyorum ve kendimi tekrar düşüncelere bırakıyorum - son zamanlarda çok sık yaptığım bir şey.

Düşüncenin gazabı. Yıllar öncesine ve onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğuna geri dönüyorum. Bir süre için mükemmeldi.

Ne kadar kötü bittiğini hatırladığımda midem bulanıyor.

Hayatımda pek çok pişmanlığım var. O hafta, o gece ve onu takip eden aylar. Hepsi de en büyükleri.

Nisan

Asansörle en üst kata çıkıyoruz, sinirlerim tavan yapmış durumda. Aynalı kapılardaki yansımama bakıyorum. Siyah yüksek topuklu ayakkabılar, siyah kalem etek, krem rengi ipek bluz ve şeffaf siyah çoraplarla uyumlu bir ceket giyiyorum. Sarı saçlarım gevşek bukleler halinde sarkıyor ve makyajım minimal.

Bart McIntyre ile yoldaki ilk günüm ve itiraf etmeliyim ki bu iş korkutucu. Yanımızda Bay McIntyre'ın kişisel asistanı olan ve onunla birlikte her yere seyahat eden Jeremy var.

Kapının yanında duran Jeremy'ye bakıyorum. Otuzlu yaşlarının başında olmalı. Üzerine tam oturan bir takım elbise giymiş, çok yakışıklı bir adam. Çikolata kahvesi saçları ve iri yeşil gözleri var. Görünüşe göre altı yıldır Bart'ın asistanlığını yapıyor. Çok da arkadaş canlısı. İkiisi arasındaki dinamikleri henüz çözemedim. Çok tanıdık göründükleri için birlikte olabileceklerini düşünüyorum. Ama belki de bu kadar uzun süre birlikte çalışınca böyle oluyordur ve benim zihnim ahlaksızdır. Yani, onun asistanı olması, seviştikleri anlamına gelmez.

Ya da belki de içgüdülerim doğrudur ve bu tamamen öyle oldukları anlamına gelir, sanırım haklı ya da haksız olduğumu zaman gösterecek.

Öğrenecek o kadar çok şey var ki, tüm bu yeni ve heyecan verici şeylerin beklentisiyle içimde küçük bir heyecan oluşuyor.

Kapılar açılır ve Jeremy dışarı çıkıp masaya doğru yürür. Hemen dizüstü bilgisayarını çantasından çıkarır. Ofislerin girişinde metal bir tarayıcı ve iki güvenlik görevlisi vardır.

Ha? Bu bir metal dedektörü mü?

Soru soran Bart'a bakıyorum ve tam olarak kiminle görüştüğümüzü merak ediyorum.

Bart dizüstü bilgisayar çantasını boşaltmaya başlarken bana "Dizüstü bilgisayarını çıkarıp güvenlikten geçmen gerekecek," diyor. Cebinden telefonunu ve anahtarlarını çıkarıp bir tepsiye yerleştiriyor.

Güvenlik görevlisi metal dedektörünü vücudumda gezdirirken "Ayakkabılarını çıkar" diye emrediyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp tepsiye koyuyorum. Bart'ın geçen hafta programımızı e-postama göndermesi gerekiyordu. Hiç gelmedi ve ben de isteyerek ısrarcı görünmek istemedim. Geçtikten sonra ayakkabılarımı tekrar giydim ve eşyalarımı topladım. Sonunda kapılardan geçip başka bir büyük resepsiyon alanına giriyoruz. Her yer siyah mermer ve olabildiğince süslü.

"Günaydın, Bart." Resepsiyonist gülümsüyor. "Günaydın, Jeremy." Gözleri soru sorar gibi bana bakıyor.

"Rebecca, bu April," diye tanıtıyor Bart. "Kendisi benim yeni ortağım ve bundan böyle benimle seyahat edecek."

"Merhaba." Rebecca gülümsüyormuş gibi yapıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Onun yargısını neredeyse duyabiliyorum.

"Merhaba." Ben de gülümsüyorum.

Neden kadınlar diğer kadınlara karşı bu kadar kaltak? Muhtemelen Bart'tan hoşlanıyordur. Ya da Jeremy'den. Onun yaşlarında.

"Sadece ofisine git. Seni bekliyor."

"Teşekkürler." Bart bana işaret etti. "Bu taraftan." Onu geniş bir koridora kadar takip ettim.

Jeremy yönünü değiştiriyor ve soldaki bir ofise giriyor. Bir masaya otururken "Yakında görüşürüz," diyor.

Bart ve ben iki büyük siyah çift kapıya doğru yürüyoruz ve Bart kapıyı bir kez çalıyor.

"İçeri gel!" diye sesleniyor bir ses.

Bart kapıyı açar. "Merhaba, dostum." İçeri girer.

Büyük maun masanın arkasında oturan kişiye bakıyorum ve kalbim duruyor.

Ben Sebastian Garcia.

Oh, lanet olsun.

Beni görüyor ve dudaklarını yuvarlıyor. "Bart," diyor kuru bir sesle, gözleri benimkileri tutuyor.

"Sebastian." Bart bana eliyle işaret ederken gülümsüyor. "April Bennet ile tanışın, yeni ortağım. Şu andan itibaren benimle yakın çalışacak. April, bu Sebastian Garcia: şu anda ülkemizi yönetmeye yardım eden adam."

Sebastian'ın gözleri benimkilerde sabit kalıyor ve elimi sıkmak için elini uzatıyor. "Merhaba April. Tanıştığımıza memnun oldum." Sesinde hiçbir duygu yok.

Siktir, siktir, iki kat

siktir. Böyle bir şey

olmayacak.

"Merhaba." Yüzümü buruşturuyorum.

"Lütfen, oturun." Masasındaki sandalyeleri işaret ediyor.

Oh cehennem.... bu kötü. Gerçekten kötü.

Düşmemek için yerime oturuyorum. İstesem de bu boku uyduramazdım. Kalbim çok hızlı atıyor. Alnımı siliyorum, baygın hissediyorum.

Sebastian sandalyesine geri oturuyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş. Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor.

Üzerine tam oturan lacivert bir takım elbise giyiyor. Koyu renk saçları dalgalı ve koyu zeytin rengi teni, bembeyaz gömleğiyle tam bir tezat oluşturuyor.

Kibir kişileşmiş.

"Seeneklerimizi araştırıyordum." Bart doğrudan iş moduna geçer.
Sebastian'ın gözleri içeri girdiğimizden beri ilk kez ona dikiliyor.
Ama benim bakışlarım Sebastian'ın yüzünde sabit kalıyor.
Tanıştığımız zamandan daha yaşlı, biraz yıpranmış ama yine de çok
güzel.

Sebastian Garcia hâlâ tanışma talihsizliğine uğradığım en yakışıklı
adam.

Bart'la konuşurkenki derin sesini dinlerken kalbimin göğsümde
sıkıştığını hissediyorum.

Başı bacaklarımın arasındayken bana baktığını, dudaklarının
uyarılmamla parladığını hayal ediyorum ve bu anıdan kurtulmak için alt
dudağımı ısırıyorum.

Kesin şunu! O tam bir pislik.

Tüm piçlerin pii.

Beni nasıl öptüğünü, yüzümü elleriyle nasıl kavradığını ve gözlerini
nasıl kapattığını hatırlıyorum, bunu ayak parmaklarıma kadar
hissediordum.

Siktir, kes şunu.

Beni hala etkilemesinden nefret ediyorum.

Bart ve Sebastian iş konuşmaya devam ediyor - otoyoldaki bir st geçit
hakkında bir şeyler ve başka bir şey hakkında mevzuat, ama söyledikleri tek
bir kelimeye bile odaklanamıyorum, ki buna gerçekten ihtiyaım var çünkü
bu çok önemli.

Yarım saat boyunca olduğum yerde donmuş bir şekilde oturdum.
Sebastian bana bir kez bile bakmadı.

Bart cebine elini atar ve almakta olan telefonunu çıkarır. "zgnm,
buna bakmam gerekiyor. Birazdan dönerim. Siz ikiniz kendinizi tanıtın."
Ayağa kalkar ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkar.

Yalnız bırakıldık.

Sebastian'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve birbirimize bakıyoruz, bu
adama söyleyecek hiçbir söz yok.

Sessiz kalıyor.

Söylemem gerek. İçimi dökmem lazım. Telefonumu çıkarıp
numaralarım arasında geziniyorum. Adına geldiğimde, umarım bu hâlâ
onun numarasıdır. Yazıyorum.

Bu oda gözetim altında mı?

Masasının üst çekmecesinin içinden bir telefon sesi duyulur. Açıp mesajı okur ve telefonunu kaldırır. "Sen misin?" diye sorar.

Başımı salladım.

Sandalyesine geri oturur ve bacağına bileğinden çaprazlar. "Hayır, oda izlenmiyor."

Kendimi desteklemek için parmaklarımı kucağımda çeviriyorum. "Sebastian, özür dilerim... geçen gece vestiyerde sana tokat attığım için. Bana ne oldu bilmiyorum. Ben böyle biri değilim, yaptığım anda pişman oldum."

Bana ters ters bakıyor ve aramızda düşmanlık yüzüyor. Tanrım, bu bir kabus.

"Bunu aramızda profesyonelce halledebilir miyiz?"

diye sordum. Bana alaycı bir gülümseme veriyor.

"Şimdi olduğun gibi mi?"

"Eğer birlikte çalışmamız gerekiyorsa, en azından medeni olabilir miyiz?" Sabrım tükenmeye başlarken öfkeyle fısıldıyorum.

Öne doğru eğilir ve avuçlarını masanın üzerine koyar. "Sana bir şey söyleyeyim April Bennet. Şu anda benim ofisimdesin ve bundan sonra benim kurallarımla çalışacaksın. Eğer bana bir daha vurmaya cüret edersen, karşılığını görürsün."

Gözlerimi kısarak o pisliği y e r e serdiğimi hayal ediyorum. "Bayım. Garcia, sana bir daha vurmayacağım. Sana bakmak bile istemiyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bundan emin misin April? Çünkü içeri girdiğinden beri gözlerini benden ayırmadın."

Lanet olası pislik.

Ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Sende ne bulduğumu merak ediyorum ve bir türlü çözemiyorum."

Çenesi kıpırdıyor ve bunun acıttığını biliyorum. Çok kötü oldu. Kapı arkamdan açıldığında gözlerimiz kilitlendi.

"Bunun için üzgünüm," diyor Bart sözümüzü keserken. "Nerede kalmıştık?"

Sebastian aceleyle ayağa kalkar. "Bugünlük burada bırakmak zorundayız Bart. Acil bir kabine toplantısına çağırıldım."

"Oh, sorun değil," diye yanıtlar Bart. "Bunun üzerinde çalışıp size geri döneceğim." "Teşekkür e d e r i m ." Önce Bart'a, sonra da bana başıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Nisan."

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "O zevk bana ait Bay Garcia."

Öldürücü görünüyor, sanki patlamak üzere.

Getir onu, pislik. Beni korkutamazsın.

Cidden, kimse beni bu adam kadar sinirlendiremez. "Güle güle." Sebastian odadan aceleyle çıktı.

Bart onun gidişini izlerken kaşlarını çatır. "Hmm, bugün nesi var acaba?"

"Hiçbir fikrim yok." Masadaki eşyalarımızı topladım. Artık onun saçmalıklarına katlanmayacağım.

O günler geride kaldı.

Yatağında uzanmış, saat 11:00'de *The Late Show*'u izliyorum.

Karbonhidrat komasına girmek üzereyim, bu gece bir blok çikolatanın tamamını yedim.

Bugün Sebastian'la olan toplantımı düşünüp duruyorum. Ne kabus bir durum.

Bu yüzden işimi kaybedeceğim, bunu hissedebiliyorum.

Telefonum komodininin üzerinde çalıyor. Bu saatte beni kim arar ki?

Açıyorum ve o ismin ekranda parladığını görüyorum:

Sebastian

Nisan

Doğrulduım, irkildim.

Kahretsin.

Oh siktir.... Nefes veriyorum ve aceleyle cevap veriyorum. "Merhaba." "April," diye mırıldanıyor derin sesi.

"Bu aramayı bekliyordum. Bart'la konuşup ona haber vereceğim." "Neyi bildireceksin?"

"Ofisinde çalışmamı istemediğini. Anlıyorum." Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapatıyorum. Bunu kişiselleştirmesi için ona güveniyorum. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Duraklıyor. "Bu yüzden aramadım. Seninle çalışmakla ilgili bir sorunum yok."

Ha?

"Numaram neden hâlâ sende?" diye sorar.

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden numaramı silmedin?"

"Benimkini sildiğin gibi mi?"

"Evet."

"Çünkü insanları aramaktan kendimi alıkoymak için numaraları silmeme gerek yok Sebastian. Bundan biraz daha fazla özdenetimim var."

Sessiz kalıyor, sözlerimi değerlendiriyor. Bir süre sonra, "Anlıyorum." diye cevap veriyor.

İkimiz de telefonda sessiz kalıyoruz, sanki diğer kişinin bir şey söylemesini bekliyormuşuz gibi.

Ona söylemek istediğim çok şey ve içimde çok fazla öfke var, ama onunla çalışmak zorundaysam, bunu içimden atmam gerekiyor.

"Sebastian." İfadelerimi doğru kurmaya çalışırken duraksıyorum. "Şu anda bir önemi olmadığını biliyorum ve nerede olduğumuzla bir ilgisi olmadığını da biliyorum... ve neden bunu gerçekten söylemek zorundaymışım gibi hissettiğimi bile bilmiyorum, ama üzgünüm ki..."

"Ne, April?"

"Oğlunla birlikte olduğumu düşündüğünü."

Sessiz kalır.

"Brandon ve ben hiç birlikte olmadık, Sebastian. Senin kapının önünde beni öpene kadar bana aşık olduğunu bile bilmiyordum. Ben de senin kadar dehşete düşmüştüm-"

"Sen ve ben birlikte değildik," diye sözümü kesti.

"Benim gözümde öyleydik." Duygusallaştığımı hissediyorum. Bu lanet olası adamda beni bir aptala dönüştüren şey ne? "Başka kimseyle birlikte olamazdım çünkü sana çok bağılıyım."

Yine sessizlik.

Bunu yüksek sesle söylediğim için sinirlenerek başımı sallıyorum.

"Neyse, her neyse. Artık umurumda değil. Yıllar önce hayatıma devam ettim, ama sadece bunu bilmeni istedim."

"O geceyi idare etme şeklimden gurur duymuyorum April," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sadece onun derin sesini dinliyorum. Pek çok anıyı geri getiriyor.

"Kendimi kaybettim," diyor usulca. "Ben sadece. . . Bununla başa çıkamadım ve gitmene ihtiyacım vardı."

"Özrün bu mu?" Sessiz

kalır.

"Çünkü birine yalancı fahişe demek bir özrü hak eder," diyorum. "Ve ben sana hiç yalan söylemedim - bir kez bile - ve ikimiz de biliyoruz ki ben bir fahişe değilim."

"O zaman neden orada çalıştın?"

Öfkemin yükseldiğini hissediyorum. "Çünkü kocamı başka bir kadınla seks yaparken yakaladım, Sebastian!" diye bağırdım. "Ve onu sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şey olmadan terk ettim." Gözlerimde öfkeli yaşlar birikiyor. "Yemek ve kirayı karşılayamayacak kadar meteliksiz olmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. O yüzden *sakın* beni yargılamaya kalkma, seni kendini beğenmiş pislik. Neden kendine seks için para ödemenin senin için neden sorun olmadığını sormuyorsun? Sence neden kızlar

O yerlerde çalışmak mı, Sebastian? Sadece senin büyülü siki için mi orada olduklarını sanıyorsun?"

"Sakin ol."

"Sakinleşmeyeceğim!" Ağılıyorum. "Benim gibi kızları ucuz hissettiren senin gibi zengin piler." Başıımı sallıyorum. "Acınası özrünü kışına sok."

"April."

Aramayı sonlandırma düğmesine basıyorum ve bir amaç uğruna yataktan fırlayıp bir ileri bir geri volta atıyorum. Hareketsiz yatamayacak kadar öfkeliyim.

Onu da kararlarını da sikeyim. Cehenneme kadar yolu var. Sebastian Garcia hala bir pislik.

Sebastian

"Bir sorunumuz var," diyor Max aceleyle ofisime girerken.

Bilgisayarımdan başımı kaldırıp bakıyorum.

"Şimdi ne olacak?" "Theodore berbat durumda."

Gözlerimi tiksintiyle deviriyorum. Ağzını açmadan önce ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Başbakan tam bir pislik. "Neden?"

"Dün gecedan beri kafası hâlâ iyi. Kahvesini gömleğine döktü ve bunun komik olduğunu düşünüyor."

"Ne oluyor lan?" Saatime baktım. "Yarım saat içinde bir basın toplantısı yapması gerekiyordu."

"Biliyorum. Biz konuşurken basın 10 numaranın önünde hazırlanıyor." "Tanrı aşkına," diye tısladım. "Bıktım onun saçmalıklarından. Ne zaman

orta yaş krizini atlatıp biraz iş yapmasını ister misin?"

Max elini yüzünde gezdiriyor. "Kokain sorunu cidden kontrolden çıkmış durumda." Omuz silkiyor. "Onu daha ne kadar idare edebiliriz?"

Hayal kırıklığı içinde başımı kaşıyorum. "Bilmiyorum." Bazı kağıtları karıştırıyorum. "Sınırdaki kısıtlamalar hakkında rapor veriyordu, değil mi?" Soruyorum.

"Evet, geçen hafta onun için konuşmayı sen yazdın. Görünüşe göre konuşmayı da sen yapacaksın."

"Medya ile uğraşmak istemiyorum. Benim görevim bu değil." Bilgisayarımdaki raporu açtım.

"Başka hiç kimse şüpheli görünmeden medyaya bilgi veremez."

"Bu çok şüpheli." Ayağa kalkıyorum. "Hadi gidelim. Nerede o?" "Kütüphanede. Marcela çay salonunda onunla ilgileniyor."

Koridorda yürüyüp asansöre bindim. Asansörle kütüphaneye çıkıyorum ve Theodore'u sandalyesinde dönerken bulmak için çay salonuna doğru yürüyorum. Bir çocuk gibi gülüyordu, belli ki uçurtma kadar havadaydı.

"Theo," diyorum.

"Hey!" Gülüyor. "Garcia. Bir sandalye getir. Benimle dön." "Leona nerede?"

"Kim?"

Max ve ben bakıştık. Bu hiç de iyi değil. "Leona. Karın."

"Kimin umurunda?" Alay ediyor. "İtalya'da, paramı harcıyorum, sanırım."

"Neden gidip ona katılmıyorsun? Senin bir tatile ihtiyacın var."

"Karım olmadan tatil yapıyorum." Sandalyeyi devirir ve muhteşem bir şekilde yere düşer.

Max ve ben onu ayağa kaldırmak için çabalıyoruz. "Leona'yı arıyorum," dedim.

Tozunu alıyor. "Beni terk etti." Tökezleyerek geri çekildi ve yan adım attı. "Beni artık sevmediğini söyledi."

Derin bir nefes veriyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. Kahretsin, bu çok şeyi açıklıyor.

Koltuğuna geri oturmasına yardım ettim ve tekrar döndürmeye çalıştım. Elimle durdurdum. "Dur."

"Haydi." Ellerini çırpıyor ve tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Hadi gidelim.

Bugün Salı ve bir basın toplantımız var."

Onu sandalyesine geri itiyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Göz hizamızda olacak şekilde çömeliyorum. "Theo, beni dinle. Seni özel bir tesise yerleştireceğim. Rehabilitasyona gitmen gerek."

"Ne?" diye patlar. "Rehabilitasyona gitmeme gerek yok Garcia. Sen neden bahsediyorsun?"

"Eğer basın bunu ele geçirirse, kariyerin aniden sona erer."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Hırlıyor. "Buradaki her şeyi kontrol edemezsin."

"Seni korumaya çalışıyorum."

"Sanki öylesin. İşimi istiyorsun." Kolunu elimden kaptı. "Yardıma ihtiyacım yok." Sandalyeyi bir kez daha yatırıp deviriyor ve yere yığıyor.

Tanrım. Telefonumu çıkardım ve güvenlikten Warren'ı aradım.

"Kütüphanedeki çay salonuna dört güvenlik görevlisi alabilir miyim lütfen?"

"Elbette."

"Güvenliğe neden ihtiyacınız var?" Theo homurdanıyor.

Derin bir nefes veriyorum, siktir et, bu saçmalığa ihtiyacım yok. "Endişelenecek bir şey yok, Theo."

İki dakika sonra güvenlik görevlileri içeri girdi. "Evet efendim?"

Theodore'a işaret ediyorum. "Ayılana kadar onu burada tutun. Hiçbir koşulda aşağı inmesine izin vermeyin. Uykuya ihtiyacı var."

Gözleri yüksek sesle gülen Theo'ya kayar. "Ben yatmayacağım. Ben partiye gidiyorum."

Theodore'u izliyorum. Aklını kaçırmış. "Biraz müdahale edeceğim. İyileşecek. Basın açıklamasından sonra döneceğim."

"Evet efendim."

Çay salonundan çıkıp asansöre geri dönüyorum.

"Basın bunu öğrenmeden önce onu rehabilitasyona yatırmam gerekecek. Kafayı bulmuş bir Başbakanla nasıl kampanya yürüteceğiz?"

"Olmayı bekleyen bir tren enkazı o," diye mırıldanıyor Max nefesinin altında.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bilmiyor muyum?"

Ofisime dönüyorum, konuşmamı toparlıyorum ve ardından basın açıklamasına gidiyorum. Gazetecilerin önündeki kürsüde yerimi alıyorum.

"Merhaba," diyorum kâğıtlarımı karıştırırken.

"Başbakan Holsworthy nerede?" diye soruyor birisi.

"Bugün gelemeyecek. Önceden verilmiş bir sözü var."

"Bu toplantıya katılması planlanmıştı," diye yanıtıyor erkek sesi.

Soruyu sorana bir göz attım. Siktir, Gerhard. Tüm koklayıcı köpeklerin koklayıcı köpeği. Yılın muhabiri falan. Eğer bir hikaye varsa, garanti, onu ortaya çıkaracaktır.

"Theodore özürlerini iletti. Yurtdışındaki bir meslektaşından önemli bir telefon almış," diye yalan söylüyorum.

Gerhard'ın gözleri benimkileri tutuyor ve hikâyeme bir an bile inanmadığını biliyorum.

Yine de rolümü oynayıp basına hitap ediyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Önerilen sınır kontrol değişiklikleri hakkında konuşmak için buradayız." Dosyamın sayfalarını çeviriyorum. "Her zamanki gibi, lütfen tüm sorularınızı sonuna kadar saklayın."

Dahili telefonum çalıyor. "Sebastian?"

"Evet, Rebecca," diye cevap veriyorum, bilgisayarımda yazarken. "Bart burada."

Enter'a bastım. Bu *onun* burada olduğu anlamına geliyor.

"İçeri gönderin." Kravatımı düzelterip parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Kapı çalındı. "İçeri gelin."

Kapı açılır ve Bart genişçe gülümseyerek görünür. "Merhaba, Sebastian."

"Merhaba." Ayağa kalkıyorum ve gözlerim onun yanından April'a kayıyor. Üstüne oturan lacivert bir elbise giyiyor. Sarı saçları yumuşak bukleler halinde aşağıya inmiş, bir kulağının arkasına sıkıştırılmış.

Gözleri benimkileri buluyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. Midem bulanıyor.

"Merhaba." Beceriksizce gülümsüyor.

"Merhaba." Ellerimi ceplerime soktum ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi gizlemeye çalıştım.

Yüce Tanrım, çok güzel.

Telaş içinde sandalyeleri işaret ediyorum. "Lütfen oturun," diyorum onlara.

İkisi de oturuyor ve April bacak bacak üstüne atıyor. Aşağı bakıyorum ve kalçalarındaki kasları görüyorum. Gözlerimi yüzüne dikiyorum.

Kes şunu.

Dikkatimi dağıtmak için masamdaki kâğıtları karıştırıyorum. Bu lanet kadın beni azgın bir ergene dönüştürüyor.

"Sorun nedir?" Bart dizüstü bilgisayarını açarken soruyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Sen benim sorunumsun. Çık dışarı da April'ı masamda sikeyim.

Onu masamın üzerinde çıplak yatarken görüyorum, bacakları açık. Pembe ve ıslaktı.

Aletim zonkluyor ve ne hakkında konuşmam gerektiğini hatırlamaya çalışarak tereddüt ediyorum.

Odaklan, aptal.

"Theodore'un bazı sorunları var ve onu özel bir tesise götürmem gerekiyor," diyorum sonunda.

"Ne tür sorunlar?" "Madde bağımlılığı."

Bart burnunun kenarını çimdikler. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Keşke yapsaydım. İşe kafası güzel geliyor."

Bart gözlerini kapatır. "Ne kadar süre için?"

"Birkaç haftadır. Giderek artıyor ve bunu daha ne kadar örtbas edebilirim bilmiyorum. Personel fark etmeye başladı."

"Tanrı aşkına," diye tersliyor Bart. "Bu bana neden daha önce söylenmedi? Benim işim burada kriz yönetimi değil mi?"

"Bu bir kriz değil." Ona ters ters bakıyorum, bu adam bazen sinirime dokunuyor. "Bana konumunu söylemene ihtiyacım yok Bart. Sana şimdi söylüyorum."

"Sadece söylüyorum-"

"Yapma," diye bağırarak sözünü kesiyorum.

Gözlerim masanın karşısından beni izleyen April'a kayıyor.

Aramızda bir elektrik akımı olduğunu inkar edemem.

Sola doğru hareket ediyor ve dantelli sütyeninin küçük bir kısmı elbisesinin kumaşından görünüyor. Aşağı bakmamak için çenemi sıkıyorum.

Bir erkek nasıl olur da aşağı bakmak istemez? "Ne kadar kötü?" Bart soruyor.

"Kötü," diye cevap veriyorum. "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Sekiz hafta sonra seçime gidiyoruz, kampanya Pazartesi günü başlayacak ve benim büyük bir uyuşturucu sorunu olan bir Başbakanım var."

"Siktir."

April kalemini eline alıyor ve dinlerken ucunu ağzına götürüyor. Gözlerim dudaklarına kayıyor. Kendimi onun ağzında, bana bakarken hayal ettiğimde pantolonumun içinde uzun, derin bir zonklama hissediyorum.

Sikerim böyle işi. Kadın dikkatimi dağıtıyor. Burada nasıl iş yapabilirim ki?

Ondan nefret ediyorsun, unuttun mu?

Yapmam gereken şeye geri dönüyorum: çalışmak.

"Ne yapacağımızdan ya da yokluğunu nasıl gidereceğimizden emin değilim ama ona bir tesis bulmanızı ve yardım alması için kayıt yaptırmasını sağlamanızı istiyorum. Umarım bir ya da iki hafta içinde eski haline döner ve biz de yolumuza devam edebiliriz." Masamın üzerindeki kâğıtları karıştırıyorum. April'in bir saniye daha dikkatimi dağıtmasını istemiyorum.

Kahretsin, bu kadın beni deli ediyor. Ona bakmaya başlamadan önce kalkmam gerek.

"Şimdilik hepsi bu kadar. Katılmam gereken başka bir toplantı var. Kusura bakmayın." Ayağa kalkıp kapıma doğru yürüyorum ve aceleyle açıyorum. April bana bakarken kaşlarını çatıyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

Bu doğru, ofisimden defol, seni baştan çıkarıcı. Ne yaptığını biliyorum ve işe yaramayacak.

Dün gece iki saat uyuyabildim. O lanet yasak meyvenin, April Bennet'in görüntüleri zihnimde çırılçıplak dolaşıyordu.

"Bugün neyin var senin?" Spencer soruyor

"Hiçbir şey."

"O zaman neden biri kışına bir şey sokmuş gibi görünüyorsun?"

"Çekil lan çantamdan."

"Dinle beni, seni küçük sürtük," diyor Spencer. "Evde yeterince hormonlu kadınla uğraşıyorum zaten. Kahvaltıda senin gibi huysuz bir hıyara katlanmak zorunda değilim."

"Siz ikiniz çenenizi kapatacak mısınız?" Julian gazetesini okurken iç geçiriyor.

Spencer'a gözlerimi deviriyorum. "Oh, çok zor durumdasın. Sevdiğin güzel bir kadın dördüncü bebeğine hamile," diye mırıldanıyorum kahvemi yudumlamadan önce.

"Aslında var," diyor Spencer. "Charlotte ya beni öldüresiye sikmeye çalışıyor ya da o kadar hormonlu ki beni öldürmek istiyor. Her iki durumda da, ben yürüyen bir ölüyüm, Sebastian."

Gülümsüyorum çünkü Spencer'ın dramatikliği beni her zaman neşelendirir.

"Benim hiçbir sorunum yok, o yüzden beni rahat bırakın," diyorum ona.

Masters elindeki kâğıda bakar. "Kız kardeşinin arkadaşıyla randevun ne zaman?"

"Lafını bile etme. Ben gitmiyorum."

"Ben öyle duymadım," diyor Spencer. "Bu hafta Marina'yı gördüm ve kız kardeşinin bunu çoktan ayarladığını söyledi."

"Oh, Tanrı aşkına." Ağır ağır nefes veriyorum. "Tanışma randevuları için havamda değilim. Her şey ters giderken bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok."

"Ne gibi?"

"Yanmak üzereyim. Ofisimdeki sıcaklık artıyor ve bu kadın beni deli ediyor" diyorum.

Spencer kaşlarını çatı. "Hangi kadın?"

Bir süre onlara bakıyorum, artık onları da doldurmam gerektiğini biliyorum.

Ağır ağır nefes veriyorum. "Bir kız var."

Masters kıkırdar. "Biliyordum. Burada bir kadın *var*. Asla kötü bir ruh halinde değilsin. "

"Kapa çeneni Masters," diye çıkıştım. "Bu uzun bir hikâye." "Zamanımız var."

"Escape Club'da tanıştığım ve benimle aynı zamanda Buddy ile görüşen o kötü kahveli kadını hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Geçen gece müzayedede kavga ettiğim kadın o."

Bakışlırlar. "Ateşli sarışın olan mı?"

"Evet, bilin bakalım bu hafta ofisime yeni hukuk ekibimin bir üyesi olarak kim geldi?"

Gözleri büyür.

Ellerimi tiksintiyle havaya kaldırıyorum. "Yani, şimdi ofisimde hayatımın en iyi seksini yapan bir kadın çalışıyor ve ben bunu kullanamıyorum. Artı, benden nefret ediyor ve ben de bütün bu süre boyunca üzerimde lanet olası bir semi ile dolaşıyorum."

İkisi de kahkahalara boğulmadan önce bir an bana bakıyorlar.

"Komik değil. Komik değil," diye homurdanıyorum.

"Başka bir deyişle, boku yedin." Masters kıkırdar.

"Tamamen."

"Ne yapacaksın?" Spencer soruyor.

Hiçbir şey." Kucağımdaki peçeteyi yeniden düzenliyorum. "April Bennet'ı görmezden geleceğim ve o yokmuş gibi davranacağım."

Nisan

Bar hareketleniyor ve ben Margarita'mdan bir yudum daha alıyorum. "Nasıl görünüyor bu arada?" Penelope soruyor

"Güzel," diye iç geçirdim. Sebastian Garcia'dan daha muhteşem bir erkek düşünemiyorum.

Öyle olmasından nefret ediyorum.

"Pisliğin teki olması çok kötü." Penelope omuz silkiyor.

"Bilmiyor muyum? Sanki test ediliyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmayan bir işe atıldım ve bu iş, yatakta tam bir tanrı olan gezegendeki en büyük pislikle birlikte." İçkimi yudumluyorum. "Ve en kötüsü de beni hâlâ istediğini biliyorum."

"Nasıl?"

"Bana bakışı. Ben konuşurken gözlerinin dudaklarıma takılması." Bakışlarının sıcaklığını hatırlayarak boşluğa bakıyorum. "Onunla ilgili her şey benimle seks yap April Bennet diye bağırıyor!

Tanrım, çok istiyorum."

Telefonum Duke'den gelen bir mesajla bipledi.

Gece içkisi mi?

Telefonumu kapatıyorum ve ekranı göremeyeceğim şekilde ters çeviriyorum. "Bununla başa çıkmak zorundayım."

"Senin derdin ne be? Duke hayatımda gördüğüm en seksi adam!" Penelope ağlıyor. "Deli misin sen?"

"Muhteşem olduğunu biliyorum. İstedğim her şey olması gerektiğini biliyorum, ama bu sadece..." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. Yapamıyorum çünkü bana bile mantıklı gelmiyorlar. "Onu bir arkadaş olarak sevdiğimi biliyorum ama hepsi bu. Duke daha iyisini hak ediyor."

Penelope değerlendiren gözlerle bir an beni izliyor. "Duke'un sorununun ne olduğunu biliyorum," diyor.

"O da ne?" İçkimi

yudumluyorum. "O Sebastian

Garcia değil."

"Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok."

"Demek istediğim şu ki, Garcia dünyanın en büyük pisliği olduktan sonra, altı yıl sonra bile hala onu düşünüyorsanız..."

Alay ediyor. "Ve şunu da eklemeliyim ki, şu anda karşında muhteşem bir adam var" -telefonumu işaret ediyor- "ona mesaj atmak bile istemiyorsun, o zaman sanırım bir sorunumuz var."

Başımı arkaya eğiyorum ve bardağımı boşaltıyorum.

Lanet olası bir sorunumuz var, tamam mı?

Koridorda Sebastian'ın ofisine doğru yürüyoruz ve ellerimi kalçalarımdaya gezdiriyorum. İyi görünüyor muyum?

Benim neyim var böyle? Beynimde saçma sapan bir şeyler oluyor.

Bugün yeni iç çamaşırı bile giydim, sanki görecekmış gibi.

Kendini kontrol et April. Bu adamdan nefret ediyorsun. Bunu o kalın kafana sok.

Ne parça. 'Sebastian Garcia o Hayır iyi için sen'

Yapma. Anladın mı?

Kapıya doğru yürüdük. "Girin!" Sebastian sesleniyor. Sesini duyunca karnım zangır zangır titriyor.

Lanet olsun, hormonlarıma ne oluyor..... *davranın.*

Sebastian masasının arkasında duruyor. Bart'ın odada bizimle olduğunu unutmuşçasına yavaş ve seksi bir gülümsemeyle bana bakmadan önce gözleri ayaklarıma kayıyor.

"Merhaba."

"Merhaba," diye cevap veriyorum, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi.

Bart'ın telefonu çalar. "Alo." Dinlerken kaşlarını çatır. "Sen iyi misin? Lanet olsun. Tamam, geliyorum." Telefonu kapatır ve Sebastian'a döner. "Karım az önce köşede bir araba kazası geçirdi."

"Hayır," dedim.

"Ciddi bir şey yok, yine de dışarı çıkıp iyi olup olmadığına bakacağım. On dakika içinde dönerim. Bunun için üzgünüm." Bart dikkatini bana çevirdi. "April, Theodore için tesislerde kaydettiğimiz ilerlemeyi gözden geçirmeye başlayabilir."

"Sorun değil, umarım her şey yolundadır?"

"İyi olduğuna dair bana güvence verdi. April devralacak."

"Eminim öyle yapacaktır," diyor Sebastian, yüzünde bir eğlence iziyle. Yalnız kalacağımız için mutlu görünüyor.

Harika.

Bart aceleyle kalkıyor ve ben gergin bir şekilde oturuyorum. Sebastian koltuğuna çöktü ve arkasına yaslandı.

Kağıtlarımı karıştırıyorum ve bilgisayarımı çıkarıyorum. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?" Kendime güveniyormuş gibi yaparak soruyorum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet."

Sebastian'ın gözleri benimkileri tutuyor. "Beni düşünüp düşünmediğini bilmek istiyorum."

"Ne?"

"Beni hiç düşündün mü April?"

"Bunun uygun bir soru olduğunu sanmıyorum Bay Garcia."

"Bana Sebastian deyin."

Burada neler olduğunu bilmiyorum ama onunla yalnız kalırsam bunun kötü sonuçlanacağını biliyorum.

Kötü derken, masasının altında sikini yalarken demek istiyorum, çünkü son zamanlarda tek düşünebildiğim bu gibi görünüyor.

Aceleyle ayağa kalktım. "Sanırım dışarı çıkıp Bart'ın dönmesini beklemeliyim.

Döndüğünde görüşürüz." Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

Bir el omzuma geliyor ve kapının açılmasını engelliyor. Sebastian'ın nefesini enseme hissedebiliyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

"Arkanı dön April."

Lanet olsun..... gözlerimi kapatıyorum. Bu hiç iyi değil. "Arkanı dön," diye emrediyor.

Ona doğru döndüm ve o da öne doğru bir adım atarak sırtımı kapıya dayadı. Yüzü benimkinden sadece milimetre uzaktaydı. "Bütün gün seni düşünüyorum," diye fısıldıyor. "Bütün gece rüyamda seni görüyorum."

Gözlerimiz kilitlendi, aramızdaki hava elektriklendi. "Ne istiyorsun, Sebastian?"

Fısıldıyorum.

"Beni öpmeni istiyorum."

Nisan

"NE?"

Sebastian bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve biraz daha yaklaşıyor. "Beni öpmeni istiyorum April."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ciddi olamaz.

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve ona doğru çekildiğimi hissediyorum.

Bir şekilde kendimi toparladım.

"Şey," diye fısıldadım. "Bu yalancı fahişe daha zevkli."

"Kapa çeneni." Dudakları boynuma iniyor ve beni usulca öpüyor. İçimdeki tahrik duygusunun çırpınışını hissederken gözlerim kapanıyor.

Oh, bu çok güzel.

Kes şunu.

"Sebastian." İhtiyacım olan mesafeyi yaratmak için ondan bir adım geri çekiliyorum. "Aletin o kadar da iyi değil." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa..." Elimle kapıyı işaret ediyorum. "Yolumdan çekil ki gidebileyim."

Sebastian ellerini ceplerine sokuyor ve çenesini eğiyor, belli ki tedirgin.

Aceleyle kapıyı açıyorum, yanından geçip koridorda ilerliyorum.

Yıllar geçmesine rağmen aramızdaki bu his neden hala var?

İşimiz bitti.

Tamamdır.

Banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum ve sonra aynadaki yansıma bakıyorum. Kalbim hızla atıyor ve yüzüm kızarıyor.

Siktir!

Bu hormonlarla başa çıkmam gerek. Onu istememeliyim. Ben onu istemiyorum.

Yalan söyleyen yüzüme bakıyorum, bundan nefret ediyorum.

Yatağıma uzanıp saçma sapan bir dedektif dizisinin tekrarını izliyormuş gibi yapıyorum.

Biraz uyumaya çalışmak için erkenden yattım ama işte buradayım, hâlâ televizyonun başındayım.

Aklım Sebastian Garcia'yla ilgili her şeyde.

Yanıldığımı biliyorum -hayal kırıklığı yaşıyorum- ama tüm bu saçmalıkların altında onun iyi bir adam olduğuna dair saçma bir his var içimde. Ama bunun doğru olmadığını nereden biliyorum, bana bu kadar korkunç davranırken nasıl doğru olabilir?

Aklımda sürekli eski karısı Helena ile olan görüşmem var ve onda ne bulduğunu merak ediyorum. Hiç de onun hoşlanacağı türden bir kadın gibi görünmüyor. Onu ve Helena'yı birlikte hayal edemiyorum. Bu sadece... Bilmiyorum.

Mesele de bu: Artık hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım bir zamanlar ben de kendimi eski kocam olmadan hayal edemezdim. Ama işte buradayım.

Telefonum bir mesajla bipliyor. Sebastian'dan.

Seni düşünüyorum.

Kahretsin.

Kalbim sıkışıyor. Neden beni düşünüyor? Daha da kötüsü, ben neden onu düşünüyorum?

Bu adam tam bir pislik. Bana çok kötü davrandı. Bu beni hasta ediyor. Telefonumu kapatıp komodinin üzerine atıyorum.

Beni istemiyor. Son sözü o söylemek istiyor, hepsi bu.

Endişeli hissediyorum ve daha da kötüsü, erkeğe karşı olmamam gereken bir bağlılık hissediyorum. Onu zihnimde kendime karşı savunup duruyorum ve savunmamam gerektiğini biliyorum.

Kafamdan çıkın Bay Garcia.

Şoför bizi şehre doğru götürürken arabanın arka koltuğunda oturuyorum. Bütün gün müşterileri ziyaret ettik ve çok yorgunum.

Bart'ın telefonu çalıyor. "Merhaba, Sebastian." Gözlerim ona kayıyor.

"Evet, elbette," diye rahatça yanıtlıyor. "Hemen geliyoruz. Şimdi uğrayabiliriz." Telefonu kapatır. Şoföre, "Downing Street'i arayın lütfen," der,

Şoför sola döner. "Elbette".

"Orada sadece on beş dakika kalacağız. Güvenlik ayarlarından geçirmemiz gereken bazı programları almamız gerekiyor. Onlar üzerinde hafta sonu çalışmak istiyorum." Bart bana baktı. "Pazartesi günü onları geri bırakabiliriz. Unutma April, Pazartesi öğleden sonra üç gece için ayrılıyoruz."

"Dört gözle bekliyorum." Gülümsüyorum. "Yine nereye gidiyoruz demiştin?"

"Kampanya gezisine çıkıyoruz."

"Kampanya izi mi?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, bilirsiniz, kriz yönetim ekibi olarak."

Ona donuk donuk bakıyorum. "Sebastian Garcia ile mi gidiyoruz?"

"Bu doğru. Toplamda yaklaşık yirmi beş kişi olacağız. Sebastian'ın kontrol etmemiz gereken basın bültenleri var. Özellikle de şu anda Theodore meselesiyle ilgili. Önümüzdeki altı hafta boyunca, seçimlere kadar onlarla birlikte seyahat edeceğiz."

Gülümsüyormuş
gibi yapıyorum.

Harika. Sadece
harika.

Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir kabus.

Araba park yerine girdiğinde, kendime olan güvenimin biraz daha azaldığını hissediyorum. Sebastian Garcia içimdeki zayıflığı ortaya çıkarıyor.

Bu huyundan nefret ediyorum.

Yirmi dakika sonra koridorda yürüyoruz ve Sebastian'ın katına varıyoruz.

Onu bugün görmek istemiyorum; istemiyorum işte.

"Ulaşmam gereken bazı e-postalar var," diyorum. "Sorun olmazsa bugünkü ziyarete katılmayabilirim."

"Tabii ki." Bart ofise doğru yürür. "Uzun sürmez."

Bekleme odalarından birinde bir masaya oturuyorum. Bilgisayarımı açıp e-postalarım üzerinde çalışmaya başlıyorum. Beş dakika geçmeden kapıda birinin durduğunu fark ediyorum. Sebastian'ı görmek için başımı kaldırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor o derin, seksi sesiyle.

"Çalışıyorum." Tekrar bilgisayarına bakıyorum.

"Neden toplantımıza gelmiyorsun?"

"Bugün yapmam gereken daha önemli şeyler var." "Ne gibi?"

Acınası görünmeden bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.

"Yazılımımla ilgili sorun yaşıyorum. Benim için çalışmıyor." Bu tamamen yalan değil. Birkaç şeyle sorun yaşıyorum.

Ellerini takım elbise ceketinin ceplerine sokar ve ofise doğru yürür.

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyor. Başımı kaldırıp kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yazılımınızın en iyisi olduğunu biliyorum."

Gözlerimiz kilitleniyor ve birbirimize bakıyoruz. Cümlesinin çifte anlamı kaybolmuyor.

Yazılım derken vajinamı kastediyor.

Çarşafın arasında yuvarlanışımızın canlı anıları zihnimi dolduruyor. Kafamın içinde olmaması gereken tehlikeli şeyler.

"Yazılımımla geçirdiğiniz zaman gerçekten de sona erdi Bay Garcia." Kontrollü görünmeye çalışmak için omurgamı dikleştiriyorum.

Bana gülümsüyor. "Göreceğiz." Kapıya doğru dönüyor ve sonra geri dönüyor. "Ve April?"

"Evet."

"Geçen gece seni düşündüğümü söylediğimde neden mesajıma cevap vermedin?"

"Meşguldüm." "Ne yapıyordun?"

"Seni görmezden geliyorum, Sebastian. İşinin başına dön. Sinir bozucusun."

"Bu konuşma daha bitmedi." Son bir seksi bakışla koridorda kaybolur.

Aptalca bir nedenden ötürü, gülümsememek için dudakımı ısıriyorum. Çok seksi bir göt herif, hakkını vermeliyim.

Yazılımınızın var olan en iyi yazılım olduğunu biliyorum.

Aptal.

"Bu taraftan lütfen." Garson bizi restoranın içinden geçirerek arka taraftaki asma kata götürüyor. Garson sandalyemi çekti, ben de oturdum.

Bu gece Duke'e artık görüşemeyeceğimizi söylemek için buradayım.

Bu restoran yüksek güvenli ve Duke'un şehirde fotoğrafının çekilmediği birkaç yerden biri.

Her ne kadar eğlenceli ve hayatımda olduğu kadar harika olsa da, son zamanlarda onu hiç görmek istemiyorum, ki bu garip çünkü tek yapmak istediğim yatmak ve o piç Garcia'yı düşünmek gibi görünüyor.

Her iki durumda da Duke'a haksızlık oluyor ve ben onun mutlu olmasını istiyorum. Hayallerindeki kadını bulmasını, evlenmesini, çocuk sahibi olmasını ve mutlu olmasını istiyorum.

Bu gece, bunu yapmasının ilk adımı olacak. Bu ilişkiyi sonsuza dek bitireceğim ve beni bundan vazgeçirmesine izin vermeyeceğim. İyi arkadaşız ve birkaç yıldır hayatımda sürekli yer alan biri ama artık aynı şeyleri istemiyoruz. Hiç istedik mi bilmiyorum.

Partilerle ilgilenirken her şey harikaydı, ama şimdi bir yuva k u r m a k istiyor ve ben yanında değilim. Hayatım boyunca, nedenini anlamadım.

Ama neyse odur ve bunu anlamak için bu kadar uğraşmam ve analiz etmem gerekiyorsa, bunu yapmam gerektiğini düşündüm.

Bir sorun var.

"Size bir içki getireyim mi?" diye sorar garson kız.

"Ben bir margarita alayım, lütfen." İçecek menüsünü geri uzatırken gülümsüyorum.

On

u. Duke gülümseyerek, "Ben de viski ekşisi alacağım," diyor.

"Tamam, bu gece barda kokteyl listesinde bazı spesiyallerimiz var. I ilkini sizin için alabilirim, ancak bundan sonra istediklerinizi satın almak için bara gitmeniz gerekecek."

"Tamam, harika."

Kalabalığın arasında gözden kayboluyor ve benim dikkatim tekrar Duke'a yöneliyor. "Ee," diyor. "Seni pek görmedim."

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Son zamanlarda işim başımdan aşkın," duygularımı ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. Her şeyi masaya dökmeden önce yemeği bitirelim. "Senin neyin var?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

"Gelecek hafta bir eğitim kampına giriyoruz." "Burası mı yoksa uzaklara mı gidiyorsunuz?"

"Üç haftalığına Fransa."

"Eğlenceli," diye

gülümsüyorum.

Garson kız içkilerimizle geldi. Önümüze koyduğunda gülümsüyor ve teşekkür ediyoruz.

Bir yudum aldım. "Oh, bu çok güzel." Gülümsüyorum ve bir bakışta üç güvenlik görevlisinin restorana girdiğini görüyorum, arkalarında Sebastian'ın garsonu takip ederek yürüdüğünü görüyorum. Yanında bir kadın var. Uzun siyah saçları var ve kırmızı bir elbise giyiyor.

O kim lan?

Masaya oturmalarını izliyorum. Sebastian bir şeyler söylüyor, kırmızılı kadın da cevap olarak gülüyor. Adam ona birçok kez gördüğüm o seksi gülümsemesini takınıyor.

Bütün gün seni düşünüyorum ve bütün gece seni hayal ediyorum.

Ne boktan bir durum.

Kanım kaynamaya başlarken gözlerimi tekrar Duke'a çeviriyorum. "Haftaya gideceğini söylememiş miydin?"

Duke soruyor.

"Umm." İçkimi yudumluyorum, restoranın diğer tarafındaki dallama dikkatimi tamamen dağıtmış durumda. "Evet, birkaç günlüğüne işe gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Kent'e."

Gözlerim Sebastian'a geri dönüyor. Mavi kot pantolon, krem rengi keten bir takım ceket ve beyaz bir gömlek giyiyor. Koyu renk saçlarını ve zeytin tenini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor. Gözlerimi öfkeyle ayırıyorum. Lanet olsun ona.

Beni istemek için çok fazla. Başka bir yalan.

Neden bu adamın ağzından çıkan her şeyin inandırıcı olduğunu düşündüm ki?

Pislik.

"Kent'te ne var?" Duke soruyor, gözlerim odanın diğer ucundaki Sebastian'a kayıyor.

Kırmızılı kadın bir şey söylüyor ve o da bir şey söyleme d e n önce gülüyor.

"April?" diyor Duke, düşüncelerimi bölerek.

Gözlerimi tekrar Duke'a çeviriyorum. "Özür dilerim. " Tamamen dikkatim dağılmıştı. "Evet, Bart'la olacağım."

Duke kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

"Um." Kaşlarımı çatıyorum ve saçlarımı kulağımın arkasına

sıkıştırıyorum. *Aman Tanrım, April, dur*
o.

Sebastian kimin umurunda?

Duke masanın üzerinden elimi tutuyor. "Son birkaç haftadır seni çok özledim," diyor.

Yemekten sonraya kadar beklemek istedim ama ona şimdi söylemeliyim.

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Duke," diye fısıldıyorum.

"Sanırım ikimiz de bunun nereye gittiğini biliyoruz."

Sebastian'ın beni fark ettiğini görmek için başımı kaldırıyorum, bana ters ters bakıyor.

Duke elimi tutuyor.

Oh, lanet olsun...

Bu gece daha kötü olamaz.

"Hayır, bunu daha iyi hale getirmeliyiz," diye ısrar ediyor Duke.

"Birbirimizi daha fazla nasıl görebiliriz? İşle çok meşgul olduğumu biliyorum."

"Tatlım," diye fısıldıyorum. "Farklı şeyler istemekten bahsetmiştik, hatırlıyor musun?"

Duke'un gözleri gözlerimi tutuyor ve elini nazikçe sıkıyorum. "Seni istiyorum April."

Hüzünle gülümsüyorum. "Evlilik ve bebek istemiyorum Duke, senin de istediğini biliyorum. Artık seni tutmayacağım."

"Kes şunu."

"Söylediğimden daha fazlasını söyleyemem. Olan oldu. Bu sefer bana inanmalısın. Bu konuşmayı yapmaya devam edemeyiz. Bu ikimiz için de adil değil."

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye soruyor garson kız, sözümüzü keserek.

"Oh." Telefonum bir mesajla biplerken Duke menüsünü açıyor. Dikkat çekmeden okuyabilmek için telefonu kucağıma koyuyorum. Sebastian'dan.

Hemen bara git!

Gözlerim restoranın öbür ucundan bana dik dik baktığını görmek için yukarı kayıyor. Şaka yapıyor olmalı.

Cehenneme git!

Bir cevap geri dönüyor.

Peki, tamam.

Seni görmek için masana geleceğim.

Siktir!

Bu adam sinir bozucu. Zavallı Duke'ün onu artık görmek istemememin sebebinin Sebastian olduğunu düşünmesini istemiyorum. Sebastian'ın bara doğru ilerlediğini görüyorum. Bir menü alıyor ve sonra öfkeli gözleri bir kez daha benimkileri buluyor.

Tanrı aşkına.

"Ne istersiniz?" Garson kız gülümser.

Gülümsüyormuş gibi yapıp menüyü açıyorum. Bu lanet yemek umurumda bile değil. Listedeki ilk şeyi seçiyorum. "Risotto, lütfen." Menüü kapattım. "Teşekkür ederim." Dukes'un siparişini alıp notlarını karalıyor, sonra da çekip gidiyor.

Sadece bu gecenin bitmesini vedan defolup gitmeyi istiyorum. Ugh, erkekler bu aptallarla eğlenmek için kim çıkıyor?

Telefonum kucağında titriyor ve Sebastian'ın yazdıklarına bakıyorum. Aman Tanrım, ciddi olamaz.

Telefonum kucağında titreyip duruyor.

Sikeyim.

"Ben özel kokteyl panosuna bakacağım." Gülümsüyormuş gibi yapıp ayağa kalkıyorum.

"Şimdiden mi?" Duke

kaşlarını çattı. "Evet. Ne istiyorsun?" "Beni şaşırt."

Rahatça bara doğru yürüyorum. Sebastian'ın gözleri ayak parmaklarıma ve tekrar yüzüme kayıyor ve çenesini kaldırıyor.

Getir o zaman, göt herif. Ben senden daha kızgınım.

Barda onun yanında duruyorum ve okuyormuş gibi yapmak için bir menü alıyorum. "Ne?" Fısıldıyorum.

Sebastian'ın gözleri önündeki menüde sabit kalıyor. "Biriyle mi çıkıyorsun?"

Gözlerim ona doğru fırladı. "Ciddi misin sen?" "Ölümçül," diyor dişlerini sıkarak.

Gözlerim menüme geri dönüyor. "Burayı dinle, seni lanet olası pislik. " Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Hangi esrarı çektiğini ya da kim olduğunu sandığımı bilmiyorum-"

"Ne olacak?" diye soruyor barmen.

"Um." Sebastian ve ben hızlıca spesiyal seçeneklerine bakıyoruz. "İki kirli martini lütfen." Gülümsedim.

"Şunu dört yapalım." Sebastian yüzünü buruşturur.

Barmen bize sırtını dönüyor ve işe koyuluyor.

"Bütün gün beni düşünmene ve bütün gece beni hayal etmene çok sevindim," diye fısıldıyorum. "Peki, rüyalarında, senin lanet olası sevgilinle üçlü mü yapıyoruz?"

"Çok konuşuyorsun," diye öfkелendi. "Gerçekten onunla çıkıyor musun?" "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu tamamen beni ilgilendirir."

Adrenalinin vücuduma pompalandığını hissedebiliyorum. Kimse beni Sebastian Garcia kadar kızdıramaz.

Saçımı omzumun üzerinden savuruyorum. "Randevuna geri dön Sebastian." "Buradayım çünkü kız kardeşim gelmemi istedi."

"Ha! Zekama hakaret etme. Buradasın çünkü o çok güzel ve bu gece onunla seks yapacaksın."

"Ben değilim."

"Oh, evet, öylesin."

"Görücü usulü bir randevuydu."

"Elbette, öyleydi." Barın kenarını sıkıca kavriyorum. "Yani, o senin erkek arkadaşın mı?"

Gözleri gözlerimi tutuyor.

Duke'un masumca telefonunda gezindiğini görmek için bakıyorum. Lanet o l s u n . Neden Duke bana kendimi bu pislik gibi canlı hissettiremiyor?

"Aslında buraya onu artık göremeyeceğimi söylemeye geldim. Bunu yapmaya fırsat bulamadan beni strese soktuğun için teşekkür ederim."

"Neden artık onu göremiyorsun?"

Cevap vermek istemeyerek önüme bakıyorum. "Benim yüzümden mi?"

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Hayal görüyorsun."

"Neden o zaman?"

"Sebastian." Tam bir öfke nöbeti geçirmemek için dişlerimi sıkıyorum. "Başka bir kadınla randevusu olan bir adamla konuşmakla ilgilenmiyorum. Ona geri dön."

Restoranın etrafına bakar. "Hadi gidelim."

"Ne?"

"Sikerim böyle işi. Hadi gidelim. İkimiz de burada onlarla birlikte olmak istemiyoruz. Konuşmamız gereken şeyler var."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bunu ona gerçekten yapar mısın?"

"Önce onu eve götüreceğim tabii ki. Öyle yapalım." Saatine bakar. "Saat on bir gibi buluşabilir miyiz?"

"Ne?"

"Yanımda güvenliğim var."

Menüye bakıyormuş gibi yapıyorum. "Kapının yanında."

Baktım ve girişin yanında duran takım elbiseli iki adam gördüm. "Onları daha önce görmüştüm."

"Gece evde olduğumda beni yalnız bırakıyorlar," diyor. "İstersen benim evime gelebilirsin."

Ona öylece bakıyorum.

Bu adam tam bir salak. "Sana söyleyecek bir şeyim yok ama sen bir pisliksin ve randevun için üzülüyorum."

Gözleri gözlerimi tutarken usulca gülümsüyor. "Seni görmek çok güzel." Kalbim göğsümde takla atıyor.

Bana öyle bakma.

"Yapma Seb," diye fısıldıyorum.

"April, konuşmamız gereken şeyler var. Olduğunu biliyorsun. Gelecek hafta gitmeden önce temiz bir sayfaya ihtiyacımız var."

"Her şeyi mahvedeceksin. Bu iş benim için gerçekten çok önemli ve bunu mahvetmek istemiyorum. Eğer Bart bunlardan herhangi birini öğrenirse-"

"Yapmayacak."

"Lütfen Sebastian, kes şunu. Bizim bir geçmişimiz var. Hepsi bu." Bana bakıyor.

"Geçmiş i ait olduğu yerde bırak, orada. Artık seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ben o zamanlar tanıdığın kız değilim."

Gözleri benimkileri tutarken çenesini sıkıyor.

"Buyurun." Barmen dört içkiyi tezgâhın üzerine koyar. Sebastian,

"Teşekkür ederim," diyor. "Onları hesabıma yaz." İçkisini alır içiyor ve son bir kez daha bakarak, "Hoşça kal Bennet," diyor. Dönüp masasına doğru yürüyor ve benim kalbim hayal kırıklığıyla çarpıyor.

Yani, bu kadar mı? Pes mi ediyor? Tabii ki vazgeçiyor.

Yani, onu istemiyorum ama biraz daha fazla mücadele etseydi iyi olurdu. Belki de randevusundan hoşlanıyordur?

Benim neyim var böyle? Bana serseri, kararsız bir genç gibi davranıyor ve hissettiriyor.

Ağır bir nefes vererek masaya geri dönüyorum. "Bu da ne?" İki kokteyli masaya koyarken Duke soruyor.

"Dirty Martini." Gülümsüyorum.

Duke bir yudum alıyor ve kalbimde suçluluk duygusu yuvarlanırken bir an onu izliyorum. "Sen gerçekten harika bir adamsın, Duke."

Hüzünle gülümsüyor. "Ama..."

"Ama ikimiz de bunun son randevumuz olduğunu biliyoruz."

Bakışları bardağına düşüyor. "Eğer bu son randevumuzsa, en azından buna değecek bir şey yapabilir miyiz?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Hayır, bebeğim." Elini masanın üzerine koyuyorum. "Artık sevişmek yok. Randevu yok. Artık seks görüşmeleri yok. Bundan sonra sadece güzel anılar."

"Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim." Elini kendi elimle sıkıyorum. "Hey, ama eğlenceliydi, değil mi?"

Hüzünle gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ne aradığını bilmiyorum bebeğim, ama umarım onu bulursun."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve bu beklenmedik bir şey.

Ben de ne aradığımı bilmiyorum ama onu bulabileceğimi hiç sanmıyorum.

Çünkü beni yeniden bütün hissettirecek biri yok.

Duke gevezelik etmeye ve günüyle ilgili konuşmaya başlıyor ama benim aklım çok uzaklarda.

Nasıl bu hale geldim? Çok soğuk ve kopuk.

Eski kocamın cevaplaması gereken çok şey var.

Başka biriyle yatmış olması değil. Bu sadakatsizlikle ilgili değil.

Ondan çok uzak.

O gün DNA'mdaki bir şey değişti, bir insan olarak kim olduğumu değiştirdi.

Ve onu özliyorum.

Aşırı duygusal ve ağlamaklı hissediyorum. Kendimi toparlamam lazım. Sadece akşam yemeğini atlatmam lazım, sonra eve gittiğimde dağılabilirim.

"Sadece tuvalete gidiyorum."

Restoranın yan tarafındaki koridorda yürüyüp banyoya giriyorum. Kendi lavabosu ve aynası olan tek bir kabin. Ellerimi yıkıyorum ve aynadaki yansıma bakiyorum. Kendimi kırılğan hissediyorum.

Gözlerim yaşla doldu. Tanrım, April, kendini topla. Neyim var benim böyle? Ben hiç ağlamam.

Kapı kolu dönüyor ve bana başka birinin tuvaleti kullanmak için beklediğini söylüyor. "Bir dakika!" Sesleniyorum.

Gözlerimin altındaki makyajı siliyorum, yanaklarımı çimdikliyorum ve ağır bir nefes verip kapıyı açmadan önce ellerimi sıkıyorum.

Sebastian'ın büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Beni geri çekilmeye zorlayarak banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Tek kelime etmeden yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Dudakları yumuşak, niyeti güçlü ve ben yüzümü onunkine

y a p ı ş t ı r ı y o r u m .

Dili benimkiyle dans ediyor.

"Seni öpmeden eve gidemezdim," diye fısıldıyor dudaklarıma. Ve ben bunu uzun zamandır ilk kez hissediyorum.

Ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Lütfen Tanrım, onun olmasına izin verme.

Nisan

Bu sefer beni daha derinden öpüyor ve dili benimkine karşı baştan çıkarıcı bir şekilde dans ederken onun içinde eriyorum. Kontrolümüzü kaybediyoruz ve beni duvara çarpıyor. Ellerim saçlarına giderken, onun elleri de arkama gidiyor ve beni sert, bekleyen sikiğin üzerine bastırıyor.

Bu çok kötü.

Gerçek, kötü.

Burada başka bir adamla birlikteyim.

Geri adım atıyorum ve elini çekiyorum "Kes şunu," diyorum. "Beni istiyorsun."

"Böyle değil," diye kekeliyorum.

Beni tekrar yakalıyor ve sertçe öpüyor. Seksim takdirle sıkılıyor. Kahretsin, onun hakimiyetine bayılıyorum. Kimse bedenimi Sebastian Garcia gibi kontrol edemez.

Onun nasıl biri olduğunu unutmuştum.

"Sebastian," diye inliyorum ağzına, teslimiyetin acısı bacaklarımın arasında zonklamaya başlarken.

"Benim yerim," diye pantolonunu indiriyor ve ben onun da kendini kaybettiğini anlıyorum. Beni duvara daha sert çarpıyor, bacağımlı kalçasının etrafından kaldırıyor. "Sana ihtiyacım var." Dudakları boynuma gidiyor ve beni sertçe ısıırıyor. "Tek düşünebildiğim sensin."

Tüylerim diken diken olurken başımı geriye atıyorum.

Başka biriyle randevum varken tuvalette biriyle öpüşüyorum. Ben pis bir fahişeyim.

Ama daha da kötüsü, bir piçle kirli bir fahişe oluyorum.
"Kes şunu," diye fısıldıyorum öfkeyle.
Döndüm ve aceleyle kapıyı açtım.
Kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. "Seni görmem gerek.
Bu gece." Beni tekrar öpüyor. "Beni bu halde bırakma."
"Sebastian." Bir kez daha tutuşundan çekiliyorum. "Şunu kafana sok...
Seninle bir daha oraya gitmeyeceğim."

Tanrım... İstiyorum.

Hızlı bir hareketle aşağı uzanıyor ve elini elbisemin üstünden geçirip
külotumun yanından geçiriyor. Parmak uçlarını cinsel organımda
gezdiriyor. A r a d ı ğ ı kanıtı bulduğunda karanlık bir şekilde gülümsüyor.
"Sırılsıklamsın, bebeğim."

Başparmağını klitorisimin üzerinde ileri geri sürüyor ve ben
ürperiyorum.

Yüzümü tutuyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Sakin beni istemediğini
söyleme." Üç kalın parmağını seksimin derinliklerine kaydırıyor ve ben
inliyorum, yüzümdeki kavrama neredeyse acı veriyor. "Tekrar sevişeceğiz
April." Yüzümün yan tarafını yalıyor. "Sözlerimi unutma." Parmakları beni
sertçe pompalıyor. "Çıplak, ıslak ve döllerimle dolu olacaksın."

Alt dudağımı ısıyor ve sonra beni itiyor. Kapıyı açıyor ve aceleyle
çıkıyor.

Duvara yaslanıyorum ve tavana bakıyorum.

Cehennem.

Kalbim hızla atıyor, nefes nefese
kaldım. Ve, oh oğlum, sikilmeye
ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıyorum, nabzımın tüm vücuduma yayıldığını
hissediyorum. Siktir, siktir, siktir, siktir.

Ellerimi yıkadım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Şimdi Duke'a geri dönmeliyim.

Tam bir pisliğim.

Hemen masaya dönüp oturuyorum. "Kendimi pek iyi
hissetmiyorum." Dukes'un yüzü düştü. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz." Sadece bu gecenin bitmesini istiyorum. "Çok özür
dilerim. Eve gitmemizin bir sakıncası var mı? Kusacakmışım gibi
hissediyorum," diye yalan söyledim.

"Elbette," der Duke. "Hadi, iyi olacaksın." Kolunu boynuma doluyor ve
beni koridordan çıkışa doğru götürüyor. Tekrar restorana girip kasaya doğru
yürüyoruz.

Duke hesabı öderken, Sebastian'ın benimkileri tutan öfkeli gözlerine bakıyorum.

Sikeyim.

Hâlâ uyarılmaktan güm güm atıyorum. İçimdeki her şey onun vücudu için çığlık atıyor. Duke bana döndü. "Hazır mısın?"

"Evet, özür dilerim." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. Her şey için özür dilerim.

Çıkarın beni buradan.

Sebastian

April ve sevgilisi koridordan çıkıp resepsiyona doğru yürürler.

Faturayı o mu ödüyor? Elbette ödemiyor.

Masalarına baktığımda kokteyllerinin hâlâ dolu olduğunu ve dönüşlerini beklediklerini görüyorum. Cüzdanını çıkarıp kasiyere ödeme yapmasını izliyorum.

Gidiyor... onunla birlikte.

Öfkemin yükseldiğini hissederken çenemi sıkıyorum. "Spor salonuna gidiyor musun?" Marina soruyor.

Ama ben April'a odaklanmış durumdayım, gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve sonra hızla onları benden uzaklaştırıyor.

***Onunla* eve gidiyor, böylece benim başlattığım yangını söndürebilecek.**

Hayır.

Hayatta olmaz!

Kendimi kontrol etmek için derin nefes alıyorum. Adrenalin içimde dalgalanırken nabzımın hızlandığını hissedebiliyorum.

Durdur onu.

Ellerimi yumruk yapıp bacaklarımın üzerine koyuyorum. April ve benim banyodaki halimizi görüyorum. Sekiz dakika önce değil... ve şimdi onunla birlikte gidiyor.

"Sebastian?" Marina bana soruyor.

Gözlerim ona kayıyor. "Özür dilerim." Kaşlarımı çattım. Hay sikeyim. "Özür dilerim. Ben... Ben seni duymadım."

"Spor salonuna gidip gitmediğini sordum."

"Evet." Gözlerim tekrar April'a kayarken içimi yudumluyorum. Onun hesabı ödemesini bekliyor. Kasiyerle konuşuyor ve arkadaşça davranıyor. "Spor salonuna gidiyor musun?" Tekrar ona odaklanarak

soruyorum.

Kimi kandırıyorum ben? Burada kibarlıktan başka bir şey yapmıyorum. Bu zavallı kadın aklımdaki en son şey.

Neden bu randevuyu kabul ettim ki?

"Evet, ben gerçek bir fitness fanatiğiyim." Gülümsüyor. "Ben de maratonlarda koşmayı severim."

Bakışlarım bir kez daha restoranın karşısındaki April'a yöneliyor. Sevgilisi kolunu ona doluyor ve birlikte restorandan çıkmadan önce şakağına bir öpücük konduruyor, kol kola. Peşinden koşma dürtümle savaşırken midem bulanıyor.

Sikeyim.

İkisinin seks yaptığı nı hayal ediyorum ve kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

Oraya git ve onu arabasından çıkar. Hemen yap! Ne bekliyorsun lan? Onunla gitmesine izin verme.

Dur, dur, dur!

Bu geceki beş dakikalık çılgınlık, yarının manşetleri olacak.

Başbakan yardımcısı çılgına döndü ve kadın avukatını arabadan sürükledi.

Bardağı mı boşaltıyorum ve sonra elimi yüzümde gezdiriyorum. Sıcak ve nemli ve kontrolün sınırındayım.

"İyi misin?" diye soruyor.

Gözlerim tekrar ona döndü. Kahretsin.

Gülümsemeye zorladım. "Özür dilerim. İşle ilgili bazı haberler aldım ve dikkatim çok dağınık. Lütfen beni affedin."

"Her şey yolunda mı?"

Kelimeleri dudaklarımdan zorlukla geçirerek başımı sallıyorum. "Sadece..." Uygun bir yalan bulmaya çalışırken duraksıyorum. "Yarın için planlanmış acil bir toplantım var ve hazırlanmam gerekiyor. Aklımdan geçiriyorum."

"Oh." Yüzü düştü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yok bir şey." Gülümsüyorum. "Bu akşam yemek yedikten sonra erken emekli olmak zorunda kalabilirim. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Tamam."

Bu tamamen yalan değil. Yarın için ajandamda acil bir şey var.

April Bennet'ı aklımdan çıkarmam lazım. Bu durmalı... *şimdi.*

Saat 2:00.

Parmağım telefonumda April'in isminin üzerinde geziniyor.

**Çıplağım, yataktayım, bacaklarım
açık. Karanlıkta yalnızım.**

**Numarasını çevirmeye gidiyorum, ama sonra kendime *kızın onunla
birlikte* olduğunu hatırlatıyorum.**

Telefonumu tiksintiyle yere attım.

**Elim yağın içinde sertleşmiş sikimin ucunda kayıyor. Bu gece
defalarca mastürbasyon yaptım ama hiçbirini kaplanı evcilleştiremedi.
Dünyadaki hiçbir şey evcilleştiremez.**

Ona ihtiyacım var.

**Tek bir şeye ihtiyacım var, sadece
tek bir şeye. Lanet olası April
Bennet.**

**Kendimi kuvvetle kavriyorum ve sertçe vurmaya başlıyorum.
Bacaklarım daha da ayrılıyor. Parmaklarımın etrafındaki kaygan
yağın sesi odanın içinde yankılanıyor ve başımı tavana doğru
eğiyorum.**

**Terden sıırıslıklam oldum. Tutuşum acı
veriyor. Eğer acıtabilirsem, bu ihtiyacı
ortadan kaldıracaktır.**

Olmak zorunda. Bu şekilde devam edemem.

**Koşu bandının eğimini yükseltip daha hızlı koşuyorum. Bu sabah sıkı
çalıştım.**

Adrenalin uykumu çaldı ve bir pişmanlık dünyasındayım.

**Onu durdurmalıydım. Onu lanet arabasından sürükleyerek
çıkarmalıydım.**

Onu buraya geri getirmeli ve ona ait olanı vermeliydim.

**Ama yapmadım ve artık bitti. Ve
hayatıma devam ediyorum.**

Siktir et onu da, o baştan çıkarıcı küçük kıcını da.

**Ön kapımın açıldığını duyuyorum ve birkaç dakika sonra Spencer
karşıma çıkıyor. Elinde iki fincan kahvenin yanı sıra kolunun altında
rulo haline getirilmiş iki kâğıt var.**

"Hey," ben koşarken bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bugün Pazar sabahı.

Ne yapıyorsun lan sen?" "Eğitim," diye nefes nefese kaldım.

Yüzünü tiksintiyle buruşturur ve mutfağa geri döner.

Duraklat düğmesine basıp sakinleşmeye doğru yürüyorum ve sonunda dışarı çıktığımda onu masada oturmuş, gazetesine dalmış halde buluyorum.

Pazar sabahları kahve içmemiz bir ritüel. Karısı Charlotte babasıyla kiliseye gidiyor, Spencer da beni ziyaret ediyor.

Islak tişörtümü başımın üzerinden çıkarıp çamaşırhaneye koyuyorum. "Randevun nasıldı?" Spencer başını kaldırmadan soruyor.

"Berbat." Buzdolabına doğru yürüyorum ve kendime bir bardak su dolduruyorum. "Her şey kocaman bir rezalet."

Sayfayı çevirirken kıkırdıyor. "Bu iyi, değil mi?"

Tezgâhtan telefonumu alıp kontrol ettim. Cevapsız arama yok.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Neymiş o?" Spencer gözlerini kâğıttan ayırmadan soruyor.

"En azından beni arama cesaretini gösterir diye düşünmüştüm."

Suyumu yudumluyorum. "Yani, başka biriyle gitti."

Sonunda kafasını kaldırdı. "Kim yaptı? Marina mı?" "Hayır, o değil. April."

Kaşlarını çatı. "Kim?"

"Beni hiç dinliyor musun lan sen?"

Kaşlarını çatıyor. "Kayboldum."

"Lanet olası kız. Ofisimdeki avukat. April Bennet." Gözleri genişledi. "Oh, Kaçış Kızı."

Kahvemi yudumluyorum ve başımı sallıyorum.

Spencer ellerini şakaklarına koyar. "Bir dakika, yani Marina ile randevuya gittin ama onun yerine April'i mi gördün?"

"Evet, onu banyoya kadar takip ettim ve öpüştük. Benim için çok ıslak ve ateşliydi, sonra beni kovdu ve sevgilisiyle eve gitti."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Sen başka bir kadınla birlikteyken, orada başka bir adamla birlikte olan *çalışanıyla tuvalette* öpüştün mü?"

"Evet! Benim lanet sorunumu görmüyor musun?"

"Oh, anladım, seni lanet olası aptal." Dedi. "Aptal mısın sen?"

Yanına oturuyorum. "Ve ben bu kadına takıntılıyım. Bu boku kesip atmam lazım çünkü sikimde hiç deri kalmadı. Zaten sahip olduğumdan daha fazla çekmem mümkün değil."

Kıkırdıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Yüce Tanrım."

Başımı dehşet içinde ellerimin arasına aldım.

"Kim o?"

Ona baktım. "Onunla çoktan tanıştın."

"Ne zaman?"

"Yardım müzayedesinde, hatırladın mı? Sana ve Masters'a söyledi."

Spencer'ın gözleri büyüdü. "Delicesine ateşli sarışın olan."

"Bu o ve işin en kötü yanı da onu zaten tanıyormuşum gibi hissetmem."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bunu açıklayamam. Aramızda bir yakınlık var. Bu çok garip çünkü daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yaşamadım. Sanki onu tanıyor gibiyim ama tanımadığımı da biliyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bunu açıklayamam."

"Bekle." Kaşlarını çatıyor. "Yani o zamanlar Brandon'la yattı mı?" "Belki... hayır." Omuz silkiyorum. "Yatmadığından yüzde doksan eminim." "Ama ondan hoşlanıyordu?"

"Aslında ona aşık olduğumu sanıyordum."

Spencer yüzünü buruşturuyor. "Bu şey benim için bile çok dağınık."

Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum. "Bu kadını istiyorum ama ona sahip olamam. Ona resmi olarak çıkma teklif etmemin ya da başka bir şey yapmamın imkanı yok."

"Neden olmasın?"

"Hadi ama." Gözlerimi deviriyorum. "Basın tarafından öğrenilirse nasıl bir skandal olur düşünebiliyor musun? Benim için çalışıyor, ünlü bir erkek arkadaşı var."

"Tanrım." Spencer iç

geçirdi. Kahvemi

yudumluyorum.

"Yani telekız mıydı?" diye soruyor.

"Benim onun ilk ve tek müşterisi olduğumu söyledi." "Ona inanmıyor musun?"

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyor muydun?" Omuz silkiyorum.

"Yerinde olsam Brandon'a ne olduğunu öğrenmeye çalışırdım," diyor Spence. "Sadece ilgi çekmek için bile olsa."

Derin bir nefes veriyorum. "Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmez. Onu aklımdan sonsuza dek çıkaracağım. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

Spence kahvesini yudumlar ve gazetesine geri döner. "Aletinle ilgili ne yapacaksın?"

"Kes şu pisliği."

"Güzel, bugün yap." Gazetesinin sayfasını gelişigüzel çevirir.

Telefon çaldı ve Brandon'ın açmasını bekledim. Spencer haklıydı. O zamanlar neler olduğunu bilmem gerekiyor, sadece ilgi çekmek için bile olsa.

"Hey, baba," diye hevesle cevap veriyor.

"Merhaba oğlum." Sesini duyunca kalbim eridi. Bu çocuğu seviyorum.

Artık çocuk değilim. Artık bir yetişkin. "İşler nasıl?" "İyi. Meşgulüm. Emma uyumuyor."

Kıkırdıyorum. "Yeni doğmuş bir bebeğin sevinçleri." "Tanrım, çok zor."

"Mila nasıl?" diye

sordum. "Yorgun, ağlamaklı."

Kaşlarımı çatıyorum, kulağa hiç hoş gelmiyor. "O iyi mi?" Nefes veriyor. "Yeni bir bebek çok yorucu."

"Evet, yine de ona göz kulak ol. Yardım ediyorsun, değil mi?"

"İş konusunda elimden geldiğince."

"Buraya gelmemi ister misin?"

"Baba." İç çekiyor. "Yapamazsın. Kendi işlerinle yeterince meşgulsün."

"Sen daha önemlisin. Söyle, orada olacağım." "Teşekkürler."

Gülümsediğini söyleyebilirim. "Bentley nasıl?"

Sevgili köpeğimden bahsedince gülümsedim. "Yaşlı ve huysuz." Gülüyor. "Senin gibi."

"Evet, evet." Gülümsüyorum. "Hey, tahmin et kime rastladım?" "Kime mi?"

Kendimi bunu söylemeye hazırlarken irkiliyorum. "April Bennet'ı hatırlıyor musun?" Sustu.

Gözlerimi kapatıyorum.

Sikeyim.

"O artık bir avukat. Aslında benim avukatlarımdan biriyle çalışıyor," diyorum.

"O... evli mi?"

"Emin değilim." Dudağımı ısırdım. Brandon ve ben April'ı evime getirdiği günden beri hiç konuşmadık. Sonrasında aylarca bana çok kızgın kaldı. İşler normale döndüğünde konuşmak istediğim son şey oydu.

Tüm bu durumu ele alış biçimim en büyük pişmanlıklarımdan biri.

"O zamandan beri April'la konuştun mu?" diye sordum.

"Bir kere bile."

"Düşündüm de..."

Ağır ağır nefes veriyor. "Tek taraflıydı baba. Bunu şimdi anlıyorum. O zamanlar göremiyordum."

İçim rahatlariken gözlerimi kapatıyorum. "Yani siz ikiniz hiç...?" "Hayır. İlk kez senin kapının önünde öpüştük."

Sessiz kalıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ona benden selam söyle," diyor.

"Yapacağım." Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Hey, anneni buraya gelmesi için ikna etmeye çalış, olur mu?"

"Evet." Gülüyor. "Uçak biletini kullanmak için ne kadar zamanı var?" "Bileti, Emma'nın "Emma's" hastanesinden döndüğünde almıştım.

doğdu. Sanırım on iki ay boyunca geçerli, yani dokuz ay **k a d a r** daha."

"Tamam, onun üzerinde çalışacağım."

Arka planda bebeğin ağladığını duyuyorum. "Emma'nın ciğerleri çalışıyor o zaman?"

"Ha, evet. Gitsem iyi olacak. Aradığın için teşekkürler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattım ve kendime bir kadeh şarap doldurdum. Zihnim dolaşırken mutfak tezgahına oturuyorum.

Doğruyu söylüyordu. Hmm..... ilginç.

Nisan

Jeremy ile birlikte siyah Audi'nin arkasında oturuyorum. Tüm hükümet

arabalarında olduğu gibi camlar karartılmış. Bir güvenlik görevlisi kullanıyor.

Bu benim için yepyeni bir dünya.

Pazartesi sabahı ve bir araba konvoyu park etmiş durumda. Hepimiz Sebastian Garcia'nın bize katılmasını bekliyoruz. Şu anda basın toplantısının ortasında ve bittiğinde, maiyeti Galler'e doğru yola çıkacak.

Danışmanları, kriz yönetim ekibi-Bart, Jeremy ve güvenliği de dahil olmak üzere toplam dokuz araba var. Bu öğleden sonra bir hastanenin açılışını yapacak, bir öğle yemeğinde konuşacak ve bir okulu ziyaret edecek. Yarın bir üniversitenin açılış törenine katılacak ve önümüzdeki birkaç gün içinde de bir dizi başka programı var.

Cumartesi gecesi onu gördükten sonra uzun bir hafta sonu oldu. O zamandan beri benimle iletişime geçmedi.

Aramasını istediğimden değil elbette. Ama acaba sevgilisiyle yattı da o yüzden mi aramadı diye merak ediyorum.

Dün gece Eliza ile telefonda bir saat konuştum ve ikimizin arasında bir kapanış olmadığını ve sorunun bu olduğunu düşünüyor ve belki de haklı. Ona söylemek istediğim pek çok söylenmemiş sözüm var gibi görünüyor.

Belki de hepsini ağızımdan kaçırıp kurtulmalıyım.

Bart bizimkinin önündeki arabada, yani üç saatlik yol boyunca sadece Jeremy ve ben varız. Onu biraz daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum. Bart etraftayken çok temkinli davranıyor ama belki de sadece profesyonel davranıyordur.

Ön merdivenlerde bir telaş var ve Sebastian'ın yakında olduğunu biliyorum. O etraftayken insanlar kaçışıyor gibi görünüyor. Kişiliği iş arkadaşlarına baskın geliyor.

Başbakan döndüğünde onu görmek çok ilginç olacak.

Şu anda buradaki her şeyi o yönetiyor gibi görünüyor.

Sebastian görüş alanıma giriyor. Kömür rengi mükemmel bir takım elbise giymiş, beyaz gömlek ve lacivert kravat takmış. Siyah saçlarında hafif bir dalgalanma var ve koyu zeytin rengi teni tüm bu çekici görünümü tamamlıyor.

İnkar edilemez, Sebastian Garcia muhteşem görünümlü bir adam.

Yanlış hatırlamıyorsam İspanyol kökenli.

Merdivenlerden inerken yanındaki kadınla konuşmasını izlerken parmaklarımı kucağımda çeviriyorum. Derin bir sohbeta dalmışlar ve adam başını kaldırıp bakmıyor.

Kadın Kellan Chesterfield, en yakın danışmanı, saygın ve zeki biri. Ekonomi alanında yüksek lisans derecesi var.

Politika.

Siyah saçları ve kocaman dudaklarıyla çok güzel. Buna, uğruna ölünecek bir vücudu da eklerseniz, onu hiç kıskanmıyorum.

Jeremy kayıtsızca, "Ondan hoşlanmıyor," diyor.

Ona bakmak için döndüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Pardon?" "Bilmek istersin diye sordum." Jeremy omuz silkti.

"Bunu neden bilmek isteyeyim ki?" Kahretsin.... o kadar açık mıyım?

Sebastian ve Kellan'ın aynı arabaya binişini izlerken Jeremy paket kahvesini yudumluyor.

Onunla birlikte araba kullanacak.

"Çok açık, değil mi?" Jeremy soruyor. "Belli olan ne?"

"Sadece siz odadayken Sebastian Garcia'nın başka kimseyi görmediğini söylüyorum."

"Ne?"

Araba siyah hükümet araçlarının sırasına giriyor. "Oh, hadi, April. Bunu görmelisin."

"Neyi gördün?" Masum gibi davranıyorum çünkü Jeremy'nin detay vermesini istiyorum ki bu adama olan hastalıklı bağımlılığımı besleyebileyim.

"Garcia seninle ilgileniyor."

"Neden böyle söyledin?"

"Sana bakışından."

"Bana nasıl bakıyor?" Heyecanın midemin derinliklerinde kıpırdadığını hissediyorum.

Kes şunu.

"Sanki hayatında gördüğü en güzel kadınmışsın gibi."

Yanağımın içini ısıırıyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Jeremy başını koltuk başlığına yaslıyor ve pencereden dışarı bakıyor.

Bir sonraki sorumu dikkatle planlarken parmaklarımı kucağымda çeviriyorum.

Jeremy, Sebastian hakkında çok şey bilen tek kişi.

"Sanırım bir kız arkadaşı var."

"Hayır." Sırıttıyor. "Yıllardır bekarım. Gerçi bir zamanlar bir karım vardı. Tam bir kaltak."

Bunu bilmiyor muyum?

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi yapıyorum.

"Evet, ve onu geri istiyor."

"Bunu sana kim
söyledi?" "Bu bir sır
değil."

Ayaklarımın üzerinde düşünmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Bir yerde bir ilişkisi olduğunu okuduğumu sanıyordum."

"Sanırım sürekli uzaktaydı, çalışıyordu. Gerçekten ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor. "Onu aldatması için aptal olması lazım. Adam muhteşem."

Şüphelerimin doğru olduğunu bilerek gülümsedim. Jeremy eşcinsel. "Öyle," diye kabul ediyorum. "Benim tipim değil ama."

"Oh, lütfen." Ofluyor. "Garcia herkesin tipi. Bahse girerim yatakta da çok baskındır."

Hiçbir fikrin yok.

"Belki bir gün öğrenirsin," diye takılıyorum.

Kıkırdıyor. "Keşke." Başı tekrar koltuk başlığına gider. "Ama ben alındım."

"Bart tarafından mı? Burada bir şeyleri fark eden tek kişi sen değilsin." Gülümsüyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Sakin ol," diye iç geçiriyorum başımı tekrar koltuk başlığına yaslariken. "Burada bir müttefike ihtiyacım var. Sırların benimle güvende. Sen ve Bart için endişelenecek kadar kendi başımda dertlerim var."

Rahatlamış gibi gülümsüyor.

İç çekiyorum. "Bu uzak yolculuklarda ne oluyor ki? Bana her şeyi anlat."

Saat akşamın 6'sı ve ben çok yorgunum.

Sebastian bunu nasıl yapıyor? Saat 8:00'den beri sürekli göz önünde, göz önünde derken spot ışıklarının altında, röportaj yapıyor.

Bu sabah basın toplantısı yaptı, ardından üç saatlik bir yolculukla Galler'e gittik. Hastanenin açılışını yaptı, bir öğle yemeğinde konuştu, bir basın toplantısı daha yaptı ve ardından bir okulu ziyaret etti.

Bana bir kez bile bakmadı.

Bir kere bile.

Biliyorum çünkü bütün gün onu izledim.

Bunun nasıl gideceğini de biliyorum. Şimdi ona özlem duyacağım, acınacak halde olacağım ve vücudunun benimkinin içinde nasıl hissettiğini hatırlayacağım. Ben

Aslında bana bakmadığı için memnunum; gerçekten.

Ama cidden... bir bakış bile mi? Yani, lanet olsun.

Cumartesi gecesini tamamen hayal mi ettim?

Şimdi otelimize vardık. Sebastian'ın asistanı Taylah anahtarları dağıtıyor. Erkenden geldi ve herkes için bir grup girişi organize etti.

Fuaye büyük ve geniş. Havalı bir otele dönüştürülmüş eski bir kale gibi. Fuayenin solunda yer alan barda büyük bir açık ateş ve koyu kırmızı halı ile sıcak mobilyalar bulunmaktadır. Çok güzel, dergilerden fırlamış gibi.

Herkes teker teker anahtarlarını alıp bara giriyor. Taylah'ın yanına gidiyorum, anahtar destesini karıştırıyor ve dosyasından bir şeyler okuyor.

"Merhaba April." Bana anahtarımı uzattı. "Altıncı kat, 212 numaralı oda. Bavullarınız kapıcı tarafından yukarı götürülecek."

"Teşekkürler." Ondan alıyorum.

"Akşam yemeği aşağıda, hemen restoranın içinde. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Tamam, harika."

Tuvalete gidip kendime gelmem lazım. Çok yorgunum. Önce odama çıkıp hızlıca bir duş alacağım ve bir fincan çay içeceğim.

Oda servisi kulağa hoş geliyor aslında. Bu politik saçmalıklar yorucu.

Asansörle altıncı kata çıkıyorum ve geniş koridorda yürüyorum. Duvarlarda egzotik, antika sanat eserleri asılı ve kendi kendime gülümsüyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

Kapıyı açtığımda odanın ortasında koyu renkli ahşaptan yapılmış büyük boy, sayvanlı bir yatak buluyorum. "Çok güzel." İçeri girdim, çantamı yere bıraktım ve etrafıma bakındım.

Krem mermerden yapılmış kocaman bir banyo var. Perdeleri geri çekiyorum ve aşağıdaki sokağa bakıyorum. Sokağı aydınlatan küçük fenerler var ve sanki burası bir peri masalı kitabındanmış gibi hissettiriyor.

"Vay canına. Buraya bayıldım."

Su ısıtıcısını açıyorum ve sıcak bir duş almak için soyunuyorum. Birazdan yemek yemek için aşağı ineceğim.

Duştan çıktıktan sonra otelin beyaz bornozuna sarınıyorum ve kendime bir fincan çay yapıyorum. Burada geçireceğim üç gece rüya gibi geçecek. Televizyonu açıp kanallar arasında gezinirken bir yerden gelen bir kapı sesi duyuyorum.

Yanına gittim ve kulağımı kapının arkasına dayadım.

Yine bir kapı sesi duyuyorum ama buradan gelmiyor. Koridorun aşağısında başka birinin kapısı çalınıyor olmalı.

Hmm, geri dönüp oturuyorum ve kapının tekrar çalındığını duyuyorum. Bekle, daha önce fark etmediğim odamdaki bağlantı kapısından geliyor.

Ona doğru yürüdüm ve yine kapı çaldı.

"Alo?" Sesleniyorum.

"Merhaba." Derin bir ses duydum. "Kapıyı aç." Ha?

Kilidi çevirip kapıyı açtığımda Sebastian'ın orada durduğunu görüyorum. Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Kapınızı çalıyor. Neye benziyor? Evet, biliyorum," diye mırıldanıyor kuru bir sesle yanımdan geçip odama girerken. "Birbirine bağlı odalar. Ne tesadüf."

Siyah bir takım elbise giymiş, geceye hazır. Yeni duş almış, Tanrım, çok güzel kokuyor.

Gözlerim açıldı. "Bağlantılı odalar mı düzenlediniz?" Etrafıma bakarak fısıldıyorum.

"Fısıldamanıza gerek yok; kimse bizi duyamaz. Bu katta partimizden sadece biz varız."

"Aman Tanrım, Sebastian."

"Seninle başka nasıl konuşabilirim ki?"

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Sen gerçek misin?" Tekrar fısıldıyorum. "Fısıldamayı kes."

Ellerimi yüzüme götürdüm. "Bu çok kötü görünüyor."

"Kimsenin umurunda değil." Yatağıma oturdu. "Otur." Sandalyemi işaret etti.

"Ne?"

"Otur. Dışarı çıkmam gerekiyor ve gitmeden önce seninle beş dakika konuşmak istiyorum."

"Sebastian."

"Otur ve beni dinle April. Sen dinleyene kadar gitmeyeceğim." Koltuğa çökerken ona ters ters bakıyorum.

Yatağımın kenarına oturdu, eğildi ve dirseklerini dizlerine indirdi. "Seninle Brandon'la evime geldiğin gece hakkında konuşmak istiyorum."

İçimi öfke doldururken çenemi sıkıyorum. O geceden bahsetmek bile beni çıldırtıyor.

İri kahverengi gözleri gözlerimi tutuyor ve nefes veriyor. "Bir ebeveynin çocuğunu kendinden önce düşünmesi gerektiğini anlamalısın. Brandon..." Duraklıyor ve bakışları halıya düşüyor. "Haftalardır aşık olduğun bir kızdan bahsediyordu. O ortaya çıktığında ve ben onun sen olduğunu gördüğümde..." Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve yutkunuyor. "Bu beni şaşırttı April. Ona ihanet ettiğin için sana çok kızgındım... *bana*. Öfkeden deliye döndüm."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Bitirmeme izin ver, lütfen."

Sessiz kalıyorum.

"Gitmen için korkunç şeyler söyledim. O zamanki tek amacım onu senden korumaktı. Seninle ve onunla ya da ikinizin birlikte olma ihtimaliyle başa çıkamayacağımı biliyordum."

Kalbim daralıyor.

"Ona nerede buluştuğumuzu asla söylememeliydim-" "Orada buluşmadık," diye araya giriyorum.

Dudaklarını yuvarlıyor. "Seni istemekten hemen vazgeçmesini istedim." Gözleri benimkileri tutuyor. "Ve dengesiz zihnimin bir yerinde, ona yattığınızı söylersem bir taşla iki kuş vuracağımı biliyordum. Gitmeni sağlayacaktı. Seni..." Sesi kesiliyor.

"Ne değil?"

Utanmış gibi başını öne eğiyor. "Bu onunla olan ilişkinizi bitirir."

Ne?

Çenesini kaldırır. "O gece için özür dilerim. Sırlarınızı en incitici şekilde ortaya çıkarmak istememiştim. Bencilceydi.

Sessiz kalıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Onunla yattığın düşüncesine dayanamadım," diye fısıldıyor gözleri benimkileri tutarken.

"Ben yapmadım."

"Bunu *şimdi* biliyorum ama o zamanlar..." Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Sana sahip olamamaktan daha kötü tek bir şey olabilirdi, o da seni oğlumla birlikte izlemek olurdu."

Aramızda bir pişmanlık nehri akarken birbirimize bakıyoruz. Gözlerimi kaçırıyorum. Bu çok yoğun.

"Annesi kim?" Ben

soruyorum. "Kız kardeşim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Brandon benim yeğenim. Babası o on sekiz aylıkken onu terk etti ve ben devreye girdim. Bağlanma sorunları vardı ve ben..." Sanki acı çekiyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "O kadar yufka yürekli ki, onu incitmene dayanamadım. Senin onun ilk aşkı olduğunu ve onun arkasından beni becerdiğini düşündüm."

"Yani, onun kalbini kurtarmak için benim kalbimi kırdın," diye fısıldıyorum.

"Ben işimi yaptım." Yüzü düşüyor. "Çocuğumu korudum," diye fısıldar. "Ve o gün kırdığım tek kalp senin kalbin değildi."

Ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür.

"B-Brandon beni hiç sevmedi," diye kekeliyorum. "Kalbi kırılmamıştı."

Bana geri döndü. "Brandon'dan bahsetmiyordum." Döndü ve bağlantı kapısına doğru yürüdü.

Keskin bir klik sesiyle kapanıyor.

Şok olmuş bir halde yatağa düşüp oturuyorum. Bu da ne demek oluyor?
Sikeyim.

Kapı kapanırken patlama sesi duyulur.

Sebastian evde. Saate bakmak için telefonumu elime alıyorum.

Saat 1:00.

Zihnim tam bir karmaşa yumağı. Bütün gece her şeyi aşırı analiz ettim.

Sebastian'ın daha önceki konuşmalarından o zamanlar da bana karşı bir şeyler hissettiği anlaşılıyordu.

Belki yanlış anlamışımdır.

Belki de onun için önemli olan tek şeyin Brandon olduğunu söylemek istemiştir.

Sanırım artık bunun bir önemi yok ama yanlış bir şey yaptığını kabul etmesi benim için çok şey ifade ediyor.

Yan tarafta suyun açıldığını duyuyorum ve duş aldığını biliyorum.

Benim için kapıyı çalacak mı?

Karanlıkta yatıyorum, tetikteyim ve bekliyorum.

Ne olacağını bildiğinizi düşünmekle ilgili olan şey, bilmediğinizdir.

Sebastian dün gece kapımı çalmadı.

Bugün de bir kez olsun bana bakmadı.

Tüm meşguliyetlerinin arasında, tüm gün boyunca Kellan'la derin bir tartışma içindeydi ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu beni rahatsız ediyor.

Olmamalı ama oluyor.

Dolu dolu bir gün daha geçirdik ve şimdi otele geri döndük. Akşam yemeğimizi yedik ve şimdi barda birkaç içki içiyoruz. Sebastian üç adam ve Kellan ile oturuyor, ben ise Jeremy ile bardayım.

Sanki toplum içindeyken Sebastian beni tanımıyormuş gibi, ama sanırım gerçekten tanımıyor. Yani rol yapmıyor, sadece gerçeği söylüyor.

Bunların hepsi büyük, karmaşık bir karmaşa ve çok fazla içmeden önce yatmam gerekiyor.

"Ben odama çıkıyorum," diyorum Jeremy'ye.

"Tamam." Gülümsüyor.

"Yarın görüşürüz."

Odanın diğer ucuna bakmadan bardan çıkıyorum. Gittiğimi bilmesini istemiyorum. Fark edeceğinden değil zaten.

Asansöre biniyorum. Sıcak bir duş alacağım ve doğruca uyuyacağım.

Çok yoruldum.

Bir başlangıçla uyanıyorum. Oda yarı karanlık ama bir şeyler ters geliyor.

Gözlerimi odaklamaya çalışıyorum ama Sebastian'ın burada olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum... ve sonra onu görüyorum.

Karanlıkta köşedeki sandalyede oturuyor. Elinde kehribar rengi bir sıvıyla dolu b i r bardak tutuyor ve üzerinde hâlâ lacivert takım elbisesi var.

"Sebastian," diye fısıldıyorum. "Ne yapıyorsun?" Sessizlik.

"Sebastian?" Soruyorum.

"Seni içime çekiyorum," diye mırıldanıyor derin sesi.

Kadehini dudaklarına götürüyor ve beni izlerken uzun, yavaş bir yudum alıyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. O çok yoğun. Çok ciddi.

Çok ateşli.

"İstediğin kadının kokusundan daha sarhoş edici bir şey yoktur," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Gözleri benimkileri tutarken dili dışarı fırlıyor ve alt dudağının üzerinde geziniyor.

Etrafımda uyarı zilleri çalmaya başladı. Bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama lanet olsun... "Beni istiyor musun?" diye sordum.

"Her şeyden çok." Mırıldanıyor.

Gözlerimiz kilitlendi ve lanet olsun, neden böyle bir kafa sikici olmak zorunda?

Neden yapamam o olmak sadece a adam kim I olabilir uyku ile komplikasyonsuz?

Neden onunla ilgili her şey beni korkutuyor? Cevabı zaten biliyorum.

Çok fazla yatırım yaptım.

İçkisini masaya bırakıyor ve ben yatakta uzanırken bana doğru yürüyor. Ne yapıyor?

İçime çektiğimde nefesim titriyor. *Hay sikeyim.*

Ayaklarımın dibine oturuyor ve battanileri geriye doğru sıyrıyor. Beyaz pamuklu geceliğimi görünce gözleri kararıyor. Elini bacağımdan yukarı kaydırıyor ve gelip dizimin arkasında dinleniyor.

Bacaklarımı bükerek gibi açıyor.

Birbirimize bakıyoruz ve ona durmasını ve odasına geri dönmesini söylemem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

Başını eğiyor ve iç bacağıma öpüyor. Koyu renk gözleri sanki onay bekliyormuş gibi beni izliyor.

Belki izlemesem, bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu bilmiyormuş gibi davranabilirim.

Dili benimde geziniyor, seksime doğru ilerliyor.

Sikeyim.

Nefesim titriyor.

Külotumu kenara çekiyor ve koyu renk gözleri gözlerimdeyken kalın, güçlü dili cinsel organımda geziniyor.

Oh Tanrım. Sırtım yataktan kalktı.

Beni tekrar yalıyor. "Bana durmamı söylemek için iki saniyen var, Bennet," diye mırıldanıyor seksime karşı, sonra beni oramdan açıkça öpüyor.

Sırtım yatağın üzerinde yükseliyor ve ellerimi saçlarının arasına sokup parmaklarımın arasında bir avuç tutuyorum. "Beni boşalt."

Nisan

"BOŞALMAK İSTER MİSİN?" Külotumu indirmeden önce dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Daha derin bir bağlantı kurmaya çalışırken sırtım yataktan kalkıyor.

Sebastian yanımdaki dirseğinin üzerine eğiliyor ve üç parmağını seksimin derinliklerine kaydırıyor. Çenesi sıkılıyor ve bacaklarım dizlerim yatağa değecek kadar açılıyor.

"Gelmek ister misin Cartier?" diye fısıldıyor karanlık bir sesle.

Kaçış Kulübü'nde adımın kullanılması nefesimi kesiyor. Bunu duymayalı uzun zaman olmuştu. Hatırladığına inanamıyorum.

İçime masaj yapıyor, mükemmel noktayı buluyor. Vücudum titremeye başlıyor. G-noktasını bulan ellerinde bir kukla gibiyim, her emrine itaat ediyorum.

Avucuyla beni sertçe sarsıyor. "Cevap ver bana." Hırlıyor.

Islak uyarılmamın sesi etrafta yankılanmaya başladığında "Evet," diye inliyorum.

Be

n. Kahretsin, beni çok ıslatıyor.

Eğildi ve seksimi öptü. Parmakları klitorisimi sıyrırken dişleri ve ben ürpermeye başlıyorum.

Durdu ve gözleri benimkileri tuttu. "Bana onun gittiğini söyle."

Heyecanım azalıyor ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Ne?"

Parmaklarını derinlemesine sokuyor - b u sefer dört parmak- ve sahip olduğu şeyin gerginliğini hissediyorum.

Başım geriye düşüyor ve bacaklarım şilteden kalkarak havada asılı kalıyor.

Ahh, bu çok...

"Söyle bana!" diye
bağırıyor. "Kim?"

Aniden ayağa kalkıyor ve beni yüzüstü çeviriyor. Üzerime uzanıyor, tüm ağırlığıyla beni yere sabitliyor, ağzını kulağıma dayıyor. Takım elbisesinin içinden ereksiyonunun kıcıma battığını hissedebiliyorum.

"Ben paylaşmam amına koyayım," diye tıslıyor kulağıma. Tüylerim diken diken oluyor.

Ve sonra her şey bana geri dönüyor.

Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum.

Sebastian Garcia'nın yatak odasına getirdiği korkunun sınırı.

Ne olacağını, kızıp kızmayacağını ya da hoşunuza gidip gitmeyeceğini asla tam olarak bilemezsiniz.

Diğer tarafa geçebilecek misin?

Kesin olan tek şey, kafanı uçurmak üzere olduğu.

Kalçalarımın tutarak beni dizlerime kadar çekiyor ve arkamdaki yerine geçiyor.

Bacaklarımı açıyor ve parmaklarının tersiyle cinsel organımı okşuyor. Şişmişim ve sıırıslıklamım. Nasıl ıslanmayayım ki? İhtiyacım olan sürtünmeyi sağlamak için bedenimi geriye itiyorum. Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve başımı geriye çekiyor. Sonra arkama sert bir tokat attı ve ben "Ahh!" diye bağırdım.

Ses yüksek. Acısı keskin. "Sakın
kıpırdama," diye homurdanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, vücudum uyarılma ve adrenalinle zonkluyor; tam bir beden dışı deneyim.

Pantolonunun fermuarının açıldığını duyuyorum. Prezervatif paketinin yırtılıp açıldığını.

Oh, evet.

Elini enseme koyuyor ve yüzümü yatağın içine doğru kuvvetle itiyor. Gülümsüyorum ve sonra dilini arka giriş kapımın üzerinde hissediyorum. Kontrolünü kaybetmiş gibi içime doğru yumuşakça inliyor. Yanaklarımı aralıyor ve beni gerçekten yemeye başlıyor. Kontrolümü kaybetmeye başladığımda çarşafı yumruklarımınla sıkıyorum.

Aynen öyle. Bu adamla sikişmeyi özledim.

Aletin ucunu seksimin dudaklarına sürtüyor ve sonra bana tekrar sert bir tokat atıyor. "Lanet soruya cevap ver."

rperiyorum. "Boalacağım," diye fısıldıyorum.

Saçlarımı tutuyor ve başımı geriye doğru çekerek ağzını kulağıma götürüyor. "Gel ve sana ne olacağını gr."

Onu öpmek için başımı çeviriyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. Aramızda karanlık yüzüyor. Bir uyarılma, bir duygu, olduğumuzdan daha büyük bir şey.

Bunu başka biriyle hiç yaamadım ama ikimizin de kontrol edemeyeceği bir şey olduğundan eminim.

"p beni," diye inliyorum. "Lütfen."

Eğildi ve açık dudaklarımı yaladı. "Söyle bana." Meme ucumu sertçe büküyor.

rperiyorum ve ben haykırana kadar boynumu ısırıyor. *Oh...*

"O gitti," diye nefes alıyorum. "oktan gitti. Sadece sen varsın."

Yanağıma gülümsediğini hissediyorum, sonra yüzümü ona doğru çeviriyor ve bana bir öpücük hediye ediyor. Dili benimkiyle dans ediyor. Gözleri kapanıyor ve ben onun burada benimle olduğunu biliyorum.

Sonra, sanki kontrolü yeniden ele almış gibi, eli kürek kemiklerimin arasından kayıyor ve beni zorla yatağa geri itiyor. Bir eliyle saçlarımı tutarken, sert ve derin bir şekilde içime giriyor.

Haykırıyorum. O büyük. Kalın ve sert. Sahip olduğu şey affetmiyor. Yanık gerçek.

Tecrübesiz bir kadın değilim ama Sebastian Garcia bana kendimi masum bir bakire gibi hissettiriyor.

Onun dokunuu diğerlerinden çok farklı. Sahiplenmesi gerçek.

Kalçalarımı elleriyle kavırıyor ve beni sertçe pompalamaya başlıyor. O bana vurdukça tüm vücudum sarsılıyor.

Yatak duvara çarpıyor ve başımı kaldırıp aynadaki yansımamızı görüyorum.

Hâlâ takım elbisesini giymiş durumda. Masum beyaz geceliğim göğüslerimin etrafında dolanıyor. Sebastian kendinden geçmiş bir halde başını arkaya eğiyor ve lo ışık aynadan yansırken alnındaki ter pırıltılarını görüyorum.

"İçime gel," diye inliyorum. "Onu hissetmek istiyorum. Derinlerde hissetmek istiyorum. Hepsini bana ver."

Sanki kontrolünü kaybediyormu gibi yüzünü buruturuyor.

nce onun gelmesini istiyorum. Onun beynini uçurmak istiyorum, tıpkı onun benimkini uçurduğu gibi. Sonra, müstehcen konuşmayı ne kadar sevdiğini hatırlıyorum. Geri itiyorum

ve kalçalarımı bir davetle daire içine

alıyorum. "Doldur beni," diye
fısıldıyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor ve daha sert vuruyor. "Gel," diye emrediyor,
kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyor.

"Hayır." Sırıtiyorum. Bu oyunu seviyorum, Bay Garcia'nın çözülmesini
izlemek yeni favori hobim olabilir.

"Gel amına koyayım," diye homurdanıyor.

Arkamı onunkine doğru oynatıyorum. "Yap beni."

Tükürüğünü arkama tükürüyor ve sonra başparmağını kıçımın
derinliklerine kaydırıyor.

Hala düşünüyorum.

Oh, o kötü bir adam.

Yıldızları görüyorum ve hava ciğerlerimi terk ediyor.

Beni bir, iki, üç kez pompalıyor ve ben aceleyle boşalırken
haykırıyorum. "Ah, SİKTİR!" İniltisi sanki acı çekiyormuş gibi
gırtlaktan geliyor. Kendini derinlerde tutuyor
içimde ve onun horozunun anlamlı sarsıntısını hissediyorum. Kendini
tamamen içime boşaltırken bana çarpmaya devam ediyor.

Ben yatağa yığılıyorum, o da yanıma düşüyor. İkimiz de nefes nefese
kaldık.

Birbirimize bakarken gülümsüyorum ve elimi onun kara bıyıklarında
gezdiriyorum. "Takım elbisene boşalmışsın," diyorum.

Beni öpmek için eğildi. "Buna kesinlikle değdi."

Kapının kapanması uyukumu karıştırıyor ve kaşlarımı çatarak karanlığa
bakıyorum.

Saat kaç? Etrafıma şaşkın şaşkın bakarken, erken olması gerektiğini
biliyorum.

Kolumu yatağın diğer tarafına uzattım. Boş ve buruşmuş çarşaflara
bakıyorum.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup odama bakıyorum. Bağlantı kapısı
kapalı. Ayağa kalkıp kolu çeviriyorum ama onun tarafından kilitli olduğunu
görüyorum.

Ne?

İçeride uyuyor mu, yoksa az önce giden o muydu?

Yan masadan telefonumu alıp açıyorum. Saat sabahın 6:40'ı.

Elim yüzümde geziniyor. Yirmi dakika sonra kahvaltısı var, o yüzden
giden Sebastian'dı.

Hayal kırıklığı içinde omuzlarımı çöktürdüm. Bu sabah onu görmek istemiştim.

Meşgul sanırım. Çok çalışıyor. Onun için her gün böyle mi?

Programı arka arkaya, ama sanırım bunun nedeni Theodore'un uzakta olması ve Sebastian'ın bir yerine iki iş yapıyor olması.

Işığı içeri almak için perdeleri açıyorum ve aşağıdaki sokağa bakıyorum. Güneş yükseliyor ama hava soğuk görünüyor. Köpeğini gezdiren bir adam ve sarı bir bisiklete binmiş bir kadın görüyorum. Bisikletinin önündeki sepette bir ekmek çubuğu var.

Kıvraniyorum, Sebastian'ın bulunduğu yer hâlâ hassas.

Yüzümde bir gülümseme belirliyor, dün geceyi ve *onun* ne kadar harika olduğunu hatırlıyorum.

Daha önce hiç Sebastian Garcia gibi bir adamla yatmamıştım.

Güçlü, baskın ve yüzde yüz erkek mükemmelliği.

Bacaklarımı esir almadan, sanki onlara sahipmiş gibi tutuşunu hatırlıyorum. Üzerime inerken bana bakışını. Bana sertçe verirken kulağıma fısıldamasını.

Aşağıda zonklamaya başladığımı hissediyorum. Vay canına.

Formaliteler yerine getirilirken kalabalığın en arkasında duruyorum.

Basın burada ve hepsi de fotoğraf makineleriyle çekim yapıyor. Bu sabah üç okulu gezdikten sonra şimdi bir üniversitedeyiz.

Sebastian yeni tıbbi kanadın açılışını yapıyor. Konuşmalar tüm hızıyla devam ediyor ve yaklaşık yüz kişi etrafımda toplanırken yanaklarıma hava üflüyorum.

Sebastian sırada duruyor, dikkatle dinliyor. Giriş kapısında kesilmeyi bekleyen büyük kırmızı bir kurdele var.

Sebastian yeni tesisi öve öve bitiremeyen konuşmacıyı dinlerken gülümsüyor. Söylenenlere kendini kaptırmış durumda ve konsantrasyonunu bu kadar uzun süre nasıl koruduğunu merak ediyorum.

Siyasi kampanya sürecinin bu kadar sıkıcı olduğunu kim bilebilirdi? Politikalar ve bütçeler, öngörülen gelirler ve yollar, harcamalar ve falan filan hakkında soru üstüne soru.

Sebastian bütün gün bana bakmadı. Gerçekçi olmak gerekirse *bakamayacağını* bilsem de, en azından bir kez bana *bakabileceğini* düşünmüştüm.

Bir gece ve ben böyle hissediyorum. Şu muhtaç halime bak.

Kalabalığın en arkasındaydım, tüm gün boyunca danışmanı Kellan'la fısıltıyla konuşurken onu izledim. Kellan onun yanında duruyor ve ne konuştuklarını bilmiyorum ama çok şey konuşuyorlar gibi görünüyor.

Ben güvensiz bir kadın değilim; sadece değilim. Kendime hakimim ve herkesle başa çıkabileceğimi hissediyorum. Ama Kellan bir üst seviyede güzel ve büyüleyici. En kötüsü de zeki olması ve *ben* bile kendimi söyleyeceği her şeye yaltaklanırken buluyorum.

Kendime hatırlatıyorum, *zavallı, güvensiz bir sürtük olma. Sen böyle biri değilsin.*

Komik olan şu ki, Bay Garcia kendimi daha önce hiç olmadığım kadar kadın gibi hissetmeme neden oluyor ve belki de işin içine bir de güzel bir kadın girince bu o kadar da iyi bir şey değildir.

Gözlerim güzel vücudunu ortaya çıkaran siyah elbisesinde, yüksek topuklu ayakkabılarında ve şeffaf çoraplarında geziniyor. Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış. O da en az Sebastian kadar konuşmalarla ilgileniyor.

Ben sadece onların arkadaşlığıyla ilgileniyorum, hepsi bu. Burada uygunsuz bir şey yok.

Ben sadece işimi yapıyorum. Kriz yönetimi.

Umarım yönetmem gereken kriz benimki olmaz, ama o köprüye geldiğimizde geçeceğiz.

İleriye düşünmeyi bırak. Belki dün gece tek seferlik bir şeydi. Belki bir daha asla olmayacak. Ama içten içe biliyorum ki olacak. Olmaması için çok iyiydi. Şikayet ettiğimden falan değil. Dünyayı sarsan seks kesinlikle risk almaya değer.

Başımı eğiyorum ve sırtıyorum. Sinir bozucu küçük bir ses ruhumun derinliklerinde bir şeyler fısıldıyor: *Bu seksten çok daha fazlası.*

Ayağa kalkıp omuzlarımı dikleştiriyorum. *Bu sadece seks April. O konuya girme bile.*

Bart cebinden telefonunu çıkarır ve cevap vermek için uzaklaşır.

Vakit geldi ve Sebastian kameralar çekerken öne çıktı. Kırmızı kurdeleyi kesiyor, hepimiz alkışlıyoruz ve o konuşmasına başlıyor.

"İyi günler." Etrafındaki kalabalığa bakarken zarıfçe gülümsüyor. "Nazik davetiniz için teşekkür ederim. Burada olmaktan onur duyuyorum."

Kalbim kabarıyor. Toplum içinde çok iyi konuşuyor. Asla bocalamıyor ve senaryosunun dışına çıkmıyor. Derin sesi dinleyicilerdeki herkesi büyülüyor ve şimdi fark ediyorum... Onların gördüğünü ben de görüyorum.

Sebastian Garcia doğuştan bir lider. Azimli ve odaklanmış. Son iki günde en az on beş konuşmasını dinledim ve her seferinde hayran kaldım. Güçlü ve özür dilemeyen biri ama mesajı iyi, her zaman iyi.

Ona neden halkın politikacısı dediklerini anlıyorum. Gerçekten de insanları ve onların ihtiyaçlarını ilk sıraya koyuyor.

Bart yanımda durmak için geri geldi. Eğildi ve fısıldadı, "Bir sorunumuz var."

"O da ne?" Gözlerimi Sebastian'dan ayırmıyorum. "Gerhard bir sonraki mekanda."

"Ne demek istiyorsun?"

"Televizyonda yayınlanıyor."

Kaşlarımı çatıyorum,
hâlâ kafam karışık.

"Sadece sorun çıkarmak istediğinde basın açıklamalarına katılıyor." "Sence buraya Theodore için mi geldi?"

"Yoksa neden üç saat araba kullanıp sadece televizyondaki açıklamaya katılsın ki? Hikayenin suyunu çıkaracak. Boku yedik."

Eğildim ve fısıldadım, "Bir sonraki mekanda, önerilen yol çalışmaları hakkında orada bulunan protestoculardan kaçınmak için arka girişten girmemiz gerektiğini söylememiş miydin?"

"Evet."

"O zaman protestocuları basın açıklamasına dahil edin." Kaşlarını çatı.

"Protestocuları televizyona çıkarırlarsa, spekülasyon için yayın zamanı kalmayacak, değil mi?"

Kaşını kaldırıyor. "Dikkat dağıtmak için bitki mi?"

"Saldırı en iyi savunma biçimidir, Bart," diye fısıldıyorum önüme bakarken. "Ve halk yol çalışmalarını zaten biliyor. Protestocular kargaşaya neden olduğu için kısa kesilecek. Sorular için zaman yok."

Yüzünde bir gülümseme izi belirir. "Düşünce tarzını seviyorum, Bennet." "Gerhard oyun oynamak istiyorsa, daha sert oynarız."

Bart telefonunu çıkarır ve özel bir telefon görüşmesi yapmak için uzaklaşır.

Sebastian'a dönüyorum ve onun büyük bir inanç ve onurla konuşmasını izliyorum. Kendi kendime gülümsüyorum. Belki de her şeye rağmen bu işi seveceğim.

Bugün olmaz,
Gerhard. Bugün

olmaz.

Barda oturmuş, öğleden sonraki basın toplantısının televizyonda yayınlanan özetini izliyoruz.

Protestocular caddelerin kenarına tırmanıyor, ellerinde pankartlarla küfürler savuruyorlar. Sebastian'ın dışarı çıkarılışını ve bekleyen siyah bir Audi'ye bindirilişini izliyoruz.

Bu öğleden sonra Sebastian'ı aslanların önüne attık. Basın açıklaması sadece sekiz dakika sürdü ve planım tıkr tıkr işledi.

Sebastian uzaklaştırılırken, grubumuz gülümsüyor, sohbet ediyor ve hikayeyi elimizde tuttuğumuz için heyecanlı bir şekilde içkilerini televizyon ekranına doğru kaldırıyorlar. En azından bugünlük.

Yarın Londra'ya dönüyoruz, gerçekliğe dönüyoruz. O zaman ne olacağını kim bilebilir?

Sebastian üç adamla birlikte ateşin yanında oturuyor. Bu öğleden sonra dalgın ve protestocuların onu kızdırdığını biliyorum. Ama o yapmamız gerekeni yaptı. Bana hâlâ bir kez bile bakmadı ve itiraf etmekten nefret etsem de kendimi reddedilmiş hissetmeye başlıyorum. "Ben odama gidiyorum," diyorum.

"Bugün harika iş çıkardın April." Bart gülümsüyor. "İyi iş çıkardın."

"Teşekkürler." Birlikte oturduğum insanlara bakıyorum. "İyi geceler."

Asansöre binip odama dönüyorum ve kendime bir kadeh şarap doldurup sıcak bir banyo yapıyorum.

Bağlantı kapısının çalındığını duyuyorum ve kapıyı açtığımda gülümsüyorum. Büyük, kahverengi gözler benimkilerle buluşuyor ve Sebastian beni kollarına almak için öne doğru adım atıyor.

"Sonunda." Beni öpüyor. Şefkatli ve sevgi dolu, sadece doğru miktarda emme ile.

"Merhaba," diye gülümsüyorum.

"Merhaba," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. Eli bornozumun altından kayıyor ve arkamı kavıyor.

Bu gece farklı.

Doydum.

Dün gece burada olmak zorunda olduğu için buradaydı. Bu gece, burada olmak istediği için burada.

"Duşa ihtiyacım var," diye fısıldıyor.

"Tamam." Geri adım atmaya çalışıyorum ama beni daha yakına çekiyor ve tekrar öpüyor. "Başka şekilde ifade edeyim. Bir duşa ihtiyacımız var."

Karanlıkta uzanıyorum ve Sebastian'ın düzenli nefes alışını dinliyorum. O derin bir uykuda ve ben de bir sürüngen gibi yan yatmış onu izliyorum. Koyu renk saçları ve teni beyaz nevresimle bir kontrast oluşturuyor. Büyük, kırmızı dudakları hafifçe ayrılmış. Siyah, kalın kirpikleri yüzünde dalgalanıyor.

Onu içine çek.

Haklıydı: İsteddiğiniz kişinin kokusundan daha sarhoş edici bir şey yoktur.

Tıpkı dün gece olduğu gibi, bedenlerimiz daha fazla alamayana ya da veremeyene kadar saatlerce birbirimizden beslendik.

Onunla geçirdiğim her an daha da güzelleşiyor. Her seferinde yeni bir şey buluyorum.

Daha derin bir bağlantı.

Bu beni korkutuyor.

Çünkü şu anda, şu anda bir otelde birlikte kaldığı adama aşık olan yirmi beş yaşındaki kıza geri döndüm. Hiç tanımadığı bir adama.

Hor görmek için her türlü sebebi olan adam.

Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim, ancak bildiğim şey, denesem bile bunu durduramayacağım.

"Bir double latte ve bir cappuccino alayım lütfen," diyorum kasanın arkasındaki garsona. "Ve iki adet hindi, İsviçre peyniri ve kızılıklık soslu kızarmış sandviç lütfen."

"Elbette." Gülümsüyor ve siparişimi bilgisayara giriyor.

Cuma öğleden sonra saat 3:00. Bart ve ben henüz öğle yemeği yemedik. Şehrin öbür ucundayız. Evinde gözyaşları içinde olan bir müşterisiyle ilgileniyor. Şu anda ikonik bir rock grubunda davulcu olarak turnede olan kocası, pornografi suçlamasıyla Danimarka'da tutuklanmış. Bart bir hareket planı bulmaya ve kefaletini ödemeye çalışıyor. Suçlamaların ne kadar ciddi olduğu şu aşamada belirsiz.

Tam bir karmaşa. Ünlülerin bu kadar kabus olduğunu kim bilebilirdi?

Bu iş çok yorucu. Bütün hafta uzaktaydım ve şimdi de bu. İkimiz de bayılmadan önce dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler almak zorunda kaldım.

Faturamı ödüyorum ve siparişimi beklerken oturuyorum.

Bu hafta sonu neler oluyor ya da Sebastian'a neler oluyor bilmiyorum.

Dün sabah bana veda öpücüğü verdikten sonra onu ne gördüm ne de haber aldım. Ne arıyorum ne de soruyorum. Top artık onun sahasında. Eğer bunu istiyorsa, peşinden gitmeli.

Nerede durduğumu açıkça belirttim. Belki biraz fazla iyi.

Otuz bir yaşındayım ve oyun oynamaktan bıktım.

Sebastian Garcia beni diğer tüm erkeklerden daha çok heyecanlandırıyor... eski kocamdan bile... Bu da bir şey ifade ediyor çünkü o zamanlar onun harika biri olduğunu düşünüyordum. Sebastian'ın yıllar önce olanlarla ilgili mazeretini gözden geçiriyordum ve onun tarafından bakınca anlıyorum.

Brandon'ın yanında durmalıydı. O doğru olanı yaptı. Bu süreçte ezilmiş olsam da, bir kadını oğlunun önüne koysaydı nasıl bir baba olurdu? Sadece iki haftadır tanıdığı birini.

Oğlunu, hatta kendi oğlunu bile değil, başka bir adamın çocuğunu kendinden önce düşünmesi karakteri hakkında çok şey söylüyor. Sebastian Garcia'da seviyecek çok şey var.

İş ahlakı, politikalardaki duruşu, zekası. Vücudu.

Sözleri aklıma geldi:

İstedığınız kadının kokusundan daha sarhoş edici bir şey yoktur.

İstedigi kadın. Bu bir şey olmaz mıydı? Kendi kendime gülümsüyorum, sevişmemizin ne kadar yoğun olduğunu düşünüp utanıyorum. İnanılmaz olduğunu söylemek yetersiz kalır.

"Siparişiniz hazır," diye seslendi garson kız bana.

"Teşekkürler." Ayağa kalkıp restoranın diğer ucuna bakıyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Görülmemek için hemen oturuyorum.

Helena, Gerhard'la birlikte restoranın arka tarafındaki bir masada oturuyor. Sebastian'ın en büyük iki tehdidi... *birlikte*.

Sikeyim.

Ne yapıyorlar?

Telefonumu kaldırıyorum ve selfie çekiyormuş gibi yapıyorum.

Onun yerine ikisinin birlikte fotoğrafını çekiyorum.

Telefonumda Sebastian ve Bart'ın isimlerini buluyorum ve fotoğrafı onlara başlığıyla birlikte gönderiyorum:

Bir sorunumuz var.

Nisan

TELEFONUM HEMEN ÇALIYOR ve Sebastian ismi ekranda beliriyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Neredesin?"

"Brixton'da bir kafede."

"Onun kim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bir keresinde ofisime gelmişti."

Kekeliyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Müşteri gizliliği nedeniyle bunu yapamazdım ama artık sizin için çalışıyorum...."

"Onunla ne işi var?"

Gözlerim konuşmakta olan ikisinin üzerinde geziniyor. "Ben de bunu bilmek istiyorum."

"Onlara göz kulak ol."

"Yapamam." Başımı eğiyorum. "Beni göremezler." "Şu an kafede misin?"

"Evet."

"Dışarı çık ve yolun karşısından falan izle. Bak bakalım birlikte mi gidiyorlar?"

"Tamam."

Telefonu kapatıyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum. "Hoşça kal Sebastian," diyorum kendi kendime.

Belli ki dikkati dağılmış, sanırım onun gibi kötü bir eski karım olsaydı ben de öyle olurum.

Siparişimi alıp dışarı çıkıyorum ve caddenin karşısına geçiyorum. Lanet olsun, kızarmış sandviçimi sıcakken yemek istiyorum. Kahverengi kâğıt poşetleri çantama tıktırıyorum ve iki kahveyi elimde taşıyorum. Caddenin karşısındaki bir elbise mağazasına giriyorum. Büyük pencereleri var, bu yüzden onları izleyebiliyorum.

Kahretsin, kaçırdım mı?

Daha ne kadar bu dükkânlara bakıyormuş gibi yapabilirim? Kafenin karşısında sadece dört tane var ve ben hepsine girdim, pencerelerden bakarken.

Neredeyse bir saat oldu. Çoktan gittiler mi? Bir şahin gibi izliyorum ve hiçbir şey görmedim. Ya başka bir çıkış varsa?

Kahretsin.

Hâlâ oradalarsa ve beni görürlerse diye oraya geri dönemem. Onları özlersem diye de gidemem.

Tanrı aşkına, ne yapacağım ben?

Telefonumu çıkarıp numaralarım arasında geziniyorum. Sebastian'ı gerçekten aramak istemiyorum, onun yerine Bart'ı arıyorum.

"Hey, neler oluyor?"

"Dışarı çıkmadılar." Helena'yı kasada görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. "Boş ver, onları görüyorum." Telefonu kapatıp elbise askısının arkasında duruyorum.

Helena hesabı öder. Sokağa çıkıp bir süre konuşuyorlar ve sonra el sıkışıp yollarına gidiyorlar. Gözlerimi küçümseyerek kısıyorum. *O kaltak.*

Bu bir iş anlaşması.

Cumartesi sabahı, adımlarımda bir baharla spor salonundan çıkıyorum. Az önce bir boks dersi yaptım ve kıçımı yırttım. Şimdi de markete uğrayıp önümüzdeki hafta için bazı malzemeler almak üzereyim.

Pazartesi günü tekrar gidiyoruz ve açıkçası sabırsızlanıyorum.

Kendimi iyi hissediyorum. Karnımda bir heyecan uğultusu var ve bunun belli bir adamla ilgili olduğunu biliyorum.

Dün gece ondan haber alamadım ve bu sorun değil. Helena yüzünden strese girmiş olmalı. Bart dün bulgularımla birlikte onu aradı ve önümüzdeki hafta bu konuda bir toplantı yapacağız. Elimizde başka bir şey olmadığı için başka bir şey yapamayız. Ama Gerhard'ın Sebastian'ın eski karısını araştırdığını bilmek ilginç.

Neden, hiçbir fikrimiz yok. Ama kesin olan bir şey var: Öğreneceğiz.

Çalan telefonumu çantamdan çıkarıyorum ve Duke isminin ekranda parladığını görüyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Dün gece de beni aramıştı.

Cevap veremem. Ona karşı zaten olduğumdan daha açık sözlü olamam.

Artık arkadaş bile olamayız çünkü o hep daha fazlasını isteyecek ve tarih bana bunu yapmayacağımı söylüyor. Keşke birini bulsa. Yani, Tanrım, hayranları var ve kulaklarından güzel kadınlar çıkıyor. Beni ne diye istiyor ki?

Sanırım beni çekici bulmasının yarısı da bu... Onu istemediğim gerçeği.

Bir şekilde bir meydan okumaya dönüştüm ve öyle olmak istemiyorum, çünkü elde edilmesi zoru oynamaya çalışmıyorum.

Ciddiyim.

Reddet tuşuna bastım ve telefonumu çantama geri koydum. Nazik olmak için zalim olmalıyım.

Pişmanlık midemde yüzüyor. Üzgünüm, bebeğim.

Cumartesi akşamı saat 6:00. Anna ve Penelope ile buluşmak için bara doğru yürüyorum. Onları arka taraftaki bir masada otururken görünce el sallıyorum ve sonunda yanlarına oturuyorum.

"Selam." Gülümsüyorum.

Anna kadehimi şarapla dolduruyor. "Kadeh kaldırmak için tam zamanında." Gururla gülümsüyor.

Kıkırdıyorum ve kadehimi onlarınkine kaldırıyorum. "Kalitesiz evli arkadaşlık sitelerine," diyor.

Hepimiz kıkırdıyoruz. "Buraya, buraya!" Ben sesleniyorum. "Tebrikler."

Anna'nın yeni işini kutlamak için buradayız. Ashley Madison'da resepsiyonist olarak işe başladı. Evet, doğru duydunuz. Ashely Madison evli insanlar için bir arkadaşlık sitesi.

"Yani... bize her şeyi anlat."

"Pazartesi günü işe başlıyorum. Bir süre merkez ofiste, ön masada çalışacağım. Eğer başarılı olursam, arka tarafa geçebilirim."

Onu böyle heyecanlı görmek hoşuma gidiyor.

"Evin arka tarafında ne oluyor sence?" Penelope soruyor. "Seks partileri," diye öneriyorum.

"Hayır." Anna gözlerini genişletir. "Biz klas bir müesseseyiz."

"Evli insanlara hitap ediyor," diye takılıyor Penelope.

"Kulağa geldiği gibi değil," diyor Anna. "Bana açıkladıklarında bir şekilde anladım."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Ashley Madison, eşlerine derinden aşık olan insanlar içindir."

"Oh, lütfen," diye alay ediyorum.

"Bu tamamen doğru. Evlilik evlerinden ayrılmak gibi bir arzuları yok ve eşleriyle her açıdan mutlular. Sadece eşleri ya da kocaları aynı libido seviyesine sahip değil."

"Ugh." Gözlerimi deviriyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum. "Beni rahat bırak."

"Biliyor musun?" Penelope diyor ki. "Bunu anlıyorum. En harika adamla, harika bir babayla ve harika bir partnerle evli olduğunuzu düşünün. Ama sonra kötü sağlık durumu ya da başka bir sorun nedeniyle seks yapma yeteneğini kaybediyor. Ne yapardınız?" İkimizin arasına bakıyor.

Anna omuz silkiyor.

"Sana seks teklif edebilecek bir ezik için onu terk eder miydin?" "Hayır," diye cevap verdim.

"Yani hayatının geri kalanını seks yapmadan mı geçireceksin?" Dudaklarımı büküyorum. "Hmm."

Penelope, "Bu, partnerlerinizin saygınlığını garanti eder" diyor. "Gizli ve özel bir şekilde takılabilirsiniz. Kimse bunu öğrenmeyecek ve yattığınız kişi de partnerine mutlu bir şekilde aşık olacak. Birbirinize tamamen fiziksel olarak yardım edersiniz. Bu bir kazan, kazan durumu."

"Hile hiledir." Öfkelendim. "Buna asla göz yumamam. Ben de bunun diğer tarafındaydım."

"Bu farklı. Sik kafalı kocan seni önemsemiyordu, yoksa rastgele bir hatunla yapmazdı."

"Benim yatağымda." Küçümsedim. "Lanet olası pislik." "Sikkafalı," diye takılıyor Anna.

"Değil mi?"

"Demek istediğim," diye devam ediyor Penelope, "mükemmel mutlu evliliklerdeki libidolar da çok farklı olabilir. Bazen böyle şeyler gereklidir. Eğer bir adam her gün ve her gece ortalıkta azgın bir şekilde dolaşıyorsa ve karısı onunla yatmıyorsa ne yapmalı?"

"Otuzbir," diye mırıldanıyorum şarap kadehime karşı. Anna kıkırdıyor.

"Ve vibratörünü ancak bu kadar sikebilirsin." Penelope omuz silkiyor. "Hiçbir şey sert bir erkeğin dokunuşundan ya da arzulandığını hissetmekten daha iyi olamaz."

"Bilmiyor muyum?" Anna iç çeker.

"Her neyse." Penelope omuz silkiyor. "Anlıyorum. Oraya giden kadınlar var. Oraya giden erkekler de var."

"Kendimden başka biri tarafından becerilmek bile beni mutlu ederdi." Anna derin bir nefes verir.

Tanrım, onlara bu hafta yaşadığım muhteşem seksi anlatmak istiyorum ama tabii ki yapamam. Sebastian'ı kendime saklamaya karar verdim. Kimse bizi bilmemeli. Onunla geçirdiğim bu son haftadan ve işinde ne kadar iyi olduğunu gördükten sonra, herhangi biriyle vakit geçirmeyeceğimi biliyorum.

Ülkenin Başbakan Yardımcısı ile yatıyorum ve o benim takdirimi hak ediyor.

Ayrıca biri öğrenirse işimden kovulacağım gibi küçük bir gerçek de var.

"Oh!" Penelope'nin nefesi kesilir. "Garcia'ya ne oldu?"

"Şşşt." Etrafıma bakıyorum. "Hiçbir şey olmadı."

"Hiçbir şey mi?" Anna kaşlarını çatıyor. "Aranızda cinsel bir gerilim olduğunu sanıyordum." "Hayır, sekreterlerinden biriyle bir şeyler yaşıyor, öğrendim," diye yalan söyledim.

"Görünüşe göre çıkıyorlar."

"Tanrım." Penelope tiksintiyle arkasına yaslanır. "Ne hayal kırıklığı ama. O ateşli dedikoduyu dört gözle bekliyordum, ezik."

Şarap kadehime karşı kıkırdıyorum.

"Merak etme," diyor Anna. "Muhtemelen yakında Ashley Madison'da ortaya çıkacaktır."

Kadehimi havaya kaldırıyorum. "Bundan hiç şüphem yok."

İki saat sonra barda oturuyorduk. Yemek yedik, birkaç içki içtik ve şimdi iki adam bize katılmaya geldi. Penelope ve Anna

hayatlarının en g ü z e l zamanlarını geçiriyor, onlarla sohbet ediyor ve gülüyor olabilirler ama ben bu işin içinde değilim. Yakında geri dönüp eve gitmeyi düşünüyorum.

Bir Uber çağırabilirim. Çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve cevapsız bir çağrı görüyorum.

Sebastian

İçimi heyecan kaplıyor ve elimi kulağımın üzerine koyarak gürültüyü engellemek için çağrıya basıyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyor.

Sesine verdiğim tepkiyi gizlemek için dudağımı ısırıyorum.

"Merhaba." "Neredesin? Ses çok yüksek geliyor."

"Bir barda." Sessizlik. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığını görmek için aramıştım ama boş ver. Çıkmışsın." "Ben de tam çıkmak üzereydim aslında." Heyecandan karnım zonkluyor, Ayağa kalktım ve barın kapısına doğru yürüyüp kaldırıma çıktım. "Neden buraya gelmiyorsun?"

Nefes alıyor. "Yapamam... yapamayız-"

"Birlikte görünün," diye kestim sözünü, içimi hayal kırıklığı kaplamıştı.

"Neden buraya, benim evime gelmiyorsun?" diye sorar. "Senin için arabamı göndermem gerekecek."

"Bu riskli değil mi? Eğer şoförünüz biliyorsa..."

"Kevin yıllardır benimle birlikte. Onun yanında güvendesin. Yine de garaja girene ve kapılar kapanana kadar arabada kalman gerekecek."

"Tamam." Yumuşakça gülümsüyorum, bu ihtimal beni heyecanlandırıyor.

Onu görebiliyorum.

"Neredesin?" diye soruyor.

"Owen Kensington'da."

"Tamam, dışarı çıktığında sana mesaj atarım." "Tamam."

Yüzümde aptalca bir gülümseme belirirken ayak parmağımı betonun üzerinde gezdiriyorum.

"Yakında görüşürüz." Telefonu kapatır.

Onu görebiliyorum.

Bara geri döndüm ve kızların yanına oturdum. "Duke müydü o?" Anna sordu.

"Um..." Kahretsin, mükemmel bir mazeret olmasına rağmen. "Evet, onu y a k a l a y a b i l i r i m . "

Anna elini benimkinin üzerine koydu. "İyi fikir. Garcia denen pisliğin canı cehenneme.

Zaten sen onun için fazla iyisin."

Bir yudum almak için içkimi elime alırken sahte bir gülümseme takınıyorum. Suçluluk duygusu içimi dolduruyor. Şimdi de arkadaşlarıma yalan söylüyorum.

Tüm bu durum büyük bir saçmalık.

Yarım saat sonra, telefonum bir mesajla biplede,

**Ön tarafta. Siyah Audi.
Senin adın Tara.**

Artık bir takma adım var. Ne kadar gangsterce.

"Ben gidiyorum," diyorum kızlara, içkimi boşaltırken. Onlar ve yeni arkadaşları derin bir sohbete dalmışlardı.

"Görüştürüz!" diye sesleniyorlar, dikkatleri dağılmış bir şekilde. Konuşmaya geri dönmeden önce bana sadece el sallıyorlar.

İşlek caddeye çıkıyorum ve yolun diğer tarafına park etmiş siyah Audi'yi görüyorum. Camlar karartılmıştı. Yolun karşısına geçmeden önce trafiğin rahatlamasını bekliyorum, arka kapıyı açıyorum ve içeri eğiliyorum.

"Alo, Kevin?"

"Tara?"

"Evet."

"Atla." Başını sallıyor ve tekrar öne bakıyor.

Oh, biraz kaba. Sanki bana bakmak istemiyor.

Trafiğe çıktık ve zihnim dolaşmaya başladı. Kevin, Bay Garcia için kaç kez kadın tavlıyor? Bu olağan bir süreç mi? Onlara bakmaması mı söyleniyor?

Kes şunu.

Yirmi dakika sonra Sebastian'ın süslü caddesine girdik. Çok iyi hatırlıyorum. Altı yıl önce tek başıma ve gözyaşları içinde yürümüştüm. Hatırladıkça midem bulanıyor.

Tanrı aşkına, drama kraliçesi olmayı bırak April.

Kevin uzaktan kumandanın düğmesine basar ve garaj kapısı yavaşça yükselir.

Boşluklardan birine park edilmiş siyah bir spor araba var.

Kevin arabayı sürüyor ve uzaktan kumandaya tekrar basıyor. Garaj kapısı arkamızdan kapanıyor.

Arabadan inip kapımı açıyor ve bana nazik bir selam veriyor.

"Teşekkür ederim." Beceriksizce gülümsedim. Geçmişte ne gördüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yürüyüp evin giriş kapısını açıyor ve tekrar başını sallıyor. Bir tatbikat var ve o bunu iyi biliyor.

Sinirlerim zonklamaya başlarken içeri giriyorum. Kevin kapıyı arkamdan kapattı.

"Merhaba," dediğini duyuyorum derin sesinden.

Döndüğümde Sebastian'ın koridorda bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Saçları şekillendirilmeden daha çok kıvrılmıştı. Siyah bir tişört ve gri bir eşofman giymişti. Onu daha önce hiç gündelik kıyafetler içinde görmemiştim.

Yenilebilir görünüyor ve çok lezzetli kokuyor.

"Merhaba," diye gülümsüyorum.

Beni öpüyor, "Hey," elimi tutuyor ve yukarı aşağı bakmak için uzatıyor.

Üzerimde dar, açık mavi bir kot pantolon ve lacivert bir blazer ceket, altında da beyaz bir tişört var.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor.

Gülümsüyorum, onun da beni hiç gündelik kıyafetlerle görmediğini biliyorum. "Teşekkürler."

Garaj kapısının tekrar açıldığını ve Kevin'in arabasının geri geri gitmeye başladığını duyuyorum. Yoksa Sebastian'ın arabası mı? Kahretsin, bilmiyorum bile. Sanki bir casus filminde falan gibiyim."

"Geceni böldüm mü?" Sebastian beni kendisine doğru çevirdi.

Kollarımı boynuna doladım. "Hayır, senin aramanı bekliyordum."

Ellerini arkama doğru indirdi. "Oh, bekliyordun, değil mi?"

"Evet."

Dudaklarımız tekrar buluşuyor. Elim tutuyor ve oturma odasına gidene kadar beni koridorda yürütüyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Kahretsin, bu ev. Tam bir lüks.

Eski ama mükemmel bir şekilde restore edilmiş. Büyük bir malikane olduğu zamanları düşünüyorum. Kimi kandırıyorum ki? Bugün kocaman bir malikane. Ben öyle düşünmüyorum.

Buraya ilk gelişimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum, sadece dışarıdaki sokağı hatırlıyorum. Gerçi sadece ön kapıdan girmiş ve fuayede kalmıştım.

Tavanlar gök yüksekliğinde ve pencerelerin üzerine güzel kalın perdeler örtülmüş. Duvarlar sıcak krem renginde ve mobilyalar antika gibi görünüyor. Koyu deri bir kanepenin altında kocaman, koyu kırmızı bir halı var.

Gözlerim etrafta dolaşıyor. Daha önce bu kadar güzel bir evde bulunduğumu sanmıyorum.

"Sebastian. Senin evin..."

Ellerini eşofmanının ceplerine sokuyor ve sanki ilk kez benim gözlerimden görmeye çalışıyormuş gibi etrafına bakıyor. "Hoşuma gitti."

Gülümsüyorum ve parmağımı güzel maun dolabın üzerinde gezdiriyorum. Burada gerçekten biraz sakın davranmaya çalışmalıyım, ama hayranlık duymuyormuş gibi bile yapamıyorum.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Evet, lütfen."

Dönüyor ve bir koridorda yürüyor. Çekinerek onu takip ediyorum ve açık alana çıktığımızda gördüğüm şey beni şaşkına çeviriyor.

Evin arka tarafı büyük bir mutfak ve cam oturma odasına açılıyor. Burası modern. Duvarlar beyaz, aydınlık ve havadar. Mobilyaların hepsi de açık renk ve kanepeler krem rengi. Tavana kadar uzanan bir bacası olan büyük, kumtaşından açık bir şömine var.

Ağzım açık kaldı. "Ne oluyor be?" Gözlerim onunkilere kaydı.

Yüzünde bir gülümseme izi belirliyor ve verdiğim tepkiden mutlu olduğunu anlayabiliyorum. "Evin bu kısmını ben ekledim."

Onu işaret ederken gülümsüyorum. "Çünkü sen bir mimarsın."

Kıkırdıyor ve başını eğiyor. "Ne içmek istersin?" Beyaz mermer tezgahlı mutfağa giriyor.

"Ne içiyorsun?" Ben soruyorum.

Buzdolabını açıp kaşlarını çatarak içeri bakıyor ve sonra tekrar kapatıyor. "Bir bardak kırmızı alabilirim."

Beyaz kanepeye bakıyorum, bunun gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olduğunu biliyorum.

Ben beceriksiz bir serseriyim.

"Tamam." Bir tabure çıkardım ve tezgâha oturdum. Biz de burada oturuyoruz.

Sebastian lavabonun üzerindeki şişeyi açmak için bana sırtını dönüyor. Gözlerim onun kaslı fiziğine takılıyor. Zeytin rengi ön kollarında kalın damarlar dolaşıyor.

onları yukarı. Tişörtünün altından omuzlarındaki dalgalanmaları görebiliyorum ve arkası sıkı ve diri. Tanrım, bu adam çok lezzetli.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

Bardağımı dolduruyor. "Senin için çok yaşlı." "Kaç yaş çok yaşlı?"

"Kırk üç yaşındayım."

Kaşlarımı çatıyorum. Düşündüğümünden daha yaşlı. "Ve burada yalnız mı yaşıyorsun?"

"Evet." Bana bir kadeh şarap uzattı, ben de bir yudum aldım. "Bu güzelmış."

Sırıttıyor ve kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Hayat kötü şarap için çok kısa."

Ona hayran bir kız gibi gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum, ağzından çıkan her şey kulağa harika geliyor. "Öyle."

Şarabını yudumluyor. "Kaç yaşındasın?" "Otuz bir."

Başını sallıyor. "Bana evli olduğunu hiç söylememiştin."

Buraya bir tür röportaj için geldiğimi hissediyorum. "İlk tanışmamızdan önce öyleydin."

"Ve?"

"Hayatımın en büyük hayal kırıklığıydı." Gözleri gözlerimi tutuyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Hayatının aşkını başka bir kadınla seks yaparken basmak pek de harika bir şey değil."

Kaşları çatılır. "Ne tür bir salak seni aldatır ki?" Gülümsüyorum, nazik sözleri için minnettarım. "Görünüşe göre, puşt türü." Şarabını yudumluyor ve düşüncelere dalıyor.

Arka kapıda bir çizik var ve açmak için ayağa kalkıyor. Yaşlı, kahverengi bir köpek paytak paytak içeri giriyor. Kıvrıcık tüylü ve biraz kilolu. Gülümsüyorum ve taburemden atlıyorum.

"Bu kim?" Dizlerimin üzerine çöküyorum ve koklaması için elimi uzatıyorum.

"Bentley."

Köpek yanıma geliyor, ben de onun kocaman yüzünü okşuyorum. Çok güzeldi. "Merhaba Bentley." Gülüyorum. "Sen kocaman bir çocuksun," diyorum sadece köpekler için sakladığım bebek sesimle. Kulaklarının arkasını okşarken yere oturuyorum. "Köpeğimi özledim."

"Köpeğin mi var?"

"Hayır, ailemin köpeği. Adı Digger'dı. On üç yaşındayken öldü. Dünyanın en iyi köpeğiydi. Topun var mı Bentley?" Yine bebek gibi konuşuyorum.

"Oh Tanrım." Sebastian gözlerini deviriyor. "Bu sesten nefret ediyor."

"Bayılıyorsun, değil mi koca oğlan?" Kulaklarının arkasını ovalarken gevezelik ediyorum.

"Onu gaza getirme. Bütün gece evin içinde koşturup duracak."

"Topun nerede?" Sebastian'ı kızdırmak için ağzımı açtım.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Sebastian kuru bir sesle, içkisini yudumlarken. Gülümsemesini gizlemeye çalıştığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Karnı aç. Onu besleyeceğim." Ayağa kalkıyor ve koridorda yürüyor. "Benny, hadi."

Yaşlı köpek onu takip etmek için koridorda paytak paytak yürüyor. Onu beslerken ve dışarı çıkarırken dinliyorum.

Sebastian mutfığa geri döndü. "Akşam yemeğinde ne yedin?" Ona sordum.

Omuz silkiyor. "Henüz fırsat bulamadım. Arkadaşlarımla yanına gitmem gerekiyordu ama-"

"Onun yerine beni mi görmek istedin?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Onun gibi bir şey. Sonra bir şeyler alırım." "Bir şey derken vajinamı mı kastediyorsun?" Masumca soruyorum.

Bana gülümsüyor. "Kesinlikle."

Ayağa kalktım ve buzdolabına gittim. "Bize bir şeyler hazırlayayım." "Buna gerek yok."

"Yemek yapmayı seviyorum." Buzdolabını açıp içine bakıyorum. "İyi olduğum tek şey bu."

"Çok iyi olduğun başka bir şey daha var."

Gözlerim ona kayıyor ve o da bana seksi bir göz kırpmıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, kendimle gurur duyuyorum. "Burada neyimiz var?" Buzdolabının tamamen dolu olduğunu görüyorum. "Yemek mi yapıyorsun?"

" Bir aşçım var."

"Peki." Biraz tavuk çıkardım ve tezgâha koydum. "Şimdi iki tane var." Aramızdaki hava çatırdarken gözleri benimkileri tutuyor.

Biraz taze sarımsak, krema ve domuz pastırması çıkarıyorum. Kileri açıyorum ve biraz fettuccini buluyorum. "Carbonara sever misin?" diye soruyorum.

"Herkes öyle değil mi?"

"Olmayabilir." Ellerimi yıkamaya başladım, "Biraz müzik açar mısın?"

"Ne dinlemek istiyorsun?"

Bir doğrama tahtası ve bıçak çıkarırken gözlerimi kısıyorum. "Senin marşını çalacağım," diyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Soğanları doğramaya başladım.

"Bu Escape Lounge'da podyumda yürüdüğünüz şarkıydı."

Hoparlör sisteminden Marvin Gaye'in *Sexual Healing* şarkısı duyuluyor.

Yaptığım şeyi bırakıp yukarı bakıyorum.

"Öyle miydi?" "Uh-huh."

"Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Seni unutmak kolay değil."

Doğramaya devam ederken gülümsüyorum. "Sen baygınken evini soyacağımı biliyorsun, değil mi?"

Gülüyor ve bardağımı yeniden doldurmak için arkamdan geliyor. Sonra saçlarımı yana doğru çekip boynumu öpmeye başladı.

Tüylerim diken diken olurken gülümsüyorum.

"Bunu yaparsan seni birkaç yıl bodruma bağlar ve seks kölem olarak kullanırım," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Dişleri boynumu sıyrıyor. "Buna tamamen varım." Gülümsüyorum, "Dikkatimi dağıtmayı bırak, yoksa yemek yiyemezsin."

"Ana yemeği geçelim ve tatlıya başlayalım."

"Sebastian." Başımı çeviriyorum ve kocaman dudaklarını öpüyorum.

"Enerjini toplamalısın. Tatlının bir maraton etkinliği olacağını umuyorum."

Kıkırdıyor, beni sertçe ısıırıyor ve taburesine geri dönüp oturmadan önce arkamı tokatlıyor.

Ocağı açıp soğanları ve sarımsakları kızartmaya başlıyorum. Makarnayı kaynar suya koyuyorum ve ben pişirirken sohbet edip gülüşüyoruz.

Garip değil, kalitesiz de değil. Sanki burada onunla bunu yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum... bu her neyse.

Marvin Gaye'in *Sexual Healing* şarkısı evin her yerinde çalıyor.

Eğer bu şarkı benim marşımsa, onu orospum yapacağım. Yemekte iki şişe şarap içtik.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra Sebastian'ı yatak odasındaki koltuğa oturttum. Oda sadece başucu lambasıyla aydınlanıyor. Yatak odası da kendisi gibi büyük ve lüks.

Nerede olduğumuzun bir önemi yok. Artık sadece ben, o ve aramızdaki bu arzu var.

Sebastian'la aramızda iyi olan pek çok şey var ama bir sonraki seviye cinsellik, birbirimizin bedenlerine duyduğumuz açlık. Beni daha derin bir bağa, farklı türde bir hâkimiyete özlem duymaya itiyor. Ondan önce hiç ihtiyaç duymadığım bir şey. Ama şimdi ona sahip olduğum için, doyamıyorum.

Ritimle yavaşça soyunurken gözlerim onunkileri tutuyor.

Arkasına yaslanıyor, bacaklarını açmış, açlığı gerçek. Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp yana atıyorum. Tişörtümü başımın üzerine kaldırıyorum ve önünde beyaz bir sütyen ve G-string ile duruyorum. Sütyenimin kancasını açıp yana atıyorum ve sonra bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum. Arkasına yaslanıp ağzımı beklerken tıslıyor.

Bacaklarını agresif bir şekilde açıyorum ve sonra pantolonunu aşağı kaydırıyorum, ardından boxer'ını. Sert siki serbest kaldı. Onu gördüğümde karnım zonkluyordu. Başı koyu kırmızı, kalın damarları boylu boyunca uzanıyor.

Onu elime alıyorum ve ucundan öpüyorum. "Hmm." Onu okşuyorum ve acele bir krem vücudumu kayganlaştırıcı ile kutsuyor.

Onu istiyorum. *Her damlasını istiyorum.*

Onun vücudunda serbest kalmak bir rüyanın gerçekleşmesi demek. Tişörtünü başından çıkarmak için oturuyorum ve yana atıyorum. Bu mükemmelliği tam olarak görmek istiyorum.

Sandalyede arkasına yaslanmış, altın rengi teni ortaya çıkmış. Geniş göğsünün üzerinde dağınık bir siyahlık var. Karnı dalgalı ve göbeğinden aşağıya, bakımlı, kısa kasık kıllarına kadar uzanan siyah bir kıl izi var.

Ayrılmış baldırları büyük ve güçlü; elimi iç baldırında gezdirip güzelliğini içime çekiyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve yüzümü kavriyor, başparmağı yavaşça alt dudağımın üzerinde kayıyor. "Em beni," diyor ağzından.

Boyunu yalarken gülümsüyorum. Taşaklarını avuçluyorum ve vay anasını... Bu adam hayalleri süslüyor.

Onu ağzımın derinliklerine alıyorum. Gözleri kararıyor ve beni izlerken saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor.

Bir ritme giriyorum. Elim ağzımı takip ediyor. İnlemeleri derin, dörütlüleri esniyor ve karnındaki kasların yukarı doğru kasıldığını görebiliyorum.

Siktir, evet.

Onun böyle çözümlmesini izlemek yeni favori şeyim.

Nefes alış verışı zorlaşıyor ve başını geriye doğru eğerken titremeye başlıyor. "Evet," diye bağılıyor. "Evet. Kahrolası evet."

Sertçe sarsılıyor, yüzümü tutuyor ve ağzımı zorla sikmeye başlıyor.

Kahretsin, buna bayılıyor. Ona gülümsüyorum ve dişlerimi gösteriyorum. Sertçe boşalırken sarsılıyor.

Coşku içimi dolduruyor ve gözlerimiz birbirine kilitlenmişken onu içime çekiyorum.

Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor. Boşalana kadar onu yavaşça emmeye devam ediyorum.

"Cartier," diye fısıldıyor hayranlıkla.

"April," diye düzeltiyorum, ama beni bir öpücükle kesiyor ve kendi tadını aldığıında tekrar inliyor.

Başımın arkasından tutuyor ve öpüşmemiz çaresizleşirken beni kendine çekiyor. "Buraya gel ve beni becer."

Sebastian

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve yatak odamın boş olduğunu görmek için etrafıma bakıyorum. Perdelerin arasından sızan güneş ışığı hafif.

"April?"

Cevap

yok.

Nerede o?

Dün gece hatırladığım son şey, ona bir battaniye gibi sarılmış olduğumdu.

Kalktım ve banyoya gittim. Bornozumu giymeye gittiğimde, banyo kapımın arkasında asılı değildi. Nerede bırakmıştım onu?

Bir çift boxer şort giyip aşağıya iniyorum. Merdivenin ortasında durup dinliyorum.

Bir Amerikan sesi duyabiliyorum. Krep kokusu da alabiliyorum.

Kaşlarımı çattım.

Mutfağa doğru yürüyorum.

April, Bentley'nin üzerinden geçerken "Ah," diyor. "Yoluma çıkıyorsun, ihtiyar."

Lacivert bornozumu giymiş, yaptığı işi bırakıyor ve oturma alanındaki televizyonda bir şeyler izlerken tencereyi havada tutuyor. Ne izlediğini görmek için bakıyorum. CNN, Amerikan haberleri.

Gülümsüyorum ve kapının pervazına yaslanıyorum. Onun İngiltere'den olmadığını unutup duruyorum.

Tencereyi ocağı geri koyuyor ve pişirmeye devam ediyor. Arada bir başını kaldırıp televizyonu izlemek için yaptığı işi bırakıyor.

Buzdolabına gidiyor ve dilimlemeye başlamadan önce biraz meyve çıkartıyor. Onu izlerken içimi garip bir his kaplıyor.

Bu normal hissettiriyor. Garip bir şekilde normal.

Çok uzun zamandır normal bir şey yapmadım.

On dakika boyunca onu izledim. Kpekle konuşuyor, haberleri izliyor, yemek pişiriyor ve telaşlanıyor. Daha önce bu kadar güzel ve sevimli bir şey gördüğümü sanmıyorum.

Onun hakkında bir havası var. Kendinden emin ama masum, yine de masum olmaktan çok uzak olduğunu biliyorum. Aslında tam tersi.

Kadın bir sapık. Ne zaman seks yapsak beynimi kızartıyor.

Hiç ama hiç onunla olduğum kadar sert boşalmamıştım. Her seferinde bir öncekinden daha iyi oluyor ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, çünkü her seferinde yemin ederim zirve oluyor.

Yukarı baktı ve beni gördü. "Hey, sen." Gülümsüyor, yanıma geliyor ve kollarını boynuma dolayarak beni usulca öpüyor.

Kalbim onun şefkatli dokunuşuyla takla atıyor. "İşte bornozum," diye gülümsüyorum.

Kıkırdıyor. "Bu eski şey mi? Bykbabanın olduğunu sanıyordum."

Ellerimi arkasına doğru kaydırırken kıkırdıyorum ve bir süre birbirimizin kollarında duruyoruz. Bana bir öpücük daha vermeden önce dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor.

"Sana krep yaptım."

"Yaptın mı?"

"Evet," elimi tutuyor ve beni tezghtaki tabureye götürüyor. "Otur ve ben onları bitirirken kııma hayranlıkla bak."

"Bunu yapabilirim."

"Kahveni nasıl içiyorsun?"

"Beyaz ve bir." Yapışını izliyorum. "Buradayken yemek yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Yemek yapmayı severim." Bana kahvemi uzatırken yüzü düşüyor. "Neden, bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır. Yani... Yapmak zorunda olduğunu düşünmeni istemiyorum." Gülümsüyor ve krepleri servis ediyor.

"Ne?"

"Yapmak istemediğim bir şeyi yapacağımı düşünmeniz çok hoş."

Bunun doğru olduğunu bildiğim için sırtıyorum.

April çilekleri ve muzları kreplerimin üzerine diziyor. "Akçaağaç şurubu?" diye soruyor.

"Lütfen."

Üzerine döküp uzatıyor ve sonra tabağıyla yanıma oturuyor.

"Sana akçaağaç şurubu yok mu?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır." Çatalındaki yemeği ısıtıyor. "Ben yeterince tatlıyım." "Gerçek bu değil mi?"

Elini bacağıma koyuyor ve beni öpmek için eğiliyor. Yine de haklı. O tatlı ve nazik. Benim olmadığım her şey.

Ona bakarken kalbim sıkışıyor.

Yüzümü avuçluyor. "Dün gece harikaydı, Seb."

"Öyleydi."

Bir an için birbirimize bakıyoruz ve aramızdan bir sevgi akımı geçiyor.

Bunu mahvetme.

Yemeğe dönüyorum. "Yani evimi soyduğunu burada mı anlıyorum?" Çatalımdaki yemeği ısıtıyorum.

"Aha." Kıkırdıyor. "Dün gece burayı temizledim. Dostum, bir sürü bokun var. Hepsini senin kibirli arabana taşımaktan sırtım ağrıyor."

Gülümsüyorum.

"Bugün ne yapacağız?" diye soruyor.

Bakışlarım onunkilere kayıyor. *Bugün diye bir gün mü var?*

"Umm." Duraksıyorum çünkü buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum. "Ne yapmak istiyorsun?"

"*Görevimiz Tehlike* gibi gizli bir casusluk filminde gizli görevde olduğumuz için evden çıkamadığımıza göre."

Benzetmesine sırtıyorum. "Bu doğru."

"Bana ayak masajı yapabileceğini düşünmüştüm." "Sanırım bunu yapabilirim."

Eğiliyor ve beni tekrar öpüyor. Sonra yanağını yanağıma dayıyor ve yine orada.

Bu şefkat.

Bana çok yabancı ama çok rahatlatıcı ve güzel.

Ondan uzaklaşıyorum ve yemeğe dönüyorum. "Ayaklarına masaj yaptıktan sonra ne alacağım?"

"Ayak tırnaklarımı sen keseceksin."

Beklenmedik cevabı karşısında kahkahayı patlattım. "Bu bir çeşit sapkın sapkınlık mı?"

Gülüyor. "Kesinlikle, Bay Garcia. Sizi bir ziyafet bekliyor."

"Benim için arabayı çağırabilir misin? Eve gitmem ve bu hafta için eşyalarımı düzenlemem gerekiyor," diyor April.

Kanepede birlikte bir film izledikten sonra uyuyakalmışım.

Ayağa kalktım. "Tabii ki." Dışarı çıktım ve Kevin'a mesaj atarak 'Tara'yı eve götürmesini istedim. Cevabı hemen geldi.

Gitmek istemesiyle birlikte, onun burada olmadığı zamanların nasıl olduğunu hatırladım. Midemde bir kayıp hissi dolaşıyor.

"Seni eve kendim götürebilseydim, götürürdüm," diyorum.

Kanepede oturduğu yerden bana gülümsüyor. "Biliyorum bebeğim." Kollarını bana doğru uzatıyor. "Gel ve gitmeden önce bana sarıl."

Yanına uzandım ve bana sıkıca sarıldı. Başımı omzuna **y a s l ı y o r u m .**

Gitmesini

istemiyorum. Şakağımı

öpüyor.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceksin?" diye soruyor.

"Neden bu gece de kalmıyorsun?"

Bana bakmak için geri çekildi. "Kendi yemeğini pişirebilirsin, Sebastian."

"Öyle demek istemedim. Demek istediğim..." Kendimi durduruyorum. "Ne?" Saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor.

"Dışarıdan yemek alırsın, böylece yemek yapmak zorunda kalmazsın." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Gözleri benimkileri arıyor. "İş için kıyafetlerimi yıkatmadım."

"Sana yenilerini alırım."

Gülümsüyor ve beni öpüyor. Şaka yaptığımı düşündüğünü biliyorum ama ben son derece ciddiğim.

Kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum. O kadar sıkı ki, kendimi çok fazla sıktığımı hissedebiliyorum.

"Kal. Kalmanı istiyorum Cartier."

Elimden kurtuldu ve ayağa kalktı. "Bana öyle deme. Sana dün gece söyledim. Bundan hoşlanmıyorum."

"Bu sadece bir takma ad."

"Benim için korkunç anıları geri getiren bir şey."

Benden uzaklaşmasına sinirlenerek ayağa kalktım. "Ne kadar saçma.

Neden olsun ki?"

Beni izliyor. "Bu sana kötü anıları hatırlatmıyor mu?" "Hayır."

Mutfığa doğru yürüyorum. "Ben bunları seviyorum anılar... bunlardan çok daha iyi."

Beni takip ediyor. "Ne demek istiyorsun?" "Hiçbir şey. Bırak onu."

Ellerini kalçalarına koydu. "Ne oluyor be? O anıları şimdikinden daha mı çok seviyorsun? Bu da ne demek oluyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Kes şu lanet dramatiği. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Açıkla bana." Gözleri benimkileri tutuyor. "Neden bana Cartier diyorsun, Sebastian?"

"Ne var biliyor musun? Evine git, April. Bu saçmalık için havamda değilim."

Beni izliyor ve beyninin dakikada bir milyon mil hızla çalıştığını görebiliyorum. "Kaçış Odası'nda çalıştığımı hoşuna gitmişti, değil mi?"

"Kapa çeneni. Evine git."

"Neden beni daha çok seviyorsun o zaman...?" Sesi kesiliyor ve yüzü düşüyor. "Beni bölümlere mi ayırıyorsun?"

"Şimdi de psikiyatrist o l d u n . Siktir git evine." Üst kata çıktım.
Peşim den hışım la geliyor. "Öyles in, değil mi?" Merdivenleri
ikişer ikişer çıkıyor. "Şu anki davranışların bana haklı olduğumu
söylüyor." "Sadece git!" Onu burada istemiyorum ve bu konu
hakkında konuşmak istemiyorum.

Bu.

"Sebastian!" diye bağılıyor. "Soruya cevap ver."

"Bölm lmlere ayırma hakkında ne biliyorsun ki?" "Her şeyi." Ellerini
havaya kaldırıyor. "Lanet olası kitabı ben yazdım
üzerinde."

"Oh, yani şimdi herkes senin gibi berbat durumda, öyle mi?"

"Ben berbat değilim." Göğsünü işaret ediyor. "Ve bunu kabul
edebilmek için psikiyatrist randevularında yaklaşık on bin dolar
harcamam gerekti."

Banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Kapıyı o açtı. "Lanet kapıyı yüzüme çarpma."

"O zaman beni takip etmeyi bırak!" Sabrım tükenmeye
başlarken bağııyorum. "Yaptığın şey bu mu?"

Sessiz kalıyorum.

"Sebastian?" diye soruyor usulca. "Beni hâlâ Kaçış Kızı olarak
görüyorsun."

Ona bakarken kalp atışlarımın kulaklarımda attığını duymaya
başlıyorum. Sanki kelimelerimin eksikliği onu fiziksel olarak
incitmiş gibi geri adım atıyor.

"Yani.... Ben sadece seks yapmak için para ödediğin bir kız mıyım?"
Gözleri yaşlarla doldu.

Çenemi sıkıyorum. "Sakın gözyaşlarını bir silah olarak kullanmaya
cüret etme," diye alay ediyorum. "Bu hiç adil değil."

Yüzü düşüyor. "Dün gece ne oldu?"

Ona bakıyorum.

Elini kalbinin üzerine koydu. "Ben burada sana aşık olurken, sen
beni bir fahişe olarak görüyorsun."

Bakışlarımı yere indiriyorum. Onun gözlerinin içine
bakamıyorum. "Sebastian?"

Aşağı bakmaya devam ediyorum.

"Bana bak!" diye ağlıyor. "Bu doğru mu lan?"

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Sadece git," diye fısıldıyorum. Gözleri
benimkileri arıyor. "Cevap ver bana."

"Eğer bölümlere ayırmanın kitabını yazdıysanız, cevabı zaten biliyor olmalısınız."

Kaşları çatılıyor. "Bunu hayatımdaki herkese yapıyorum; yaptığımdan nefret ediyorum. Yıllarca bunun için tedavi aradım. Ve sonra seninle tanıştım, engelleyemediğim tek kişiyle." Omuzları üzüntü içinde çöktü. "Ve sen gidip bunu bana yapıyorsun."

Birbirimize bakıyoruz. "April..."

"Ne, Sebastian?"

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Gözleri yine yaşlarla doluyor ve başını eğiyor. "Ben de." Dönüyor ve dışarı çıkıyor.

Aşağıya indiğini duydum ve sonra garaj kapısının açıldığını duydum.

Birkaç dakika sonra arabanın uzaklaştığını duyuyorum ve pişmanlık içinde gözlerimi kapatıyorum.

Sikeyim.

Nisan

Yanlış adama aşık olmaktan daha kötü bir şey varsa, o da ilişkiniz bittikten sonra onun için çalışmak zorunda kalmaktır.

Bu hafta Bristol'dayız. Bugün Salı gecesi ve Sebastian Pazar günü evinden ayrıldığımdan beri bana tek kelime etmedi.

Kendime kızgıyım.

Tehlikeli olduğunu bildiğim halde ona aşık olmama nasıl izin verdim?

En kötüsü de, onun da mutlu olmadığını biliyorum. Huysuz bir ayı gibi davranıyor ve herkes onunla konuşmaya bile korkuyor.

Odalarımız birbirine bağlı ama nedenini bilmiyorum. Dün gece kapımı çalmadı. Belki de rezervasyonu değiştirmek için çok geçti.

Herkesle birlikte yemeğe çıkmadım. Onun yerine tek başıma oda servisini seçtim. Pek sosyalleşme havamda değilim. Yaklaşık bir saat önce kapısının açılıp kapandığını duydum, yani onun da odasında yalnız olduğunu biliyorum.

Ve bu berbat.

Kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum ve nefesimi tutuyorum. Bu o mu?

Kilit onun tarafında, bu yüzden karanlıkta hareketsiz yatıyorum. Uzanıp başucumdaki lambayı yakıyorum, kapının yavaşça açıldığını duyduğumda sırtım onun kapısına dönük.

Gözlerimi kapatıyorum.
Arkama uzanıp beni kollarının arasına aldığında yatak eğiliyor.
Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim."
Sırtımı ona dönerek yatmaya devam ediyorum, ne
diyeceğimi bilemiyorum. "Benim iblislerim karanlık,"
diye fısıldıyor.
Kaşlarımı çatıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "O zaman
onları kovalamama izin ver." "Bizim için çok büyükler."
Bir süre ona baktım. "Nedir onlar?"
Boğazındaki yumruyu yutar ama sessiz kalır.
Yanağını avucumun içine alıyorum, her neyle uğraşıyorsa onu üzüyor.
"Bebeğim, konuş benimle."
Gözleri benimkileri arıyor.
"Sebastian."
"Berbat durumdayım," diye fısıldıyor.
Eğildim ve dudaklarından öptüm. "Anlat bana."
Kaşları çatılır. "Yapamam." Duraklıyor ve ben bekliyorum. "Bir
fahişeyle birlikte olmadığım sürece sahne ye çıkamam."
Kaşlarımı çattım, kafam karıştı.
"Bir kadınla geleceğim olmadığından emin olmadığım sürece, onu
kaldıramam bile."
Şok olmuş bir şekilde göz kırptım.
Sikeyim.

Nisan

Ona bakıyorum, lambanın gölgesi yüzünden yüzünü ancak kısmen görebiliyorum. Söyleyecek doğru şeyi düşünmeye çalışırken parmaklarımı kirli sakalında gezdiriyorum.

Buna ne diyeceksin ki? "Ne kadar süre için?"

Fısıldıyorum.

"Uzun bir süre."

"Evlendiğinizden beri mi?"

"O sıralarda."

O gün ofisimde Helena'yı hatırlıyorum ve nefret her gözeneğimi dolduruyor.

Ona ne yaptı?

Yüzü ciddiyetini koruyor ve ne yapacağımı bilemediğim için ona çarpık bir gülümseme sunuyorum.

"Herhangi bir tedavi gördünüz mü?" diye sordum. "Bir şarlatan gibi mi?"

"Bir psikolog." "Bana yardım edemezler."

"Bu konuda kiminle konuştun?" "Hiç kimseyle."

"Arkadaşların bile mi?" Kaşlarımı çattım. "Hayır."

Yüzümde bir gülümseme izi belirliyor.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü bana sen söyledin. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?" Kaşları çatılıyor, sanki sorumu düşünüyormuş gibi.

Düşünürken altımdaki kağıda parmak ucumla bir daire çiziyorum. "Yani fiziksel olarak çekici bulduğun her kadının senin için bunu yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

Aklımdan milyonlarca şey geçiyor ama hiçbir mantıklı gelmiyor. "Peki ya Cartier?"

Çenesi titriyor.

"Evet." Başımı salladım.

"Ama ben Cartier'i istemiyorum." "Kimi istiyorsun?"

"Sen."

Eğildim ve onu usulca öptüm. Bu berbat bir şey, o yüzden neden rahatlamış hissettiğimi Tanrı bilir.

Bir süre birbirimize baktık ve sonra ben "Benimle sevişmeni istesem ne olurdu?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırıyor ve yüzü kaşlarını çatıyor.

Cevap vermesi için ona bir dakika veriyorum ve cevap vermeyince onun yerine ben cevap veriyorum. "Vücudun işbirliği yapmadı mı?"

"Sorun bedenim değil. Benim için cazibe kayboldu." Anlamaya başladığımda başımı salladım.

Yüzü ciddi. Yenilmiş gibi görünüyor. Eğilip onu öpüyorum. "Bana anlattığın için teşekkür ederim." Onu kendime yakın tutuyorum ve sarıldığımızda acısını neredeyse hissedebiliyorum. "Bu o kadar da kötü değil. Sorun yok. Bununla başa çıkabiliriz Seb," diye fısıldıyorum.

"Nasıl?"

"Eee?" Parmağımı burnunda gezdiriyorum. "Günden güne ilerliyoruz."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Ve April'ın kız arkadaşın olmasına, seni öpüp kucaklamasına ve seninle takılmasına ihtiyaç duyduğunda, o burada."

"Peki ya Cartier'e ihtiyacım olduğunda?" "O da burada."

Gözleri benimkileri arıyor. "Bunu neden yaptın?"

Sırt üstü dönüyorum. "Çünkü anlıyorum. Yargılayamam. Benim de kendi şeytanlarım var."

Dirseğine yaslanıyor. "Ne gibi?"

Tavana bakıyorum. "Ne kadar zamanın var?"

Gülümsüyor, devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Yedi yıldır kimseyle yakınlaşamıyorum. Seksi bölümlere ayırıyorum. Amerika'daki evime gidemiyorum çünkü tüm ailem ve arkadaşlarım orada olmasına rağmen bana onu ve onun beni ne kadar kırdığını hatırlatıyor. Dört yıldır birlikte olduğum, beni seven, evlilik ve bebek isteyen harika bir adam var ama daha kötüsünü düşünemiyorum. Tek bir pişmanlık duymadan ya da sonradan düşünmeden ondan ayrıldım. Bir insan ne kadar soğuk olabilir ki? Ve şimdi, her şeyin ötesinde, sanırım halkın gözü önünde olan birine aşık oldum ve onun için çalışıyorum, bu yüzden asla herkesin önünde çıkamayız... ve bence o da benim kadar berbat durumda."

Gülümsüyor ve burun kemiğini sıkıyor. Durumumuzu yüksek sesle duymak gerçekten komik.

"Yani, evet, senin iblislerinle başa çıkabilirim." Gülümsüyorum. "Benimkilerle başa çıkabileceğinden emin değilim."

"Ben de öyle." Sırıttırıyor. "Sesin oldukça berbat geliyor."

Yüksek sesle gülüyorum ve bu katartik bir etki yaratıyor.

O da gülüyor.

Bir süre sonra ciddileşiyoruz.

"Seb."

"Evet."

"Bana bir söz ver." "Ne?"

"Beni haberdar edebilir misin?"

Kaşlarını çatıyor.

"Yoluma çıkardığın her şeyle başa çıkabilirim." Belki bunu şimdi söylemek çok ağır ama bunu dile getirmem gerekiyor. "Ama başka bir kız istiyorsan ya da başka bir kadına, fahişeye... ne dersen de... sorun değil. Sana söylüyorum, başka birine ihtiyacın varsa sorun değil. Seni tamamen anlıyorum. Ama bunu bana önceden söylemelisin ki kendime olan saygımı koruyarak çekip gidebileyim. Eğer bunu yapacaksam, aklının nerede olduğunu bilmeyi hak ediyorum. Ve sana söz veriyorum, yargılama ya da kırgınlık olmayacak. Bazen bunu anlıyorum." Ne söylemek istediğimi ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. "Bazen iblisler o kadar kötüdür ki, yeni bir silaha ihtiyaç duyarsınız."

Yüzü düşüyor ve ne dediğimi anladığını biliyorum. Ben de o yollardan geçtim. Acıyı dindirecek o zor bulunan sihirli hapi ararken erkekler arasında gidip geldim.

Eğildim ve onu usulca öptüm. "İlişkimizin ilerlemesi için tek şartım bu."

"Tamam." Fısıldıyor ve bir süre sonra ekliyor. "Sana söz veriyorum."

"Seb," diye kaşlarını çatıyorum.

"Ne?"

"Nasıl olur da bana

söylersin?" "Ne demek

istiyorsun?"

"Şey... bunu bana söylemene gerek yoktu. Sadece oyun oynayabilirdin ve ben de asla bilemezdim."

"Düşündüm ki...." Sesi kesiliyor.

"Ne sandın?"

"Sana gerçeği borçlu olduğumu düşündüm ve..." Gözlerim onunkileri tutuyor. "Daha iyi olmak istememi sağlıyorsun April," diye fısıldıyor.

"Daha iyi olmak için."

Dudaklarımız buluştuğunda usulca gülümsüyorum ve tüm kalbim daralıyor.

Bu güzel adam.

Birbirimize bakarken saçlarını alnından geriye doğru itiyorum. "Biliyor musun Sebastian, ben seni olduğun gibi seviyorum."

Beni usulca öpüyor. "Çünkü sen kafayı yemişsin."

Kıkırdıyorum. "Belki de."

Beni kollarına alıyor ve sıkıca sarılıyor. Beni kendisinden uzaklaştırmadan önce alnından öpüyor ve arkamdan kaşıkıyor. Tanıştığımızdan beri ilk defa aramızda cinsel bir gerilim yok. Sadece yatakta birlikte yatan, uyumaya hazır iki insanız.

Yardım edemiyorum ama belki de arkadaş bölgesine girdiğimizi ve buradan geri dönüş olmayacağını hissediyorum. Bir hüznün iliklerime kadar işlemeye başlıyor ve ileride aramızda ne olacağını gerçekten bilmiyorum.

Kendimi ona çok yakın ama kilometrelerce uzakta hissediyorum.

Sanki kabulü onu değerli bir cam kutunun içine koymuş gibi ve ben kutunun sağlamlığından, neyin çatlatacağından emin değilim. Daha iyi olması için ne söyleyeceğimden emin değilim. Bana ne söylediğini bilmek isteyip istemediğimden bile emin değilim.

Peki bu kalbim için ne anlama geliyor? Çünkü kocamdan sonra benim de derin duygular beslediğim ilk erkek o. *Oh, ironi.*

Hayat tam bir orospu.

İkimiz de sessizlikte uzanmış, kendi pişmanlık dolu düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk.

Bu kadar derinden etkilendiğine göre ne kadar acı çekmiş olabileceği aklıma geliyor. Bütün bunları tek başına yaşadığını düşünüyorum.

ve kalbim daralıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Yukarıdan gelen bir güç gibi, koruyucu içgüdülerimin bedenime sızdığını hissediyorum.

Sebastian şakağıma bir öpücük konduruyor, ben de onun kollarında eriyorum. Bu adama bayılıyorum.

Ben senin arkadayım bebeğim. Bana yaslanabilirsin.

Odasına giden bağlantı kapısını açtığını ve arkasından kapattığını duyuyorum.

Böyle uyanmak yalnızlıktır.

Günaydın öpücüğü yok. Tatlı sarılmalar yok.

Geceler bu kadar duygu yüklü geçtikten sonra, sabahlar son derece soğuk geliyor.

Belki de uyuduğumu sandı ve beni rahatsız etmemeye çalışıyordu.

Kalkıyorum, bornozumu giyiyorum ve banyoya gidiyorum, işim bitince de çaydanlığı açıyorum. Dün gece ortaya çıkan her şeyden sonra, bundan sonra ne olacağını merak ediyorum.

Onu zorlamalı mıyım yoksa rahat mı bırakmalıyım?

Kararımı vermeye çalışırken odalarımız arasındaki kapıya bakıyorum.

Tanrı aşkına, neden bir kez olsun normal bir adamdan hoşlanamıyorum? Gerçekten normal ve gerçekten sıkıcı olan normal, sıkıcı bir adamdan.

Bu çok kolay olurdu, değil mi? Bir 747 dolusu duygusal yükü olan, güçlü bir politikacı olmalıydı.

Ugg, bu sadece benim şansım.

Dün geceki sözlerinin üzerinden geçiyorum. *Daha iyi olmak istememi sağlıyorsun. Daha iyi olmak için.*

Bana bir sebepten dolayı söyledi. Denememi istiyor.

Kendimi çelikleştirirken omuzlarımı düşürüyorum. Tamam, hadi yapalım şunu.

Kapıyı açmadan önce iki fincan kahve yapıyorum ve elimde kahvelerle odasına giriyorum.

Yukarı bakar. Yeni duş almış, lacivert pantolonunu ve düğmelerini iliklerken hala açık olan soluk mavi gömleğini giyiyor. Bronzlaşmış gövdesindeki dalgalanmaları görebiliyorum.

İçim sıkıştı, o çok iyi bir örnek "Günaydın." Gülümsüyorum.

"Merhaba." Gömleğini düzeltirken kısa bir süre yukarı bakıyor. Gözleri tekrar içine kayıyor.

"Sana kahve yaptım."

"Teşekkürler. Tezg hın  zerine koy." Gardırobuna doğru yürür, kravatını çıkarır ve bağlamaya ba lar.

Ne diyeceğimi bilemeden yatağına oturuyorum. "Yoğun bir gün müydü?" diye soruyorum.

"Evet." Kravatını omzuna atar ve aceleyle banyoya doğru yürür. Parmaklarımı kucağımda çeviriyorum. Di lerini fırçaladığını duyabiliyorum. Tamam, bu ideal değil.

Ne yapacağımı düşünerek odasına bakıyorum.

Tekrar dışarı çıkar ve bilgisayarını dizüstü bilgisayar çantasına koymaya ba lar.

Sinirlenmi  görünüyor.

"Dün gece hakkında," diyorum. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Konu acak bir şey yok." Masasından kâğıtları topluyor. "Dün gece söylediklerimi unut.   kiliydim."

Kaşlarımı  attım. Hayır, yapmamı tı. "Ne?" "Bırak artık, April."

Ona bakıyorum ve bana söylediği için -zayıflığını açığa vurduğu için- kızgın olduğunu biliyorum.

"Hıyar olmak zorunda değilsin," diyorum.

"Ve sabahın 7'sinde dramatik ve mızımız olmak zorunda değilsin. Şimdi, sakıncası yoksa, i e gitmek için hazırlanıyorum."

Aceleyle ayağa kalktım. "G tl k yapma."

"Burada biraz huzur bulabilir miyim?"

Kahve fincanını elime aldım. "Kahvemi geri alıyorum. Bunu hak etmiyorsun."

" lk etapta bunu ben istemedim. Kahve yapma becerilerinizin vasatın altında olduğunun farkındayım."

Kafasından aşağı d kt ğ m  hayal ediyorum.

"G le güle, Sebastian." Odama doğru yürüyorum. " yi günler canım." Tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Bana o küçümseyici ses tonunu takınma April." Hırlıyor. "Bugün senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

Dönüp kapı aralığından ona bakıyorum, şu anda neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Kavga istiyor. Beni kı kırtıyor. *Onu* uzakla tırmamı istiyor.

Bu onun berbat oluşu.

Cehennem.

Görmezden gel, görmezden gel, görmezden gel.

Tek kelime etmeden bağlantı kapısının arkamdan kapanmasına izin veriyorum ve duşu açmak için banyoya giriyorum. Birkaç dakika sonra kapısının çarptığını duydum. Gitmişti.

Adrenalin vücuduma pompalanırken sıcak suyun altına giriyorum. Belki ben de savaşmak istiyorum.

Pislik.

"Ne gerektiği umurumda değil. Bir yolunu bul." Sebastian uzaklaşmadan önce homurdanıyor.

"Tanrım. Bugün nesi var bunun böyle?" Bart iç geçirir.

Önümdeki bilgisayar ekranına bakarken gözlerimi büyütüyorum.

Keşke bilseydin.

Otelimizde öğle yemeğimizi yeni bitirdik ve tekrar yola çıkmak üzereyiz.

Bu sabahki basın toplantısında bir saat süren sondajın ardından Sebastian, Gerhard'ın tüm siyasi haberlerden çıkarılmasını istiyor. Mesele şu ki, medyanın haberleri için kimi seçeceğini biz kontrol edemeyiz, o da edemez. Sebastian da bunu biliyor ama bugün kontrol edebileceğine karar verdi. Peki biz avukatlar kimiz ki kanunlar hakkında bir şey bilelim?

Sebastian tüm gün boyunca kendi fikirlerine karşı çıkmaya cüret eden herkesi tersleyip hırılıyordu ki bu pek çok kişi oldu. Son basın toplantısı onu uçurumun kenarına getirdi ve şimdi tam öfke modunda.

"Kellan," diye bağırdığını duyuyoruz asansöre doğru yürürken. "Bütün gün bekleyemem."

"Geliyorum," diye mırıldanıyor ve asansöre yetişmek için onun peşinden koşuyor. Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıyorum.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ona karşı hıyar gibi davranmasını da seviyorum.

Asansöre adımını atıyor ve kapıya doğru dönüyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve biz birbirimize bakarken o duygusuz kalıyor.

Kapılar kapanıyor.

"Bugün onun derisinin altında ne var?" Evan arkamızdan söylüyor.

İşime geri dönerken sırtıyorum.

O ben oluyorum.

Saat geç oldu, akşam 22:00 civarı. Otele ancak iki saat önce dnebildik ve ardından restoranda akşam yemeği yedik. Herkes şimdi barda bir şeyler içiyor ve yarınki yoğun gün için yatmadan önce dinlenmeye alışıyor.

Sebastian elinde bir viski ve puro ile ateşin yanındaki koltukta oturuyor. Bacakları geniş ve tavırları tamamen erkek gibi. Bardaki yerimden purosunu dudaklarına gtrşn, içine çekişini ve ardından ince bir duman fleyişini izliyorum. Dört adamla derin bir sohbete dalmış durumda ve ben de sikilmişliğin son noktası olarak onu istiyorum.

Bugün etrafta öfkeyle dolaşması, hareket eden her şeye hırlaması ve hırlaması libidomu uyandırdı, ateşin doruğuna çıkardı.

Tüm öfkesini bedenime boşaltmasını istiyorum. Onu zdğm için beni cezalandırmasını istiyorum.

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Bu gece nakit mi yoksa kartla mı ödeme yapacaksınız, efendim?

Telefonunu cebinden çıkardığını ve mesajı okuduğunu görüyorum. Kaşları kalkıyor ve yavaşça viskisini yudumluyor.

Nakit.

Cevap veriyorum.

Randevunuz 30 dakika içinde sitte sizi bekliyor olacak.

Dili dışarı fırlıyor ve ağır çekimde alt dudağının üzerinde geziniyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve bana şimdiye kadar gördüğüm en iyi 'gel beni becer' bakışını atıyor.

Karanlık, tehlikeli ve cehennem gibi sıcak.

Onu alacağım.

Sinirlerim midemde dans ediyor. Sebastian'dan bir mesaj daha geldi.

Tam bir servis alacağım. Şunu on dakika yapalım.

Bardağımı boşaltıyorum ve başımı kaldırmadan kalkıp gidiyorum. İki dakikalık bir duşla ihtiyacım var, kendimi hazırlamak için altı dakika ve sonra çıldırmak için iki dakika daha. Rezervasyon yaptırmadan önce fahişe muhabbeti konusunda daha bilgili olmalıyım.

Tam hizmet. Bu da ne demek oluyor?

Yatağın ucunda oturuyorum, yeni duş almışım, üzerimde otelin büyük boy, beyaz bornozu var.

Ne halt ettiğimi merak ederek elimi yüzümde gezdiriyorum.

İçimdeki her lif bunun yanlış olduğunu haykırıyor ve yine de kurbanlık bir kuzu gibi burada oturup onun gelip bana seks için para ödemesini bekliyorum.

Sebastian Garcia her türlü berbat durumda. Bir fahişeyle olmadıkça seks yapmak istemiyor.

Parasını almam benim hakkımda ne söylüyor?

Bu gece onu kucağıma alabileceksem son kuruşuna kadar alırım.

Hayatımda kendimden hiç bu kadar iğrenmemiştim. Neden o olmak zorunda?

Neden Duke hakkında böyle hissedemiyorum?

Başımı ellerimin arasına alıp pişmanlığımı önceden hissediyorum.

Bu hikayenin nasıl biteceğini zaten biliyorum ve bu iyi bir şey değil. Bu, sonunda her şeyin küçük kırmızı bir kurdele ile bağlandığı mutlu aşk hikayelerinden biri olmayacak.

Kendimi yerde ağlarken hayal ediyorum,
kırılmış. Tekrar.

Zihnim beni en son birlikte olduğumuz zamana ve ne kadar sert ve hızlı düştüğüme götürüyor. Ne kadar kötü bittiğini.

Daha iyi bilmeliydim. Ben daha iyi biliyorum.

Sebastian'ın kapısının kapandığını duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. O evde.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Onun yakınımda olduğunu bilmek bile adrenalinimi yükseltiyor.

Bu berbat bir şey.

Ben de onun kadar kötüyüm.

Belki daha kötüsü.

Ayağa kalktım ve kulağımı bitişik kapıya dayadım. Banyosunda duşun açıldığını duyabiliyorum. Duş alıyor.

Benim için.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken parmaklarımı göz çukurlarıma bastırıyorum. Kahretsin.

Aceyle buzdolabından şampanya şişesini çıkarıp kendime bir bardak dolduruyorum. Bir dikişte bitiriyorum. Bir bardak daha o kadar hızlı dolduruyorum ki kenarlardan taşıyor ve titreyen bir elle ağzıma götürüyorum.

Sakin ol.

Sebastian Garcia'da beni bu kadar etkileyen şey ne?

Başımı arkaya eğip bardağı tekrar boşaltıyorum.

Sikeyim.

Bardağımı doldurdum ve yatağa oturdum. *Sakin ol.*

Kapı çalındı ve gözlerimi kapattım. İşte başlıyoruz. "İçeri gel," diye sesleniyorum.

Bitişik odanın kapısı açıldı ve orada durdu. Koyu renk saçları, zeytin rengi teni, kocaman kırmızı dudakları ve benim giydiğim otel bornozunun aynısı.

Gözleri benimkileri buluyor. "Merhaba." Sesi soğuk ve mesafeli. Karnımda sinirler uçuşuyor, "Merhaba."

Onaylamak için çenesini kaldırıyor. Gergin olduğumu anladığını ve bundan hoşlandığını biliyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

Elimle odayı işaret ediyorum. "Lütfen."

İçeri girer ve kapıyı arkasından kapatır. Yatağın ucunda durur. Elleri bornozunun ceplerinde. "Ne içiyoruz?"

I Kaşlarını çat, Çünkü aniden Orada vardır Hayır
kelimeler içinde benim Beyin. "Şampanya."

Koyu renk gözleri benimkileri tutmuş, bekliyor. "Biraz ister misin?"

"Evet." Olduğu yerde hareketsiz kalır.

Ona bir bardak doldurup uzatıyorum.

"Teşekkür ederim." Onu benden alıyor ve koyu renk gözleriyle benimkini tutarak dudaklarına götürüyor ve yavaşça yudumluyor. Sonra dudaklarını yaladı.

"Yani, *Cartier*..." *Sikeyim.* "Bu gece benim için ne saklıyorsun?"

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı.

Ha?

"Paramın karşılığında ne alacağımı bilmek istiyorum." Sesi derin ve boğuk. Aşağıya baktığımda elbisesini saran büyük ereksiyonunu görüyorum.

Pislik herif.

"Bu benim ilk işim, efendim," diye fısıldıyorum. "Siz benim ilk müşterimsiniz."

Uyarılmışlık gözlerinde ateş gibi dans ediyor ve başparmağıyla alt dudaklığımın tozunu alıyor.

"Çıkar şunu."

Kaşlarımı
çattım.

"Çıkar şunu dedim," diyor.

Yavaşça bornozumu çözüyorum ve açıyorum. Gözleri vücuduma kaydı. "Bırak onu."

Omuzlarımın üzerinden geri çekiyorum ve düşmesine izin veriyorum. Ayaklarımın etrafında gölleniyor. Gözleri beni içine çekmek için düşüyor ve yavaş, memnun bir gülümseme veriyor.

"Daha iyi."

Uzanıp göğsümü avuçluyor. Başparmağı dik meme ucumun üzerinde ileri geri gidip geliyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Gergin misin?" diye

soruyor. Başımı sallıyorum.

"Olma." Yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve beni yavaşça öpmek için eğiliyor. Ayaklarım yerden kesilirken dili ayrık dudaklarımda geziniyor. "Sana göz kulak olacağım," diye fısıldıyor.

Yapacak mısın?

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha derinden ve gözlerim saygıyla kapanıyor.

Vücudum tüylerim diken diken oldu. Eğer bu birlikte geçireceğimiz son geceyse, bunu iyi değerlendireceğim.

"Seni nasıl memnun edebilirim?" Ona

fısıldıyorum. "Nefes alarak."

Gözlerim onunkileri arıyor.

Ciddi değilsen neden romantik şeyler söylüyorsun?

Sert ve hızlı olduğunda daha kolay oluyor. En azından o zaman sadece seks ve orgazm söz konusu oluyor, eşit güç alışverişi. Bununla başa çıkabilirim.

Bundan pek emin değilim.

Beni bu kez daha sert öperken iki eliyle saçlarımı kavırıyor ve yüzüm onunkine çarpıyor.

Aramızdaki duygu elle tutulur bir güç.

Sekse bile ihtiyacım yok. Burada durup beni böyle öpmesi yeterli.

Dudakları çıplak omzuma düşüyor ve arkamdan dolaşıyor.

Yatağın ucundaki sedirin üzerine oturmak için bir bacağımı kaldırıyor. Dudakları boynumda ve dişleri tenimdeyken, eli bacaklarımın arasında geziniyor. Parmaklarıyla beni ayırıyor.

Tüylerim diken diken oldu.

Parmaklarını ıslak etimde gezdirirken boynumu sertçe ısırıyor. Uyarılmışlığımız aramızda sert bir şekilde pompalanıyor, lastik bir top gibi birbirimizden sekiyor.

Beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum.

Bunun için yanıp tutuşuyor. Ben de öyle.

İki parmağını sokarken omzumun üzerinden beni öpüyor, diğer eliyle göğsümü kavırıyor.

Beni çalıştırıyor ve sonra bir parmağını daha sokuyor. Kahretsin... üç kalın, güçlü parmağın beni becermesinin yakıcılığı sıcak ve bağımlılık yapıcı. Islak uyarılmamın sesi havada asılı kalıyor.

İçgüdülerim devreye giriyor ve bacağımı daha yukarı kaldırıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Daha derin, daha kalın, daha uzun.

Daha da sertleşiyor, hem boynumdaki dişleriyle hem de parmaklarıyla. İkimizin de boşalmaya yakın olduğumuzu biliyorum ve o henüz içimde bile değil.

"Sebastian," diye inliyorum.

Elimi bornozunun altından geçirip kalın sikini okşarken dudakları dudaklarıma yapışıyor. Ön boşalmayla damlıyordu.

Sikeyim.

Gözlerim geri yuvarlanıyor. Çok iyi hissettiriyor.

Onu sertçe kavırıyorum ve tıslıyor. Öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor ve onu neredeyse şiddetle sarsıyorum.

Titriyor.

Kontrolünü kaybettiğinde ona karşı gülümsüyorum. Hızlı bir hareketle beni yatağa yatırıp dizlerimin üzerine çöktürdükten sonra sertçe içeri girdi.

Derin derin inliyorum.

Kalçalarını yeniden konumlandırıyor ve sırtımı yatağa doğru itiyor.

"Omuzlarını indir."

Bana söyleneni yapıyorum, kendimi ona tamamen açıyorum.

Parmaklarıyla dudaklarımı aralıyor.

Sonra bana biniyor, sert ve özür dilemeden. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi odanın içinde yankılanıyor ve ben önümüzde duran aynaya bakıyorum. Artık çıplaktı. Bornozunu ne zaman çıkardı?

Zeytin rengi teni terden parılıyor, ama yüzündeki saf coşku ifadesi aklımı kaçırmama neden oluyor.

"Ver onu bana," diye inliyorum.

Bana sert bir tokat atıyor ve vücudum onun etrafında kasılırken haykırıyorum, orgazm o kadar güçlü ki nefesimi alıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor. "*Siktir, siktir, siktir.*" Kendini derinlere doğru tutuyor ve sikişinin içimde derinlere doğru sarsıldığını hissediyorum.

Sonrasında yaşananlar beni ele geçirirken ürperiyorum ve ikimiz de nefes nefese kalırken o üzerime düşüyor.

O zaman sessizlik

var. Bir şey söyle.

Duygularıma yenik düşerek gözlerimi altımdaki çarşafa kapatıyorum.

Lütfen bir şey söyle. Herhangi bir şey.

Sebastian

Yanımdan gelen yumuşak inilti beni uyandırıyor, April kollarımda.

Sertleşip geri çekiliyorum ve April içgüdüsel olarak bana doğru yuvarlanıp sıkıca sarılıyor. Sıcak, yumuşak ve savunmasız.

O benim olmadığım her şey.

Benim zıt kutbum ama yine de aynı.

Uzanıp tavana bakarken onun düzenli nefes alışını dinliyorum.

Nefesini her içime çektiğimde göğsüm biraz daha sıkışıyor.

Ona duyduğum bağlılık ikimiz için de sağlıklı değil.

Ama burada onunla yatmak çok güzel. Beş dakikanın daha zararı olmaz. Kendimi rahatlamaya zorlamak için gözlerimi kapatıyorum.

İçeri, dışarı... içeri, dışarı... içeri, dışarı.

Kendimi sakinleştirmek için kafamda nefes alma mantrasını tekrarlıyorum ama nafile.

Kontrol edilemeyen bir panik beni ele geçirirken kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Ayak parmaklarımdan başlıyor ve bir gelgit dalgası gibi yükselip üzerime geldiğini hissediyorum.

Şeytanları kovmak için gözlerimi kapatıyorum.

Kes şunu.

Nabzımın sesi kulaklarımda yüksek sesle atıyor.

Göğsümün sıkışması.

Ciğerlerimdeki hava

eksikliği. Daha fazla

dayanamıyorum.

April Bennet ile uyanmak güne panik atakla başlamama neden oluyor.

Affetmeyen ve beni bok gibi hissettiren türden.

Onunla uyanamamaktan nefret

ediyorum. Bu kadar berbat

olduğum için nefret ediyorum.

Yataktan kayarak çıkıyorum ve odamın bitişik kapısını dikkatlice açmadan önce kıyafetlerimi bir araya topluyorum. Cüzdanımı çıkarıp elimde tutuyorum, ona ödeme yapmam gerekiyor. Elimdeki paraya bakıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Kontrol edilemeyen panik başlar.

Odamın bitişik kapısını dikkatlice açıyorum. Olabildiğince sessizim, çünkü sabahları utanç yürüyüşü yapmak için April'in odasından gizlice çıkmaktan daha kötü tek bir şey var, o da onun uyanması ve benim kendimi açıklamak zorunda kalmam.

Çünkü yapamam.

Bunu düzeltecek ne söyleyebilirim ki?

Kremsi teni ve sarı saçları yastığına yayılmış, bensiz uyuyan güzel kadına son bir kez bakıyorum.

Çok çekici, çok mükemmel.

Zehirli.

Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmalıyım.

Şimdi.

Odadan aceleyle çıkıyorum ve kapıyı arkamdan olabildiğince sessizce kapatıyorum. Odamın karanlığında kapının arkasına yaslanıyorum, sessizlikte nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm kabarıyor.

Ne oluyor?

Benim neyim var böyle?

Onu istiyorum. Onu arzuluyorum. Onun kollarında geçirdiğim geceler inanılmaz. Ama her sabah, tamamen korkmuş bir şekilde uyanıyorum.

O, akılların en akılsızı.

April Bennet benim ruh sağlığım için iyi değil ve kalbimin

**derinliklerinde biliyorum ki ben de onunki için iyi değilim.
Buna bir son verilmeli.**

Nisan

Sebastian benden uzaklaştığında uyandım.

Yalanlarını duymamak için uyuyor numarası yaptım. Onun için üzülüyorum.

Beni istediğini biliyorum. Aramızdaki kimya yadsınamaz ve bir seviyede beni önemsedini biliyorum.

Denemesine rağmen bunu yapamıyor.

Kendisiyle savaştığını hissedebiliyorum. Benim yapacağım en doğru şey bir adım geri çekilmek ve onu biraz rahat bırakmak olurdu.

Ama kafasının nasıl çalıştığını çok iyi bildiğim için muhtemelen beyefendiler kulübüne geri dönecek ve beni sisteminden atmaya çalışacak. Ayrıca biliyorum ki o çizgiyi geçerse, bizim için her şey biter. İkimiz de gitmesine izin verdiğimiz için pişman olacağımız kişiler olacağız. Kaçıp gidenlerden.

Bunun kazananı olmayan bir durum olduğunu bilerek nefes veriyorum. Kal ve savaş, onu itiyorum.

Ona ihtiyacı olan alanı verin, nasıl olsa onu kaybedeceğim.

Belki de bu çok zordur ve asla birlikte olmamamız gerekiyordur.

Mantıklı cevap bu.

Kapıya gittim ve dinlemek için kulağımı dayadım. Duşun sesini duyabiliyorum.

Oraya gidip onunla konuşmaya çalışmalı mıyım?

Ama ne söyleyebilirim ki?

Hey, bunu çözmeyi deneyebilir miyiz çünkü içimde ölü olmadığını hissettiren ilk kişi sensin?

Başımı eğiyorum. Her şey benimle ilgili değil. Onunla da ilgili olmalı. Bunu zorlayamam. Onu düzeltemem. Bunu kendi başına yapmalı.

Düşünürken alnım kapının arkasına dayanıyor. Sadece gitmeliyim o.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorsam, muhtemelen hiçbir şey söylememeliyim. Bunun üzerinde daha fazla düşünmem gerekiyor. Kendimi kapıdan ittim ve arabaya bindim.

Duş. Bakalım gün ne getirecek.

Üç okul ziyareti ve iki hastane açılışı, birinin size doğru bakıp bakmadığını görmek için uzun bir süre. Sebastian'ın bakmadığını doğrulayabilirim. Bir bakış bile atmadı.

Ve bu iyi. Kesinlikle sorun yok. Bana bakmasına ihtiyacım yok.

Bununla birlikte, odadaki diğer tüm kadınlarla sürükleyici bir sohbet yaptı ve güldü.

Siktir et onu.

Birlikte yattığımız için utanıyormuş gibi her sabah gizlice kaçıyor.

Benim neyim var böyle?

Aslında bunu kendime sormama bile gerek yok. Ben bunu çözdüm. Kendimi sabote etmenin kraliçesiyim.

Beni seven iyi adamlara değer veririm ama istemem. Bana seks için para ödemek ve beni emirlerine amade etmek isteyen pislikleri ise arzuluyorum.

Artık yok.

Erkeklerle işim bitti. Hepsinin canı

cehenneme, diyorum. Gerçek anlamda

değil. Sikişmek yok.

Hem de hiç.

Rahibe oluyorum. Bu bok için çok yaşıyım.

Araba otelimizin önünde durdu ve ben de Bart'la birlikte dışarı çıktım. Bugün bunun için uygun bir gün olmalı çünkü Jeremy ile öğle yemeğinde de kavga etmişlerdi.

Bunu duymamam gerekiyordu ama onlarla birlikte oturduğum için elimde değildi. Gerçi telefonla konuşuyormuş gibi yapıyordum. Jeremy kızgındı çünkü Bart ona hafta sonu karısıyla gideceğini söylemişti.

Jeremy tamamen kendini kaybetti ve elindeki ekmeği çorbasına attı. G mleğime bile sıçradı.

Kalktı ve hışımla gitti ve o zamandan beri onu görmedik.

Hangi cehenneme gitti, bilmiyorum.

Bart onu aramaya çalışırken otoparkta uzun süre bekledik. Cevap vermedi. şimdi Bart  fkeli ve ben de yanlış bir şey söyleme korkusuyla konuşmaya korkuyorum.

Ama kafam karıştı. Bart'ın bir karısı *olması* bile sinirlenmesi için yeterli bir sebep olmalı. Her gece karısının yanına giderken neden bir hafta sonu tatili onu tetiklesin ki?

Kim bilir? Belki Jeremy'nin de evde bir karısı vardır. Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor.

Konuşamam ya da yargılayamam. Karmakarışık aşk  d l n  ben kazandım.

Sebastian'ı sevmiyorum.

Tanrı aşkına.

Tüm dünya bir s p rgeenin üzerinde cehenneme döndü.

Asansörle kendi katıma çıkıyorum ve geniş koridorda yürüyerek odama gidiyorum.

Bu akşamki bir davete hazırlanmak için geri döndük ve bu yapmak istediğim en son şey. Sebastian'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, umurumda da değil.

Odaman kapısını açıyorum ve hemen odalarımız arasındaki bitişik kapının açık olduğunu görüyorum.

Oh, şimdi ona uyuyor.

Gözlerimi kısıyorum. *Sakin.*

Sakin ol, sakin ol. Sakin ol amına koyayım.

Kızgınım, olmam gerekenden daha fazla, ama bana bir pislikmişim gibi davranılmasından hoşlanmıyorum ve onun bu oyununu oynamayacağım.

Elinde bir kadeh viski, siyah takım elbisesi içinde kapının eşiğinden içeri giriyor. "Merhaba."

K stah dilimi tutmak için dudaklarımı yuvarlıyorum. "Merhaba." "Neden bu kadar geç döndün?"

Gözlerimi açtım. *Neden bu kadar hıyarsın?* "Birini beklemek zorundaydık."

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme verdi, "D nd ğ ne sevindim." Ha. Azgın mısın, sikik?

"Yorulдум. Biraz kestireceğim." Elimle kapıyı işaret ediyorum. "Sakıncası var mı?"

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Sakıncası var mı?" "Kapıyı kapatıyorum."

"Bu mu?" Avucuyla kapıya vuruyor.

Evet, o, seni aptal. Başka hangi kapılar var? "Lütfen."

Odama giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. **G ö z l e r i m i d i k i p** ona baktım.

Viskisini yudumlar ve kaşını kaldırır.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Cidden, git başımdan. "Bir sorun mu var?" diye soruyor sakince.

"Sen söyle."

Ellerini kaldırıp alaycı bir şekilde omuz silkiyor.

Tatlı tatlı gülümsüyorum, beynimin psikopat kısmı şimdi harekete geçti.

"Yorulдум."

Lütfen gidin."

"Nasıl yorgun olabilirsin ki? Bütün gece kütük gibi uyudun."

Ona ters ters baktım.

Yakında ölü gibi uyuyacaksın. "Sebastian." İç çekiyorum. "Bugün senin için havamda değilim. Tartışmak istemiyorsan beni yalnız bırakmanı öneririm."

"Seni bu kadar sinirlendiren ne?"

"Oh, lanet olsun!" Öfkeyle bağıriyorum.

Patlamadan önce ona sırtımı dönüp buzdolabına gidiyorum ve bir kadeh şarap dolduruyorum. Bu lanet adam beni bir alkoliğe dönüştürüyor. Genelde okul gecelerinde içmem.

"Bana kızgın mısın?"

Bir yudum alıyorum, hâlâ ona arkamı dönmüş bir şekilde duruyorum. "Bu dün geceyle mi ilgili?"

Ona doğru dönüyorum, tüm sistemler ateşleniyor. "Neye kızmış olabilirim ki Sebastian?"

"Bilmiyorum. Teklif eden sendin..." Sözüünü kesti. "Hizmetimi mi teklif ettin?" diye sordum. "Söyleyeceğin şey bu muydu?" "Hayır," diyor çok hızlı bir şekilde.

"Dün gece için kızgın değilim." Sürgülü kapıyı açıyorum ve balkona oturmak için dışarı çıkıyorum. O da beni takip ediyor ve yanımdaki sandalyeye oturuyor.

Ne söylemek istediğimi bulmaya çalışırken şehre bakıyorum. Ben bile bilmiyorum.

Drama kraliçesi olmamak için çok çabalıyorum ama lanet olsun, böyle hissetmekten nefret ediyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Ben soruyorum. "Neyi yapıyorum?"

"Gizlice çık."

"Seni uyandırmak istemiyorum."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Gerçekten mi?" Nefes

veriyor. "İhtiyacım yok-"

"Biliyorum," diye kestim sözünü. "Dramaya ihtiyacın yok, bana da ihtiyacın yok ama bedenimi seks için kullanmayı seviyorsun. Anlıyorum Sebastian. Bunu birçok kez açıkça ifade ettin."

"Ses tonunuzdan hoşlanmadım."

"Ve kendimi bok gibi hissetmekten hoşlanmıyorum." "Öyleyse yapma." Omuz silkiyor.

Ona bakıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer kendini bok gibi hissettirirsem, bir daha beni görme." Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi viskisini yudumluyor. "Erkek arkadaşına geri dön... futbol adamına."

Aşırı aktif duygularıyla mücadele ederken burun deliklerim alevleniyor. *Gerçekten umurunda değil.*

"Ne var biliyor musun?" Son sabrımı da kaybederek neredeyse tükürecektim. "Keşke bütün gün *ona* bakıp bana doğru bakmasını bekleseydim. Keşke sırf onu koklayabilmek için gömleğini yerden alıp içime çekseydim. Keşke bütün gece uyanık kalıp *onun* uyumasını izleseydim çünkü onun gördüğüm en güzel insan olduğunu düşünseydim. Ve en önemlisi, Tanrı'dan senin için hissettiklerimi onun için de hissetmeyi dilerdim Sebastian, çünkü *o* beni hak ediyor." Gözlerimdeki yaşları öfkeyle siliyorum, ona bu kadar değer verdiğim için utanıyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Ve beni muhtaç ve mızımız yapmandan nefret ediyorum çünkü ben böyle biri değilim. Ayakkabı her zaman diğer ayakta ve değer verdiğim kişinin beni umursamamasından nefret ediyorum."

Kaşları çatılır. "Bunu neden söyledin?"

"Çünkü bu doğru."

"Ne yapmamı istiyorsun April?" Öfkeyle ayağa kalktı. "Seni bir aylığına İtalya'ya mı götürüyem? Köpek yavrusu gibi peşinde mi dolaşayım? Diz çöküp evlenme mi teklif edeyim? İlişkilerin nasıl olması gerektiğine dair hangi önyargılı fikirlere sahipsin bilmiyorum ama seni temin ederim ki ben öyle biri değilim."

Ve eğer mutlu değilsen, o zaman beni saçma sapan dramanın içine sokma. Buna katlanmayacağım."

Vay canına.

Gözlerimi devirerek başımı sallıyorum.

Tipik bir pislik.

Ellerini havaya kaldırır. "Ne olacak? Beni olduğum gibi mi istiyorsun yoksa hiç mi istemiyorsun? Çünkü sunabileceğim tek şey bu."

Ona ters ters bakıyorum.

"Tamam." İçkisini masaya öyle bir çarpıyor ki, her tarafa sıçırıyor. "Erkek arkadaşına geri dön, çünkü benim aksime" -parmaklarını havaya kaldırıp bana işaret ediyor- "o seni hak ediyor."

Hışımınla dışarı çıkar ve kapıyı arkasından çarpar.

Oda sessizliğe gömülüyor ve ben tiksintiyle gözlerimi kapatıyorum.

Sikeyim.

Artık gürültülü ve neşeli konuşmalarla dolu olan balo salonu, yerel bir hastane için düzenlenen bir hayır etkinliğine ev sahipliği yapmaktadır.

Jeremy'yle oturuyorum ve her ikimiz de sessiz ve somurtkan olduğumuz için etrafta olmak çok eğlenceli. Bart'ın yüksek sesli kahkahaları barın öbür ucundan duyuluyor. Bakıyorum ve Sebastian'ın yanı sıra birkaç adamla daha konuştuğunu görüyorum. Her biri gülüyor ve dünyayı umursamadan eğleniyor.

Şerefsizler.

Jeremy'ye dönüp bakıyorum, üzgün ve perişan bir halde. "Sormak zorundayım... Bart'ta ne buluyorsun?"

Omuz silkiyor. "Keşke bilseydim."

Bara dönüp baktığımda Bart'ın hareketli bir hikâye anlattığını görüyorum. Etrafındaki adamlar onun her sözünü dinliyor. Söylediği her neyse, görünüşe göre çok komik.

"Bugün öğle yemeğinde onunla kavga ettiğinizi duydum." Jeremy gözlerini deviriyor ve şarabını yudumluyor. "Özür dilerim."

"Özür dileme, ama bunu bana açıklamam gerekecek çünkü kafam çok karışık."

Alnını avucunun içine gömüyor, dirseğini masaya dayıyor. "Bu ikimiz için de geçerli," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "Bart'la yaklaşık yedi yıl önce Atlanta'da bir konferansta tanıştım. O zamanlar başka bir avukatın asistanıydım. Biz

Kalabalık bir grupta dışarıdaydık ve teker teker dağılıp evlerine gittiler. Sonunda barda sadece ikimiz kalmıştık. İçtik, güldük ve bir şekilde konu cinselliklerimize geldi. Ona eşcinsel olduğumu ve hiç bir kadınla birlikte olmadığını söyledim. O da bana heteroseksüel olduğunu ve hayattaki tek pişmanlığının herkes gibi üniversitede deney yapmamış olmak olduğunu söyledi. Her zaman bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişti ama artık yaşlandığına göre bu asla gerçekleşmeyecekti. İçtikçe birbirimize daha çok bağlandık. Aramızdaki kimya daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Anlattığı senaryoyu hayal ediyorum, neredeyse ikisini bir barda baş başa görebiliyorum.

"Bana karısıyla birbirlerine aşık olmadıklarını ve ayrılmaya karar verdiklerini söyledi. Tamamen dostane bir şekilde ayrılmışlardı ve artık sadece arkadaşlardı. Onu bir kız kardeş gibi sevdiğini ve bunun her ikisi için de üzücü olduğunu çünkü birlikte dört küçük çocukları olduğunu söyledi. Ayrı bir aileye sahip olmak ikisinin de hayal ettiği bir şey değildi."

Gözleri benimkilere dikiliyor ve elimi onun elinin üzerine koyarken yumuşak, güven verici bir gülümseme sunuyorum.

"Otele dönerken beni öptü." Jeremy utanmış gibi başını öne eğdi.

Elini sıktım. "Ve?"

"Ve otel odamın dışında işler kızıştı. Ona evli olduğunu ve evine gitmesi gerektiğini söyledim. Konferansın geri kalanında onu bir daha görmedim. Bir noktada hastalandığı için ayrıldığını duydum. Ama asıl nedenin bir erkekle öpüştüğü için kendinden iğrenmesi olduğunu biliyordum."

Bart'ın yüksek sesli kahkahası yine bardan geliyor ve gözlerim ona dikiliyor. Derin bir nefes alıyorum. Sebastian şimdi bir puro içiyor. Puroyu dudaklarına götürüşünü ve Bart'ı dinlerken içine çekişini izliyorum.

Şerefsizler.

"Altı hafta sonra Bart ofisime geldi. Bana tek düşünebildiği şeyin ben olduğumu, benim için delirdiğini ve bu yüzden karısını terk ettiğini söyledi."

Jeremy açıkça sinirli bir şekilde nefes veriyor. "Akşam yemeği için dışarı çıktık, sonra yeni dairesine döndük. Her şey hâlâ kutulardaydı. Sonunda seks yaptık."

Utanmış olduğunu bilerek çırpınışını izliyorum.

"Hayatımda yaptığım en iyi seksti. Size özel bir şey olmadığını söylemek isterdim ama birbirimize delicesine aşık olduk. Bana ilk dokunduğu andan itibaren bitmişim. Birbirimizden ayrılamazdık ve sekiz hafta sonra yanına taşındım." Gözlerini uzaklara dikeyor.

"Yani, artık birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Kaşını kaldırıyor ve şarabını yudumluyor. "Ben taşındıktan kısa bir süre sonra en büyük kızıyla sorun yaşamaya başladı."

"Senden hoşlanmadı mı?"

Alay ediyor. "Bart bir erkekle birlikte olduğunu asla kabul etmezdi. Diğer herkes için ben onun oda arkadaşığıydım. Daha fazlası değil. Çocukları geldiğinde bana sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi davranırdı. Nedenini anlıyorum ama bu acımı azaltmıyordu.

Her neyse, çocukları Bart'ın anneleriyle tekrar bir araya gelmesini çok istiyorlardı. En büyük kızı Heidi depresyona girdi. Korkunç bir dönemdi. Bart çok endişeliydi ve ben de endişeliydim. Çocuklarını tanımaya başlamışım ve onlarla da ilgileniyordum. Onlar harika çocuklar."

İçkisini bir dikişte bitiriyor. Bu hikayede çok fazla acı var. Ondan sızdığını hissedebiliyorum.

"Heidi on iki yaşındayken intihara kalkıştı." Yüzüm düştü.

"Korkunçtu. Zavallı Robyn ve Bart." "Robyn mi?"

"Bart'ın karısı."

"Onu tanıyor musun?"

Başını sallıyor. "Gurur duyduğum bir şey değil." Kahretsin, bu hikaye çok fena.

"Heidi neredeyse ölüyordu. Neredeyse ölüyordu. İki hafta yoğun bakımda kaldı. Neyse ki hayatta kaldı ama hastaneden çıktığında tek istediğı Bart'ın eve taşınarak onunla birlikte olmasıydı."

Kalbim yerinden çıkacak.

"Ve her babanın yapacağı şeyi yaptı. Kızıyla birlikte olmak için evine taşındı."

"Tanrım, Jeremy." İç çektim.

"Bart bana bunun uzun sürmeyeceğini, gidip onun için çalışmamı istediğini, böylece günlerini benimle geçirebileceğini, çünkü ayrı kalamayacağımızı söyledi."

"Şimdi nerede yaşıyorsun?"

"Hâlâ tüm eşyalarımızla birlikte dairemizdeyim. Çoğu gece bir saatliğine falan geliyor, o da spor salonundayken" -parmaklarını havaya kaldırıyor- "spor salonunda."

"Siktir."

"Bana hala Heidi için orada olduğunu söyleyip duruyor ve ben de ona inandım. Yani, onunla herkesten daha fazla zaman geçiriyorum. Bütün gün, her gün, her gece sevişiyoruz ve hafta sonları sık sık uzaklara gidiyoruz. Ama birkaç hafta önce bir arkadaşımın bir davete gittim ve Bart orada olduğumu bilmiyordu. Robyn ile birlikteydi." Duraksıyor. "Onları gölgelerden izliyordum."

"Ve?"

"Ona bakma şekli. Vücut dilleri." "Ne?"

"Yine birlikte yatıyorlar. Bunu biliyorum."

"Cehennem." Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Jeremy düz bir şekilde gülümsüyor ve şampanya kadehini havaya kaldırıyor. "İşte gördünüz. Berbat aşk hayatım. Çoğu gün birlikte uyuduğum ve beni sonsuz sevdiğine yemin eden evli bir adama aşığım. Gelecek hafta yıldönümü için karısıyla birlikte New York'a çocuklarını almadan gidecek olan birine. Neden üzgün olduğumu anlayabilirsin."

"Onunla gideceğini nereden biliyorsun? Belki bir karışıklık olmuştur."

"Robyn onlara ne alabileceği konusunda bir fikrim olup olmadığını sormak için beni aradı."

yıldönümleri için. Bana Bart'ın onun için organize ettiği romantik hafta sonu tatilini anlattı."

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde. "Bu bir kâbus." "Öyle değil mi?"

"Ne yapacaksın?" Yumuşakça soruyorum.

"Her zaman yaptığım şeyi." İç çekiyor. "Ona bir ultimatoma ver. Ona bu kadar olduğunu söyle. Gidecek ve ben onu o kadar çok özleyeceğim ki neredeyse kırık bir kalpten öleceğim. Birkaç hafta içinde bana bensiz yaşayamayacağını söyleyecek ve geri dönmem için yalvaracak. Hiçbir şeyin değişmediğini bilmeme rağmen ona inanacağım." Jeremy şarap kadehinin sapını çevirip ona bakıyor.

"Bundan daha iyisini hak ediyorsun," diyorum ona.

"Biliyorum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama hiç birini, onunla birlikte olmak için kelimenin tam anlamıyla ölecek kadar çok sevdin mi?"

Gözlerim Sebastian'a dikiliyor. Purosunu dudaklarına götürüyor ve konuştuğu kadına seksi bir şekilde gülümsüyor. "Belki," diye sessizce itiraf ediyorum.

Jeremy'nin gözleri görüş alanımı takip ediyor. "Garcia'yla aranızda neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

Jeremy ve Bart'ın sefil hikayesini dinlemek, eğer kalırsam altı yıl sonra hayatımın nasıl olacağını bana hatırlattı.

"Sebastian'ın sorunları var ve ne kadar istesem de onu kurtaramam."

Bart ve Sebastian yüksek sesle gülüyor, Jeremy ve ben de onların grubuna bakıyoruz.

"Buradan çıkmak istiyor musun?" diye sordum.

Jeremy sandalyesini itiyor. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Buradan başka her yere."

Telefonum çaldı, beni uyandırdı. Kafam karıştı. Hava karanlık. Aceleyle doğruldum ve saatime baktım. Saat sabahın 5:35'i.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"April, derhal toplantı odasına gelmeni istiyorum," diyor Bart kararlı bir şekilde. Hâlâ yarı uykulu olduğum için irkiliyorum. "Sorun nedir?"

"Theodore rehabilitasyondan kaçtı."

"Ne?" Bu kötü bir rüya mı?

"Hemen buraya gel. Destansı boyutlarda bir felaket

y a ş ı y o r u z . "

Battaniyeleri aceleyle geriye itiyorum. "Tamam, yoldayım."

Telefonu kapattım ve bitişik kapıya doğru yürüdüm. Sebastian dün gece kapıyı çalmadı. Aslında, eve geldiğini bile duymadım. Kulağımı kapıya dayadım.

Sessizlik.

Muhtemelen aşağıda Bart'la birlikte.

Hızlıca duş alıp şu anda ofis olarak kullandığımız çalışma odasına doğru ilerliyorum. Bart, Jeremy, birkaç güvenlik görevlisi, üç polis memuru ve Kellan çoktan oradaydı.

"Merhaba." Laptop çantamı masanın üzerine atıp etrafıma bakıyorum.

"Sebastian nerede?" diye soruyorum.

Bart bir harita çıkararak, "Şu anda bir araba onu almaya geliyor," diyor.

"Yani, Theodore en son burada görülmüş." Haritayı işaret ediyor. Herkes bakmak için eğiliyor.

Kaşlarımı çattım. "Sebastian'ı bir arabanın alacağını söyleyerek ne demek istiyorsun?"

"Dün gece burada kalmadı. Onunla konuştum; yolda," diye cevap verir Bart dalgın dalgın.

Jeremy'nin gözleri benimkilerle buluştu.

Hangi cehennemde kaldı?

"April, tesisin CEO'sunu ara. Güvenlik görüntülerini istiyorum."

"Evet, efendim." Google'da tesisin numarasını aramaya başladım.

Kapılar kırılarak açılır ve Sebastian güvenlik görevlileri eşliğinde içeri girer. Hâlâ dün geceki takım elbisesini giyiyor. Siyah papyonu çözülmüş ve boynundan sarkıyor. Darmadağınıktır ve uyuduğu bellidir.

Gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor. Bana dik dik bakıyor.

Ben de ona ters ters bakıyorum.

Sen. Lanet olası. Pislik.

Nisan

BAŞIMI EĞİYORUM. Öfkeli kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor.

Bu adam için söyleyecek sözüm yok.

Nasıl yapabildi?

Ne haltlar dönüyor? Bana karşı hisleri olduğunu biliyorum. *Biliyorum amina koyayım.*

Korkak.

Yanaklarım öfkeyle kızarıyor ve yapmam gereken şeye odaklanmaya çalışıyorum. Sebastian papyonunu çıkarıyor ve otururken masanın üzerine fırlatıyor. Telefonundan bir numara çevirirken ona bakmıyormuş gibi yapıyorum. Kulağına götürüyor ve bekliyor.

"Telefonu aç." Telefonu kapatır ve başka bir numara çevirir.

Telefonuma bakıyorum, aramam gereken her ne boks Google'da arıyormuş gibi yapıyorum ama arama falan yok. Sadece korku ve kırmızı öfke var.

Dün gece başka biriyle yattı, bu çok açık.

Romeo ve Juliet falan olmadığımızı biliyorum ama lanet olsun, bundan daha fazlası olduğumuzu sanıyordum.

"April, gözetleme işi nasıl gidiyor?" Bart seslenerek beni zıplattı.

"Geliyorum." Telefonumu karıştırıyorum. Tamamen telaşlıyım ve kontrolün sınırındayım.

Siktir... *odaklan.*

Ellerim titreyerek Google'a yazıyorum:

Aletta Rehabilitasyon'un numarası.

"İyi misin?" diye fısıldıyor biri. Jeremy'yi görmek için döndüm.

"Evet," diye tersliyorum, bu sorunun bana sorulmasına bile öfke duyuyorum.

"Lütfen biri bana bir insanın maksimum güvenli bir rehabilitasyon tesisinden nasıl kaçtığını açıklayabilir mi?" Sebastian homurdanıyor. "Burası nasıl bir yer böyle?"

Jeremy Sebastian'a ters ters bakar. "Boku yedi," diye fısıldar.

Alt dudakımı o kadar sert ısırıyorum ki neredeyse kan geliyor.

"Umurumda değil"

Ya

lan "Evet, tabii, sana inanıyorum."

. *Yardımcı olmuyorsun.*

"Keser misin şunu? Bu saçmalık için zamanım yok ve onun ne yaptığı umurumda değil.

Lanet olsun. O bir pislik."

Jeremy omzumu şefkatle ovuyor ve masasına geri dönüyor.

"Leona'yla konuşan oldu mu?" Sebastian arar. Bart,

"Hayır," diye yanıtlıyor.

"Yapılacak en doğru şey karısını aramak olmaz mıydı?"

"Deniyoruz. Cevap vermiyor."

"Ülkede mi? April, onu telefona bağla." "Başka bir şey

yapıyorum," diye cevap veriyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "O zaman ne yapıyorsan bırak ve Leona'yı ara."

Ona ters ters bakıyorum, o da bana ters

ters bakıyor. Yaptığım şeyi yapmaya

devam ediyorum.

Beni zorlama, pislik. Bugün senin için havamda *değilim*. "Onu

yakaladın mı?" Sorduğunu duydum.

Google'da aramaya devam ediyorum.

"April!" diye bağırıyor. "Onu yakaladın mı?"

"Hayır, y a p m a d ı m , " diye homurdandım. "Başka bir şey yapıyorum ve ses tonunuz hiç hoşuma gitmedi Bay Garcia. Bir daha bana karşı sesinizi yükseltmeyin."

Oda sessizleşir ve o gözlerini kısar. "Senden bir görev yapmanı istedim."

"Ve ben zaten başka bir şey yapıyorum. Belki de odadaki diğer yirmi kişiden birinden bunu yapmasını isteyebilirsiniz. Ben sekreteriniz değilim Bay Garcia. Ben bir avukatım. Zekama hakaret etmeyi bırakın." Ona sırtımı döndüm ve odadan çıktım.

Kalbim küt küt atıyor.

Bu ne cüret?

Beni kendine aşık ediyor, aklımı karıştırıyor ve sonra ona bunu sorduğumda ilişkiyi bitiriyor. Sonra da beni unutmak için gidip başka biriyle yatıyor.

Bu kadar. İşimiz bitti.

Tamamdır.

"İyi Akşamlar, Aletta Özel Tesisi," diye cevap veriyor resepsiyon görevlisi. "Merhaba, ben April Bennet. Theodore'u temsil eden bir avukatım.

Holsworthy. Güvenlik şefiyle konuşmam gerekiyor, lütfen."

"Evet, tabii ki. Bir dakika lütfen."

Arkamdaki konferans salonundan Sebastian'ın sesini duyuyorum, öfkesini başka birine yönlendiriyor. Gözlerimi deviriyorum.

Lanet olsun. Yeni bir işe ihtiyacım var. Stat.

Sebastian

Sabah 7:00'de kafeye girdim.

Masters ve Spence her zamanki yerlerine oturdular bile. "Merhaba."

"Hey," diye cevap veriyor ikisi de.

Ceketimi çıkardım ve koltuğuma çöktüm.

Julian sabah gazetesini okuyor ve her zamanki gibi Spence bana gülümsüyor.

Derin bir nefes veriyorum. Hiç bu kadar sadık bir arkadaş oldu mu?

Spencer Jones, benim en büyük amigom ve dünyadaki en tatlı adam.

Masters sayfayı çevirmeden önce elindeki kâğıdı havaya kaldırıyor.

"Gelecek hafta bu zamanlar bir uçakta olacağız."

"Siktir, evet. Cennette beş gün." Spencer kahve fincanını havaya kaldırırken gülümsüyor. "Maldivler'de evlenmek iyi fikir Ricco. Tam da ihtiyacım olan şey."

Gözlerimi deviriyorum. "Gidebileceğimden bile şüpheliyim." "Her zamankinden alabilir miyim?" diye araya giriyor garson kız. "Evet, lütfen."

"Ne demek gidemeyeceğim?" Spencer soruyor. "Bu seyahati on iki aydır planlıyorduk."

"Evet, sakın başlama," diye kabul ediyor Julian.

"Geliyorsun." "Evet.... Cehennemden gelen bir hafta geçiriyorum."

Julian gözlerini devirir. "Çok dramatik."

"Değil mi?" Spencer araya giriyor.

"Dinleyin pislikler," diye fısıldayarak sesimi alçalttım ve onlara doğru eğildim. "Aramızda kalsın, lanet olası başbakan rehabilitasyondan kaçtı."

"Ne?" İkisinin de nefesi kesilir.

"Nerede o?" Julian kaşlarını çatır.

"Bunu bilseydim, oraya gider ve boğazına hızlı bir aparkat indirirdim. Bu saçmalık için zamanım yok."

Spencer yüzünü buruşturuyor. "Gerçekten nerede olduğunu bilmiyor musun?" "Hiçbir fikrim yok. Onu arayan güvenlik ve polisimiz var.

Her yerde. Eğer basın bunu ele geçirirse, tamamen mahvolur."

"Anlamıyorum. Yani, o her zaman biraz serseri mayın gibiydi, ama..." Julian'ın gözleri benimkileri tutuyor. "Onu uçurumun kenarına getirecek ne oldu?"

"Karısı onu terk etti."

"Tabii ki yaptı." Spencer ellerini tiksintiyle havaya kaldırır. "Her zaman işin içinde bir kadın vardır."

"Sesini alçaltır mısın?" Onları susturuyorum.

"Özür dilerim." İkisi de suçlulukla etraflarına bakıyorlar.

"Ne oldu?" diye sorar Julian.

"Bahçıvan mı?" Spencer kahvesine üflüyor. "Lanet bahçıvan mıydı? Sana bir şey söyleyeyim, bahçıvanımın seksen yaşında olmasının çok iyi bir nedeni var." Şakağına vuruyor. "Buna ileri görüşlülük deniyor çocuklar. Not alın."

"Ya da sadece köle emeği." Gözlerimi deviriyorum.

"Senin lanet bahçıvanın seksen yaşında. Yüce Tanrım, sen bir pisliksin." Julian yüzünü buruşturdu. "Zavallı piç kalp krizi geçirecek."

"Her neyse," diye kestim sözlerini. "Theodore kayıp ve kaleyi ben

**korumak zorundayım. Onu daha ne kadar idare edebilirim
bilmiyorum. Tabii o**

çok yakında ortaya çıkacak, önümüzdeki hafta gelebileceğimden ciddi olarak şüpheliyim." "Tanrı aşkına." Spencer iç geçirir. "Ricco'yu daha dün aradım ve

ona artı bir getireceğini söyledim."

Yüzüm düştü. "Ne? Bunu neden yaptın?" "Artık yeni kızını getirebilirsin." Tatlı tatlı gülümsüyor.

"Tam bir ahmaksın," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Onu getirmeyeceğim.

Ayrıca, o artık benim eski kızım. Her şey gerçekten bitti."

Masters kahvesini yudumlarken gözlerini deviriyor. "Biri daha tozu yuttu."

"Ne yaptın lan sen, salak?" Spencer öfkeleni. "Ondan hoşlanıyorsun. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

Julian'a bakıyorum, o da gülümseyip göz kırpmıyor. Spencer'ın bana kadınlar hakkında ders vermesini izlemeye bayılıyor. Bu onun en sevdiği eğlence. Çok kısa bir süre önce, alıcı tarafta o vardı.

"Ben hiçbir şey yapmadım. O sadece bana göre bir kız değil."

"Oh, lanet olsun," diyor. "Peki." Kucağındaki peçeteyi yenilenmiş bir amaçla yeniden düzenler. "Senin için bir randevu ayarlayacağım. Sırada bekleyen milyonlarca kadın var."

"Lanet olası bir randevu istemiyorum, Spence. Benim işime karışma." Kahvemi yudumluyorum. "Hamilelik seksine sadık kal."

Julian yüzünü eline yashyor ve hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Hamile seksinden daha iyi bir şey var mı?"

Ağır hamile bir kadının seks yaptığı görüntüsü gözümün önüne gelince irkiliyorum. Bu düşünce rahatsız edici. "Milyonlarca şey düşünebilirim, seni lanet sapık."

"Peki, June'la ne oldu?" "April, seni aptal," diye düzeltiyorum onu.

"Bir ay olduğunu biliyordum." Spencer omuz silkiyor. "Nisan. Nisan'a ne oldu?"

"Yok bir şey. Boku yedim. Ben yoluma devam ediyorum. Tartışma bitmiştir." Spencer'ın gözleri benimkileri tutuyor. "Sen ne yaptın?"

"Onun lanet çantasını bırakacak mısın?" Julian tersledi. "Zavallı piçi rahat bırak."

"Teşekkür ederim." İç çektim. "Eee?" Spencer tekrar sordu. "Çok zordu."

"Buna değecek hiçbir şey kolay değildir," diyor Julian.

"Benim tarafımda olman gerekiyordu, sikik."

Julian teslim olmak için ellerini kaldırır. "Sadece söylüyorum." "Yapma."

"Buyurun." Garson kız kahvaltımızı önümüzdeki masaya koyarken gülümsüyor. "Üç omlet."

Ona teşekkür ediyoruz ve çocuklar yemek yemeye ve sohbet etmeye başladıklarında beni tamamen unutuyorlar. Ben sessizce kahvaltımı yapıyorum, aklım kilometrelerce uzakta.

April'la birlikte. Her zaman April'la.

Bok gibi hissediyorum.

Nisan

Asansörün kadranını izliyorum, rakamlar yukarı çıktıkça zihnim zehirle doluyor.

Onun içindeyken beni düşündü mü?

Düşünce sürecinin herhangi bir yerinde miydim? Yoksa olmayan bir şeyi mi hayal ediyorum?

Daha da kötüsü, içten içe onun önemsedğini biliyorum. Aramızda bir şeyler olduğunu biliyorum ama olmamalı, çünkü birbirimizi çok az tanıyoruz.

Ne zaman onunla aynı odada olsam, kalbim hazırda bekliyor, bana doğru bakmasını, kolonyasını koklamayı bekliyor. Vücudundan yayılan gücü hissetmek için. Ona verdiğim fiziksel tepkiyi hissetmek için. Tüylerim diken diken oluyor, kelebekler uçuşuyor, göz teması kurduğunda yanaklarım kızarıyor. Her küçük şeyin anlamı çok büyük.

Ve bu berbat. Bundan nefret ediyorum.

Birine karşı bir şeyler hissetmek için yedi yıl bekledim. Herhangi bir şey. Benim kadar yükü olan birine aşık olmam çok ironik.

Ya

p. Belki daha da fazla.

Zavallı Duke, ona böyle mi hissettirdim?

Midemi bulandırıyor, derin derin nefes alarak bu duyguyla savaşmaya çalışıyorum.

Mide bulantısı.

Onun önünde diz çökmüş bir kadının istenmeyen görüntüsü, ruhumda bir korku filmi gibi oynuyor.

Karanlık ve karamsar mıydı, yoksa ışıklar açık mıydı? Kaç kere geldi?

Oh.

Beni sikerken elini boğazıma nasıl doladığını hatırlıyorum.
Gözlerindeki karanlığı. Hükmetmek için duyduğu ilkel dürtü.

İçimde yaktığı ateş ve korku.

Bu yanlış. Yanlış olduğunu biliyorum.

Peki, neden bu kadar doğru geliyor?

Burada kazanan olmadığını bilerek gözlerimi kapatıyorum. Bu asla işe yaramayacak. Sebastian Garcia kendi başına bir varlık.

Ve ben bir adayım.

Asansörün kapıları açılıyor ve kendimi koridorda sürüklüyorum, kapıyı çalmak için kendimi hazırlarken gözlerimi kapatıyorum. *Hadi, bunu yapabilirsin.*

Kapıyı iki kez çaldım.

"İçeri gel," diye sesleniyor Sebastian'ın güçlü sesi.

Kapıyı açtım ve etkilenmemiş gibi davranarak içeri girdim. "Beni mi görmek istedin?"

"Evet." Kalemikle sandalyeyi işaret ediyor. "Lütfen, oturun."

Ona bakıyorum, geçen haftayı hafızamdan **s i l e n e** kadar protesto etmek için masasına uzanıp uzanamayacağımı merak ediyorum.

Oturuyorum. "Ne oldu?"

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve uzun bir süre birbirimize bakıyoruz.

"Beni mi görmek istediniz?" Soruyorum.

"Evet." Kendini toparlıyor ve kalemini elinde tutuyor. "Güvenlik kayıtları nasıl gidiyor?"

"Raporu hazırladım ama görünüşe göre temizlikçinin arabasından bir güvenlik kartı çalmış ve gecenin bir yarısı çıkıp gitmiş."

"Ve o zamandan beri hiçbir kredi kartı kullanılmadı mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır."

Düşünürken işaret parmağını dudaklarına götürüyor. "Endişelenmeye başlıyorum."

"Ben de."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, derin düşüncelere dalmış. "Umalım da onu bugün bulsunlar, ha?"

"Evet." Başımı salladım.

Bu durumun vahim olduğunu inkar etmek mümkün değil. Ülkenin başı olduğu için değil, depresif bağımlılık sorunları olan ve kayıp olan bir insan olduğu için.

Sebastian ve ben sessiz kalıyoruz, bir sonraki adımda ne söyleyeceğimizden emin değiliz. "Hepsi bu kadar mı?" diye soruyorum.

"Biliyorsun..." Gözleri benimkileri tutuyor. "Bensiz daha iyisin."

Ona bakıyorum.

"İhtiyacın olan şey ben olamam April."

Ama sen öylesin.

Duygular bir yük treni gibi içime hücum ediyor ve bakışlarından kaçmak için başımı çeviriyorum. Kahretsin, neden beni bu kadar zayıflatıyor?

"Bunu düzeltebilseydim, düzeltirdim. Ama yapamam," diye devam ediyor.

Yalancı.

"Tamam." Omuzlarımı dikleştiriyorum. Burada bir dakika daha onun saçma bahanelerini dinlemek istemiyorum. Ayağa kalkıyorum. "Bu kadar mı?"

Kaşları çatılır.

"Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim Sebastian," diyorum.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ama ne yapmamı istiyor? Vicdanını temizleyebilmek için fahişesi olmak için yalvarmamı mı? Onunla karşılıksız seks yapmaya devam etmek ne kadar kolay olsa da, bunu yapamam.

Çok fazla önemsiyorum.

Zaten incindim. Bunun devam etmesine izin verirsem kalbimin ne hale geleceğini hayal bile edemiyorum. Belki de bu, Duke'e onca yıl böyle davrandığım için Tanrı'nın beni cezalandırmasıdır.

Benim hakkımda böyle hissediyordu. Roller değişti ama senaryo aynı.

Bir kişi aşıktı. Biri de değildi.

"Bu kadar mı?" Sebastian soruyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Ona bakıyorum, kalbim acıyor. Onu şartlarına geri götürmemi istiyor.... ve ben de istiyorum.

Başka biriyle yatmış.

"Güle güle, Seb." Gülümsemeye zorladım. "Umarım aradığını bulursun."

Yüzü düştü ve ben dönüp ofisinden çıktım. İşte bu kadar. Her şey bitti.

Telefonum mutfak tezgahımda titriyor, elime alıp gülümsüyorum. Jeremy arıyor.

Bunun son dakika olduğunu ve muhtemelen zaten planlarınız olduğunu biliyorum, ama bu akşam bir şeyler içmek ister misiniz?

Canım dışarı çıkmak istemiyor ama belki çıkabilirim. Burada tek başıma oturup depresyonda olmak hiç yardımcı olmuyor.

Ben de mesaj atarım.

Akşam yemeği ve birkaç kokteyle ne dersin? Geç bir akşam yemeği istemiyorum. Yarın milyonlarca işim var.

Bilmiyorum, ama büyük bir geceye kilitlenme düşüncesine dayanamıyorum.

Kulağa hoş geliyor. Bir yerde yer ayırtacağım. Akşam 7'ye ne dersin? İtalyan yemeği sever misin?

Gülümsüyorum ve cevap veriyorum.

Nefis. Görüşürüz o zaman. X

"Merhaba tatlım." Annemin mutlu sesi telefonda gülümsüyor.

"Merhaba anne." Boğazıma bir yumru oturdu, annelerin nesi var böyle? Olabildiğince sert ve soğuk olabiliyorum ama annemin sesini duyduğum anda o korkak çocuk halime geri dönüyorum.

Sadece bana sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum. "Nasılsın tatlım?"

"İyi." Yalan söylüyorum, duygusal ve üzgün hissediyorum ve bunun hakkında konuşmak istemiyorum, telefonu kapatmam gerektiğini biliyorum, benim için endişelenmesini istemiyorum. "Anne, arkadaşlarımla birlikteyim, seni sonra arayabilir miyim?" Ona yine yalan söyledim.

"Tamam hayatım, bu gece dışarı çıkıyor musun?" "Evet, sadece akşam yemeği için.

İtalyan yemeği."

"Kulağa lezzetli geliyor. İyi eğlenceler, seni yarın ararım."

Gözlerimi kapatıyorum çünkü lanet olsun, böyle zamanlarda sadece evde ailemle birlikte olmak istiyorum. Ailemin kanepesinde uzanıp bütün çikolataları yemek.

Ama gerçekler acımasızdır, burada Londra'da yapayalnızım. "Hoşça kal anne, seni seviyorum."

Telefonu kapattığında tıkırdıyor ve buzdolabına gidiyorum, sanırım onun yerine kanepemde çikolata yemem gerekecek.

"Bu kokteyllerin içinde ne var?" Bardağıma bakarken gülümsüyorum. "Bilmiyorum. Güzel şeyler."
Jeremy omuz silkiyor.

Kensington'da bir İtalyan restoranı olan Belsito'dayız. Evimden çok uzakta olmayan, modaya uygun küçük bir yer. Akşam yemeğı güzeldi, tatlı ilahiydi ve bu kokteyllerin ne kadar iyi olduğı konusunda beni başlatmayın bile.

Jeremy ile pek çok ortak noktamız olduğı ortaya ıktı. Güldük, sohbet ettik ve tanıdığımız iki kişi hakkında tek kelime bile konuşmadık. Bart konusunu bilerek açmadığını biliyorum ve ben de aynısını yapıyorum. Benim ve Sebastian'ın kirli detaylarının ortaya çıkmasını istemiyorum. Sadece kısa bir süre için bir şeyler yaşadığımızı ve sonra bittiğini söyledim. Ama onun daha fazlası olduğunu bildiğini biliyorum. Bu ikimiz için de garip. Her iki adamla da çalışıyorum, o da öyle, yani ne kadar az bilersen o kadar iyi.

Yine de itiraf etmeliyim ki Jeremy'ye davranış şekli yüzünden Bart'tan nefret ediyorum. O çok daha iyisini hak ediyor.

"Yarın ne yapıyorsun?" Jeremy soruyor.

Abartılı bir i geçirdim. "Sıkıcı saçmalıklar. Ev işleri. Çamaşır ve market alışverişi."

"Evet, aynı." İçkisini yudumluyor. "Garcia'dan haber aldın mı?"

"Hayır, almayı da beklemiyorum."

Bir dizi araba anahtarı masanın üzerine şiddetle düşerek Jeremy ve benim sıçramamıza neden oldu.

"Bunlar da ne böyle?" diye homurdanıyor bir ses.

İkimiz de başımızı kaldırıp Bart'ı görüyoruz, yüzü kıpkırmızı ve öfkeli.

Jeremy omuzlarını dikleştiriıyor, açıkça savaşı hazırlanıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Porsche'nizin bugün neden bir kamyonun arkasında evime geldiğini söyler misiniz?" Bart öfkелendi.

"İade ettim."

"Neden?"

"Artık istemiyorum." "O bir hediyeydi!" Bart tersler. "O zaman *karına* ver." *Ouch.*

Bart'ın gözleri irileşiyor ve sonra bana kayıyor. Kahretsin, ikisi hakkında ne bildiğimi merak ediyor.

"Umm. Ben gidiyorum." Ayağa kalkıyorum.

"İyi fikir," diyor Bart, gözleri sıkıca Jeremy'ye kilitlenmiş.

"Otur yerine." Jeremy elimi tutuyor.

"Hayır, gerçekten gitmem gerek." Eğilip Jeremy'nin yanağına bir öpücük konduruyorum. "Pazartesi görüşürüz."

Çantamı çıkardım. Bart elini kaldırdı. "Ben alırım." Bir saniyesini bile boşa harcamadan koltuğuma çöktü.

"Emin misin?" Kaşlarımı çattım.

"Tamamen." Sadece buradan gitmemi istiyor.

"Tamam, teşekkürler." Jeremy'ye el sallıyorum ve o da gözlerini bana dikeyor.

Özür dilerim.

Dışarı çıkıp taksi durağına gidiyorum. Sıra uzun ve havada gök gürültüsü var. Siktir et, hiç havamda değilim. Telefonumu çıkarıp bir Uber çağırıyorum. Gelmesini beklemek için caddenin karşısına geçiyorum.

Yağmurun kokusunu alabiliyorum, çiseliyor ve sonra gittikçe ağırlaşıyor. Lanet olsun.

Hırkamı üzerime sarıyorum ve mağlup bir iç çekişle sokağa bakıyorum. En azından Bart, Jeremy'nin peşinden gidiyor ve kendini affettirmeye çalışıyor.

Benim durumumun tam tersi,

Sebastian beni hiç sikine takmıyor. O bir pislik.

Ama içten içe öyle olmadığını biliyorum. Sadece benim için, ki bu daha kötü sanırım.

Başımı sallıyorum. Sürekli onu düşünmekten nefret ediyorum. Geçen haftayı tekrar tekrar gözden geçiriyorum, aşırı tepki verip vermediğimi merak ediyorum, davranışlarını ve tüm bunların ne anlama geldiğini analiz etmeye çalışıyorum.

Şerefsiz.

Araba yanıma yanaşiyor ve camlar açılıyor. "April?" diye sordu şoför.

"O benim." Gülümsüyorum ve tam yağmur yağarken arka koltuğa geçiyorum.

Trafiğe girdiğimizde camdan dışarı bakıyorum, Jeremy ve Bart'ı görüp göremediğimi anlamak için restorana dönüp bakıyorum. Acaba bunu atlatabilecekler mi?

Tekrar öne bakıyorum.

Oh neyse. Seni öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi?

Sicilime bakılırsa, şimdiye Godzilla olmalıydım. Dünyayı alaşağı edecek kadar güçlü.

Araba sokağıma girdi. "Hemen solda," diyorum şoföre. Yanından geçerken park etmiş bir arabada oturan birini görüyorum. Başımı çeviriyorum.

Bekle, o şey miydi?

Araba durdu ve ben dışarı çıktım. "Teşekkür ederim." Kapıyı kapattım ve arabaya odaklanmak için gözlerimi kısıtım.

Ne?

Kendimi durduramadan yağmur altında yolun karşısına geçip pencereye vuruyorum. Sebastian bana bakıyor ve camı indiriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Şak diye söyledim.

"Seni takip ediyorum. Neye benziyor bu?"

Nisan

DAHA FAZLA TUTUM.

P e s ediyorum, ellerimi tiksintiyle havaya kaldırıyorum. "Evine git, Sebastian." Döndüm ve binama doğru fırladım.

Bekle bir dakika.

Arabasına doğru yürümeden önce durup sokağa bakıyorum.

"Güvenliğiniz nerede?"

"Sakın başlama."

Gözlerim büyüdü. "Aptal mısın sen? Güvenlik görevlilerinden mi kaçtın?"

"Seni görmem gerekiyordu."

"Ve şimdi sen yapt ın ." Öfkeyle kollarımı iki yana açtım. "Evine git, seni aptal!"

Öfkeyle döndüm ve binama doğru yürüdüm. Bu adam yaşayan son. Sırada ne var?

Vergi mükelleflerinin parasının onun güvenlik ekibini finanse etmesine çok sevindim. Ne göt herif ama.

Arabasının kapısının çarptığını ve alarmin çaldığını duyuyorum, bana kilitlediğini söylüyor. Ben daha hızlı yürüyorum ama o bana yetişmek için koşuyor. "Bekleyecek misin?"

"Hayır." Ön merdivenlerden yukarı yürüyüp anahtarımı okutuyorum. Kapılar açılıyor ve Sebastian peşimden geliyor.

Asansöre girdim ve ön tarafa döndüm. "Eğer söyleyecek kayda değer bir şeyin yoksa, Sebastian, zahmet etme." Islak ve öfkeliyim.

Bu adam çileden çıkmanın ötesinde.

Soğuk gözleri benimkilere kilitlenmiş halde asansöre biniyor ve o da ön tarafa dönüyor. Damarlarımda adrenalin çılgınlıkları atarak sessizce benim katıma çıkıyoruz.

Evim dağınık mı? Nasıl bıraktığımı bile hatırlamıyorum ve o daha önce buraya hiç gelmedi.

Harika.

O a r k a m d a dururken kapıyı açıyorum. İçeri girip etrafa bakıyorum, hayal ettiğim kadar dağınık olmadığı için rahatlıyorum.

Sessiz kalır.

Eğer buradaysa ve konuşmak istiyorsa, buna değse iyi olur.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordum.

Bir an bana baktı. "Bu gece neredeydin?" "Akşam yemeği için dışarı çıktım."

"Kiminle?"

"Bir arkadaş. Oraya gitme, Sebastian. Bu hafta yaptıklarından sonra olmaz. Sakın buna cüret etme."

"Bu da ne demek oluyor?" Nefes nefese

kaldı. "İnkâr mı ediyorsun?"

"Neyi inkâr edeyim?"

Ciddi misin?" Başımı ellerimin arasına alıyorum. Gerçekten, bu çok anlamsız. "Sadece eve git."

Kafamı kaldırdığımda gözleri beni arıyor. Ne söyleyeceğinden emin değil gibi. Çok kayıp ve üzgün.

"Seb," diye iç geçirdim.

Dudakları bükülüyor, sanki içinde bir şey tutuyormuş gibi.

Empati iç i m i dolduruyor. Ona neler olduğunu bilmiyorum ama her ne ise onunla mücadele ediyor.

"Bir şey söyleyecek misin?" Yumuşakça soruyorum.

Göz teması kuramadan odanın etrafına bakıyor.

"Sebastian," diye ısrar ediyorum. "Bana bak."

Elleri iki yanında yumruk olmuş, gözlerini benimkilerle buluş t u r m a k için sürüklüyor. "Benden vazgeçme," diye fısıldıyor.

Boğazıma bir yumru oturdu, "*Benden vazgeçtin.*"

Birbirimize baktık.

"Ben sadece-"

"İşe yaradı mı... onunla yatmak? Artık beni unuttun mu?"

"Göründüğü gibi değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Dizlerimin üzerine çöküp sana yalvarmamak için başka bir otelde kaldım."

"Ne için yalvarayım?"

"Senin de benim gibi hissetmen için!" diye haykırıyor öfkelenmiş gibi.

"Peki bu nasıl oluyor?" Alay ediyorum. "Ben zihin okuyucu değilim, Sebastian. Bilmece gibi konuşmayı kes."

"Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Kollarını havaya kaldırıyor "Böyle olmaktan nefret ediyorum ve seni önemsemekten nefret ediyorum."

Şaşıracak kaşlarını çatmış. Tamam... Bunu söylemesini beklemiyordum. "Eve gelmediğinde..."

Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Tek düşünebildiğim senken nasıl olur da başka biriyle yatabilirim April? Böyle düşünmene izin verdim çünkü bunun seni uzaklaştıracağını biliyordum."

"Neden bu kadar zor?" Fısıldıyorum. "Bu kadar zor olmamalı." "Bilmiyorum."

Ona doğru bir adım atıyorum ve o sanki vahşi bir hayvanmışım gibi bir adım geri çekiliyor. Bunun işe yaramasını istiyorsam, öne çıkıp ona yardım etmem gerektiğini kesinlikle biliyorum. Bunu tek başına yapamaz. O kırılmış. Belki de benden daha fazla ve bu çok fazla.

Ona yaptıkları için eski karısından nefret ediyorum.

"Seb," diyorum usulca. "Bu konuya çok fazla kafa yoruyorsun. Geçmiş ya da geleceği düşünmeyi bırakmalısın. Aramızda hiçbir baskı ya da beklenti yok."

Yanağımı avuçluyor ve korkmuş gözleri benimkileri tutuyor.

"Sadece şu anı düşün, çünkü sahip olduğumuz tek şey bu," diyorum ona. Göğsü inip kalkıyor.

"Eğer bir şansımız olmasını istiyorsan, benimle konuşmalısın," diye fısıldıyorum. "Kafamdaki boktan şeyleri bilmek istemezsin."

Duygularıma yenik düştüm ve birdenbire anladım. Bu güzel adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum. İyi, kötü ve çirkin.

Aramızda bir his var. Bir yakınlık. Bir anlayış.

Korku.

Ne söyleyeceğimi bilemeden kanepeye oturuyorum, o da karşıma oturuyor. Dirseklerini dizlerinin üzerine koyuyor ve ellerini birbirine kavuştururken başını öne eğiyor. Belli ki stresli.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Ben sorarım.

Başını sallıyor.

Kalktım ve buzdolabına baktım. "Sadece şarabım var."

"O da olur."

İki bardak doldurdum ve birini ona uzattım. Koltuğuma geri dönüyorum ve ikimiz de sessizce bir yudum alıyoruz.

"Bunun nereye gitmesini istiyorsun?" diye sordum. "Mükemmel bir dünyada, bu hikayede ne olur Sebastian?"

"Hallederiz."

"İstedğin bu mu? Bunu çözmek mi?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için tekrarladım.

Yutkunurken başını sallıyor.

İlerleme var.

"Ben de bunu istiyorum, Seb."

Cevabıma şaşırmış gibi kaşlarını çatı.

Geçmişimi ve yıllar boyunca gördüğüm tüm terapistleri düşünüyorum. Hiçbirinin tavsiyesi bana yardımcı olmadı. Özellikle bir terapist aklıma geliyor. Her zaman seks yapmaktan kaçınmamı isterdi çünkü bunun herhangi bir yakınlık kurmama ters etki yapacağını düşünürdü.

"Neyimiz var biliyor musun?" Ben soruyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Aydınlat beni." Kuru kuru mırıldanıyor.

"Bir adım atladık. Bir gün bir kafede tatlı tatlı flört ederken, ertesi gün bir genelevde beni boğup beynimi sikmene kadar geldik."

Yüzünde bir gülümseme izi belirir. Bu anıyı seviyor.

"Flört aşamasını kaçırdık, Seb. O arkadaşlığı ya da onunla birlikte gelen güveni asla inşa edemedik."

Sözlerimi işlerken kaşlarını çatıyor.

Evet, işte bu.

"Bunu bir düşün," diyorum yeni bir amaçla. "Fiziksel olarak birlikte çok iyiyiz ama duygusal olarak hiçbir işe yaramıyoruz. Ya çok sert sikişiyoruz ya da daha sert savaşıyoruz. Arada hiçbir şey yok. Işık ve gölge yok. Bu işin yürümesini ne kadar istersek isteyelim hiçbir ilişki buna dayanamaz."

"Geçmişini değiştiremeyiz April. Keşke değiştirebilseydim."

Bütün hafta boyunca ilk kez umutlu bir şekilde gülümsüyorum.

"Ama yapabiliriz." Kaşlarını çatıyor.

"Ya geri dönersek?" "Beni

kaybettin."

"Senin takıntın seks üzerine kurulu, haksız mıyım? Sadece tek gecelik ilişkilere ve paralı sekse cevap veriyorsun ve sabah olduğunda bana daha fazlasını borçlu olduğunu düşündüğün için çıldırıyorsun."

Tiksinmiş gibi ağır ağır nefes veriyor ve ben haklı olduğumu anlıyorum. "Öyleyse, bunu tamamen masadan kaldıralım."

"Ne?" Yüzünü buruşturuyor.

"Birlikte olalım ama seks yapmayalım."

"Bizimki gibi bir çekim evcilleştirilemez, April. O kadar basit değil." "Deneyebiliriz."

"Bunu neden yapmak isteyesin ki? Aramızda işe yarayan tek şey seks."

Ayağa kalkıyorum ve kucağına oturmak için yanına gidiyorum. Koyu renk saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum ve onu usulca öpüyorum. "Çünkü bundan daha iyi olduğumuzu biliyorum."

Büyük, güzel kahverengi gözlerine bakıyorum, çok acı çekmiş ve kusurlu, ve onu tekrar öpüyorum, dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalanıyor.

"Seninle birlikte olamam ve..." Sesi kesiliyor. "Ben yapamazdım..."

"Bebeğim, beni dinle." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Aramızda bir şey var ve mükemmel olmaktan çok uzak, ama denemeye değer. Tanıştığımız andan itibaren bunun özel olduğunu biliyordum ve elbette ikimiz de muazzam hatalar yaptık ve sen de zaman zaman tam bir pislik oldun."

Gülümsemesini engellemek için dudaklarını büküyor.

"Ama sonuçta önemli olan bundan sonra nasıl yol alacağımız, değil mi?"

Bu

mu Dinlerken elini şefkatle sırtımda gezdiriyor. "Ayrıca Roma

?" bir günde inşa edilmedi." Umutla söylüyorum. "Benim saçmalıklarımla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Mırıldanıyor.

Kalbim sıkışıyor ve saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. "Bu bir Senin hatan. Dürüst olduğum için benden asla ama asla özür dileme. Zihnin karanlık bir yer olabileceğini ve bizi şekillendiren şeyler üzerinde hiçbir kontrolümüz olmadığını herkesten daha iyi biliyorum. Dürüst olmak gerekirse Sebastian, şu anda nasıl bu kadar normal olduğumu bile bilmiyorum. Berbat durumda olan genellikle benim."

Dili yavaşça ayrılmış dudaklarımın arasından geçerken gülümsüyor. Gözlerimi açtığımda onunkilerin sıkıca kapalı olduğunu görüyorum.

Aramızdaki şefkat bir şarkı gibi dans ediyor.

Belki de bir şansımız vardır.

Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve birbirimize sarıldıkça uyarılıyoruz.

Seks yok!

Uzun vadeli kazanç için kısa vadeli acı. Ah, ne yapıyorum ben? Ondan uzaklaşıyorum.

"Seks yok, unuttun mu?"

Bir kaşını kaldırır. "Hadi ama, şaka yapıyor olmalısın. Seks yapmamamızın imkânı yok. Aramızdaki çekim çok güçlü."

"Denemek istiyorum. Senin için değilse bile, kendim için." Kaşlarını çatıyor.

"Buradaki tek hasarlı kişi sen değilsin Seb ve bunun benim için son olduğunu biliyorum. Ya kendimi toparlamalıyım ya da ilişkilerden tamamen vazgeçmeliyim. Otuz bir yaşımdayım."

Bana günün ilk gerçek gülümsemesini veriyor ve kalbim eriyor. "Daha çok zamanın var."

"Ha, yaşlı olduğun için böyle söylüyorsun." Kıkırdıyor. "Belki de."

Kucağında oturmaya ve bu şekilde öpüşmeye devam edersem iki dakika içinde kanepeye yığılacağımı biliyorum. Ayağa kalkıyorum ve beni hızla tekrar kucağına çekiyor.

"Henüz değil," diyor. "Seni dört gündür kucağıma almadım April. Daha fazla zamana ihtiyacım var." Başını göğsüme yaslayarak bana sıkıca sarılıyor ve ben umut çiçekleri açarken gülümsüyorum.

Tatlı Bay Garcia kendi liginde.

Onu pek sık göremiyorum. Yaptığımda daha çok değer vermemi sağlıyor. Dudakları meme ucuma düşüyor ve dişleriyle hafifçe çekiştiriyor. "Hey." Ondan uzaklaşıyorum.

"Unutma: seks yok."

"Sadece bir ısırıktı. Sikim Motherload'un yakınında bile değildi." Kıkırdıyorum. "Motherload. Artık ona böyle mi diyoruz?"

"Belki." Gülümsüyor. "Kulağa hoş geliyor." Meme ucumu tekrar ısırtıyor.

"Dur." Gülüyorum.

Bardaklarımızı dolduruyorum ve onunkini uzatıyorum. O kadehi havaya kaldırıyor, ben de benimkini onunkiyle tokuşturuyorum.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" Ben soruyorum.

"Tüm zamanların en saçma sosyal deneyine," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "Anne yükü yoksunluğu."

Bir kahkaha patlatıyorum ve o da gülüyor. Birbirimize bakarken sessizleşiyoruz, havada yeni bir şey dönüyor.

Umut.

Evimin etrafına bakıyor. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Çok uzun zamandır kimseyle platonik düzeyde takılmadım. Hep seks odaklı oldu. "Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyorum. "Porno mu izliyorsun?"

"Benim için çalışıyor."

Kıkırdıyorum. "Siz bir seks manyağısınız, Bay Garcia."

"Ve sen yatakta harikasın, mükemmel uyumluydun."

"Hayır, sen bir üst seviyesin."

"Konuşabilirsin. Senin gibi bir kadınla hiç tanışmadım. Benden daha fazla cinsellik yüklüsün."

Korkmuş gibi yaparken ağzım açık kalıyor,

"Değilim." Bir kaşını kaldırdı.

Parmaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Birazcık." "Senden daha uzun süre dayanacağım." Sırıttıyor.

Ona aptalca gülümsüyorum, bu oyunu seviyorum. Ve tabii ki o benden daha uzun süre dayanacak. Benim gibi güzel vücuduna bakmak zorunda değil.

"Hadi bahse girelim."

"Ödül ne?"

"Hmm." Bir an düşündüm... benden asla yapmamı istemeyeceği şey neydi... tamam. "Eğer benden önce pes edersen, seni bir yapay penis ile becermeme izin vermek zorundasın."

Burnundan şarap çekiyor. "Ne oluyor lan?" Tam bir öksürük krizine girerken sıçırıyor. Göğsünü tokatlıyor, utarıyor. "Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman sikini Motherload'dan uzak tut."

Başını arkaya atıp gülüyor ve ben de gülüyorum. Birlikte gülmek çok iyi hissettiriyor.

Ciddileşir. "Kazanırsam ne alacağım? Bu arada kazanacağım." "Ne istiyorsun?"

"Hmm, olasılıklar sonsuz." Gözlerini kısar. "Bu konuda size geri döneyim."

"Ya da değil. Nasıl olsa ikimiz de kazanacağımızı biliyoruz."

Gözleri kararıyor ve aramızdaki enerji yeniden ortaya çıkıyor. Atomik bir enerji.

Konuyu değiştirmem gerekiyor. "Senin evine geri dönmeliyiz," diyorum. Yüzü düştü. "Neden?"

"Çünkü yasal temsilciniz olarak ikimiz de burada bulunmanızın akıllıca bir hareket olmadığını biliyoruz. Özellikle de Theodore kayıpken. Eğer bir şeyler ters giderse ve senin kaçtığın ortaya çıkarsa..."

Gözlerini deviriyor.

"Bir çanta hazırlayıp evine geleceğim."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ve sonra hızla tekrar kapatıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Söyle."

"Yarın bir golf turnuvasında oynayacağım."

"Ve?"

"Çok erken ayrılmak zorundayım."

"Sebastian, birkaç saatliğine kendimi eğlendirebilecek durumdayım."

Koyu renk gözleri bir şey hayal ediyormuş gibi vücudumda geziniyor.

"Ne yapıyorsun?"

"O değil." Gözlerimi büyüttüm. "Aklını çukurdan çıkar." "Görünüşe göre, bedenimin oraya girmesine izin verilmiyor, bu yüzden..." Omuz silkiyor. "Hadi ama,

Hadi gidelim."

Yatak odama giriyorum ve dolaptan gece çantamı çıkarıyorum. Sebastian odama giriyor ve etrafına bakınıyor. Raflarıma doğru yürüyor ve fotoğraf çerçevelerimi dikkatle inceliyor. "Bu kim?"

"Bu kız kardeşim Eliza, bu da Nathan." Onu eline aldı. "Sana benziyor."

Gülümsüyorum.

"Öyle." "Peki ya o adam?"

"Bu onun ortağı. O bir cerrah."

Başını sallıyor ve çerçeveyi rafa geri koyuyor. "Bu kim?"

"Ailem."

Onu rafa geri koyar ve sonra bir taş alır. "Nedir bu?"

"Benim şanslı taşım."

Sırıttıyor. "Uğurlu bir taşın var mı?"

Gülümsüyorum, utangaç hissediyorum. "Uh-huh."

Ters çevirip altına bakıyor. "Ne şans getirdi?" "Seni buldum."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve usulca gülümsüyor.

"Sen yaptın." Onu tekrar rafa yerleştiriyor. "Ama ben seni ilk seferinde buldum."

Her gün kötü kahvem için kahveye gelişini düşünüyorum. "Biliyor musun, ikimiz arasında bir sürü garip tesadüf oldu," diyorum.

"Ne gibi?"

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırıyorum. "Tanıştığımız gün tam olarak bu cümleyi söylemiştin."

"Öyle mi?" Şaşırarak sordu. Başımı sallıyorum.

"Tesadüfler neydi?"

"Tanıştığımız sabah seni sokakta gördüm. Sokaktaki evsiz bir adama para vermiştin. Ondan sonra da kafeme geldin."

Hatırlıyormuş gibi usulca gülümsüyor. "Sonra ateşli, sıkı bir kıcı olan bu muhteşem sarışınla tanıştım."

"Kim harika kahve yaptı-"

"Berbat kahve," diye sözümü kesti.

"Geri gelmeye devam ettiniz çünkü çok iyiydi."

"İnsanları uzak durmaları konusunda uyarmaya çalışıyordum. İnsanlığa karşı özen yükümlülüğü."

Kıkırdıyorum. "Aynı zamanda beş parasızdım ve başka bir iş arıyordum."

Hikayenin bu kısmından hoşlanmıyor. "Hatırlatma bana."

Tereddüt ediyorum, devam etmeli miyim emin değilim ama bunu onunla konuşmak istiyorum.

Hepsini konuşmadık. "Ve sen de kulübe geldin."

Kalçalarımı kendine doğru çekti. "Ve seni boğdum."

"Bundan daha fazlasını yaptın. Aklımı başımdan aldın."

Aramızdaki hava elektrikle çatırdıyor.

"Ve birlikte harika bir iki hafta geçirdik... Ta ki..."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bu kadar tren kazası yeter. Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıyor beni usulca öperken dudaklarına karşı.

"O zaman sana aşık oldum ve sen beni bir kenara attın."

Sertleşiyor ve benden uzaklaşıyor. "Neden bu saçmalığın üzerinden geçiyoruz?" "Böyle şeyleri hiç düşünmez misin?"

"Elimde olsa

yapmazdım." "Neden olmasın?"

"Çünkü tek gördüğüm, çalışmamamız için bir sürü neden olduğu." Ellerimi kocaman açıyorum. "Ve yine de, işte buradayız."

Gözlerimiz kilitlendi.

Gece çantamı aşağı indiriyorum ve kıyafetlerimi içine atmaya başlıyorum. Tuvalet çantamı, yarın için birkaç kıyafet ve hatta Pazartesi için birkaç iş kıyafeti hazırlıyorum. Neden her şeyi onun için masanın üzerine koyma isteği duyduğumu bilmiyorum ama bunu yapıyorum.

"Bu bizim son şansımız Seb. Eğer bu sefer doğru yapamazsak, Amerika'ya eve döneceğim ve seni bir daha asla göremeyeceğim."

"Bu bir uyarı mı?"

"Hayır."

"O zaman neden bu konuyu açtın?"

"Bunun benim için neden önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Aşırı dramatik davranmıyorum ama bizi geri çekip bu sefer gerçekten tekrar denemeliyim."

Ağır ağır nefes veriyor. "Bu saçmalığı neden düşündün ki? İşe yaramayacak. Seksin sorunlarımızla hiçbir ilgisi yok."

Belki de haklıdır ve bu tamamen saçmadır. "Terapistim yıllarca bunu yapmamı söyledi ve ben hiç yapmak istemedim. Ama bu gece, belki de o sırada birlikte olduğum kişi yüzündendir diye düşündüm."

"Oh." Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Bu beni çok daha iyi hissettiriyor. Onunla seks yapmayı bırakamadın ama benimle bıraktığın için çok mutlusun." Yatak odamın kapısına doğru yürüyor. "Senin saçmalıklarını duymak istemiyorum April. Evime geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Sohbet etmek saçmalık değildir Sebastian," diye arkasından sesleniyorum.

"Dinle." Başını kapı çerçevesinin arkasına koydu. "Seks yapmayı seviyorum. Platonik bir terapi seansı isteseydim, işe yaramaz tavsiyeler için çok pahalı bir terapistle giderdim."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ve sakın bana gözlerini devirmeye kalkma," diye tersliyor.

Cidden, bu adam tam bir aptal. En azından nereden geldiğimi anlayamaz mı?

"Bunu kendim için yapıyorum," diye hayıflanıyorum.

"Bu harika. Sen kendin için küçük şeyini yap, ben de kendim için senin yanında otuz bir çekeyim."

Yine gözlerimi deviriyorum.

"Ve benim bir kısmı bakire ağzının içine girerse şaşırma."

Sırıtıyorum.

"Sadece söylüyorum." Ellerini kaldırıyor. "Boğulmak terimi yeni bir anlam kazanmış olabilir."

"Neden bu kadar seks manyağsın? Tek düşündüğün şey boşalmak."

"Çünkü delicesine seksisin. Şimdi acele et yoksa seni almadan giderim." Yatak odasından çıkıyor ve anahtarlarını alıp kapıya yöneldiğini duyuyorum.

Onun ardından gülümsüyorum. Bay Garcia ile olan derin ve anlamlı ilişkim tam olarak tatlı ve anlayışlı değildi ama bu da bir başlangıç.

Tek istediğim de bu.

"April!" İnliyor.

Çantamı aldım ve kapıya yöneldim. "Geliyorum, canım."

Yatağında uzanırken düşün kapandığını duyuyorum ve midem bulanıyor. Sebastian ve ben daha içeri girmeden garajda, mutfakta, koridorda, merdivenlerin yarısında öpüştük ve bu planı hiç düşünmediğim çok açık.

Birlikte ateşliyiz ve belki de haklıdır.

Onu şimdiden becermek istiyorum.

Hayır.

Belinde beyaz bir havluy la en-suite banyodan çıkıyor. Gözlerim onun kalın, dalgalı gövdesine takılıyor ve nefesim kesiliyor.

Sebastian Garcia çok güzel bir adam.

Gözleri benimkileri buluyor ve havlusunu çözüp yere bırakıyor.

Kahrolası cehennem.....perfection.

Uzun boylu, esmer, kasları dalgalı ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük kahverengi gözlere sahip. Bu adam cinselliğin timsali.

Kalın, sert aleti bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor ve yanımdaki yatağa tırmanıyor. Sırt üstü yatıyor ve ellerini başının arkasına koyuyor.

Tahrik vücudumda sel gibi akmaya başlıyor.

"Yapmak istediğin bir şey var mı?" diye rahatça soruyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, gözlerim şişmiş sikiğin üzerinde oyalanıyor. Kalın damarlar boylu boyunca uzanıyor. "Hayır."

"Tamam." Oturur ve yatağının başucundan bir şişe kayganlaştırıcı alır. Tıklayarak açtı ve havaya kaldırdı. "Son şansın."

Zonklamaya başladım.

"Keyfine bak," diye fısıldıyorum ona doğru yan dönerken. Gösteriyi izlemek için pozisyon almak üzere elimi dirseğime koyuyorum.

Yatak başlığına yaslanıyor ve bacaklarını iki yana açıyor. Sert sikine kayganlaştırıcı fişkırtmasını ve kendine uzun, güçlü bir vuruş yapmasını izliyorum.

Sikeyim.

Elini ucunda gezdiriyor ve sonra sertçe tabana geri götürüyor. Kapüşonlu gözleri benimkileri buluyor. "Ben bunu yaparken beni öpecek misin bebeğim?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. Ona dokunursam her şeyin biteceğini biliyorum.

Sesi boğuk ve kısık... Bu şeytanın sesi.

Vuruşları sertleşiyor ve kendini çalıştırdıkça kolundaki ve göğsündeki kaslar esniyor.

Lanet olsun..... bu tarihteki en aptalca plan. Ne düşünüyordum ki?

Nefes alış verişi hızlanırken bacaklarını açıyor. İlgisiz davranamayarak doğruluyorum.

Hay sikeyim.

Başını arkaya yatırıp inliyor ve yemin ederim bacaklarımın arasında hissediyorum. Hiç bu kadar seksi bir adamla tanışmamıştım. Daha sert ve daha sert, yatak onun inlemelerinin sesiyle altımda hareket etmeye başlıyor. Kıpırdamadan oturuyorum, şimdiye kadar izlediğim en iyi pornoyu izliyorum.

Kayganlaştırıcı gürültülü, şapırdıyor ve çatırdıyor. Beni çılgına çeviriyor.

"April, siktir, bebeğim, üstüme çık," diye fısıldıyor. Tanrım, *istiyorum*.

"Devam et," diye nefes alıyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken dişlerini sıkıyor ve kendini gerçekten bırakıyor. Nefes alış verişinden yakın olduğunu anlayabiliyorum.

Nefesimi tutuyorum ve karnına beyaz, sıcak meni fişkırırken derin ve gırtlaktan inliyor.

Huşu içinde ona bakıyorum ve sonra hiç düşünmeden başımı eğip dilimi uyarılmışlığının içinde gezdiriyorum.

Gözlerimiz kilitlendi.

Tekrar tekrar yalıyorum, ta ki eli başımın arkasına gidip beni izleyene kadar.

Onu çok istiyorum.

Saçlarını sıkıca kavırıyor ve yumruğunu sıkarak yüzümü kendine doğru çekiyor. "Öp beni." Dudakları dudaklarımı alıyor ve kendi tadını aldığı anda inliyor.

Dünyadaki tüm zamanımız varmış gibi
öpüşüyoruz. Oh, kayboldum.

Bu güzel adam bana bir şeyler yapıyor.

"Tadın çok güzel," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Beni üstüne
uzanmam için çekiyor, uyarılmışlığı altımda ıslanıyor. Arzuyla
zonkluyorum, ıslak ve şişmiş.

Kalp atışlarımız birlikte yükseliyor.

"Seni çözmem gerek," diye nefes alıyor beni kendine yakın
tutarken. "Hayır, bebeğim." Onu tekrar öpüyorum.

"Bekliyorum."

"Ne için?"

"Daha fazlası

için."

Gözleri benimkileri arıyor. Aramızda bir duygu akışı var. Ona
dokunmadan bunu nasıl başardım bilmiyorum.

Ne istediğimi biliyorum.

Onu almak için her şeyi denerim.

"April." Dudaklarımda yumuşak bir öpücük hissediyorum. "Ben gidiyorum,
tatlım. Birkaç saat içinde evde olurum."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Tamam." Kollarımı boynuna doladım.
Sebastian yeni duş almış ve golf kıyafetleri giymiş. Nefis kokuyor.

"Saat kaç?" Kaşlarımı
çatıyorum. "Erken.

Uyumaya devam et."

"Tamam." Gülümsüyorum ve yumuşak bir öpücükle beni terk ediyor.

O uzaklaşmadan önce garajın açılıp kapandığını duyuyorum.

O gittikten sonra ne kadar uyuduğumdan emin değilim ama tekrar derin
bir uykuya dalmıyorum. Uyandıktan sonra telefonumu elime alıyorum ve
amaçsızca geziniyorum. Uzaktan bir tık sesi duyuyorum.

Bentley de bir şey duymuş gibi doğruldu. Kulakları dikilmiş halde
kapıya doğru yürüyor.

Aşağıda bir şey duyuyorum.

Evde biri mi var?

Başka bir ses duyduğumda kapıya doğru ilerliyordum. Siktir... Bu da
ne?

Sebastian'ın yatak odasının kapısının yanındaki duvara iştirilmiş küçük
bir güvenlik ekranlı iPad görüyorum. Daha önce hiç fark etmemiştim.
Küçük resimler var.

ve ekranın sol alt köşesinde bir hareket görüyorum.

Ne?

Daha iyi görebilmek için eğildim. Ofise girmeden önce koridorda yürüyen figürü izliyorum - tamamen siyah giyinmişler ve kar maskesi takmışlar.

Kişi kar maskesini çıkarırken nefesimi tutuyorum ve gözlerim dehşetle açılıyor.

Helena, Sebastian'ın eski karısı evde. Onun burada ne işi var?

Ekranı izlerken kalbim hızla çarpıyor. Onun burada ne işi var?

Masasının üst çekmecesini açıyor ve belli ki bir şey arıyor.

Sikeyim.

Telefonumu elime alıp Sebastian'ın numarasını çeviriyorum ama sadece çalıyor ve çalıyor. "Telefonu aç," diye fısıldıyorum.

Arama bitiyor ve numarayı tekrar çeviriyorum. Yine çalıyor.

Helena'nın çekmeceleri karıştırmaya başlamasını izliyorum.

Oraya inemiyorum bile çünkü beni görmesini istemiyorum.

Beni burada bulduğunda yüzünün alacağı şekli ve yapacağı varsayımları hayal ediyorum.

Lanet olsun.

"Ne halt arıyor bu?" Panik içinde başımı tutuyorum.

Dosya dolabına gider ve çekmeceleri çeker. Hepsi kilitli.

Masanın çekmecelerini karıştırıyor ve sonunda küçük bir anahtar seti çıkarıyor.

Hayır, anlamıyorsun. Ne aradığını bilmiyorum ama bunu elde edemeyeceksin. Özellikle de benim gözetimimde.

Bu kadar!

Parmak uçlarımda çift kapıya doğru ilerleyip balkona çıktıktan sonra 999'u arıyorum.

"Merhaba, hangi hizmete ihtiyacınız var? İtfaiye, ambulans ya da polis." "Merhaba," diye fısıldadım. "Polis."

"Seni geçiriyorum."

Telefon çaldı ve biri açtı, "Alo Polis." "Merhaba, evimde davetsiz bir misafir var," diye fısıldıyorum.

"Neredesin?" diye sorar adam sakince.

"Ben dışarıda üst katın balkonundayım, davetsiz misafir ise aşağıda. Onları güvenlik kameralarından izliyorum."

"Orada olduğunu biliyorlar mı?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Lütfen hemen birini gönderin. Ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Adresiniz nedir?"

Ona hemen adresi söyledim.

"Birazdan bir araba gelecek. Olduğun yerde kal. Evde başka kimse var mı?"

"Hayır." Kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Ev Sebastian Garcia'y a ait ama o evde değil."

"Politikacı mı?"

"Evet, o."

Aklıma bir fikir geldi. Ya Sebastian eve geldiğinde onu ofisinde eşyalarını karıştırırken bulursa? Çıldırır ve kim bilir neler yapabilir.

"Aman Tanrım, lütfen acele et," diye fısıldadım. "Hatta kal."

"Hayır, onu içerideki güvenlik kameralarından izlemem gerekiyor. Acele et!" Telefonu kapattım ve sessize aldım. Kapıları sessizce açıp içeri giriyorum, tam zamanında onun anahtarlarla boğuştuğunu görüyorum. Masaya geri dönüyor ve Bentley içeri giriyor. Ondan kurtulmak için ayağını dışarı attı ve ben kırmızıyı gördüm.

Köpeğe bulaşma, sürtük.

Ona tekrar yaklaşıyor ve kadın onu tekmeliyor. İçimde bir şeyler koptu.

Öfke damarlarımda dolaşıyor ve ne olduğunu anlamadan ofis kapısında dikiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Şak diye söyledim.

Şu anda dosya dolabını inceliyor. Başını kaldırıp bakıyor ve duraksıyor.

"Sen kimsin?" diye soruyor,

Ben senin en kötü kabusunum.

"Bekle." Kaşlarını çatıyor, beni nereden tanıdığını anlamaya çalışıyor. "Ben temizlikçiyim. Çık dışarı."

Gözlerini kısıyor, bana bir an bile inanmıyor.

Kahretsin, aslında dışarı çıkmasını istemiyorum. Polis gelene kadar onu burada tutmalıyım.

"Sana ne yaptığını sordum," diye
homurdandım. "Kimsin sen?" Küçümsüyor.
Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kim olduğum önemli
değil. Burada ne **h a l t** ediyorsun?"

"Köpeğimi ziyarete geldim." Arkasından bir şey itiyor. "Yalancı."

Üzerime bir tedirginlik çöktü. Elinde ne var? Mektup açacağı mı?

O yapmaz.

Tehlikeli biri mi?

Kahretsin.

"Arkanda ne var?" Bilmek istiyorum. "Hiçbir şey."

Siren sesleri caddeyi kaplıyor ve ben polisi görmek için pencereye
doğru bakarken, o kaçmaya başlıyor. Ofisten çıkıp koridorda onu son sürat
kovalıyorum. Mutfığa doğru koşarken ayak parmağım halıya takılıyor ve
granit tezgaha kafa üstü çakılıyorum.

Yakıcı bir acı kafatasımı yırtıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve yere
düşüyorum. Uzaktan ön kapının kırılarak açıldığını duyuyorum.

Boğuk sesler.

Panik.

Acı.

Karanlık.

Sebastian

Sopanın topla buluşma sesi etrafımızda yankılanırken duyulabilir.

Julian kaşını kaldırıyor, sırtıyor, atışından memnun.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum tiksintiyle.

Golf çantamdaki sopaları gözden geçiriyorum, topa vurmam gereken mesafeyi ölçüyorum. Hmm, hangisi?

Dokuz demirde karar kıldım, onu çıkardım ve kafasını temizledim.

Spencer da aynı şeyi yapmak için havlusunu çıkarır ve yüzünü buruşturur. El havlusunu burnuna tutuyor ve tiksintiyle çekiyor.

"Lanet olsun, leş gibi kokuyor."

Topu aldım ve başlama vuruşuna doğru yürüdüm.

Spencer el havlusunu tekrar koklar. "Oh, lanet olsun. Terli bir fahişe çantası gibi kokuyor."

Topa vurmak için pozisyon alıyorum.

Arkamda, Spencer'ın bir kez daha içine çektiğini duyuyorum.

"Hayır, terli taşak torbası. Bunu koklayın, Masters." Havlusunu Julian'a doğru uzatıyor. "Bu terli taşak torbası gibi mi yoksa terli fahişe çantası gibi mi kokuyor?"

"Ben nereden bileyim?" Julian kuru kuru soruyor. "İkisini de hiç koklamadım."

Spencer kıkırdar, eğlendiği bellidir.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum sopamı hizaya getirirken. Sopamı omzumun üzerinden geri çektim ve tam vuruşumu yapacakken...

"Çok kötü kokuyor," diyor Spencer, konsantrasyonumu bozarak. Topa vuruyorum ve top yana doğru kayarak gidiyor.

"Lanet olsun, Spencer!" Şak diye söyledim. "Kapa şu lanet çeneni. Müdahale yüzünden atışımı iptal ediyorum."

Elindeki havluyu bana doğru tutuyor. "Şunu bir koklasan ne demek istediğimi anlarsın."

Elinden kapığım gibi çöp kutusuna atıp yanından geçiyorum.

"İyi kurtulduk." Spencer arkamdaki çöp kutusuna doğru ofluyor.

Topuma doğru yürüyoruz. "April artık seks yapmayacağımıza karar verdi," diyorum.

İki çocuk yüzlerini buruşturur. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum amına koyayım. Yakınlıkla ilgili bir şey ya da saçmalık."

"Seks yapmamanın samimiyetle ne ilgisi var?" Masters soruyor.

"Sen söyle. Görünüşe göre terapisti yıllardır ona bunu yapmasını söylüyormuş ama benden önce kimseyle yapmak istememiş."

Çocukların gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Aslında, seks yapmayı bırakabileceği tek kişi benim. Eski erkek arkadaşlarında hâlâ var." Ağır ağır nefes veriyorum. "Ve şunu dinle... Bunun üzerine bahse bile girdi. Eğer pes eder ve onunla seks yaparsam, kıcımlı bir dildo ile sikmek istiyor."

Julian'ın yüzü dehşet içinde düşerken, Spencer başını geriye atıp sertçe gülüyor. "Siktir git, Seb. Bu kadar masum bir isme sahip biri için tam bir sapık olduğu kesin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunun olmayacağından emin olabilirsin." "Ne olmuyor?"

"Yukarıdakilerin hepsi. Ne onu ne de beni becermek yok." Topuma ulaştık ve onu ağaçtan sürükleyerek çıkardım. Bir yerlerde telefonun çaldığını duyuyoruz.

"Kimin telefonu bu?" Masters sorar.

"Benim değil," diye cevap verdim. "Benimkini yanlışlıkla arabada unutmuşum." Bir ding sesi duyuldu. Birisi mesaj atmış.

Spencer golf çantasından kendi çantasını çıkarır ve mesajı okur. "Oh, siktir git." Elini yüzüne götürür. "O değil. O değil de başka bir şey."

"Ne?"

"Charlotte akşam yemeği için Edward'a gitmek istiyor."
Masters ve ben kıkırdıyoruz. Spencer'in kayınbiraderi onun baş belası.

"Mutlu bir eş, mutlu bir hayat," diye cevaplıyor Masters kayıtsızca.
"Daha kötüsü de olabilirdi. Seni bir dildo ile sikmek isteyebilirdi."
İkisi de kahkahayı patlattı ve ben gözlerimi deviriyorum... yine.
Şerefsizler.

"O kalın sahte siki sen sür, koca oğlan." Spencer bana göz kırpmıyor.
Masters kalçalarını oynatıyor ve bir şeyi tokatlıyormuş gibi yapıyor.
Bir sonraki atışımı yaparken derin bir nefes veriyorum. "Siz eziklere neden bir şey söylediğimi bilmiyorum."

"Çünkü seni içeri aldığında hastaneye götürmemiz gerekiyor."
Yine gülüyorlar.
Sopamı golf çantama geri sokuyorum ve topuma doğru fırlıyorum.
"Yeni arkadaşlara ihtiyacım var."

Dört saat sonra arabama bindiğimde telefonumu bıraktığım yerde,
şarjda buldum.
Ben alırım.

7 Cevapsız Arama: Nisan

Bu çok garip. Beni hiç aramaz. Numarasını çeviriyorum.
"April Bennet'i aradınız. Üzgünüm, şu anda telefona bakamıyorum. Lütfen mesaj bırakın, en kısa zamanda sizi arayacağım. İyi günler dilerim."
"Selam, bebeğim. Şimdi eve gidiyorum," diye sesli mesaj bırakıyorum.
Bir saat sonra sokağıma girdiğimde iki polis arabasının evimin önüne park ettiğini görüyorum. Evin ön kapısı açıktı ve içeride dolaşan insanları görebiliyordum. "Bu da ne...?"
Nisan'da.
Arabayı kenara çekip içeri daldım. "Neler oluyor?" Polis bana döndü. "Bay Garcia?"
"Evet."

"Görünüşe göre bir haneye tecavüz olayı yaşamışsınız." "April nerede?"
Kekeliyorum.

"Ambulansla Memorial Hastanesi'ne nakledildi." "Yaralandı mı?" Nefes nefese kaldım.

"Evde biri olduğu için acil servisi aramış.

Devriye arabası buraya geldiğinde onu baygın halde buldular." Gözlerim büyüdü. "Ne oluyor lan?"

"Parmak izi bulmak için evin tozunu alıyoruz ama ne yazık ki güvenlik kameraları kayıt yapmıyordu. Neden kapalı olduklarına dair bir fikriniz var mı?"

"Bu imkansız. Her zaman kayıt yapıyorlar."

"Evet, ama-"

O yaralı.

"Şimdi olmaz!" Panik içinde bağıyorum. Dönüp arabama koşuyorum. Hızla yola çıktım.

Vuruldu mu?

Direksiyonu kuvvetle kavıyorum ve manyak gibi sürüyorum.

Böyle bir şey olmayacak.

Trafik tıkanmış durumda ve ben hayal kırıklığı içinde ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hadi ama!" diye bağıyorum.

Telefonum arabamın hoparlöründen çalıyor. Arayan Spencer.

Kabul ediyorum. "Aman Tanrım!" Bağıyorum. "Evime zorla girilmiş. April yaralandı. Ambulansla hastaneye gitti."

"Ne oluyor lan? O iyi mi?"

"Bilmiyorum, trafikteyim ve..." Yolun yukarısına baktığımda trafiğin kilometrelerce durduğunu görüyorum. "Siktir et!"
Direksiyonu yumrukluyorum.

"Hangi hastane?" diye soruyor. "Memorial."

"Seninle orada buluşuruz."

Bitirme düğmesine basıp yolun ortasında U dönüşü yapıyorum. Arabalar korna çalıyor. Arabayı kaldırımın üzerine sürüyorum ve kestirmeden gitmek için köşeyi dönüyorum. Yirmi dakika sonra Memorial Hastanesi'nin önünde çılgın atarak duruyorum. Arabamdan inip resepsiyona koşuyorum.

"Merhaba. A-April Bennet ambulansla getirildi..." Kadın, kabalığımdan rahatsız olmuş gibi bir gülümseme taklidi yaptı. "Merhaba."

"Evet, merhaba." Gözlerimi açtım. Senin için zamanım yok, sürtük.
"Nerede o?"

Kadın yavaşça ayrıntıları bilgisayarına giriyor ve bekliyor.

"Şey-"

"Bakıyorum efendim," diye sözümü kesti. "Soyadı neydi?"

"Bennet."

Tekrar bakıyor.

"Aman Tanrım.... acele eder misin?" Şak diye söyledim. "Bunun için zamanım yok."

Kadının gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve sonra yavaşça bilgisayarına geri dönüyor.

Tanrı aşkına.

"İşte burada," diye yanıtlıyor monoton bir sesle. "Hâlâ Kaza ve Acil Servis'te."

"Nerede bu?"

"Ön kapıdan geri dönün ve sağa dönün. Yaklaşık elli metre. Büyük bir Kaza ve Acil Durum tabelası göreceksiniz."

"Teşekkür ederim." Kapıdan koşarak çıktım, A&E'ye ve resepsiyona gittim. "Merhaba, kız arkadaşım April Bennet ambulansla getirildi," diyorum.

Hemşire başını kaldırıp iki kez bakıyor. "Bay Garcia?"

Olamaz, beni tanıdı. "Evet. April nerede, lütfen?"

Bilgisayarına yazıyor.

Tanrı aşkına, burada neler olup bittiğini kimse bilmiyor mu?"

"Oturun efendim. Bir hemşire gelip sizi alacak."

"Hemen içeri girmem lazım!" Çırpındım. "Bu acil bir durum." Gözlerim onunkileri tutuyor. "Lütfen."

Nefes verir, ayağa kalkar ve güvenlik kapısını açar. "Bu taraftan lütfen."

Onu koridorda takip ediyorum ve triyaj odasına benzeyen bir yere giriyorum. Kocaman bir odada çok sayıda yatak var. Her yatak bir perdeyle çevrili.

"Bu taraftan." Bir odaya giriyoruz ve o da içeri bakıyor. "Merhaba." Gülümsüyor. "April'in ortağı burada."

Bir erkek sesi, "Evet, içeri girin," diye cevap verir.

Kadın perdeyi geri çekiyor ve yüzüm düşüyor. April morarmış ve morarmış gözleriyle yatakta yatıyor. Bana uykulu bir gülümseme sunuyor. Yanında bir doktor var.

"Aman Tanrım." Yanına koştum, eğildim ve şakağını öptüm. "İyi misin?" Saçlarını alnından geriye doğru tararken fısıldıyorum.

Yumuşak bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Ben iyiyim, Seb."

"İyi değilsiniz. Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdiniz," diye araya giriyor doktor.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Biri eve girmiş." "Sana vurdular mı?"

"Hayır." Ofluyor. "Onları kovaladım ve ayağım halıya takıldı. Mermer mutfak tezgahına düştüm."

Gözlerim büyüdü. "Onları kovaladın mı?"

"Affedersiniz," diyor doktor. "Birazdan döneceğim." Odadan çıkıyor ve ben eğilip April'in alnından öpüyorum. "Çok özür dilerim. Telefonumu arabada unutmuşum ve-"

"Sebastian, Helena'ydı."

Ona bakmak için geri çekildim. "Ne?"

"Evdeki Helena'ydı. Onu üst kattaki güvenlik kameralarından izliyordum. Ofisinde bir şey arıyordu, sonra Bentley'i tekmeledi. Kendimi kaybettim ve aşağıya indim."

Senaryoyu hayal ederek kaşlarımı çatıyorum.

"Sebastian, arkasına bir şey saklamıştı. Senin dosya dolabından bir şey aldı. Geri almak için onu kovalıyordum."

Kanım donuyor ve kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. "Neydi o?"

"Göremedim ama dosya dolabından çıkarmış."

"Bunu başka birine anlattın mı?" Fısıldadım.

Başını iki yana sallar. "Hayır, önce seninle konuşmak istedim. Beni tanımadı."

Adrenalin damarlarımda dolaşiyor. "Kimseye söyleme. Bir şey görmediğini söyle."

"Kameralarda olacak."

"Kayıt yapmıyorlardı."

"Neden olmasın?" April'in gözleri açılır. "Ne yapacaksın?"

Yapılması gerekenler.

Perde açıldı. "CT taraması zamanı." Hemşire gülümsüyor.

"Merak etme." Eğilip April'ı şakağından öpüyorum, gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Dinlen, aşkım." Saçlarını alnından geriye doğru itiyorum. "Seni burada bekleyeceğim, tamam mı?"

Tekerlekli sandalyeyle götürülmeden önce bana zayıf bir gülümseme verdi.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve yüzümü duvara döndüm. Kalbim hızla çarpıyor ve öfke tüm hücrelerimi dolduruyor.

Bu sefer Helena çok ileri gitti.

Sebastian

Spencer kahve fincanına üflerken, "TANRI'YA YEMİN EDİYORUM, bu sürtüğü ortadan kaldırmalıyız," diye fısıldıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Kim söndü diyor?" "Ben diyorum."

"Doğru, çünkü sen çok gangstersin." Öfkelendim. "Spencer Jones, Mafioso."

"Evet, bu lanet sürtük bunu hak etti. İstesem gangster olabilirim. Onu tamamen ortadan kaldırabilirim. Masters'ın ona iyilik borcu olan tetikçiler tanıdığına emin misin?"

Suçlulukla etrafıma bakıyorum. "Sesini alçalt," diye fısıldıyorum.

"Ne aldı, bilmek istediğim bu?" diye soruyor. "Evinizde ne halt ediyordu ve kilitlere dokunulmadıysa içeri nasıl girdi?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum."

İkimiz de düşünürken sessizliğe gömülüyoruz.

"Helena bir amacı olmadan hiçbir şey yapmaz," diyorum. "Biliyorum, ama nedir?" Spencer soruyor.

"Para. Onun için her şey para." "Peki ya onu nasıl kovaladı?"

April'ın Helena'yı evden kovaladığını görüyorum ve etkilenmiş bir şekilde gülümsüyorum. "Çok cesur bir kaltak, hakkını vermeliyim." Gülümsüyorum.

"Bay Garcia?" Köşede bir doktor yürüyor.

"Evet?" Ayağa kalkıyorum.

"April'in tüm test sonuçları geldi. Ağır bir beyin sarsıntısı geçirmiş ama bakıma alınabilir. Onunla kalabilir misin yoksa ailesini arayayım mı?"

"Ben ona göz kulak olurum. Her şey yolunda mı?"

"Neyse ki tamamen iyileşecek. Ağrı kesici için bir reçete yazdım. Birkaç gün baş ağrısı çekecek. Çok şanslı."

"Teşekkür ederim." Elini sıktım. "Gerçekten minnettarım."

Doktor bizi yalnız bırakıyor ve ben Spencer'a dönüyorum. "İçeri gelip merhaba demek ister misin?"

Bir an düşünür, "Hayır, sorun değil. Onunla başka bir zaman düzgün bir şekilde tanışırım. Benim için havasında olmayacaktır. Yine de ona en iyi dileklerimi ilet." Elimi sıktı. "Beni haberdar et." Kapıya doğru yöneldi.

"Spence?" Sesleniyorum ve geri dönüyor. "Teşekkürler."

Bana gülümsüyor ve başını sallayarak dönüp gidiyor. Eğer sadık bir arkadaş varsa, o da Spencer Jones'tur.

Öğleden sonra güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor. April yatağında derin bir uykuya dalmış, ben de odanın köşesindeki sandalyede oturuyorum.

Hiçbir kilit kırılmamıştı, bu da tek bir anlama gelebilir. Helena'da anahtar vardı.

Nasıl?

Çilingirler yakında burada olur. Güvenlik şirketim bütün öğleden sonra alarm sistemleri üzerinde çalıştı. Görünüşe göre, kayıt fonksiyonu yaklaşık üç hafta önce evin içinden kapatılmış, bu da Helena'nın buraya ilk gelişi olmadığı anlamına geliyor.

Ne istiyor bu kadın?

April'a daha fazla soru sormadım - hala uykulu - ama midemin çukurunda bir kurşun top var.

Eğer April kafasını biraz daha sert vurmuş olsaydı, belki de... Gözlerimi kapatıyorum.

Olayların bu şekilde gelişmesi beni hasta etti. "Seb?" April fısıldıyor.

Ayağa kalktım ve yatağın kenarına oturmak için hareket ettim. "Buradayım, bebeğim." Elini elime alıyorum, eğiliyorum ve usulca yanağından öpüyorum. "Bir yere gitmiyorum. Uyumaya devam et."

Uykulu bir şekilde gülümsüyor ve ağır göz kapaklarını bir kez daha kapatıyor.

Güzel yüzüne bakarken elini tutuyorum. Hayatımda gördüğüm en mavi siyah göze sahip.

Aklımdan bir sürü düşünce geçiyor. Çok fazla nefret ve kızgınlık. Bir zamanlar sevdiğim birine karşı besleyeceğimi hiç düşünmediğim duygular.

Helena ne arıyordu?

Yarın polisle konuşmamız ve bu konuda ne yapmak istediğime dair bir karar vermemiz gerekiyor. Ben ne yapmak istediğimi biliyorum.

Elimi Helena'nın boğazına doladığımı hayal ediyorum. Hiçbir şey bana o sürtüğü boğmaktan daha fazla zevk veremezdi.

Keşke...

Nisan

Pastırma ve yumurtanın lezzetli kokusu beni uykumdan uyandırıyor.

Geriniyorum ve Sebastian'ın yatak odasına bakıyorum. Tanrım, bugün günlerden ne? Bir haftadır zonkluyormuşum gibi hissediyorum.

Kalktım ve banyoya gittim. Ellerimi yıkarken aynaya bakıyorum ve yüzüm kızarıyor. Gözüm kapalı ve o kadar morarmış ki koyu maviye dönmüş. Kaşımın etrafındaki şişmiş, ağrıyan dokuya hafifçe bastırıyorum ve acı içinde irkiliyorum.

İyi bir iş çıkardım, orası kesin.

Kahretsin, keşke o kaltağı yakalayıp suratının ortasına bir yumruk atsaydım.

Buraya gelmeye nasıl cüret eder?

Yüzümü yıkıyorum ve gözümü açmaya çalışıyorum ama zonkluyor. Lanet olsun, boksörler bunu her zaman nasıl yapıyorlar? Kara gözler şaşırtıcı derecede acı verir. Gözüm bile ağrıyor.

Saçımı arkadan bağlıyorum, Sebastian'ın bornozunu giyiyorum ve aşağıya, mutfığa doğru ilerliyorum.

Açlıktan ölüyorum.

Sebastian'ı mutfakta buldum. Lacivert bir pijama pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, tavada bir şeyler karıştırıyor.

Başını kaldırıyor ve bana nefes kesici bir gülümseme veriyor. "İşte

burada, Rocky Balboa."

Ona doğru ilerlerken gülümsüyorum. Beni kollarının arasına aldı. "Sakar Balboa, daha çok." Omleti görmek için tavaya bakıyorum. "Çok lezzetli kokuyor."

Alnımdan öpüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel." Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse biraz utandım." "Neden?"

"Çünkü tüm zamanların en kritik anında düştüm ve başımı çarptım. Onu yakalamalıyım."

"Düştüğüne emin misin?"

"Evet."

Gözleri benimkileri tutuyor, sanki bana bir an bile inanmamış gibi. Bekle, o düşünmüyor...

"Beni kavgada yenemez, biliyorsun." Ellerimi kalçalarımın koyarken söyledim.

Gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ısıyor. "Ben oldukça güçlüyüm, Sebastian."

"Hiç şüphem yok." Beni usulca öpüyor. "Yine de seni bir kavgacı olarak hayal etmemiştim."

"Evet, bazı insanlar beni tetikliyor."

Kıkırdıyor. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum." Duvardaki saate bakıyorum ve kollarından çıkıyorum. "Kahretsin, işe geç kaldık."

"O kadar hızlı değil." Mutfak tezgahındaki tabureyi çekip beni oturttu. "Bu haftaki seyahati iptal ettim ve ikimiz de birkaç günlüğüne evden çalışacağız." Tezgâha iki fincan kahve koydu.

Hiç izin günü yok. "Neden?"

"Çünkü kötü ölümlere benziyorsun ve ben de hemşireyi oynuyorum." Bana bir çatal uzattı.

Ondan alırken aptalca gülümsedim. "Oh." Omletimden bir ısırık alıyorum. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

Çay havlusunu omzunun üzerinden atıyor ve yemeğimi izliyor. "Sen yiyor musun?" diye soruyorum.

"İki saat önce yedim."

"Oh." Bir kürek dolusu daha yuttum. "Peki, ne arıyordu?" diye sordum.

Dudaklarını büküyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Bir şey aldı; aldığını biliyorum."

Yanımdaki tabureyi çekip oturdu. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat... En başından."

"Üst kattaydım ve uykuya dalıp çıkıyordum. Telefonumu almak için döndüm ve Bentley yanımda yerde yatıyordu. Sanki bir şey duymuş gibi kulaklarını dikerek doğrulup oturdu. Sonra ben de bir şey duydum. Eve gelmiş olmalısın diye düşündüm." Omuz silktim. "Koridora çıktım ve güvenlik ekranlarını gördüm. Koridorda biri yürüyordu, siyah giyinmişti ve başında kar maskesi vardı."

"Kar maskesi mi?" Nefes nefese kaldı.

"Evet, tam bir soyguncu takımı gibi. Çok korkmuştum. Sizi aradım ama cevap vermediniz. Ekranı izlemeye devam ettim ve o kişi ofisinize girdi."

Dikkatle dinliyor.

"Daha önce buraya geldi mi?"

Ben sordum. "Hiç gelmedi."

"Nereye gittiğini biliyordu. Bu eve ilk kez gelmiyordu ki."

"Hmm."

"Her neyse, ofise girdi ve kar maskesini çıkardı. O anda rahatlamıştım."

"Neden?"

"Çünkü o bir seri katil değildi."

"Güven bana, bir seri katil daha az kötüdür." Gözlerini genişletir.

"Masanın çekmecelerini karıştırmaya başladı, ben de çılgına döndüm. Beni görmesini istemedim ve sana ulaşamadım, bu yüzden balkona çıktım ve polisi aradım. Neden telefonuna cevap vermiyordun?"

"Lanet arabada bıraktım."

Gözlerimi deviriyorum. "Sonra senin dosya dolabına girmeye çalıştı. Anahtarları aldı, sonra Bentley'e takıldı ve onu tekmeledi."

"O ne?"

"Onu tekmeledi."

"Ne kadar sert?"

"Çok sert değildi ama oraya gitmem için yeterliydi. Oraya gittiğimde üst çekmeceyi karıştırıyordu. Arkasına bir şey koydu."

"Neye benziyordu?"

"Sanırım bir kağıt parçası. Emin değilim ama çekmecenin arkasındaydı. Size göstereyim."

"Önce kahvaltını yap."

"Hayır." Ofisine doğru yürüdüm ve çekmeceyi çıkardım. Ayraçlar arka tarafta aralıklı duruyor. "İşte. Her ne aldıysa, buralardan almış."

Bölüm başlığı şöyledir:

Banka Hesap Özetleri

"Neden banka hesap özeti istesin ki?" Ben soruyorum.

"Ne kadar param olduğunu görmek için." Kaşlarını çatıyor, derin düşüncelere dalmış. "Bunu neden bilmek istesin ki?"

"Bilmiyorum." Elimi tuttu. "Omletin soğuyor." "Kaçmasına izin verdiğim için özür dilerim." Onu koridorda takip ederken iç geçirdim.

"Helena için endişelenme. O senin sorunun değil." Beni tekrar mutfak tezgahına oturttu.

Çatalımı elime aldım. "Evet, yanlış kadınla uğraşıyor." Sırıttıyor.

"Eğer sana ulaşmak istiyorsa, beni geçmek zorunda." Göğsümü parmaklıyorum.

Nefes kesici geniş bir gülümseme yayıyor ve göz çukuruma dokunmak için uzanıyor. İrkildim.

"Cesur, iri yarı bir korumaya sahip olmak çok rahatlatıcı," diyor.

Gülümsüyorum, utaniyorum. "Bu mor gözün seni kandırmasına izin verme, Seb. Ben sert bir orospu çocuğuyum."

"Biliyorum."

"Ve eğer onu alaşağı etmek isteseydim, kesinlikle yapabilirdim."

"Tabii ki yapabilirsin tatlım." Bana sevgiyle gülümserken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Bana öyle bakma. Çok çirkinim." "Bence çok hoş görünüyorsun."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Yüzde yüz. İğrençsin."

Kıkırdıyorum ve beni öpmek için eğiliyor. "Sana sık yedirmeden önce omletini ye."

Öğleden sonra oldu ve okuldan kaçan gençler gibi yatağımıza geri döndük. Hava sıcak ve karanlık, battaniyenin altında birbirimize sokulmuş durumdayız. Sebastian dirseğine yaslanmış, yan yatmış, bana bakıyor. Üzerimde külot ve tişört var ve gözleri gözlerimi tutarken elleri vücudumda geziniyor.

Bu çok garip bir şey. Uzun zamandır seks yapmıyoruz -belki bir haftadır- ama yine de kendimi ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Aramızda konuşulmayan bir şefkat var. Eskiden seviştikten sonra birbirimizin kollarına uzandığımızda ortaya çıkanın aynısı. Ama şimdi her zaman orada.

Belki de terapist neden bahsettiğini biliyordu?

"Belki de ateşini ölçmeliyim." Dudakları usulca dudaklarımı kavrarken fısıldıyor, külotumu çıkarmak için bacaklarımdan aşağı kaydırıyor.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum, "Gerçekten yapmalısın."

Daha güçlü olsaydım, ona durmasını söyledim, ama durmasını istemiyorum. Ona ihtiyacım var.

Bu.

Bacaklarımı aralıyor ve parmak uçları yavaşça iç uyluğumda geziniyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdaki hava elektrikleniyor. Parmaklarının arkasını cinsel organımın dudaklarının üzerinde gezdiriyor ve yüzünde bir gülümseme izi belirliyor. "Tam da tahmin ettiğim gibi, otuz, yedi nokta iki," diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum, gelmiş geçmiş en iyi termometre.

Kontrol edemeyerek bacaklarımı daha da açtım ve kendimi ona tamamen açmak için üst bacağımı vücudunun üzerine koydum.

İçinde.

İçeri girmeni istiyorum.

Parmakları dudaklarımda dolaşmaya başlıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Daha derine ve daha derine.

Oh...

Kalın bir parmağını yavaşça içeri kaydırıyor ve dudakları dudaklarımı kavrarken ikimiz de keskin bir nefes alıyoruz.

Bir parmak daha ekliyor ve gözlerim kapanıyor. İki parmağını da çıkarıyor ve tekrar keşfediyor. Parmaklarını arka giriş yerimde gezdiriyor ve ben yine nefesimi tutuyorum. "Neden burada seks yapmıyoruz?" diye soruyor. Sesi yumuşak ve boğuk. Tahrik olmuş.

"Orası bana göre değil. Orada asla seks yapmayacağız." "Daha önce yaptın mı?"

Başımı hafifçe sallıyorum. "Hayır."

Gözleri arzuyla parlıyor ve ruhunun heyecanla çığlık attığını neredeyse duyabiliyorum. "Neden olmasın?"

"Bu çok fazla."

"Çok fazla ne?" Eğilip gömleğimin içinden meme ucumu ısırırken fısıldıyor. Başparmağını seksimin derinliklerine kaydırıyor, parmakları hala o yasak bölgeyi keşfediyor.

Birbirimize bakarken çifte haz duygusu ağzımın açık kalmasına neden oluyor.

"Bunu sonsuza dek erkeğim için saklıyorum."

Beni öperken gülümsüyor, serçe parmağı biraz içeri giriyor. Başparmağının içimin derinliklerine pompaladığını ve serçe parmağının orada gezindiğini hissetmek bana bir şeyler yapıyor ve ürpererek inliyorum.

Daha derin bir bağ kurma ihtiyacı nefesimi kesiyor.

Siktir, evet.

Alt dudağımı ısırıyor. "Sakın bana bunu istemediğini söyleme. Vücudundaki ihtiyacı hissedebiliyorum." Beni tutkuyla öperken dili ağzımın derinliklerine giriyor ve ben bunu inkâr edemiyorum. Bana dokunduğunda çok iyi hissediyorum. Kimi kandırıyorum ki? Sebastian Garcia'nın her dokunuşu bu dünyanın dışında.

Üzerimde yuvarlanıyor ve bacaklarımı açıyor, tam o sırada alt kattan kapı zili çalıyor. Kaşlarını çatıyor ve beni öpmeye devam ediyor ama kapı tekrar çalıyor. Telefonu yan masanın üzerinde vızıldamaya başlıyor.

"Siktir git!" diye tersliyor, sözünün kesilmesine sinirleniyor.

Kapı zili bir kez daha çalıyor ve bir mesaj daha geliyor.

"Kim olduğunu kontrol et?" Fısıldıyorum.

Oturur ve telefonunu okur. Bart'tan bir mesaj.

Kapının önündeyim.

Gözlerini devirir ve oturur. "Bart geldi."

"Oh Tanrım." Vücudum daha fazlası için çığlık atıyor. "Sorun yok, sen git."

Derin bir nefes veriyor ve ayağa kalkıyor. Eğiliyor ve ellerini başımın üzerindeki şiltenin üzerine koyarak beni öpüyor. "Kılını bile kıpırdatma."

"Burada bacaklarımı açıp yatarak senin dönüşünü bekleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Öyle olsa iyi olur." Ayağa kalkar ve eşofmanının içindeki aletini yeniden düzenler. Üzerine büyük boy bir kazak geçirir ve aynada kendini kontrol eder. "Aç aletimle Bart'ı korkutmak istemem," diye mırıldanıyor.

Kıpırdamadan yatıyorum, ateşli ve telaşlı. "Bart'ın daha önce aç sikler gördüğüne eminim."

"Doğru."

Demek Bart'ın eşcinsel olduğunu biliyor. Bulmacanın bilmediğim bir parçası daha. Acaba Jeremy'yi biliyor mu?

Alt katta kayboldu ve ben yatağıma uzandım. Kapıyı açtığını duyuyorum, ardından Bart'ın kendine özgü sesi geliyor.

Dinleyebilmek için doğruluyorum. Sesleri boğuk geliyor. Çabucak giyinip kapıya yöneliyorum ve koridora çıkıyorum.

"Peki, onun burada ne işi vardı?" Bart'ın sorduğunu duyuyorum. "Bir şey arıyordu," diye cevaplıyor Sebastian.

"Ne gibi? Neredeydi o?"

"Ofisimde. Size kızın içinde olduğu çekmeceyi göstereyim." Koridorda yürüdüklerini ve Sebastian'ın ofisine girdiklerini duyuyorum.

Bart'ın Helena'nın saçmalıklarıyla ne zamandır uğraştığını merak ediyorum. Bir süredir Sebastian'la birlikte ama Helena'nın yıllardır böyle bir şey yaptığını sanmıyorum. Yine de yanılıyor olabilirim. İşlerini bitirmelerini beklerken aşağı inip en üst basamağa oturuyorum.

O kaltağın burada ne işi *vardı*?

Arkasında bir şey sakladığını hatırlıyorum. Kahretsin, neden ondan almadım? Neydi o?

Ön kapıya doğru yürürken sesleri yeniden yükselir.

"Şimdi söyle bana," diyor Bart. "Sakladığınız herhangi bir iskelet varsa, onun ortaya çıkarabileceği aklınıza gelebilecek herhangi bir şey varsa, bilmem gerek."

"Hayır, yeni bir şey yok," diye yanıtlıyor Sebastian.

"Varsa sorun değil, ama haber çıkmadan önce harekete geçebilmem için şimdiden bilmem gerekiyor."

Kahretsin.

Burada oturup bilmesi gereken bir şey yokmuş gibi davranamam. Helena'nın kim olduğumu öğrenmesi an meselesi. Bart benim patronum. Gerçeği hak ediyor.

Ayağa kalktım ve merdivenlerden aşağı indim. Sebastian başını kaldırıp beni görünce yüzü düşüyor.

Bart irkilerek başını kaldırır ve kaşlarını çatır. "April?" Ona garip bir gülümseme veriyorum ve gözleri soru sorarcasına Sebastian'a kayıyor. Gözleri tekrar bana dönüyor. "Ne oldu sana böyle?"

"Mutfak tezgahıyla bir münakaşa yaşadım," diyorum. "Bilmen gereken bir şey var, Bart."

Bart kaşını kaldırır, zaten ne olduğunu bilmektedir ve görünüşe göre etkilenmemiştir. "Devam et..."

"Helena içeri girdiğinde ben buradaydım. Kim olduğumu bilmiyordu, ben de temizlikçi gibi davrandım."

Ağır bir şekilde nefes veriyor.

"Onu kovaladım, ayağım takıldı ve mutfak tezgahına çarptım. Hastanelik oldum.

Polis bu öğleden sonra sorgulama için geliyor."

Ellerini takım elbisesinin ceplerine sokuyor ve gözleri açıklığa kavuşması için Sebastian'a kayıyor.

Sebastian'ın termonükleer bir öfkeyle bana baktığını görmek için başımı çeviriyorum.

Ha?

"Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" Bart aramıza bakarak soruyor. Sebastian dudaklarını büküyor ve etkilenmemiş gözleri benimkileri tutuyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Sebastian'la bir süredir kişisel düzeyde görüşüyorum. Yıllar önce tanıştık ve yakın zamanda yeniden bir araya geldik." Gergin bir şekilde omuz silkiyorum. "Biz... birlikteyiz."

"Başlamadan önce bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?" diye tersliyor.

"Kusura bakmayın ama Sebastian'la birlikte çalışacağımızı bilmiyordum." Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Derhal geçerli olmak üzere ekibinizden istifa ediyorum. Normal görevlerime geri dönüyorum."

Sebastian bana ters ters bakarken çenesi sıkıştı. "İstifa etmene gerek yok." "Evet, v a r , " diye araya giriyor Bart. "Bu reklama ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kabus mu? Başbakan Yardımcısı hukuk müşaviriyle yatıyor. Tanrı aşkına, siz ikiniz ne düşünüyorsunuz?" İç çekiyor. "Bana söylenmeliydi."

"Sana şimdi söylüyorum," diye karşılık verdim. "Ve bilgin olsun, biz çıkıyoruz, bu yüzden bunu aşman ve Helena'yı idare etmen gerekiyor."

"Gerçekten hayal kırıklığına uğradım, April. Senin bir müşteriyle yatacak tipte biri olduğunu düşünmemiştim. Bu özgeçmişinde iyi görünmeyecek."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye bağıyor Sebastian. "Bir müşteriyle yatmıyor. Onu duydun. Biz birlikteyiz. Ve o haklı! Sen sadece Helena için endişelen."

Gülümsememi saklamak için dudacağımı ısırıyorum. Umut içime akıyor.

"İkiniz hakkında bir haber çıktığında ne diyeceğim?" diye karşılık veriyor.

"Hikâye falan yok," diye sertçe cevap veriyorum. "Artık onun için çalışmıyorum. Ben sadece onun çıktığı sıradan bir avukatım. Burada artık manşetlik bir hikâye yok Bart. Senin çözmen gereken şey Helena'nın bu evden ne aldığı."

"Gerçekten hayatının fırsatından vazgeçecek misin?" Bart bana sordu.

"Onunla birlikte olmak için dünyadaki tüm işlerden vazgeçerdim." Gözlerim Sebastian'inkileri buluyor ve kaşları çatılıyor.

Bu doğru, yapardım.

Bende var.

"Peki." Bart gözlerini devirir ve kapıya yönelir. "Temas halinde olacağım." Çıkarken kapı çarpılır.

"Ciddi misin sen?" Sebastian

homurdanıyor. Ne? Kızgın mı?

Yüzüm düşüyor.

"Bu ne cüret?" Döndü ve mutfığa doğru yürüdü. Bir köpek yavrusu gibi peşinden koşuyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Kekeliyorum.

"Bunu tüm dünyaya söylemeden önce benimle konuşmayı d ü ş ü n m e d i n mi?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Büyük planın bu mu?" diye bağıyor. "Beni bir ilişkiye sürüklemek mi?" "Ne?"

"Bizim hakkımızda ortaya çıkmayı hiç konuşmadık. Ve sen lanet olası işinden istifa ettin. O da neydi öyle?" diye bağıyor. "Sağır mısın, dilsiz misin, yoksa sadece aptal mısın?"

Ellerimi kalçalarımın koyarken gözlerim şişiyor. "Dinle beni, seni pislik," diye homurdandım. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama patronuma gerçeği söyleyeceğim. Ve bilgin olsun, biz lanet olası bir ilişki içindeyiz, o yüzden biraz büyüüp bunun kıymetini bilsen iyi olur."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa ne olacağını görürsün, o kadar." "Beni tehdit etme April."

"Çocukça saçmalıklarından bıktım Sebastian." Dönüp merdivenlere doğru yürüyorum ve o da bir boğa gibi beni takip ediyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

Ona şeytan gibi saldırdım. "Bu, erkek olsan iyi olur demek. Biraz taşak büyüt ve beni sevmene izin ver ya da geri çekil ki başkası sevebilsin."

Gözlerini kısıyor. "Başka bir tehdit mi?"

"Bu bir söz, pislik."

"Bana pislik demeyi kes."

"O zaman öyle davranmayı bırak!" Ben de bağıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

"Eve de gidebilirsin!" diye bağıyor arkamdan. "Hiçbir şeye zorlanmayacağım, April. Sırada ne var? Seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

Öfkem patlıyor.

Merdivenlerin başına geldim ve onun koşucularının koridorda oturduğunu gördüm. Birini alıp ona doğru fırlatıyorum. Yoldan sıyrılıp yan tarafa doğru savuruyor. Bir gümbürtüyle duvara çarptı. "İyi ve hazır olduğumda eve gideceğim, bir dakika önce değil!" diye bağıyorum. Kimse beni bu aptal adam kadar sinirlendiremez.

Ah, bağırarak acıtıyor. Elim gözüme üzerine koydum. "Ne?" diye bağıyor.

"Gözüme zarar veriyorsun!" Ağlıyorum.

"Beynime zarar veriyorsun!"

"İmkânsız, sende yok." Koridorda yürüyüp yatak odasına giriyorum ve kapıyı sertçe çarpıyorum.

Tiksintiyle yatağa yığıldım. Adrenalin vücuduma pompalanıyor. Siktir git, *pislik*.

Yastığıma sarılıyorum. Hava kararıyor ve saate bakmak için başımı çeviriyorum. Akşam 8:00.

Kahretsin, saatlerdir uyuyorum.

Burada uzandım ve bir süre Sebastian'ın alt katta eşyalara çarpmasını dinledim ve sonra dalmış olmalıyım. Ev şimdi sessiz ve acaba öfke nöbetini atlattı mı?

Kalktım ve tuvalete gittim. Ellerimi yıkayıp yatağa dönüyorum.

Telefonumu elime alıp anneme ve kız kardeşim Eliza'ya mesaj atıyorum. Yatak odasının kapısı açılıp Sebastian görünmeden önce bir süre Instagram'da geziniyorum.

Gözleri benimkileri buluyor ve hiçbir şey söylemeden gardırobuna doğru yürüyor.

Gözlerimi deviriyorum. Harika, şimdi surat asıyor ve dışarı çıkmak için giyiniyor.

Kıpırdamadan yatıyorum, bir sonraki öfke nöbetini bekliyorum. Son sözü o söylüyor. Bu işin peşini bırakmayacak.

Yapmayacağını biliyorum.

Yine de haklı. Bunu önce onunla konuşmalıydım ama kendimi savunmak gerekirse, sadece dürüst davranıyordum.

Sebastian gardıroptan çırılçıplak çıkıyor ve kapının pervazına yaslanıyor. Gözlerim aşağıya iniyor ve onun taş gibi olduğunu görüyorum.

Ha?

Bir an için birbirimize bakıyoruz.

"Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Tedirginlik çöküyor üzerime. "Ne demek istiyorsun?"

Duvarı iterek gelip önümde durdu. Sert siki yüzümden sadece birkaç santim uzakta.

"Sebastian..."

Tişırtümü başımın üzerinden çekip kenara fırlatıyor. Ayağımdan tutup beni yatağın kenarına sürüklerken karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bu bakışı biliyorum. Kaçış Kulübü'nde bana attığı bakış. Benden nefret ediyormuş gibi beni becerdiği bakış. Doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen ediyordur.

Uzanıp elini boğazıma doluyor ve biz birbirimize bakarken sertçe kavırıyor.

Aramızdaki elektrik çatırdıyor.

"İhtiyaçlarım var," diye

fısıldıyor.

Heyecandan içim içime sığmıyor. Bu yanlış, ama lanet olsun, çok ateşli. "Ben de öyle."

Bacaklarımı açtım. Kalbim göğsümde küt küt atarken boğazımı sıkıca kavırıyor.

"Benim gibi bir erkek arkadaşın olması..."

Biliyorum.

Ona gergin bir şekilde başımı sallıyorum. Nedense seks yok kuralımın bu gece burada geçerli olacağını sanmıyorum.

Kızgın ve buna ihtiyacımız olduğunu
biliyorum. Bu bir sonraki seviye.

Eğildi ve seksime tükürdü, kayganlaştırıcı oluşturdu. Sonra eğilip oramı
yalıyor. Neredeyse olduğum yerde kıvranıyordum. Ne oluyor lan?

Nasıl bu kadar seksi olabiliyor?

Ayağa kalkıyor ve ucunu isteyen dudaklarımın arasından geçiriyor, sonra
da içime giriyor.

Sahip olduğu şey canımı yakıyor ve inliyorum.

Bir eliyle ağırlığını üzerimde tutarken gözlerimiz kilitleniyor, diğer eli
hâlâ boğazımı sıkıca sarıyor.

"Seb," diye inliyorum ve o daha sert sıkıyor.

"Yapma."

Sustum, karanlık beni ele geçirdi.

Tanrım.... işte arzuladığım şey bu, onun içindeki karanlık.

İçimdeki karanlığı doyuruyor.

Kalın siki beni sertçe pompalamaya başlıyor, inlemelerinin sesi odanın
içinde yankılanıyor. Tek yapabildiğim onun güzel vücudunun etrafında
kenetlenmek.

Beni öpmüyor, onun yerine ayrılmış dudaklarımı yalıyor. Aramızda
oluşan zevk bir yangın gibi.

Ham hakimiyeti, kalın siki... *Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.*

O oturacak şekilde bizi çeviriyor ve ben de onun üzerine çıkıyorum.

Birbirimize bakarken yüz yüze geldik.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, sanki acı çekiyormuş gibi.

Gözlerim doluyor çünkü bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seni
seviyorum değil mi?

"Biliyorum."

Yüzü düşüyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Sebastian

Arka planda çalan uçak sesi beni uykumdan uyandırıyor. İrkildim, yuvarlandım ve alarmımı kapattım.

Kendimi toparlamak için bir an uzandım ve etrafıma bakındım. Yatakta yalnızım. O nerede?

Dün geceyle ilgili düşünceler aklımdan geçiyor. Tiksintiyle gözlerimi kapatıyorum.

Sikeyim.

Bir anlık zayıflık her şeyi mahvetti. Kalkıp yatak odasının kapısına doğru yürüyorum ve dinliyorum. Uzaktan CNN'in sesini ve April'in Bentley'le konuşmasını duyabiliyorum.

O alt katta. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve farkına vardığımda kaşlarımı çatıyorum.

Kes şunu.

Duş aldım, iş için giyindim ve aşağıya indim. April'i mutfakta meyve doğrarken kahve içerken buluyorum.

Yukarı bakar ve gülümser. "Hey, sen."

"Merhaba." Olduğum yerde duruyorum.

O bir kaşımı kaldırıyor, ben de bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bana günaydın öpücüğü verecek misin?" diye sorar.

Ve böylece başlar.

Nefes veriyorum ve ona doğru yürüyorum. Beni kollarına alıyor, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve beni usulca öpüyor. Midemin çukurunda hissediyorum ve

Öpücükten çekiliyorum. "Gitmem gerek. Geç kalıyorum." "Saat daha 6:45."

"Erken toplantı."

Bana gülümsüyor. "Ne?"

"Şu anda çıldırmanın ortasında mısın?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, bu güçlü bir olasılık. "Hayır."

"Pişman olduğun bir şey var mı?"

Bir an tereddüt ediyorum ve o da kaşını kaldırıyor.

"Hayır."

Elini takım elbisemle kaplı sikimin üzerinde gezdirirken bana gülümsüyor. "Beni hâlâ seviyor musun?" diye soruyor.

"Oh, Tanrı aşkına, April. Bu kadar sevgi saçmalığı yeter. Beni zayıf bir anımda yakaladın. Bu konuyu uzatıp durmamıza gerek yok."

Kıkırdıyor ve takım elbise ceketimin yakalarını yeniden düzenliyor. "Tamam." "Bugün ne yapıyorsun?"

"Bu mor gözle ofise gidemem. Eve gideceğim ve oradan çalışacağım."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Burada kal." "Neden?"

"Sizin için güvenlik ayarladım."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?" "Sebastian, sorun yok.

Güvendeyim." "Bu tartışılır."

"Sence bana zarar vermeye çalışacak mı?"

İlgisiz görünmeye çalışarak kolumdaki kol düğmelerini yeniden düzenliyorum. "O kadının neler yapabileceğini bilmiyorum ama risk almayacağım."

Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi gururla gülümsüyor.

Kahve makineme doğru dönüyorum ve çalıştırıyorum. "Yani, burada mı kalacaksın?"

"Evet, canım."

"Ve güvenlik olmadan ayrılmayacaksınız?" "Hayır, canım."

"Bana patronluk taslamayı bırak, April. Bundan hoşlanmıyorum." Fincanımı dolduruyorum ve kolları arkamdan bana sarılıyor. Sırtımı öpüyor.

"Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?" diye sorar.

"Hayır."

Derin bir iç çekti ve benden uzaklaştı. Kahretsin, hıyarlık *yapıyorum*.

Berbat durumda olmam onun suçu değil. Dönüp onu kollarıma alıyorum. "İstersen eve yemek getirebilirim?"

Yanağından öptüğümde ilgisiz davranıyor.

"Ne istersen. Ne hissettiğini anladığında bana mesaj at." Anlaşmayı tatlıya bağlamak için onu öptüm.

"Dün gece yediğimiz şey oldukça iyiydi," diyor gelişigüzel.

"Pekâlâ." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Boğulmuş tavuk işte."

Yüksek sesle gülüyor ve bu da beraberinde sıcacık bir his getiriyor. Hayatımda duyduğum en güzel kahkahayı atıyor.

Beni öpüyor ve saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor. "Bugün kendimi yaşayan en şanslı kız gibi hissediyorum, Seb."

Kendimi çabucak toparlamadan önce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Evet, beyninde bir hasar var." Ona sarıldım. "Gitmem gerekiyor."

"Tamam."

Anahtarlarımı ve evrak çantamı aldım ve mutfağımdaki kadına son bir kez baktım. Sabahlığımı giymiş, dağınık saçları ve siyah gözleriyle hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Şanslı hisseden benim.

"Sıradaki soru," diye tersliyorum ve başka bir muhabiri işaret ediyorum. Kahretsin, işin bu kısmından nefret ediyorum.

"Theodore'un durumu hakkında daha fazla ayrıntı verebilir misiniz?" "Şu aşamada hayır," diye yanıtlıyorum. "Sıradaki soru."

"Akli dengesi mi bozuk?" diye bağılıyor biri.

Hayır, ama böyle devam ederlerse olabilir.

"Theodore yorgunluktan muzdarip. Endişelenecek bir şey yok, sadece dinlenmesi gerekiyor," diye yalan söyledim. "Siz farkına varmadan işinin başına dönmüş olacak."

Lanet olsun, bu böyle devam edemez. Uyuşturucu sorunu olan

serseri bir mayın olduğunu ve kayıp olduğunu kabul etmeliyiz. Hangi cehennemde

O olabilir mi? Dışarıda onu arayan o kadar çok insan var ki, her geçen gün onun iyiliği için duyduğum korku daha da artıyor.

İlk başta, vahşi bir kadınla alem yaptığını düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değilim. Telefonu haftalardır kapalı. Kredi kartlarına dokunmamış. Yine de, ortadan kaybolmak istediğinde basından kaçabilmek için farklı isimlerde başka kartları olduğunu biliyorum. Sanırım planı bu sefer biraz fazla iyi işledi.

Keşke o zamanlar bu sahte isimleri gördüğümde daha fazla dikkat etseydim. Milyon yıl geçse de bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim.

"Başbakan'ın yerine mi geçeceksiniz?" diye sesleniyor biri.

"Hayır." Etrafıma bakıyorum. "Sıradaki soru."

Nisan

Sebastian'ın arka bahçesinde ılık öğleden sonra güneşi üzerime vuruyor ve gökyüzüne gülümsüyorum. Nadir görülen Londra güneşi bir zevk.

Bentley yanımda uzanıyor. Sanırım kendime ait küçük bir cennet parçası buldum.

Bu evi seviyorum.

Seb'in ona neden bu kadar bağlı olduğunu anlayabiliyorum. Aklım Helena'ya ve onun buraya girdiği gerçeğine gidiyor. Hâlâ anahtarı nasıl aldığını çözmeye çalışıyoruz. Görünüşe göre, birkaç hafta önce, Bentley elindeyken onu 'görmek' için Sebastian'ın kız kardeşinin evine gelmiş. Parçaları bir araya getiren Seb ve kız kardeşi, kadının Seb'in evinin anahtarını çalmak için orada olduğunu düşünüyorlar çünkü birkaç saat sonra tekrar gelip eşarbını orada unuttuğunu söylemiş. O zaman kızın gidip anahtarı kestirdiğini ve gizlice içeri soktuğunu düşünüyor.

Kaltak.

Ne aradığını merak ediyorum.

Eve geri dönüyorum ve aklımdaki sorularla kahve fincanımı yıkıyorum. Onda bu kadar çok istediği ne var? Sebastian'ın ofisine doğru yürüyorum ve onun açtığı dosya dolabının çekmecesini çekip çıkarıyorum. Arka tarafta bir yeri arıyordu. Aradığını düşündüğüm yere gittim ve bölmeleri okudum.

Banka Hesap Özetleri.

Onları çıkarıp masanın üzerine koyuyorum ve tüm tarihlere bakıyorum. Eksik bir şey yok. Tüm ifadeler burada. Bir sonraki bölüme geçip onları da inceliyorum. Eksik bir şey yok.

Hmm.

Tekrar tekrar bakıyorum ve hemen arkadaki çekmeceye ulaşıyorum. Hepsini ortaya koydum ve kaşlarımı çattım. Hesap özeti Mart, Nisan, Mayıs diye devam ediyor ve sonra Temmuz'a atlıyor.

Burada eksik bir ifade var.

Çevirip arkasını okudum, sonra da önünü okudum.

Altı, neredeyse yedi yıl öncesine ait bir kredi kartı ekstresi. Koltuğa kaykıldım ve düşünürken parmaklarımı masanın üzerinde yuvarladım. Kredi kartı numarasını ne için istiyor olabilir?

Ne istiyor?

Sebastian'a mesaj atıyorum.

Sonu 507 ile biten kredi kartınızı iptal edin. Helena'da numara var.

Anında bir cevap gelir.

Çoktan yapıldı X

Güzel.

Küçümseme tüm hücrelerimi doldururken gözlerimi kısıyorum. Eğer onu incitmek istiyorsan, beni geçmen gerekecek.

Garaj kapısı açıldığında saat 19:00'u geçiyordu.

Seb'i daha önce aradım. İkimiz için akşam yemeği pişirmek istedim. Paket servis tavuk pek cazip gelmedi. Fırında pişmiş bir yemeğim var ve verimli bir gün geçirdim. Evi süpürdüm, biraz çamaşır yıkadım, biraz kestirdim ve Sebastian için küçük bir sürpriz yaptım, her iki şekilde de olabilirdi ama yapılması gerekiyordu. Sanırım tepkisine göre yakında öğreneceğim. Umarım haddimi aşmamışımdır.

Yaptığımı biliyorum ama bunu kendim için yapmam gerekiyordu.

Sosu karıştırıyorum ve büyük fırın kabını fırından çıkarıyorum. Kızarmış et ve sebzelerin muhteşem aroması evi dolduruyor. Yeni favori kıyafetimi giyiyorum: Sebastian'ın sabahlığı. Sarı saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmışım ve görünüşümle ilgili hiçbir sorunum yok. Bu adam beni kendi tenimde rahat hissettiriyor. Beni en çok böyle seviyor.

Kendimi en çok böyle seviyorum.

Göründü ve kapının pervazına yaslanıp beni izlemeye başladı. İri kahverengi gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor ve bana hayatımda gördüğüm en güzel bakışı atıyor. Lacivert bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymiş, rüya gibi bir adam. Kalbim küt küt atıyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyor.

"Merhaba Bay Garcia." Sırıtiyorum.

Duvarı itiyor ve hızlı bir hareketle beni kollarına alıyor.

Mavi göz çukuruma hafifçe vuruyor. "Hâlâ acıyor mu?"

"Hayır. İyiye gidiyor."

"Kız arkadaşımın günü nasıldı?" Beni emerek ve baskın bir şekilde öpüyor. Çok lezzetli.

"Şimdi daha iyi."

Çıplak bedenimi ortaya çıkarmak için sabahlığımın bağını çözüyor. Gözleri ayak parmaklarıma kayıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Benimki de."

Geri çekilip göğsümü avuçluyor, başparmağı dik meme ucumun üzerinde ileri geri geziniyor. Elleri arkama doğru kayıyor ve vücudumu sert sikine doğru çekerken beni öpüyor.

Oh, *bu adam*.

"Akşam yemeği." Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Tam burada." Dudakları boynuma düşüyor ve dişleri tenimi sıyrıyor. Tüylerim diken diken oldu.

Daha fazla erişebilmesi için başımı arkaya eğiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ona karşı koyamıyorum. "Seb." Tavana doğru aptalca gülümsüyorum. "Sana yemek yaptım. Aslında bugün sana pek çok şey yaptım."

Bana bakmak için geri çekildi. "Ne gibi?"

"Bir sürpriz. Şimdi ben servis yaparken oturun."

Sebastian gözlerini deviriyor ve banka oturuyor. İkimize de birer kadeh şarap koyuyorum ve kendi kadehimi ona uzatıyorum. Bir yudum alıyor, gözleri yüzümde geziniyor.

"Ne?" Sırıttıyorum.

"Eve böyle gelmeyi seviyorum." "Neye?"

"Sen, mutfağında yarı çıplak."

Kıkırdıyorum ve elimdeki maşayla onu işaret ediyorum. "Çünkü sen bir seks manyağısın."

Kucağına vuruyor. "Gel."

Yanına gittim ve kollarımı boynuna doladım. Ellerini bornozumun altına sokuyor ve bana sıkıca sarılıyor. Bir süre burada kalıyoruz ve bu çok güzel. Aramızda bir yakınlık var ve bu aceleci ya da tutkulu değil. Rahat bir yakınlık.

Sade.

Çok uzun zamandır aradığım bir şey. "Bana yaptığın bu sürpriz nedir?" diye soruyor.

Oh, kahretsin.

"Umm... şey..." Bunun nasıl sonuçlanacağını gerçekten bilmiyorum. Sebastian'ı tanıyorsam, bu bir atom bombasının düşüşü de olabilir. "Bugün her şeyi düşünüyordum, ve nasıl..."

Dinliyor.

"Öyle olmadığını biliyorum... Yani, bunu bir daha asla yaşamamı istemiyorum." Bunu doğru bağlamda ifade edebilmek için kelimelerimin üzerinde tökezliyorum.

"April," diyor o derin, buyurgan sesiyle.

"Sana bir şey yaptım. Tabii ki Bart'a ya da güvendiğin birine kontrol ettirmen gerekecek." Gevezelik ettim.

Sinirlerim midemde dans ediyor.

"April..." Sabırsızca uyarıyor.

Kucağından iniyorum. "Gidip getireyim." Koridorda yürüyüp yazıcısından on sayfalık belgeyi almak için ofisine giriyorum. Geri dönüp teslim ediyorum.

Elindeki kâğıda bakarken kaşlarını çatıyor.

"Bu bir evlilik öncesi anlaşma," diye açıklıyorum.

Gözleri benimkilere dikiliyor ve sinirli bir kaşını kaldırıyor.

Kahretsin, benimle ilgili olduğunu sanıyor. "Yani, benim için falan değil. Gelecekte sahip olman için. Eğer doğru insanla tanışırsan. Bir daha kazıklanmanı istemiyorum, Seb."

Etkilenmemiş bir şekilde masaya fırlatır ve ayağa kalkar. Dolaba gidip bir bardak çıkarıyor ve viskiyle dolduruyor. Öfkeli gözleri benimkileri tutarken bir yudum alıyor.

"Kızgın mısın?" diye sordum.

"Evet, çok kızgınım." Hırlıyor. "Gitmek istiyorsan, git." Bardağını boşaltıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Müstakbel eşimin imzalaması için evlilik öncesi bir anlaşma hazırlama cüretini gösterdiğine inanamıyorum," diyor.

"Sebastian..."

"Yapma." Bardağını tekrar dolduruyor.

"Bu senin kendi güvenliğin için. Başka bir kadının seni soymasına izin vermeyeceğim."

"Başka bir lanet kadın istemiyorum!" diye bağırıyor. Kahretsin, gittiğimi sanıyor.

"O zaman imzalarım," diye kekeliyorum. Buzdolabının üzerindeki alışveriş listesinden kalemi alıyorum. "İşte, hemen şimdi imzalayacağım."

Siktir, bu iş kötüye gidiyor.

Gerçekten kötü.

Sayfaları karıştırıp arkasına geçiyorum ve hızlıca imzamı atıyorum. Yarı yarıya beni sokağa atmasını bekliyorum. "İşte, gördün mü?" Gülümsüyorum. "Tamamdır."

Bana ters ters bakıyor.

"Sebastian, paranı istemiyorum; tek kuruşunu bile. Ama burada, senin evinde kalacak ve seninle birlikte olacaksam, kendi akıl sağlığım için buna ihtiyacım var. Bu ilişkiye özgürce devam etmemizi istiyorum."

Hışımın yanımdan geçip merdivenlere yöneldi. "Nereye gidiyorsun?" Arkasından sesleniyorum.

"Duş almak için. Bunun için erken bir yasal anlaşma yapmak ister misin?" Bağırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Ukala.

Merdivenlerden yukarı doğru yürüdü ve ben tabureme yığıldım. İyi bir şey yaptığımı, onun mutlu olacağını düşünmüştüm.

Erken yasal anlaşma.

Derin bir nefes veriyorum. Sanırım öyle.

Fırının içine bakıyorum ve saate göz atıyorum. Sebastian yarım saattir yukarıda. Geri gelecek mi?

Çok erken.

Çok erkendi, seni aptal.

Ne düşünüyordum ki?

Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmayı kendim üstlendiğim için mutlu olacağımı düşünmüştüm.

Merdiven gıcirtısını duyuyorum ve meşgul görünmek için et suyunu karıştırıyorum. İçeri giriyor ve mutfak tezgahının arkasına oturuyor.

"Akşam yemeği için hazır mısın?" Sırtımı ona dönerek soruyorum. "Evet, lütfen," diye cevap veriyor sertçe.

Koca bebek.

Yemeğimizi hazırlayıp önüne koyuyorum.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Dişlerimi sıkarak gülümsedim.

Oturuyorum ve ben "dilini tut, dilini tut" mantrasını tekrarlarlarken sessizce yemek yiyoruz.

Sonunda sessizliği bozdu. "Kendi avukatıma bir anlaşma taslağı hazırlatacağım."

"Sorun değil," diyorum yüzümü asmamaya çalışarak. Yine sessizlik içinde yiyoruz.

"Ve hiçbir şeyin içine itilmekten hoşlanmam," diye belirtiyor. "Tamam."

"Bunu konuşana kadar buraya taşınmayacaksın."

Gözlerimi deviriyorum. Şimdi de *beni* kızdırıyor. "Sorun değil, Sebastian. Zaten buraya taşınmak istemiyorum."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Ne?" Alay ettim. "Senin söylemen sorun değil ama ben kabul edersem boku yerim."

Kaşlarını kaldırıyor ve yemeğine geri dönüyor.

"Ben sadece seni korumaya çalışıyordum," diyorum.

"Senin korumana ihtiyacım yok." Tersledi.

"Gerçekten mi?" Alay ettim, "Benim durduğum yerden bakınca, öyle sayılırsın. Sen çok zengin bir adamsın Sebastian. Aptal olma."

Başını hafifçe sallıyor. "Çok sinir bozucusun April." "Ve sen de koca bir bebeksın." Ayağa kalkıp tabağımı alıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Akşam yemeğimi televizyon karşısında yemek için." Oturma odasına geçip kanepeye oturuyorum. Yemeğimi kucağımda yemeye başlıyorum. "Ve bunun için de bir sözleşme yazabilirim!" Sesleniyorum.

Eğer o bir pislik olmak istiyorsa, ben daha büyük bir pislik olabilirim.

"Her gün sikimi yalamak zorunda olduğuna dair bir sözleşme yaz!" diye sesleniyor mutfaktan.

"Halihazırda yazılmış olan sözleşmenin ince yazılarını kontrol ederseniz, günlük kellenin bana ait olduğunu göreceksiniz." Geri aradım. "Ben aptal değilim, biliyorsun."

"Beni kandırabilirdi," diye mırıldandığını duyuyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum ve biliyorum ki o da gülümseyecek. "Ve sen de bulaşıkları yıkıyorsun," diye sesleniyorum.

"Seni duyamıyorum."

Kavgamızın bittiğini bilerek gülümsüyorum. Belki de ben kazandım diye düşünüyorum.

Buhar yükselirken derin, sıcak suya uzanıyorum. Sanırım bu şimdiye kadar gördüğüm en derin, en lüks küvet. Sebastian alt katta koşuşturup duruyordu. Elini yüzünü yıkadı ve Bentley'i besledi. Tanrı bilir şimdi ne yapıyordur.

Bu çok garip bir şey. Bu anlaşmazlıkları yaşıyoruz ama bir kez bile eve gitmeyi düşünmedim, ki bu çok garip. Genelde ilk tepkim bu olur.

Banyoya giriyor ve kazağını çıkarıyor. "Ne yapıyorsun?"

"İçeri girmek. Neye benziyor?"

Gülümsedim ve yanaştım. Eşofmanını bacaklarından aşağı kaydırıyor ve Adonis'imden tam bir cephe hediye ediyorum.

Teni güzel bir bal rengine sahip. Göğsü geniş ve siyah saçları dağınık. Karnı kaslarla dalgalanıyor. Gözlerim aşağıya, bakımlı, siyah kasık kıllarına ve büyük aile mücevherlerine iniyor. Onu kaç kez çıplak gördüğümün bir önemi yok, güzelliği beni her zaman şaşırtıyor.

Diğer uca tırmanıyor ve bacaklarının arasına uzanmam için bizi yeniden düzenliyor. Sabunu alıyor ve bacaklarımı yıkamaya başlıyor. Bir şey söylemesini beklerken sessiz kalıyorum. Sonunda söyledi.

"Bu hafta sonu Maldivler'de düğünüm var." Oh hayır. Onsuz bir hafta sonu. "Tamam."

"Perşembe günü gidiyorum ve gelecek Salı döneceğim."

Başımı sallıyorum, lanet olsun. Yarın iş için iki geceliğine gidiyor, bu da onu bir hafta göremeyeceğim anlamına geliyor.

"Gelip arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum."

"Düğüne mi?"

"Evet."

Aptalca gülümsüyorum.

Ayaklarımı sabunlarken yüzünü asmıyor. "Yarın iş için gidiyorum, unuttun mu? Aksi takdirde seni bir hafta boyunca göremeyeceğim."

"Ah, bunu unutmuştum," diye yalan söylüyorum rahat davranırken. "İşten çıkıp çıkamayacağıma bakmam gerekecek."

Bang work. Bana izin vermezlerse, giderim. Pek sayılmaz ama yine de.

"Bana borçlu olunan çok fazla zaman var, bu yüzden sorun olmamalı."

Gözleri gözlerimi ararken başını sallıyor ve biliyorum ki söylemek istediği ama dudaklarından asla çıkmayacak milyonlarca şey var.

"Sözleşme için üzgünüm ama sen istemesen bile seni koruyacağımı bilmelisin." Vücudunun üzerinde yukarı doğru kayıyorum, böylece onun üstünde yatıyorum.

"Bunun parayla ilgili olduğunu düşünmenden nefret ediyorum. Para umurumda değil."

Eriyorum ve kocaman, güzel dudaklarını öpüyorum, elimi kalın, siyah saçlarında gezdiriyorum. "Bu özgürlükle ilgili, Seb," diyorum usulca.

Kaşlarını çatıyor, anlamıyor.

"Aynı fikirde olduğumuzu bilmem gerek. Benim de eski kocam yüzünden her şeyimi kaybettiğimi unutmamalısın. Bu sözleşme ikimizi de koruyor."

Göz kırpıyor. "Paranı alacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, çok fazla şeyim olduğundan değil." Kafamda doğru ifadeyi bulmaya çalışırken duraksıyorum. "Ama daha ileri gitmeye karar verdiğimiz bir gün gelirse..."

"Daha fazla tanımlayın."

"Evlenelim ya da çılgınca bir şey yapalım. Bu şekilde yasal işler zaten halledilmiş olur."

"Kaçmak mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Bir daha asla beyaz düğün yapmayacağım. Ne boktan bir şeydi o."

Yumuşakça gülümsüyor.

"Bir sonraki düşünüm sadece ben ve kocam olacak. Sadece ikimiz için olacak. Şahit yok, saçmalık yok, yalan yok ve her şeyi tekrar kaybetme korkusu yok."

Kolları sırtımdan yukarı kayarken beni öpüyor ve bu cevabın hoşuna gittiğini biliyorum.

"Şunu bilmeni istiyorum ki buraya sahip oldukların için gelmedim Seb. Senin ne olduğun için buradayım."

Birbirimize bakarken saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Seni seviyorum April Bennet," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum. "Biliyorum."

Dudakları benimkileri alıyor ve ben kayboluyorum.

Sebastian Garcia özel biri ve tamamen bana ait.

Sebastian

İki meslektaşımın birlikte masada oturuyorum. Basın toplantısı üstüne basın toplantısıyla dolu dolu bir gün oldu.

Beş yüz kişinin katıldığı bir akşam yemeğindeyiz ama tek yapmak istediğim odama dönüp April'ı aramak. Bugünlük bu politik saçmalığı aştım. Evden uzak kalmaktan nefret ediyorum. Bıktım artık.

Bart kalabalığın arasından beliriyor ve masamıza bir koltuk çekiyor. "Seb."

"Merhaba."

"Bu sabah bana verdiğiniz sözleşmeye bir göz attım." "Ve?"

"Su geçirmez. İyi bir iş çıkarmış. İmzalayın derim."

Doğru yapacağını biliyordum. "Teşekkür ederim."

Bir garson elinde bir tepsi içkiyle masaya gelir. İçkileri teker teker masaya bırakır. "Buyurun."

"Teşekkürler." Bardağımı boşaltıyorum ve saatime bakarken yeni bardağımı alıyorum. Bir saat sonra buradan çıkacağım.

Vur, vur, vur, kafam gidiyor.

Yakıcı bir acı kafatasımda sekiyor.

Sikeyim.

Odanın döndüğünü görmek için gözlerimi sürükleyerek açıyorum ve hızla tekrar kapatıyorum.

Oh...

Karnım dönüyor ve aceleyle doğruluyorum. Terler tenimi ıslatıyor.

Lanet olsun, midem bulanıyor. Tökezleyerek banyoya gittim ve şiddetle kustum. Vücudum titriyor, sanki bir tür ateşle uğraşıyormuşum gibi.

Sikeyim.

Duşa girdim ve sıcak suyun altına girdim. Fayanslara yaslanıyorum. Hiç enerjim yok. Neden bu kadar akşamdan kalmayım?

Dün gece ne içtim? Kaşlarımı çatıyorum, hatırlamaya çalışıyorum. Ne?

Zihnim bomboş. Hatırladığım son şey bardaki masada oturduğumdur.

Ama...

Beynimdeki sisi temizlemeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Otele nasıl geri döndüm?

Duştan çıktım ve kurulandım. Havlumu belime sarıyorum ve eşyalarımı aramak için odaya geri dönüyorum.

Telefonum yan masamda titriyor.

Nisan'da.

Açıyorum. "Merhaba."

"Adamım bu sabah nasıl?"

"Günaydın, Bayan Bennet. Neredesiniz?" diye sordum.

"Yatakta."

Takım elbisemi almak için gardıroba doğru yürürken gülümsüyorum. "Keşke orada olsaydım. Sensiz yatağım çok yalnızdı."

"Benimki de," diye mırıldanıyor seksi bir şekilde. "Dün gece sana ne oldu? Otele döndüğünde beni arayacağını sanıyordum."

Ha?

"Bekle..." Kaşlarımı çatıttım. "Dün gece seninle konuştum mu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bu çok garip, hiçbir şey hatırlayamıyorum." Üzerinde takım elbisem olan elbise askısını alıp yatağın üzerine koydum."

"Beni üç kez aradın. Ne kadar içtin?" diye sorar.

Üç kere! Ne?

Zihnimde bir tür anı arıyorum. "Seninle konuştuğumu hiç hatırlamıyorum."

"Ne?" diye sorar.

"Sarhoş gibi mi konuştum?"

"Hayır, ama sen çok sevecendin."

"Sevecenliği tanımla."

"Beni ne kadar özlediğini falan söylüyordun. Çok tatlıydın. Bu seni daha çok özlememi sağladı."

Yüzümü mahvettim. Bu kadar şirin olmak benim tarzım değil.

Dün geceyle hesaplaşmaya çalışırken bir an sessiz kaldım. Hayır... Hiçbir şey yok. Konuyu değiştiriyorum. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Bazı dosyaları almak için ofise gitmem gerekiyor. Haftanın geri kalanında evden çalışacağım. Bu gözüm korkunç görünüyor."

"Bu iyi bir fikir."

Cüzdanım nerede? Dün geceki takım elbisemin pantolonunda olmalı. Odaya baktım ve takım elbisemin sandalyenin üzerinde buruştuğunu gördüm. Kahretsin, sarhoş olmalıyım. Takım elbisemi çıkarırken hep asarım.

"Bugün senin için ne var?" diye soruyor.

"Pek bir şey değil. Aynı bok, farklı gün." Telefonumu kulağıma dayayarak odanın içinde dolaşıyorum. "Acil olarak Theodore'u bulmamız gerekiyor. Görünüşe göre, bir taşra kasabasında görülme olasılığı varmış. Gerçek bir ipucu olup olmadığını kim bilebilir?" Pantolonumu yerden alıp ceplerinde cüzdanımı arıyorum. Cüzdanım orada değil.

"Hafta sonu için sabırsızlanıyorum. Sence düğün için kıyafet kodu ne olacak?" diye soruyor.

Lanet cüzdanım nerede?

"Bilmiyorum. Hava sıcak olacak, o yüzden serin bir şeyler hayal ediyorum." Etrafıma bakmaya devam ediyorum. "Doğum günü kıyafetin bana uyar."

O kıkırdıyor, ben de gülümsüyorum. Takım elbise ceketimi elime alıp etrafı yokluyorum. Cüzdanımı ceketimin iç cebinde buluyorum. Yerden beyaz gömleğimi alıyorum ve ona bakarken midem bulanıyor.

Yakasına kırmızı ruj bulaşmış.

Bu da ne böyle?

Oda dönmeye başlarken April sohbet ediyor. Panik içinde etrafıma bakıyorum.

Dün gece burada ne oldu?

Gözlerim sehpaye gidiyor ve içinde boş bir şampanya şişesi olan gümüş bir şarap soğutucu görüyorum. Yanında iki bardak var.

-Birinin yarısı hala şampanyayla dolu. İki bardak...

Midem bulanıyor.

"Seb?" April soruyor ve sesinin tonundan bana bir soru sorduğunu anlayabiliyorum.

"Pardon, ne dediniz? Sizi duyamadım."

Panik içinde yatağa doğru yürürken elimi saçlarımda gezdiriyorum. Telefonum kulağımdayken öfkeyle battaniyeleri geriye atıp çarşafları inceliyorum.

"Az önce seni görmek için sabırsızlandığımı söyledim," diye fısıldıyor April boğuk bir sesle.

Gözlerimi kapatıyorum. "Ben de. Dinle bebeğim, gitmem gerek. Geç kalıyorum."

"Tamam, iyi günler."

Kalbim hızlı ve sert atıyor. Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Seni seviyorum."

Yüzümü mahvediyorum. *Yapma.*

"Sen de."

Aceleyle telefonu kapatıyorum ve koklamak için yastığı elime alıyorum. Güçlü parfüm kokusu kanıtı pekiştiriyor ve yastığı tiksintiyle duvara fırlatıyorum.

Ne halt ettim ben?

Sebastian

ODA DÖNMEYE DEVAM EDİYOR. Banyoya giriyorum ve lavaboya yaslanıyorum. Aynadaki yansımama bakıyorum. Yüzümde terden bir parıltı var, saçlarım dağınık, ama midemi bulandıran kendimden iğrenmem.

Hayır.

Pek çok şey olabilirim ama yalancı bir dolandırıcı *değilim*.

Kahretsin, bu bir kabus.

Dün gece neler oldu? Herhangi **b i r şey hatırlamak için beynimi yokladım.**

Bir düşüneyim, masada oturuyordum.

Bart geldi ve oturdu.

Bana Nisan ayındaki sözleşmenin uygun olduğunu ve imzalamam gerektiğini söyledi.

Sonra...

Çok iyi konsantre olmak için yüzümü buruşturuyorum. Hiçbir şey.

Bart'ı görmem gerek. Orada olduğundan eminim. Odama geri dönüyorum ve telefonumu alıyorum. Numarasını çevirdim ama çalmadı. Saatile baktım. Daha çok erken. Belki duşadadır.

Tur menajeri Melody'yi aradım. "Merhaba."

"Merhaba, ben Sebastian. Bart'ın hangi odada olduğunu söyleyebilir misiniz lütfen?"

"Merhaba, Sebastian. Kontrol edeyim." "Tamam."

O dönene kadar hatta bekliyorum, "6. katta, 624 numaralı odada."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapattım, takım elbisemi giydim ve beş dakika sonra,

Koridorda 624 numaralı odaya doğru yürüyorum. Jeremy diğer yönden yaklaşıyor.

"Günaydın." Başımı salladım.

"Günaydın," diye yanıtıyor ve 624 numaralı odaya geldiğimizde ikimiz de duruyoruz. "Bart'ı görmeye mi geldiniz?" diye soruyor.

"Evet."

Bana donuk donuk bakıyor ve ben alttan alta bir öfke hissediyorum. "Ben de."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Harika. Sakın bana aile içi bir olayın ortasına geldiğimi söyleme. Bu sabah kavga edecek havamda değilim. Kapıya doğru döndüm ve kapıyı çaldım.

Jeremy arkamda duruyor, kapının açılmasını bekliyor.

Kapıyı tekrar çaldım.

"Görünüşe göre burada değil," diyorum, yarı rahatlamış bir halde.

"Kenara çekilin, Melody az önce bana bir anahtar verdi." Kartı tarayıcıya doğru tutuyor.

"Buna gerek yok." Aralarında bir şeyler olduğu hissine kapılıyorum. "Daha sonra geleceğim."

Kilit açılır ve Jeremy kapıyı iterek açar. Bart, iki yanında çıplak bir kadınla yatakta derin bir uykudadır.

"Ne halt ediyorsun sen?" Jeremy arkamdan bağıyor.

Gözlerim açıldı.

Sikeyim.

Jeremy içeri girer, bir sürahi su alır ve Bart'ın başından aşağı döker. "Nasıl yaparsın?" diye bağıırır.

Bart sıçrayarak uyanır. Şaşkın ve şok olmuş bir halde etrafına bakınır. "Neler oluyor?" Kadını görünce geri sıçrar. "Kimsin sen?" diye bağıırır.

Kadın gülümsüyor ve geriniyor. "Merhaba bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim?" Jeremy odadan çıkmadan önce ağlıyor.

"Jeremy!" Bart bağılıyor. "Bilmiyorum..." Yataktan fırlar ve kafası karışmış bir halde yere düşer. "Burada ne haltlar dönüyor?" Çırlıçplak, sırtının her yerinde çizik izleri ve boynunda büyük bir aşk ısırığı var. Kırmızı ruj yüzüne bulaşmış.

Kahretsin, bu kötü.

"Sana yemin ederim..." Bart ağlıyor. "Bilmiyorum." Olanlar karşısında tamamen şok olmuş bir halde odaya bakar. Beline bir havlu sarıyor ve Jeremy'yi koridora kadar kovalıyor. Jeremy'nin çılgına döndüğünü duyuyorum, Bart da peşinde.

Dur bakalım. Benim başıma gelenler onun da başına geldi.

Sanırım bize ilaç verildi.

Yatağa doğru yürüdüm. "Kimsiniz siz?" Kadınlara bağıyorum. "Ne?" Yüzlerini buruştururken irkildiler.

"İçkilerimize ne koydun?" Talep ediyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sarışın olan yataktan çıkarken kaşlarını çatıyor. Çıplak ve harika bir vücudu var.

Onu kolundan tuttum. "Güvenliği çağırıyorum. Hemen şimdi."

Kolunu tuttuğum yerden çekip çıkardı. "Sen neden bahsediyorsun, seni aptal? Ben bir telekızım. Bart bize sipariş verdi ve tüm gecenin parasını ödedi. Bana inanmıyorsan kredi kartını kontrol et."

Ne?

Oh lanet olsun.

Bart odaya geri döner. "Siktirin gidin buradan!" diye bağıır iki kadına. Hışımla banyoya girdi ve kapıyı çarptı.

İkisi de yön için bana bakıyor.

"Adamı duydunuz!" Şak diye söyledim. "Git buradan. Şimdi."

Eşyalarını topluyorlar ve ben onlar giyinirken onlara bakmak zorunda kalmamak için pencereye doğru yürüyüp sokağa bakıyorum. Tiksinti her gözeneğimi dolduruyor. Çalışan kızlara karşı hiçbir zaman bir düşmanlığım olmadı. Beni her zaman heyecanlandırmışlardır.

Bugün, yanlış hissediyorum. *Kirli hissediyorum.*

Onlara geri dönüyorum. "İkinizden biri benim odamda mıydı?" "Hayır."

"Bana doğruyu söyle," diye homurdanıyorum.

"Güvenlik görevliniz geldi ve daha eğlence başlamadan sizi sürükleyerek götürdü."

Rahatlayarak gözlerimi kapadım. Tanrıya şükür.

Kızlar giyiniyor ve sessizce ayrılıyorlar.

Banyo kapısını çaldım. "Bart?" Sessiz kalıyor.

"Gittiler."

Kapıyı açıyor. Yüzünde yıkım okunuyordu. "Sanırım bize ilaç verildi."

Gözleri büyüdü. "Sen de mi?"

"Uyandım ve hiçbir şey hatırlamıyordum. O kadar çok içmediğime eminim."

"Ne oluyor lan?" Adım atmaya başlar. "Bunu kim yapar ki?"

Kafam tamamen karışmış bir şekilde başımı sallıyorum.

"Bilmiyorum. Sana iki fahişe ayarlayarak kim bir şey kazanabilir ki?"

Bart bir an duvara bakar ve küçümsemeyle dolan gözlerini kısıyor.

"Biliyorum."

"Kim?"

"*Lanet olası* karım."

"Kesinlikle hayır." Ona bakıyorum. "Gerçekten bu kadar a l ç a l a c a ğ ı n ı m ı düşünüyorsun?"

"Jeremy'nin beni terk etmesi için her şeyi yapar." Başını öne eğiyor. "Ve sanırım az önce yaptı."

Nisan

Kasanın arkasındaki aynaya baktım. Oh adamım, ucube gibi görünüyorum.

Mağazaların içinde güneş gözlüklerini kim takar? Siyah gözlü kadınlar, işte onlar.

Bugün evden çalışıyor olmam gerekiyordu. Bütün sabah çalıştım ama öğleden sonra bu hafta sonu yapılacak düğün için bir elbise aramaya çıktım.

Mükemmel görünmeliyim. Ne de olsa Sebastian'ın hayat boyu arkadaşlarıyla buluşacağım. Umarım bu kanlı mor göz o zamana kadar geçer.

Sanırım mükemmel elbiseyi buldum. İlk mağaza, denediğim ilk elbise. Alışveriş ne zaman bu kadar kolay oldu ki?

"Sıradaki" diye sesleniyor kasiyer kız. Bir adım öne çıkıyorum ve telefonum titriyor. İsmi görmek için aşağıya baktım:

Jeremy

"Bugün nasılsınız?" Kasiyer elbisemi alıp parasını öderken gülümsüyor.

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?" Telefonumu çantama geri koyuyorum. Onu daha sonra arayacağım.

Yatağa girdiğimde saat 21:00'i geçiyordu. Yatak odamdaki televizyonu açıp arkama yaslanıyorum. Çöp TV izleme zamanı. Telefonum çalıyor ve *April's Fool* ismi ekranda beliriyor. Beni ne zaman arayacağını merak ediyordum.

"Merhaba," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Beni unuttun sandım." "Aşağıdayım. Beni içeri al."

Aceleyle yudumladım. "Ne? Gerçekten mi?" "Uh-huh."

Güvenlik kamerasına koşuyorum ve onu gece çantasıyla orada dururken görüyorum. İçimi heyecan kaplıyor ve zile şimşek hızıyla basıyorum. Daireme bir göz attım. Kahretsin, oldukça dağınık. Neyse ne.

Yerimde küçük bir jig yapıyorum ve onu beklerken ön kapımı açıyorum. *O burada.*

Bu adam yüzünden cidden acınacak haldeyim.

Kahretsin, düğün için aldığım elbisem sandalyenin üzerine serilmiş. Hızlıca top haline getirip keten dolabına atıyorum. Çok hevesli görünmek istemiyorum.

Asansörün sesi duyulur ve özel gri takım elbisesini giymiş, siyah deri gece çantasını taşıyan adam görünür. Yürüyen bir orgazm gibi görünüyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor. "Bayan Bennet."

"İşte b u r a d a y ı m . " Yerimde biraz kıpırdandım. "Pazen pijamalarımın içinde seksi görünüyorum."

Kıkırdıyor ve beni öpmek için kollarına alıyor. "Flanelette benim için çalışıyor."

"Burada ne işin var? Yarına kadar dönmeyeceğini sanıyordum." "Nasıl bir gün geçirdiğimize inanamazsın." Elimi tuttu ve yürüdük. daireme girdim. "Duş almam lazım."

"Tamam, yemek yedin mi?"

"Evet, eve dönerken bir şeyler yedik."

Banyoya giriyoruz, kıyafetlerini çıkarıp duşun altına giriyor. Onunla konuşmak için tuvalete oturdum.

"Peki, gününün nesi kötüydü?" diye sordum.

"Şunu al." Kendini s a b u n l u y o r . "Dün gece seninle konuştuğumu hatırlamadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sanırım bana ilaç verildi."

"Ne?" Gözlerim büyüdü. "Kim tarafından?" "Bart'ın karısı."

Ağzım açık kaldı.

"Bunu kimseye söyleyemezsin."

"Söylemem. Ne oldu?"

"Uyandım ve hiçbir şey hatırlamıyordum. Korkmaya başladım ve Bart'ı görmeye gittim. Otel odasına Jeremy ile aynı anda gittim ve kapıyı açtığımızda Bart yanında iki çıplak kızla uyuyordu. Her tarafı rujla kaplıydı."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Olamaz."

"Ama o da hiçbir şey hatırlamıyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne hatırlamıyor?"

"Karısı onu uyuşturmuş ve fahişeler sipariş etmiş. Sonra bu sabah Jeremy'yi aradı ve ona ulaşamadığını söyleyerek kendisi için onu kontrol edip edemeyeceğini sordu."

"Bir dakika, neden odada birlikte değillerdi ki?" diye sordum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Evet, Jeremy ve Bart'ı biliyorum." Aceleyle alay ettim. "Herkes biliyor. O kadar da belli değil."

Omuz silkiyor, bu sırrı ifşa etmediği için rahatlamış. "Nereden bilebilirim ki? Bana sorarsan çok garip bir düzen. Bir kadınla evli ve

erkek arkadaşım var."

Gözlerimi deviriyorum. "Adi herif." Aklıma Jeremy geliyor. "Olamaz, zavallı Jeremy. Kahretsin. Bugün beni aradı ve ben açmadım."

Kendini sabunlamaya devam ediyor. "Evet, Jeremy ve Bart büyük bir kavga ettiler ve Bart çılgına dönmüştü ve telefonda onun yapmadığına yemin eden karısına bağırıyordu."

"Bekle bir dakika. Neden *uyuşturuldun*?" Kaşlarımı çattım.

"İçkiler geldiğinde onun yanında oturacak kadar şanssızdım sanırım."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Dün gece ne yaptın?"

"Hiçbir şey, çok şükür. Bir süre çıldırmak üzereydim ama güvenlik görevlisiyle konuştum. Beni banyoda sarhoş buldu ve erkenden odama geri götürdü."

Ona bakıyorum. Bu hikâyede bir terslik var. "Yani, kadınlarla birlikte değil miydin?"

"Hayır."

"Neden ilk başta öyle olduğunu düşündün?"

"Yakamda ruj izi vardı." Kendini yıkamaya devam ediyor. Alarm zilleri çalmaya başlar. "Ruj nereden geldi?" diye sordum.

"Bardaki kızlar. Görünüşe göre yanıma gelip benimle konuşmaya çalışıyorlardı, flört ediyorlardı. Neyse ki oradan kaçabildim. Zavallı Bart'ın kaderi aynı olmadı."

Kurduğu senaryoyu hayal ederken ona bakıyorum. Hmm.

İlginç.

"Lanet olası kabus." Ağır ağır nefes veriyor. "Evde olduğum için mutluyum, öyle söyleyeyim."

"Güvenlik görevlisinin seni eve bıraktığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Onu gördüm ve bana benimle odama kadar yürüdüğünü ve o hala oradayken yatağa girdiğimi söyledi. Tüm detayları kontrol ettim, merak etmeyin."

"Ve odanızda başka kimse yok muydu?" "Hayır. Sana söylemiştim."

Bundan hoşlanmadım.

"Bart'ın hastaneye gidip uyuşturucu testi yaptırması gerekiyor. Bu bir suçtur," diyorum ona.

"O gidiyor. Bu yüzden eve erken geldik." "Sen de gitmelisin."

"Ben iyiyim. Bana bir şey olmadı."

"Nereden biliyorsun? Ya bir şey olduysa? Ya o fahişelerden biriyle seks yaptıysan? Ya fotoğraflarını çektilerse? Ya bu ayrıntılı bir şantaj planıysa? Sen Başbakan Yardımcısıydın, Sebastian. Şantaja hedef olacak biri varsa o da sensin, o aptal adı Bart değil."

"Biriyle seks yapsaydım bilirdim April."

"Nasıl? O kadar çok seks yapıyoruz ki vücudunda bir değişiklik hissedemezsin."

Gözlerini devirir ve duş almaya devam eder.

Ona bakıyorum. "Gidip test yaptırmanı istiyorum."

"Yapmayacağım. Bırak onu." Başını suyun altına sokar ve saçlarını yıkamaya başlar. "Tek yapacağım hastanede altı saatimi boş yere harcamak olacak."

Sinir bozucu, *aptal dangalak*.

Zihnim aşırı hızlanırken mutfığa doğru yürüyorum. Bir şeyler ters gidiyor.

Karanlık, tıpkı zihnimdeki gölgeler gibi yatak odamın köşelerinde beliriyor.

Sebastian yan yatmış, bana dönük bir şekilde uyuyor. Göğsünün inip kalkışını, kirpiklerinin dalgalanışını ve nefes alırken hafifçe aralanan dudaklarını izliyorum.

Daha önce birine hiç bu kadar aşık olmamıştım. Elbette aşık oldum, şehvet duydum ama Sebastian'la durum farklı. Her şey büyütülmüş. Yaptığı konuşmalar, bana bakışı, takım elbiselerini giyme şekli... hatta kokusu bile.

İçimde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair yoğun bir his var. Arka planda bir şeyler oluyor ve yüzüme patlamadan önce bunu çözmem gerekiyor.

Önemli olan tek şey onu korumak.

Cehennem çukurlarında bulundum ve her türlü fırtınaya karşı dayanıklıyım, ancak bunun gitmesine izin veremem.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu hissi bırakamıyorum.

O cadı Helena'nın ona bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Geçen hafta onun ofisindeyken onu gördüm. Sanki bir şey borçluymuş gibi, her neyse onu arkasına saklayışını.

Buraya bir gündemle gelmeye nasıl cüret eder?

Ondan nefret ediyorum.

Belki de eski eşimden nefret ettiğimden daha fazla. En azından boşanmayı kabul etti ve tabii ki evimizden taşınmadı ama asla kinci olmadı.

Sebastian kıpırdanıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bana doğru uzanıyor ve beni kendine çekiyor, "Neden uyanıksın?" diye fısıldıyor boğuk sesiyle. Beni yanak yanağa tutuyor.

"Kötü rüya."

Şakağımı öpüyor. "Uyumaya devam et, bebeğim. Seni koruyacağım." Beni yuvarlıyor ve arkama yerleşiyor. Tekrar uykuya dalarken nefes alış verişinin düzene girdiğini duyuyorum.

Ama seni kim koruyacak, aşkım?

Duvara bakıyorum, damarlarımda adrenalin dolaşüyor. İnançla doluyum, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Yapacağım.

Sebastian'ın takım elbise ceketinin yakalarını yeniden düzenliyorum. "Seninle aşağıya kadar yürüyeceğim. Bir kahve içmek istiyorum."

"Tamam." Kalçalarımın çekiştirerek bedenimi kasıklarına yaklaştırıyor. Cinsel bir şey olmadan sadece sarılabilir miyiz?

Belli ki öyle değil.

"Ayrılmayı çok zorlaştırıyorsunuz, Bayan Bennet." Dudaklarımız şefkatli bir öpücükle buluştu. Yakışıklı erkeğime gülümsüyorum ve parmaklarımı onun gür, siyah saçlarında gezdiriyorum.

"Hafta sonu kaçamağımızı dört gözle bekliyorum."

Gülümsüyorum. "Ben de öyle."

Elimi tutuyor ve beni kapıdan dışarı çıkarıyor. Asansöre binip sokağa çıkıyoruz ve orada onu bekleyen siyah arabayı görüyoruz. Ona doğru gidiyoruz.

"April!" diye sesleniyor bir ses, Duke'u görmek için dönüyoruz. Durduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Duke."

Oh, kahretsin.

Sebastian elimi bırakmaya çalışıyor ve ben onu daha sıkı tutarak yakınımdaya tutuyorum. "Duke, bu Sebastian."

Duke başını sallıyor ve Sebastian gülümsemeye zorluyor. "Merhaba."

Elimi tekrar bırakmaya çalışıyor, ben de elimi büyük bir güçle tutuyorum.

"Siz ikiniz...?" Duke aramıza bakarken kaşlarını çatıyor.

"Öyleyiz," diye cevap veriyorum.

Sebastian dudaklarını yuvarlıyor, bu konuşmadan rahatsız.

"Sizinle konuşabilir miyim?" Duke'un gözleri Sebastian'a kayar.

"Yalnız mı?"

Sebastian mengene gibi kavrayışından kaçmaya çalışıyor, ben de sessiz bir uyarıyla onu sıkıyorum. "Hayır Duke, üzgünüm. Söyleyecek başka bir şey yok. Bunu yüzlerce kez konuştuk."

"Ben... ben hayatıma devam edemem," diye kekeliyor Duke.

Sebastian başını eğiyor. "İkinizi yalnız bırakayım."

Kalbim kırılıyor ama Sebastian'ı tutmaya devam ediyorum. Bu konuşma için burada olması gerekiyor. Kendini yeniden güvensiz hissetmesini istemiyorum.

"Sebastian'la bir ilişkim var Duke. Yürütemediğimiz için üzgünüm ama kararımı kabul etmelisin."

Duke'un burun delikleri alevlenir, öfkeli gözleri Sebastian'ı bulur. "Seninle asla evlenmeyecek. Çocuk istemiyor. Bana yaptığı gibi seni de tükürecek."

Sebastian sessizliğini koruyarak ona

bakıyor. "Duke," diye iç geçiriyorum.

"Söyle ona," diye tükürür Duke. "Ona asla biriyle yaşamak istemediğini söyle."

Ona asla evlenmek istemediğini söyle."

Sebastian elini kurtarmaya çalışıyor. "Burada kal, Sebastian!" Son sabrımı da kaybederek bağırıyorum.

"Hayır." Geri çekilir ve arabaya doğru yürür.

Gözlerim Duke'u buluyor. "Sen ve ben birbirimiz için doğru kişi değildik," diyorum usulca. "Sebastian'la tanıştığım için artık bundan eminim. Doğru kişiyle tanıştığında sen de anlayacaksın. Sana söz veriyorum."

"Seninle asla evlenmeyecek. O kırıldı!" Duke son kontrolünü de kaybederek Sebastian'a seslenir

Sebastian duruyor ve bize doğru dönüyor.

Tanrım, bu konuşma daha da kötüleşebilir mi?

"Göreceğiz," diye sertçe yanıtlıyor Sebastian. "Onun kararına saygı duyacak ve ondan uzak duracaksın."

Gözlerim Sebastian'a kayıyor.

"Güle güle Duke," diye tersledi. "Başın sağ olsun ama bu konuşmayı bir

daha yapmayacağız. Bu sana ilk ve son uyarım: ondan uzak dur. April, gidelim."

Elimden tutuyor ve beni bekleyen arabanın arkasına götürüyor. Kapı arkamızdan kapanıyor ve trafiğe çıkarken kaldırımdaki Duke'a bakıyorum.

Sebastian yanımda oturuyor, biz arabayı sürerken çelik bakışları pencereden dışarı bakıyor.

"O sözleşmeyi beni korumak için mi yoksa bu konuda ciddi olduğunu kendine kanıtlamak için mi yazdın?" diye hırlıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve sessiz kalıyorum.

İkisinden de biraz.

Sanki aklımı okuyormuş gibi bana bakıyor ve ben biraz soluyorum. "April benim evime gidiyor," diye şoföre anons ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama-"

"Günü benim evimde geçireceksin. Orada çalışabilirsin. Beğenin ya da beğenmeyin."

Tanrım.

"Ve eğer bir daha sana yaklaşmaya cüret ederse-"

"Tamam, tamam, Sebastian," diye fısıldıyorum. "Sakin ol."

Soğuk bakışları önümden geçen sokaklara dönüyor ve kalp atışlarımın yavaş yavaş normale döndüğünü hissediyorum. Onu izliyorum ve gülümsememi tutmaya çalışıyorum.

Mağara Adamı Garcia çok seksi.

"Uçuş 121, uçağa biniliyor," diye anons ediyor görevli tüm havalimanına.

Bugün Cuma sabahı ve düğün için Maldivler'e dün gitmemiz gerekiyordu ama Sebastian'ın dün gece geç saatlere kadar çalışması gerekti.

Bir noktada oraya ulaştığımız sürece sorun yok. Ne zaman olacağı umurumda değil.

Aynı anda hem rahat hem de şık olmaya çalışarak üzerime oturan siyah bir elbise, kot ceket ve beyaz slip-on ayakkabılar giyiyorum. Çantamı hazırlamış, vücudumu mükemmel bir şekilde hazırlamış ve sinirlerimi bozmamıştım.

Bu hafta sonu Sebastian'ın arkadaşlarıyla tanışacağım ve onun için ne kadar önemli olduklarını biliyorum. İlk izlenim her şeydir ve ben gerçekten iyi bir izlenim bırakmak istiyorum.

Gergin olduğumda sessizleşiyorum ve bunun beni kaba gösterdiğini biliyorum.

Konuşmayı unutma, konuşmayı unutma.

"Hadi gidelim." Sebastian elimi tuttu ve kapıdan çıktık. Daha önce bindiklerimden daha küçük bir uçak. Bu sadece

Şansıma, sonunda hayallerimdeki adamla tanıştım ama lanet bir uçak kazasında öldüm.

Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "İyi misin?" "Evet."

"Çok sessizsin."

Omuz silkiyorum. "Belki biraz gerginim."

"Gergin mi?"

"Ya arkadaşların beni sevmezse?"

Bana nefes kesici bir gülümseme veriyor ve beni kendine çekiyor. "Nasıl yapamazlar ki?"

Yürürken şakağıma bir öpücük konduruyor. "Senden hoşlanıyorum ve önemli olan tek şey bu."

Uçak pistte durduğunda saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyordu.

"Geldik." Koltuğumda zıplıyorum.

Sebastian sırtıyor, elimi tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor. "Oraya vardığında yapacağın ilk şey ne olacak?" diye soruyorum. "April Bennet."

Kıkırdıyorum. "Hayır, yani yapmak, yapmak gibi. Yapmak gibi bir şey." Çocuksu heyecanımla eğlenerek bir kaşını kaldırıyor. "April Bennet."

Yüzünü kendime çekerken gülümsüyorum ve kocaman dudaklarını öpüyorum. "Beni getirdiğin için teşekkürler."

Emniyet kemeri işareti söner. "Hadi gidip biraz eğlenelim."

"Tamam." O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki başımı tepeye çarpıyorum.

"Ah." "Dikkatli ol," diye uyarıyor.

Koridorda yürüyoruz ve kapılara geldiğimizde bir ısı duvarıyla karşılaşıyoruz. Sanki cayır cayır yanan bir fırın gibi.

Hava ciğerlerimi terk ederken nefes nefese kalıyorum.

"Saunada buna ne diyorsunuz?" Sebastian nefesinin altında mırıldanıyor.

"Doğru." Uçağın merdivenlerinden inerken kıkırdıyorum. "Lütfen odamızda klima olduğunu söyle."

"Umarım öyledir. Taşaklarım bu kotun içinde fokur fokur kaynıyor."

Bir kahkaha patlattım ve o da güldü. Birlikte farklı bir yerde olmak çok güzel. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğu gölgelerde geçti.

Sonunda gerçek bir çift olduğumuzu, yetişkin, çift şeyleri yaptığımızı hissediyorum.

El ele pistte yürüyüp havaalanına giriyoruz. Güvenlikten geçtikten sonra, elinde bir tabelayla duran bir adam görüyoruz:

Garcia.

Heyecandan omuzlarımı birbirine vuruyorum.

"Merhaba, Bay ve Bayan Garcia?" diye sordu şoför. *Bayan Garcia.*

"Evet," diye yanıtlıyor

Sebastian. "Bu taraftan lütfen."

"Teşekkür ederim." Onu siyah bir Audi'ye kadar takip ettik ve arka koltuğa tırmandık.

Woohoo, yoldayız.

Bir saat sonra, ana yoldan sapıp süslü görünen bir araba yoluna giriyoruz. Peyzaj tropikal ve bakımlı. Çok güzel. Büyük, dairesel bir araba yoluna geliyoruz ve şoför kenara çekiyor.

"İşte geldik." Arabadan inip bagajdan çantalarımızı aldı ve bizi resepsiyona doğru yürümek üzere bıraktı.

Her yer açık hava ve etrafı şezlonglar ve insanlara kokteyl dağıtan garsonlarla çevrili devasa egzotik tatil köyü havuzunu görebiliyorum. Tüm bunların arkasında şimdiye kadar gördüğüm en güzel, kristal mavisi su var. Kum bembeyaz.

Vay canına, burası cennet.

"Hangi okyanus bu?" Sebastian'a soruyorum.

Dışarı bakar ve dudaklarını yuvarlar. "Hint Okyanusu."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı attım. Telefonumu çıkardım ve Google'da arattım.

Maldivler'i çevreleyen okyanus hangisidir?

"Kızılderili," diye tekrarlıyor. "Sadece kontrol ediyorum."

"Söylediğim her şeyi kontrol etmek zorunda mısın?"

"Uh-huh."

Hint Okyanusu.

"Ah." Biraz kederli bir şekilde iç çektim. Daha egzotik bir şey olduğundan emindim.

Kesinlikle öyle görünüyor. Hiç bu kadar mavi su görmemiştim.

Sebastian sana söylemiştim dercesine bana seksi bir göz kırptıyor. Sırıtiyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar

resepsiyon görevlisi. "Evet, giriş yapıyorum, lütfen."

"Elbette." Gülümsüyor, gözleri Sebastian'ın üzerinde. "Adı neydi?"

"Sebastian Garcia."

Gözleri büyür. "Oh, evet, elbette, efendim. Siz Birleşik Krallık'tan geliyorsunuz. Gelişinizi bekliyorduk. Ekstra güvenlik önlemleri alındı. Standartlarınıza uymayan bir şey olursa lütfen bize bildirin."

Sebastian etkilenmemiş gibi bir gülümseme taklidi yapar. "Teşekkür ederim." Yaygara koparılmasından nefret eder ve evdeki güvenlik ekibinin bunu onun rızası olmadan organize edeceğini biliyorum.

"Uçuşun iyi geçti mi?" diye soruyor, gözleri yakışıklı erkeğimde biraz fazla uzun süre kalıyor.

O yaptı, kaltak. *Geri çekil.*

Ben de sahte bir gülümseme. Ve acele et.

"Paulie size odanızı gösterecek." Anahtarı uzatıyor. "Kuzey kanadı çatı katındasınız." Eliyle sol tarafı işaret ediyor. "Havuzun ve restoranların yanından dolaşırsanız, çatı katınız okyanus cephesinde."

"Teşekkür ederim."

Paulie öne çıkar ve başını sallar. "Bu taraftan lütfen." Onu bahçeye kadar takip ediyoruz ve bir havuz alanının içinden geçiyoruz.

"Seb!" Biri sesleniyor.

Döndüğümüzde sarışın bir adamın el salladığını görüyoruz. Bize doğru koşmaya başladı. Seb gülümsüyor ve el sallıyor.

Boşver onu. Sarışın bir *tanrı* koşarak bize doğru geliyor. Kare çene, sarı saçlar ve dalgalı karın kasları.

Tanrım, *bu da kim?*

"Hey, başarmışsın." Gülüyor ve Seb'in elini sıkıyor.

"Bu April," Sebastian beni tanıştırıyor. "Bu benim kiralık arkadaşım, Spencer Jones."

Elini sıkarken kıkırdıyorum.

"Selam." Gülümsüyor. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de." Gülümsüyorum ve omuzlarımı kamburlaştırıyorum. *Garip.*

Spencer havuzu işaret ederek, "Gelin de diğerlerini görün,"

diyor. Seb, "Odamıza doğru gidiyoruz," diye yanıtlıyor.

"Sadece bir dakika sürecek." Spencer elimi tutuyor ve beni havuza doğru sürüklemeye başlıyor. "Bakın kimi buldum!" diye diğerlerine duyuruyor.

Bir adam şezlongundan başını kaldırıyor ve iri kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Tamam, lanet olsun. Koyu renk saçları, kare çenesi ve... eish, günlerce süren gücüyle bu muhteşem örnek de kim? "Julian Masters, bu April."

Gergin bir şekilde elini sıkarken gülümsüyorum. Tanrım, elleri de güçlü.

"Bu onun karısı, Brielle." Güzel ve doğal görünümlü, görünüşe göre benden daha genç.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Ve bu cehennem kadar seksi kadın da karım Charlotte." Charlotte ağır hamile ve bikini giyiyor. Karnı kocaman.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

Oh, harika. Hepsi birlikte mayolarıyla yatıyorlar. Bu benim en kötü kabusum.

İki kadın şezlonglarından atlayıp beni öpüyorlar.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel April." Dedi

Brielle.

İkisi de Sebastian'ı yanağından öpüyor ve Sebastian sevgiyle Charlotte'un karnını okşuyor. Yakın olduklarını söyleyebilirim.

"Tamam, giriş yapmamız gerekiyor. Bu zavallı adam bizi bekliyor," diyor Sebastian.

Paulie'nin palmiye ağaçlarının altında sabırla beklediğini görmek için bakıyoruz. "Sonra görüşürüz," diye sesleniyor Sebastian.

Onlara el sallıyorum ve ikimiz de dönüp Paulie'yi takip ediyoruz. Dairemize vardığımızda ağzım açık kaldı. Vay canına.

Doğrudan kumun üzerinde, sahile bakan, devasa bir güverte boyunca uzanan büyük açık çift katlı kapılara sahip. Sazdan çatısı olan ahşaptan yapılmış ve doğrudan bir ada tatili broşüründen çıkmış gibi görünüyor.

Muhtemelen şimdiye kadar bulunduğum en güzel yer.

"Burası yatak odası." Paulie bize içeriyi gösteriyor. Sayvanlı yatak stratejik bir şekilde odanın ortasına yerleştirilmiş, hemen yanında da büyük boy gömme küvetiyle yeşil mermerden geniş bir banyo var.

Ama benim unutamadığım cam duvar manzarası. Görebildiğim kadarıyla su mavisi bir deniz var.

"İhtiyacınız olan her şey için yirmi dört saat oda servisiniz var. Sadece 9'u tuşlayın."

"Teşekkür ederim."

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Sebastian ona bahşış verirken, "Hayır, teşekkür ederim," diyor.

Paulie bizi yalnız bırakıyor ve Sebastian'ın gözleri benimkileri buluyor. "Seb." Gülümsüyorum. "Bu inanılmaz."

Gözleri şefkatle parlıyor. "Öyle, değil mi?"

Mekândan bahsetmediğini biliyorum. Benim hakkımda konuşuyor.

Beni kollarına alıyor ve öpüyor, yavaş ve şefkatli bir şekilde, birbirimizden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı, seyahat ettiğimiz yolda bana yol g ö s t e r i y o r .

Daha önce aşık olduğumu ve böyle hissetmiş olmam gerektiğini biliyorum ama bu yakınlığı hatırlamıyorum. Aramızdaki bağ çok derin.

"Hadi şu Hint Okyanusu'nda yüzmeye gidelim," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı. "Ama... arkadaşların?"

"...Bazen benim için bile biraz fazla oluyor." Beni daha derin öpüyor, dili benimkinin etrafında kıvrılıyor. Ayaklarım yerden kalkıyor. "Bugün seni kendime istiyorum."

Kalbim çırpınıyor. Sanki yaşadığımız kaotik ve yoğun haftadan sonra onunla baş başa kalmaya ihtiyacım olduğunu hissedebiliyor. Sadece ikimiz.

"Bu gece onlarla dışarı çıkacağız." Beni yatağa geri götürdü. "Ama bugün, tamamen benimsin."

Eğer cennet bir gün olsaydı, bu gün olurdu.

Yüzdük, güneşlendik, seviştik ve kıyıya vuran dalgaların yumuşak sesi eşliğinde öğleden sonra uykusuna daldık.

Sebastian'ı hiç bu kadar rahat görmemiştim. Görünürde bir cep telefonu bile yok. Hatta sanırım kapattı bile. Bu duyulmamış bir şey.

Ama şimdi arkadaşlarıyla yemek yiyeceğiz. Kollarımı açtım. "İyi görünüyor muyum?"

Straplez, vücuda oturan gri bir elbise ve sandalet topuklu ayakkabılar giyiyorum. Sarı saçlarım plaj dalgaları şeklinde ve makyajım minimal.

Kendime biraz spreylere bronzluk kazandırdığım için rahatladım. Yapmasaydım anemik bir kardan adam gibi görünecektim.

Sebastian bana sırtıyor. "Çok güzel görünüyorsun." Derin nefes alıyorum.

"Kes şunu." Elimi tutuyor ve parmak uçlarımı öpmek için dudaklarına götürüyor. "Bu sadece başka bir akşam yemeği. Sen böyle biri değilsin. Daha önce gergin olduğunu hiç görmemiştim."

"Şey, bu önemli."

"Neden?"

"Çünkü..." Omuz silkiyorum. "Onlar senin arkadaşların ve ilk izlenimlerin önemli olduğunu biliyorum."

Bana bir kadeh daha şampanya doldurdu. "Bir planım var." Kadehi bana uzatıyor ve kadeh kaldırıyoruz.

"Ne gibi?"

"Sinirlerini yok etmek için bol miktarda kokteyl içiyorsun."

Bardağıma karşı gülümsüyorum.

"Ve eve gittiğimizde senden faydalanacağım."

Kıkırdıyorum. "Sanırım bugün benden birkaç kez faydalandın b i l e . "

"Benden faydalandın." Elini vücudumdan aşağıya, elbisemin altına doğru kaydırıyor. Arkamı kavıyor ve ben şampanyamı yudumlarırken gülümsüyorum.

Adam tam bir seks manyağı.

Ağzını kulağıma dayıyor. "Kulağa nasıl geliyor?" diye fısıldıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Parmakları külotumun altından kayıyor ve parmak uçlarını cinsel organımda gezdiriyor.

"Hmm." Şampanyamdan bir yudum daha alırken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. "Konuşmaya devam et."

İki kalın parmağıyla beni içine alırken aynı anda boynumu kuvvetle ısıtıyor.

Oh...

Dizlerimin bağı çözülüyor neredeyse.

Kalın parmakları en gizli yerime dokunurken karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Oh, benim kızım elimi sikmeye bayılır."

Gözlerim kapanıyor.

Elini sertçe salladı. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye inliyorum.

Sandalyeye oturmak için bacağımı kaldırıyor ve beni gerçekten çalıştırmaya başlıyor. İki parmak... sonra üç, dişleri boynumu sıyrıyor, kulağımı ısıyor ve titreyen nefesi tenimi sıyrıyor.

Dört parmak... Ah.

Ben ona sarılıyorum, o da boynuma gülümsüyor.

"Böyle uzandığında ne kadar ateşli hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Vücudum titriyor ve ona doğru bastırıyorum.

Ağzını kulağıma dayadı. "Bu gece dilime boşalacaksın." Hırlıyor.

"Sertçe."

Oh, evet...öyleyim.

Ben ürperiyorum, o da ellerini pantolonumdan çıkarıp dik duruyor.

Kara gözlerini benimkilere dikmiş, parmaklarını emerek kurutuyor.

Bir su birikintisinin içinde erirken nefes nefese kaldım.

"şimdi gelmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Hayır." Elbisemi düzeltiyor ve aşağı çekiyor. Saçımı düzeltiyor.

Onu izlerken nefes nefese kalıyorum, seksim az önce yediği dayaktan dolayı hâlâ uğulduyor.

Islak, şişmiş ve tamamen gerilmiş.

Muhtaç.

"Sonra görüşürüz."

Nisan

EL ELE, dış bahçedeki restorana giriyoruz. Kusacakmışım gibi hissediyorum... ya da boşalacakmışım gibi. Beni azdırdığı için Sebastian'a lanet olsun. Sanki zaten yeterince azmamışım gibi.

"Garcia!" diye sesleniyorlar biz restorana doğru yürürken.

Sebastian gülümseyip el sallıyor ve masaya doğru ilerliyoruz.

"Bana Maldivler'deki herkesi tanıdığını söylememiştin." Fısıldıyorum.

Masamıza geldiğimizde oturan herkese gülümsüyor. "Bunun düğün öncesi yemeği olduğunu **b i l i y o r s u n u z**, değil mi?"

"Oh." Etrafımda bana sabitlenmiş gözlere bakarken sahte bir gülümseme takınıyorum. "Artık biliyorum."

Burası cehennem gibi. Tanıdığı herkes burada.

Harika.

Sandalyemi çekti, ben de oturdum. O da yanıma kayıyor. Altı kişilik küçük bir masada oturuyoruz. Dört arkadaşı zaten buradaydı.

"Julian ve Spencer'ı, Brielle ve Lottie'yi hatırlıyorsun."

"Evet." Gülümsedim, "Merhaba."

"Merhaba." Hepsi gülümsüyor ve sirkteki bir ucubeymişim gibi bana bakıyorlar. "Siz ikiniz bütün gün ne yaptınız?" Spencer soruyor. "Biz de Senin için havuzu. Ne kadar kabasın. Daha fazla çaba göstereceğini düşünmüştüm April."

"Meşgul oluyorlardı," diye mırıldandı Julian.

Yüzüm düşüyor ve kızlar kahkahayı basıyor. "Spencer, kes şunu," diyor Lottie.

Elimi göğsüme koyup rahatladım. "Aman Tanrım, benimle dalga geçme. Yeterince gerginim," diye itiraf ediyorum.

Sebastian gözlerini devirir. "Bu siktiğimin salakları için endişelenme. Burada etkileyecek kimse yok."

"Hey!" Brielle araya giriyor.

"Ağzından çıkana dikkat et." Lottie gülüyor.

"İki sürahi sangria," diyor garson masaya egzotik görünümlü kırmızı bir içkiden iki büyük sürahi koyarken.

"Evet, teşekkür ederim." Brielle gülümsüyor. "Gelmeye devam etsinler." Charlotte gözlerini devirir. "Oh, bu harika."

"Benim için bebek yapmaya devam et, bebeğim." Spencer hamile karnını okşarken ona seksi bir göz kırpmıyor.

Ona gülümsüyormuş gibi yapıyor ve kâğıttan bir yelpazeyle kendini yelpazeliyor. "Bu bebeği doğurduğumda Spencer, bir hafta boyunca alem yapacağım ve tüm bu süre boyunca bebek bakıcılığını sen yapacaksın. Emzirme falan."

Spencer kadehini ona doğru kaldırır. "Evet, canım."

Onları izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ona tapıyor, bu çok açık. Onda sevimli, yaramaz bir çocuk cazibesi var.

"Ne kadar zamanın var?" diye sordum. "On hafta." Gülümsüyor.

"İlk bebek mi?" "Hayır, dördüncü."

Gözlerim açıldı. "Vay canına."

İyi birine benziyor ve gerçek bir İngiliz aksanı var. Nereli olduğunu merak ediyorum.

Dikkatimi Brielle'e yöneltiyorum. "Hiç çocuğunuz var mı?"

"Evet, beş tane."

"Beş mi?" Gözlerim açılıyor, şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Tanrım, bu kadınlar tam bir damızlık.

"Üçü bizim, ikisi de üvey çocuklarım."

Sanırım bir aksan seziyorum.

Gözlerim Julian'a kayıyor. Daha önce başka birinden çocuğu olmuş olmalı.

"Gerçi Brielle'i benden daha çok seviyorlar," diye mırıldanıyor Julian kuru bir sesle. "Hepimiz seviyoruz," diye cevap veriyor

Spencer sangria bardağına karşı kayıtsızca.

"Avustralya aksanı mı alıyorum?" diye sordum.

"Evet, ben bir Avustralyalıyım. Bana kendinden bahseder misin?"

Julian onu izlerken gülümsüyor. Belli ki o da etkilenmiş. "Ben Amerikalıyım." Gülümsüyorum. "Avukat."

Hepsi her kelimeme asılıyor. Utana sıkıla omuz silkiyorum.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Charlotte aramıza bakıyor.

"Ah." Gözlerim Sebastian'ı buluyor. Arkasına yaslanmış, gösterinin tadını çıkarıyor, tek kelime etmiyor. *İstediğin zaman araya gir, pislik.* "Yaklaşık altı yıl önce bir kafede tanıştık. Kısa bir süre çıktık ama yürümedi."

Sebastian, Julian ve Spencer'ın gözleri buluşuyor ve arkadaşlarının tanışmamızın gerçek yolunu bildiklerini biliyorum.

Boş ver. O arkadaşlarına karşı dürüst olmak istiyor, ben de öyle.

"Aslında hepsi bu kadar değil. Kafede tanıştıktan sonra bir striptiz kulübünde çalışıyordum ve Sebastian geldi."

Julian'ın yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve kendisi gibi şapşal bir sırtışa sahip olan Spencer'a bakıyor.

"Sakin ol," diye boğuluyor

Sebastian. Kızların gözleri büyür.

"İkinize de gerçeği söylüyorum çünkü yalan söyleyemem ve Sebastian'ın çocuklara çoktan söylediğini biliyorum. İkinize de karşı dürüst olmak istiyorum."

Charlotte, Spencer'ın kolunu tokatlar. "Neden bana söylemedin?"

Julian'a döndüğünde Brielle'in ağzı açık kalıyor. "Bunu biliyor muydun?"

Sebastian teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Bir keresinde bir striptiz kulübüne gitmişim ve o da hukuk fakültesini bitirebilmek için barın arkasında çalışıyordu." Kekeliyor.

Julian'ın içkisine sırtarak baktığını görüyorum, gözleri benimkileri tutuyor.

Onlara gerçeği söylediğim için çok etkilendi.

Ben de öyle.

"Oh, senden hoşlanıyorum." Charlotte'un nefesi kesildi. "Biri ona bir içki daha koysun. Tüm striptiz kulübü hikayelerini dinlemek istiyorum."

Spencer şakacı bir şekilde elini bardağımın üzerine koydu.

"Yapmayalım." "Peki siz kızlar sevgili erkeklerinizle nasıl tanıştınız?" diye soruyorum.

"Aslında ben Julian'ın dadısıydım," diye cevap veriyor Bree yüzünde bir sırtışla. "Charlotte da Spencer'ın sahip olamadığı zengin babasının kızı".

Hepimiz gülüyoruz. Belki de bu gece o kadar da kötü olmayacak.

Aslında iyi görünüyorlar.

Sebastian

April'in masanın diğer ucundaki kızlarla sohbet edip gülüşmesini izliyorum. Bu çok garip.

Kızlar çıktığım hiç kimseden hoşlanmazlar. Onları böyle bir şeye getirdiğimden değil sanırım. Daha önce de siyah kravatlı balolara götürmüştüm ama Brielle ve Charlotte her zaman temkinli davrandılar ve fazla arkadaş canlısı olmadılar.

Bu gece farklılar. Belki de sadece Nisan ayında olduğumuz içindir.

Alçakgönüllü ve güzel, sıcaklık ve nezaket sızdırıyor. Ama en önemlisi, zeki.

"Peki, biz buradayken erken doğum yaparsan planımız ne olacak?" April soruyor.

"Bilmiyorum." Charlotte kocasına doğru bakar. "Planın nedir, Spence?"

Omuz silkiyor. "Çıldırın lan." Kızların duymaması için elini ağzına kapatıyor. "Ve sonra sarhoş olup yuvarlanmak," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Julian ve ben gülüyoruz. Spencer, Charlotte'un durumu nedeniyle acil bir durumda araba kullanması gerekirse diye neredeyse hiç içki içmiyor. Bebeğin gelmesini herkesten çok o istiyor.

"Beni ve Sebastian'ı arayabilirsin," diyor April 'çok fazla sangrias içtim' sesiyle. "Ben acil durumlarda iyiyimdir, Seb de her zaman ne yapacağını bilir."

Şarap kadehime karşı gülümsüyorum. Ne zaman ne yapacağımı biliyorum ki?

Asla.

"Ayrıca, kedim yavruladı," diye devam ediyor.

"Güven bana, bu amcık seninkinden çok daha büyük. Desteğe ihtiyacımız var," diye mırıldanıyor Spencer kuru bir sesle.

Hepimiz bir kahkaha patlattık.

Charlotte koluna bir tokat atar. "Spencer."

Brielle ayağa kalkar ve sandalyesinin üzerinde tökezleyerek geriye doğru bahçe yatağına çarp a r .

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Julian, ayağa fırlayarak.

April bir kahkaha patlatır ve Brielle'i kaldırmak için çabalar. Elllerinden tutuyor ve onu çitin dışına doğru çekmeye başlıyor. Etrafta dolanırken yüksek sesle gülüyorlar ve herkes bizim tarafımıza bakıyor.

"Senin için daha fazla yok. Eve gidiyoruz," diyor Julian Brielle'i ayağa kaldırırken. "Boynunu kırabilirdin." Brielle'in elbisesini düzeltiyor ve onu ayağa kaldırıyor.

"Ama dansa gidiyoruz," diye mırıldanıyor Brielle. Saçları dağınık ve gözlerinde şeytan var. Tanrım, sanırım April'dan bile daha sarhoş.

Sarhoş. Bu bir kelime mi?

"Evet. Dans!" April'ın nefesi kesildi. "Hadi gidelim." Charlotte'un ellerini tutar ve onunla yavaş vals yapıyormuş gibi yapar. "Bubba dans etmeye bayılır." Charlotte'un karnına doğru eğilir. "Değil mi, tatlı turtam?" diyor bebek sesiyle.

"Oh Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "İşte bu kadar. Biz de yokuz April."

Brielle yan adım atar ve topuklarının üzerinde tekrar tökezler. Tam bahçeye düşmek üzereyken Julian onu yakalıyor. "Eve," diyerek kolunu ona doluyor.

"Evet, iyi fikir." Sevgiyle ona bakıyor. "Benim için neyin var, koca oğlan?"

Julian yüzünü buruşturuyor, Spence ve ben kahkahayı patlatıyoruz. April'ın elini tuttum.

"Gel."

"Hayır." Gülüyor. "Parti bozan olma, Seb. Ben ve kızlar şehir dışındayız. Biz kızlar değil miyiz?"

Julian, "Kasaba diye bir yer yok," diye yanıtlıyor.

"Evet!" Brielle, Julian'ın kolunun altından sesleniyor. "Ben çıkıyorum, Jules." Brielle uzaklaşmak için hamle yapınca Julian onun kolunu mengene gibi kavırıyor. "Ev zamanı, Bree." Onu kendine çekiyor. "Yeterince içtin."

Brielle elini ağzına götürüyor ve bir çocuk gibi çekiştirilirken fısıldıyor. "Sıkıcı davranıyor."

"Ne var ne yok?" Spencer mırıldanıyor.

Bahçelerden geçerek dairelerimize doğru yürüyoruz. Kızlar Charlotte'un iki koluna girmiş, sohbet edip kıkırdıyor, sarhoş denizciler gibi sallana sallana yürüyorlar.

Çocuklarla ben arkalarından yürüyoruz, onların maskaralıklarına gözlerimizi deviriyoruz ve aklımdan garip bir düşünce geçiyor.

Böyle bir şey ilk kez oluyor.

Üç ortağımız, iyi geçiniyor ve eğleniyor. Aslında, bizden daha çok eğleniyorlar.

Tuhaf.

Kulübelerine vardığımızda Julian sırtıma bir tokat atıyor. "Bu gece iyi şanslar."

"Oh." Brielle kaşlarını çatı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Karnını tutuyor. "Jules, kendimi hasta hissediyorum."

"Yüce Tanrım." Yüzünü buruşturuyor.

Kıkırdıyorum. "Sanırım senin de biraz şansa ihtiyacın olacak... ve bir kovaya."

Merdivenlerden çıkmasına yardım ediyor ve Spence ile Charlotte vedalaşıyorlar. April'in elini tutuyorum ve odamıza doğru yürümeye devam ediyoruz.

Bana bakarken abartılı bir şekilde hıçkırıyor ve ben de ona gülümsüyorum. Körkütük sarhoş olsa bile çok sevimli.

"Arkadaşlarını sevdim."

Işıldıyor. "Onlar da seni seviyor."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyor. "Çünkü onlardan hoşlanıyorum." "Evet, az önce söyledin."

"Öyle mi yaptım?" Kaşlarını çatıyor.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum ve kapının kilidini açtığımda sallanıyor. "Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Evet." Yine

hıçkırıyor. "Neden bu kadar çok içtin?"

"Charlotte'tu," diye

geveliyor. Kaşlarımı çatıttım.

"Charlotte mu?"

"Evet, ben de onun için içmek zorunda kaldım."

Kıkırdıyorum. "Bu mantıklı." Onu odamıza götürüyorum.

"Yatağa." "Hayır, duş almam lazım." Beni öpmek için parmak uçlarında yükseliyor. "Beni öpmek için

"Bize duş aldırır mısın, bebeğim?"

Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Bana bir orgazm borçlusun." Seksi bir şekilde gülümsüyor ve pantolonumun içindeki sikimi avuçluyor.

Kan vücudumun etrafında dönmeye başladı. Şimdi *bunu* yapabilirim. Sarhoş olsa, bu kadın çok ateşli. "Pekala."

Banyoya girdim ve duşu açtım. Havluları alıyorum, soyunuyorum ve yıkanmak için suyun altına giriyorum. Kendime birkaç sinsi vuruş

yapıyorum.

Hmm, evet, ben de böyle hissediyorum. Etrafımda ne kadar iyi hissedeceğini hayal ediyorum.

"April." Gülümsüyorum. "Gel ve al."

Sessizlik.

"April?" Kaşlarımı çatıyorum. Dışarıda ne işi var?

Sessizlik.

Banyodan çıkıp köşeyi döndüğümde onu yatağın ucuna kıvrılmış, hâlâ elbisesinin içinde, derin uykuda görüyorum.

Ağır ağır nefes veriyorum. Planladığım şey bu değildi.

Onu kucağıma alıp yatağına yatırıyorum ve ayakkabılarını çıkarıyorum. Çarşafı üzerine çekiyorum ve saçlarını yüzünden geriye doğru tararken alnından öpüyorum.

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. Yalnız kalarak ne kadar çok şey kaçırdığımı fark etmemiştim. Bu hafta sonu gözlerimi açtı ve bunun ilişkimizde bir dönüm noktası olduğunu hissediyorum.

Eğilip onu tekrar öpüyorum. Omzunu, yanağını, kolunu öpüyorum ve yeterince yaklaşıyorum.

Yanına uzandım ve onu kollarımın arasına aldım. Dünya için ölü, derin uykuda, ama onu yakınımda tutmak bana kendimi daha iyi hissettiriyor.

Onu ne kadar uzun süre tutarsam, ihtiyacım o kadar güçleniyor. Ayağa kalktım ve duşa döndüm. Kayganlaştırıcıyı görüyorum ve elime biraz sıkıyorum.

Bu ereksiyonu boşa harcamanın anlamı yok. Ben de kendime yardım edebilirim.

Nisan

Güneşte oturuyorum, güneş gözlüklerim takılı. Cennet ve cehennem arasında bir yerdeyim.

Akşamdan kalma olmak kötüdür.

Bir düğünde güneşin altında otururken alkol zehirlenmesinden ölmek üzere hissetmek en kötüsüdür.

Sahildeyiz, gelinin gelmesini beklerken güzel sıralar halinde dizilmiş sandalyelerde oturuyoruz.

Sebastian'ın kesinlikle sempati duymadığı bir acı dünyasındayım.

Bree daha kötü durumda ve Charlotte bunun şimdiye kadar olan en komik şey olduğunu düşünüyor.

Brielle bütün sabah durmadan kustu.

"Ah." Brielle iç çeker ve başını tutar. "Yemin ederim, burada gerçekten ölüyorum. Bir daha sangria şişesi görürsem kusacağım. O bok şeytanın ta kendisi."

"Şişede satılmıyor," diyor Julian, gözlerini dikmiş önüne bakarak. "Bu bir kokteyl."

Onun cevabından rahatsız olarak gözlerini deviriyor. "Nasıl olur da hasta olmazsın, April? Demirden bir miden falan mı var?"

"İnan bana, öyleyim," diye fısıldıyorum.

Yalan değil. Gerçekten bir köpek kadar hasta hissediyorum.

"Bazı insanlar içkiyle başa çıkabilir," diye yanıtlıyor

Julian. "Bana su getirdin mi?" diye sorar.

"Suyum var gibi mi görünüyorum?" Ellerini uzatıyor.

"Cidden Jules, beni seviyorsan gidip bana biraz su bulacaksın. Çok susadım, sultana dönüşüyorum."

Julian gözlerini deviriyor.

Sebastian sırtıyor ve Julian ile Brielle'in konuşmalarının sık sık herkesi eğlendirdiğini söyleyebilirim.

"Ve eğer beni seviyorsan, Maldivler'e kadar uçup senin hidrasyon kölen olmamı beklemezsin. Senin durumun kendi kendine oluşmuş. Kabullen prenses," diye cevaplıyor Julian kesin bir dille.

Spencer başını eğiyor ve kıkırdıyor.

Sebastian bana bakıyor ve yumuşak bir gülümseme veriyor. Uzanıp elini tutuyorum ve kucağıma çekiyorum.

Tüm bunlar çok doğal geliyor ve hiç de beklediğim gibi değil. Arkadaşlarını gerçekten seviyorum. Tam benim tarzım insanlar. Kızlar benim yaşlarımda ve doğal bir uyumumuz var. Spencer ve Julian kuru ve esprili.

Spencer yumuşak ve bayıltıcı, Julian ise sert bir adam, ama yine de içinde büyük bir yumuşaklık olduğunu hissediyorum.

Ve bir de benim adamım var, Sebastian

Garcia. Uzun, esmer, yakışıklı, korunaklı ve hasarlı.

Belki de şimdiye kadar birlikte olduğum en güzel adam. Görünüş olarak, kesinlikle, ama beni ikna eden onun kalbi. O bir soğan gibi. Yavaşça soyduğum her katmanla, ilişkimizden biraz daha fazlasını alıyorum.

Derin ve şefkatli, otoriter ve baskın, kocaman bir kalbi var.

Beni sevdiğini söylediğini biliyorum ve kendi tarzında sevdiğini biliyorum, ancak duvarları henüz tamamen yıkılmadı. Sanırım aramızdaki güveni inşa etmek zaman alacak. Benim için de öyle.

Ama geleceğine inanıyorum. Aramızdaki şey, olmaması için çok iyi. İkimizin de ne hissettiğini kabul etmek, doğru yönde atılmış büyük bir adım.

Ve şimdi arkadaşlarıyla.

Elimi kaldırıyor ve parmak uçlarımı öpüyor. Ona gülümsüyorum. Bana bakışı *her şeyi anlatıyor*.

"Siz ikiniz bir odaya gidin," diye fısıldıyor Spencer. "Burada kendi ağzıma kusmak üzereyim."

Bree şakaklarını tutarken "Bu ikimizi de yapar," diye inliyor.

"Bunu aklından bile geçirme." Julian onu uyarıyor.

"Lütfen yap," diye fısıldıyor Charlotte. "Düğünde burada kusarsan bu hayatımın en önemli olayı olur."

"Damadın üzerinde yap." Spencer fısıldıyor. "Bırak ben çekeyim." Başımı eğiyorum ve kıkırdıyorum. Brielle'in akşamdan kalmalığı çok komik.

"Acele et lan." Sebastian etrafına bakınır. "Hava iki bin derece. Neyi bekliyoruz?"

"Gelin." Charlotte demek istediğini vurgulamak için gözlerini büyütür. Adam etkilenmemiş bir şekilde ağır ağır nefes verir.

"Ah. O."

Müzik başlıyor ve hepimiz ayağa kalkıp klasik beyaz elbisesi ve duvağıyla sahilde yürüyen güzel bir gelin görmek için dönüyoruz. Uzun, siyah saçlarıyla tam bir düğün fantezisi gibi görünüyor.

"Oh, hayır." Brielle başını eğiyor ve yüzünü yelpazeliyor. "Sanırım kusacağım."

"Ne kadar güzel," diye mırıldanıyor Julian, yaklaşmakta olan geline gülümsüyormuş gibi yaparak.

Gülmemek için alt dudağımı ısııyorum. On bin derece sıcakta bir köpek kadar hasta olsam da çok eğleniyorum.

Düğünden eve dönerken sahil boyunca yürüyoruz. Saat neredeyse gece 1. Romantik sahil düğününde muhteşem bir öğleden sonra ve gece geçirdik.

Kahkahalar ve danslar vardı. Sebastian son derece muhteşemdi ve ben onun her sözüne bayılıyordum.

Ay ışığı şimdi suyun üzerinde dans ediyor ve esinti saçlarımı savuruyor. Yürümeyi bırakıp denize bakıyoruz.

Sebastian beni kollarına alıyor ve ben ona bakıyorum. Dudaklarımız yavaşça buluşuyor ve elimde olmadan gözlerim kapanıyor. Bu adam başımı döndürüyor.

Okyanustaki bir dalga gibi, bağıllık da içimize doğru akmaya başlıyor. Heyecan verici ve korkutucu.

Gerçek.

Sebastian bana bakıyor ve sanki aklımı okuyabiliyor. Kaşları çatılıyor. "Ne?" diye soruyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Onu sevmekten korktuğumu itiraf etmek istemiyorum - her şeyin kötüye gideceğini ve bir dahaki sefere kalbim kırıldığında tamir edilemeyeceğini.

Yalnızken güvendeyim. Kimse bana zarar veremez.

Ama...

"Artık o kişi olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Gözlerimiz kilitlendi. "Ben de öyle. Yumuşakça söylüyor.

Beni öpüyor ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Dizginlenemeyen korku aramızda orman yangını gibi dolaşıyor.

"Sebastian," diye fısıldıyorum. "Bunu mahvetmeyeceğimize dair bana söz ver." "Yapamayacağımı biliyorsun."

Gözlerim onunkileri arıyor. Uzanıp bir tutam saçımı arkama sıkıştırıyor. Kul

ak. "Size iki şeyin sözünü verebilirim" diyor.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor. "Ne gibi?"

"Bana sahip olduğunu." Elimi tutuyor ve kalbinin üzerine koyuyor. I göğsünün sıcaklığını hissediyorum. "Ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum." Eğildi ve beni usulca öptü. "Kendimin daha iyi bir versiyonu olmak istememi sağlıyorsun. Eski halim... önceki halim..." Sözünü kesti.

"O eski söz neydi?" Ona bakıyorum. "Hiç incinmemiş gibi sev."

"Keşke yapabilsem." Gözleri benimkileri arıyor, "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Duygularım beni ele geçirirken omuz silkiyorum. Bir sebepten dolayı gözlerim doldu çünkü lanet olsun,

Keşke bilseydim.

O kumun üzerine oturdu, ben de yanına oturdum. İkimiz de sessizce denize bakıyoruz.

Kalp acısının eşindeymişim gibi hissediyorum.

Her iki kişi de bütün olduğunda ilişkiler zordur. Bir kişi kırıldığında ilişkiler zar zor yürütülebilir. Ama her iki taraf da.... bu nasıl mümkün olabilir?

"Duke'la görüşmeyi neden bıraktın?" diye sorar.

Sorusu karşısında şaşırarak kaşlarını çattım. "Çünkü onu sevmiyordum." "Onu sevmediğini nereden biliyordun?"

"Çünkü başka biriyle yatması beni rahatsız etmiyordu, ki yattı da. Açık bir ilişkimiz vardı. Başka biriyle yattığımdan değil. İlişkimize asla bir başlık koymazdım. Bağlanma ve kapana kısılma düşüncesinden nefret ederdim."

"Bunun benim hakkımda hissettiklerinden ne farkı var?"

"Çünkü..." Durakladım. "Seni o evsiz adamla sokakta gördüğüm ilk andan beri seni görebiliyordum."

"Ne için?"

"Gerçekte kim olduğun için." Bana bakıyor.

"Beni sevdiklerini söyleyen sözde harika adamlarla çıkıyordum. Sonra sen çıktın, beni istemediğini söyledin, benden nefret ediyormuş gibi davrandın, bana kötü davrandın, fahişen olmamı istedin... ama içten içe hep biliyordum."

Duygularına yenik düşmüş gibi başını öne eğiyor. "Neyi biliyordun?"

"Seninle bir gün Maldivler'de bir kumsalda birlikte olacağımızı gün."

Yavaş ve seksi bir gülümsemeyle kırılıyor.

"Akşamdan kalma mısın?" "Sadece birimiz akşamdan kalma."

Gözleri belli bir şeyle parılıyor. "Diğeri vurulmuş."

Karşımdaki güzel adama gülümsüyorum. Gözlerinden dürüstlük akıyor. Saçları rüzgârda savrulmuş ve dağınık. "Seni seviyorum, Seb. Hem de çok."

"Göster bana." Ben onun üstünde olacak şekilde bizi döndürüyor.

Oturuyorum, bacaklarım onun iki yanında, en hassas yerlerimiz birbirine değiyor. Ay ışığında parlayan güzel adama bakıyorum. "Pantolonunuzun fermuarını açsanız iyi olur Bay Kum Adam."

Kıkırdıyor ve ben de ona hareket alanı açmak için dizlerimin üzerine çıkıyorum. Mücadele ediyor ve takım elbise pantolonunun fermuarını açıyor. "Şimdi ne olacak?" Bana gülümsüyor.

Külotumu yana doğru çekiyorum. "Bunu yapacağız." Onun üzerine doğru kayıyorum. Huşu içinde bana bakıyor. "Bunu yapmamız hoşuma gidiyor."

Gülümsüyorum, çifte anlam kaybolmuyor. "Ben de."

Buzz, buzz, buzz, buzz.

Hmm, bu da ne?

"Alo," diye cevap veriyor Sebastian boğuk bir sesle. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyor ve telefondaki kişiyi dinlerken aşağıdaki sokağa bakıyor. "O iyi mi?"

Sustu.

Onu izlerken gözlerimi ovuşturuyorum. Kiminle konuşuyor?

"Eve giden ilk uçakta olacağım." Başını salladı ve döndü. Gözleri benimkileri buluyor. "Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı.

"Neler oluyor?" diye
sordum. "Theodore'u
buldular."

Gülümsüyorum.

"Harika."

"O öldü."

Nisan

ŞAŞKINLIKLA GÖZ KIRPIYORUM. "Ne?"

"İntihar etti. Cesedini kuzeydeki bir ormanda kiralık bir arabanın içinde buldular."

Kalbim sıkışıyor. "Olamaz. Ne zaman?"

"Bir süre önce olmuş gibi görünüyor. Muhtemelen kaybolur kaybolmaz." "Tanrım." Üzüntüyle iç çektim.

"Eve gitmem gerekiyor." Gömme dolaba doğru yürür ve valizini alır.

"Tabii ki."

"İyi vakit geçiriyorsun. Diğerleriyle kal. Onlarla birlikte eve uç ve seninle Londra'da buluşalım." Bavulunu masanın üzerine koyar ve eşyalarını içine atmaya başlar."

"Hayır, ben de seninle geliyorum." Ayağa kalktım ve bavulumu aldım.

"Gerek yok," diye mırıldanıyor, dikkati tamamen toparlanmakla meşgul." Stres seviyesinin her geçen saniye arttığını hissedebiliyorum.

"Seb." Ona arkasından sarıldım. "Seninle geliyorum."

Dönüyor ve beni kollarının arasına alıyor. Bir süre sessiz kaldık, sadece birbirimize sarıldık.

İntihar. Daha kötü bir ölüm var mı? Çok fazla üzüntü. Çok fazla acı.

"Ben eşyalarımızı toplayacağım. Sen uçuşu organize et," diyorum yenilenmiş bir amaçla.

"Tamam." Beni öpüyor. "Özür dilerim."

"Olma." Ona gülümsüyorum. "Buraya geri dönebileceğimize söz ver."
"Söz veriyorum." Sarılmamızdan çekildi ve telefonuna sarıldı.
"Merhaba, Londra'ya giden ilk uçakta iki koltuğa ihtiyacım var." Gözleri bana kayıyor. "Evet, mümkünse kiralık olsun."
Dinliyor. "Üç saat mi?"
Başımı salladım.
"Evet, tamam, teşekkür ederim."

Uçak piste iniyor. Londra'ya vardık.

Tüm uçuş boyunca iki kelime eden Sebastian'a bakıyorum. Önüne bakıyor, koltuk başlığına yaslanmış, kendi düşünceleri içinde kaybolmuş. İçinde derin bir hüznün var. İkimizin de etrafında dönüyor, kaybettiğimiz mutlu hafta sonunu hatırlatarak benimle alay ediyor.

Keşke değerli bir şey söyleyebilseydim, her şeyi daha iyi hale getirecek bir şey, ama hiçbir şey yok, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Görünüşe göre medyada şimdiden fısıltılar var. Bart da bizi arayarak basının havaalanında sevgili Garcia'dan haber beklediğini söyledi. Sanırım eve erken dönüyorsa, büyük bir şeyler olacağının farkındalar.

Zavallı Theodore.

Sebastian, Theodore'un iyi olduğuna dair güvence verirken nasıl olur da Theodore'un öldüğünü dünyaya duyurur?

Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Tanrım, bu lanet bir kabus.

Bana en çok ihtiyacı olduğu anda Bart'ı yalnız bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Belki bu hafta onun için perde arkasında çalışırım.

Uçak durur ve Sebastian ayağa kalkıp baş üstü dolabını karıştırmaya başlar. Takım çantasını alır ve makyajını tazelemek için tuvalete gider. Döndüğünde gür, siyah saçları düzgün, takım elbisesi gıcır gıcır ve güzel yüzü asıktır.

İş için hazır.

Bay Garcia'nın iki versiyonu vardır: Dünyanın tanıdığı. Sert, işkolik, yüksek sınıf fahişelere karşı gizli bir tutkusu olan. Bir de benim Seb'im var. Beni dünyanın en güzel kadını gibi hissettiren sevgi dolu adam.

Dünyanın onun gerçek yüzünü görememesinden nefret ediyorum ama onun böyle biri olduğunu biliyorum.

Korunuyor.

Ona olan sevgimi hissedebileceğini umarak usulca gülümsüyorum. Önünde çok kötü bir hafta var ve kimse ona yardım edemez. Basınla sadece ve sadece o yüzleşecek. Böyle belirsiz zamanlarda herkesin rehberlik için başvuracağı kişi onun sesidir.

Kapılar açılır ve kabin ekibi ile pilot, kapının yanında duran Sebastian'ın elini sıkar.

"Teşekkür ederim." Başını sallıyor.

Gülümsüyorum ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum, nerede olmam gerektiğinden emin olamadığım için biraz geride duruyorum. Sebastian durdu ve geri döndü. Bana elini uzatıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Birlikte görünmek mi istiyor? Genelde çok ketumdur. "Geliyor musun?" diye soruyor, elini uzatarak.

"Emin misin?"

"Evet."

Elini tutuyorum ve kalbim küt küt atmaya başlıyor. İşte bu kadar. İlişkimizin ilanı.

Kapıcı kapıyı açtı ve havaalanına girdik. Kameralar yanıp sönüyor. İnsanlar koşuyor.

"Bay Garcia, Başbakanın öldüğü doğru mu?" diye sesleniyor biri.

Sebastian nefes veriyor ve beni hızla yanına çekiyor.

"Bu yeni eşiniz mi Bay Garcia? Balayına mı çıktınız?" Sebastian dudaklarını yuvarlıyor, biz yürürken etkilenmemiş gibi.

"Adınız nedir, bayan?" Biri bağılıyor. "Eski karınız yeni kız arkadaşınız hakkında ne düşünüyor?"

Ne?

Sebastian durur ve onu çağıran adama döner. Ona ters ters bakar. Adam sonuçlarından emin olamayarak bir adım geri atıyor. Sebastian'ın göğsü inip kalkıyor ve adamın ağzına bir tokat atmamak için tüm gücünü harcadığını biliyorum. Sebastian'ın elini hafifçe çekiyorum ve o da bana dönüyor. Arabamızın beklediği çıkışa doğru yürümeye başlıyoruz.

"Ne zaman basın toplantısı yapacaksınız?" diye soruyor biri.

Ön kapıdan çıktık, kameralar hala yanıp sönüyordu. Bekleyen siyah arabaya varıyoruz.

Tanrım, bu gerçekten korkunç.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Nasıl görünmeliyim?
Sebastian cipin arka kapısını açtı, ben de içeri kaydım. Kapıyı arkamdan kapattı.

Ne?

Renkli camlardan dışarı baktığımda fotoğrafçılarla konuştuğunu görüyorum. Yüzü kızgın ve her ne söylüyorsa hepsi not alıyor.

Döndü ve yanımdaki arabaya bindi. Kapıyı çarptı. "Sür!"
diye emretti.

"Evet, efendim."

Araba sokağa çekiliyor.

Dönüp arka camdan dışarı baktığımda kamera flaşlarının uzakta kaybolduğunu görüyorum.

Yüzümü öne dönüyorum, kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor.

Sebastian'ın dirseğini arabanın kapısına dayadığını ve elini şakağına dayadığını görmek için ona bakıyorum. Kilometrelerce öteden geçen trafiğe bakıyor.

Zavallı Theodore.

**Günaydın bebeğim.
Bugün için size şans diliyorum xoxo**

Ondan bir mesaj geldi.

**Bu sabah seni özledim.
Seni uyandırmak
istememedim.**

**Seni sonra ararım.
Seni seviyorum.**

xo

Gülümsüyorum. *Seni seviyorum*. Çok şey ifade eden iki küçük kelime.
Kalkıp duş alıyorum, aşağıya iniyorum ve televizyonu açıyorum.

Kendime kahve ve tost yapıyorum ve sonra haberlerde manşeti duyuyorum.

"Sebastian Garcia tarafından bir basın toplantısı çağrısı yapıldı ve bugün
s a a t 11:00'de yapılması planlandı.

Maldivler dün gece partneri April Bennet ile birlikte, Başbakan'ın vefat ettiği iddiaları üzerine hasar kontrolü yapıyor."

Televizyona bakıyorum. Dün gece havaalanından el ele çıktığımız ve insanların Sebastian'a sorular yönelttiği görüntüler var.

Kanepeye düştüm. *Kahretsin.*

Telefonum bir mesajla biyledi. Jeremy'den.

**Aman Tanrım, bugün öğle yemeği
yemeliyiz.**

Sana anlatacak çok şeyim var.

Tanrım, var. Ona söyleyecek çok şeyim var. Geçen hafta onunla sadece kısa bir süre konuştum. Bart'a ilaç verilip verilmediğini anlamak için hala kan testlerini bekliyordu. Bu ikisinin arasında ne haltlar döndüğünü merak ediyorum. Cevap veriyorum:

Kulağa hoş geliyor.

Restorana vardığımda gülümser ve el sallarım.

Jeremy masada iki fincan kahve ile arka tarafta oturuyor.

"Merhaba, güzelim." Genişçe gülümsüyor.

Yanağından öperim. "Merhaba. Seni görmek çok güzel." Oturuyorum.

"Bu benim kahvem mi?"

"Evet." Göz kırıyor. "Tam istediğiniz gibi, yine de şarabı tercih ederdim. Bize öğle yemeği ısmarlama cüretini gösterdim. Geri dönmek zorunda kalacağını biliyordum."

Uzandım ve elini elime aldım. "Aman Tanrım, neler oluyor? Seni her aradığımda Bart orada oluyor ve sen konuşmıyor musun?"

Jeremy abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor. "O orospu ona ilaç verdi ve o fahişeleri ayarladı."

"Kim?" Yüzümü

buruşturuyorum. "Karısı."

"Neden peki?"

"Bizi ayırmak için. Bir süredir bizim hakkımızda şüpheleri var. Onunla yatmıyordu, bu yüzden onunla yattığını düşünüyordu."

Ben."

Bir saniye bile inanmadan arkama yaslandım. "Ama hâlâ onunla evli. Bu onu da aldattığı anlamına gelmez mi?"

"Bak." Kahvesini yudumluyor. "Bunun dışarıdan nasıl görüldüğünü biliyorum ama uyuşturucu testleri sonuçlandı ve vücudunda kesinlikle Rohypnol vardı."

"Test pozitif mi çıktı?" Şaşırarak kaşlarını çattım. "Evet."

Ona bakıyorum. "Bu Sebastian'ın da uyuşturulduğu anlamına geliyor." "Neyse ki güvenlik görevlisi onu eve sağ salim götürdü."

"Hmm." Zihnim aşırı hızlanıyor. "Neden Bart'ın karısı olduğunu düşünüyorsun?"

"Sadece o kadın fahişeleri organize ederdi. Ona zarar vermeye çalışan başka biri olsa, onun zevkinin erkeklere yönelik olduğunu bilirdi."

"Doğru."

"Sabah beni aradı, ona ulaşamadığını söyledi ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için odasına gidip gidemeyeceğimi sordu."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne kaltak ama."

"Her neyse, umurumda değil." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Tabuta kendi çivisini çaktı. Artık onu sonsuza dek terk etti."

Kahveme üflüyorum. "Yani, senin yanına mı taşındı?"

"Hayır." Omuz silkiyor. "Bir süre ayrı yaşamamız gerektiğini düşünüyor. Çıkalım ve birbirimize güvenmeye geri dönelim."

Kaşlarını çattım. "Bu çok garip."

"Biliyorum." Etrafına bakınıyor. "Bu hikayenin başka bir kısmı daha varmış gibi hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onunla ilgili başka bir şeyler var ama bir türlü anlayamıyorum..." Restoranın karşısındaki bir şeye bakarken yüzü düşüyor.

Onun baktığı yere doğru bakıyorum. "Ne oldu?"

"Bakın kasabaya kim gelmiş," diye fısıldıyor, öfkesi her gözeneğinden sızıyor. Onun baktığı yere dönüp bakarken kaşlarını çatıyorum.

"Kim?"

"Nicolas Anastas."

"Kim o?"

"Barın yanında oturan iki adamı görüyor musun?"

Baktığımda iki adam gördüm. Biri muhteşem Avrupalı bir adam, diğeri ise kıvrıcık kahverengi saçlı. "Hangisi?"

"Yunan tanrısı."

"Oh." Ona bakarken gülümsüyorum. "Mükemmel benzetme. Öyle, değil mi?"

Kim o?"

"O bir psikolog ve tanınmış bir yazar. Ayrıca zengin ve oldukça ünlü. Amerikalı. Bir süre önce birkaç yıl Londra'da yaşadı ve Bart'la iyi arkadaş oldular. Bart onun avukatı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hmm."

"Bart'a cinselliğini ilk sorgulatan oydu." "Ne?"

"Bana ne zaman Nicolas'la birlikte olsa, kendini tahrik olmuş bulduğunu ve birlikte seks yaptıklarını hayal ettiğini söyledi. Sürekli onu düşünüyormuş."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Bunu sana Bart mı söyledi?" "Bu biz bir araya gelmeden çok önceydi ama..."

"Bart ve Nicolas'ın yeniden bir araya geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer şehre döndüyse, birbirlerini kesinlikle görmüş olacaklarını biliyorum. Londra'ya sadece Bart'ı görmek için geliyor."

Oh lanet olsun.

Yanaklarıma hava üflüyorum. "Kusura bakma ama Jeremy, Bart oldukça berbat bir adama benziyor. Ondan çok daha iyisini yapabilirsin."

"Biliyorum." Üzüntüyle iç geçirir. Bir garson kız yanından geçer. "Affedersiniz," der Jeremy. "Fikrimi değiştirdim. İçki menüsünü görebilir miyim lütfen?"

"Tabii ki." Gülümsüyor.

Bir an Jeremy'yi izliyorum. "Neden hâlâ onun için çalışıyorsun? Neden hâlâ onunla birliktesin? Adama daha ne kadar şans vereceksin?"

"Onu seviyorum."

"Bazen aşk, karşılığını almaya değmez." İç çekiyorum. "Kendine bir bak. Çok güzelsin ve hayatının en güzel döneminde sin. Ama sonunda karısını terk etmiş evli bir adama aşıksın, ama o hâlâ senin yatağına dönmeye gönüllü değil."

"O beni seviyor, April. Beni sevdiğini biliyorum."

"Bundan şüphem yok ama görünüşe göre kendini toparlamak için zamana ihtiyacı var. Belki de siz ve o bir gelecek planlamadan önce kendi eşcinsel yaban yulaflarını ekmeye ya da başka bir şeye ihtiyacı vardır."

Ağır ağır nefes veriyor. "Belki."

Jeremy'nin gözleri restoranın diğer tarafına kayıyor. Yunan tanrısının hesabı ödemek için ayakta durduğunu görmek için bakıyorum. Uzun boylu, güçlü ve baskın.

"O muhteşem." Jeremy iç çeker.

Gerçekten öyle.

Uzanıp Jeremy'nin elini tutuyorum. "Sen de öylesin ve çok gençsin. Bu saçmalığa katlanmak için çok gençsin. Önünde koca bir hayat var."

Jeremy gözleri benimkileri bulduğunda derin bir nefes veriyor. "Bu kadar felaket aşk hayatım yeter. Garcia sana nasıl davranıyor?"

Gülümsüyorum, konu değiştiği için minnettarım. "Şaşırtıcı derecede iyi."

Hafta gergin geçti. Sebastian'ı neredeyse hiç görmedim. Stres seviyesi tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Sabah ben uyanmadan evden çıkıyor ve gece geç saatlerde evde oluyor.

Toplantı üstüne toplantı, basın toplantısı üstüne basın toplantısı. Çalışıyordum ve doğruca buraya geliyordum.

Neredeyse hiç gelmemesine rağmen evinde uyumam konusunda ısrar ediyor. Bensiz uyumayacağını ve bunun pazarlık konusu olamayacağını söylüyor. Bu konuda üzgün olduğumu söyleyemem. Ben de onsuz uyumak istemiyorum. Maldivler'de bir köşeyi döndük, o köşenin nereye gittiğinden emin değilim ama yolculuğa varım.

Parlamento Cuma günü oylamaya gidiyor ve söylentilere göre Sebastian Birleşik Krallık'ın bir sonraki Başbakanı olarak seçilecek.

Bu akşam çeteyle akşam yemeği için bir restoranda buluşacağız. Hazırlandım, giyindim ve gitmeyi bekliyorum.

Nerede o?

Telefonum Sebastian'dan gelen bir mesajla bipliyor.

**Üzgünüm bebeğim, geç kalıyorum.
Kevin seni beş dakika içinde alacak.
Seninle orada buluşuruz.**

Cevap veriyorum.

Tamam xo

Farlar garaj yoluna giriyor ve ben ceketimi alıyorum. Yanımda o olmadan arkadaşlarıyla buluşmak yeni bir şey. Çok geç kalmasa iyi olur. Dışarı çıkıyorum ve arka koltuğa geçmeden önce Kevin'a gülümsüyorum.

"Merhaba."

"Merhaba April. Güzel bir gece, değil mi?" "Öyle."

Arabayı geri geri sürüyor ve caddeye çıkıyoruz. Trafiğin akıp gidişini izliyorum ve yıllar önce Sebastian Brandon'la birlikte içeri girerken ben onun evinin etrafında saklandığım zamanı düşünüyorum.

Brandon, işte geçmişten gelen bir patlama. Sebastian bana ondan hiç bahsetmedi. Hmm, daha sonra onu sormayı unutmamalıyım.

Yirmi dakika sonra, kaldırıma yanaştık. Kevin park etti ve arabadan indi. Sonra benim için kapıyı açtı.

"İyi geceler," diyor sıcak bir gülümsemeyle.

"Sen de. Teşekkür ederim." İçeri girdim ve etrafa bakındım. Restoran hareketli. Sohbet ve kahkahalar mekânı dolduruyor. Odanın ortasında büyük bir bar ve etrafında kalın metal tabureler var. Büyük pirinç ışıklar aşağıya sarkıyor ve modaya uygun bir hava yaratıyor. Restoranın arka tarafında Spencer'ı görüyorum. Yakından bakınca diğerlerinin de onunla birlikte oturduğunu görüyorum. Oraya doğru ilerliyorum.

"Merhaba."

"Merhaba." Hepsi gülümsüyor.

Spencer yanındaki sandalyeyi çeker ve ona vurur.

"Teşekkürler." Koltuğuma kaydım. "Nasıl hissediyorsun?" Bree'ye soruyorum.

"Tanrım." diye irkildi. "Hâlâ iyi değilim ve bir daha asla içmeyeceğim."

"Büyük hafta, ha?" Julian diyor ki.

Spencer kadehimi şarapla dolduruyor ve bana uzatıyor. "Söyleyeceğim," diye kabul ediyorum.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor Spencer.

"O iyi." Omuz silkiyorum. "Çok meşgul ve stresli, ama bu beklenen bir şey."

"Theodore'un öldüğüne hâlâ inanamıyorum. Herhangi bir detay biliyorlar mı? Öldürüldü mü?" Charlotte soruyor.

"Aman Tanrım." Spencer huffs. "Öldürölmek mi? Bu bir aksiyon filmi değil Lottie, sakin ol. Neden herkesin öldüröldüğünü sanıyorsun? Eğer kaybolursam, hepiniz kimin yaptığını bilirsiniz."

Herkes gülüyor.

"Ayrıntıların hiçbirinden emin değilim," diye yalan söylüyorum. Sebastian'ın onlara ne anlattığını bilmiyorum ama fazla paylaşmıyorum.

Julian'ın gözleri benimkileri tutuyor ve bir kez daha Sebastian bir şey biliyorsa Julian ve Spencer'ın da bildiğini hatırlıyorum. Onlara her şeyi anlatıyor.

Grup komplo teorilerini konuşmaya devam ediyor. Restoranın etrafına bakıyorum, gerçekten harika bir havası var. Gözlerim kalabalığın üzerinde geziniyor ve bara geldiğimde duruyorum. Başka bir kadınla oturan tanıdık birini görüyorum.

Kanım dondu. Helena.

Onun burada ne işi var?

Sebastian ön kapıdan içeri giriyor, etrafındaki herkesin üzerinde yükseliyor ve güvenlik tarafından kuşatılmış durumda. Koyu renk bir takım elbise ve kravatlı soluk mavi bir gömlek giyen Sebastian her zamanki gibi yakışıklı görünüyor.

Sebastian Garcia kalabalığın içinde saklanamaz ve bunun Başbakan olmakla hiçbir ilgisi yoktur.

Gözlerim hemen Helena'ya kayıyor, onu fark edip etmediğini görmek için. Tam o anda başını kaldırıyor ve onu görüyor. Yüzü aydınlanıyor ve usulca gülümsüyor.

Ha?

Bu, ondan nefret eden kadının yüzüne hiç benzemiyor.

Tüylerim diken diken olmaya başladı.

Ayağa kalkıp ona doğru yürürken onu izliyorum. Başını kaldırıp bakıyor ve onu görünce adımları duraksıyor. Kadın ona yaklaşıyor. Yüzü umutlu, sonra gülümsüyor ve bir şeyler söylüyor. Güvenlik görevlileri bir adım öne çıkıyor ve Sebastian geri çekilmeleri için elini onlara doğru kaldırıyor.

Helena onun yanağını öpmek için parmak uçlarında yükselir ama Helena başını ondan çevirir.

Soğuk ve sert, izleyen herkesin önünde.

Midem bulanıyor. Kovulmasının ne kadar acı verdiğini biliyorum. Helena başını eğdi.

Tanrım.

Ve ilk defa onun için üzölüyorum.

Bir evliliğin yıkılması bir şeydir, ama Sebastian Garcia gibi bir adamla bu kadar kötü bir şekilde berbat etmek sizi yeni bir pişmanlık seviyesine götürmelidir.

Onu kaybettiğin için kendini nasıl affedebilirsin ki?

Onu izliyorum, onu izliyorum.

"Öyle değil mi April?" Brielle beni düşüncelerimden kopararak soruyor. "Ah, pardon." Dikkatimi ona geri veriyorum. "Özür dilerim. Sizi duymadım."

"Sangria'nın savaşta bir silah olarak kullanılması gerektiğini söyledim." Kıkırdıyorum ve kadehimi ona doğru kaldırıyorum. "Katılıyorum."

Sebastian masamızda belirdi. "Merhaba." Gülümsüyor ve kravatını gevşetiyor. "Tam zamanında, sikik." Spencer gülümsüyor.

Sebastian yanıma oturuyor ve yanağımı öpmek için eğiliyor. "Merhaba tatlım," diye fısıldıyor, parmağı enseme geziniyor. "Üzgünüm geciktim."

"Merhaba." Utangaç bir şekilde gülümsedim. Tanrım, çok güzel bir adam. Başımı kaldırdığımda masanın geri kalanının ve hatta restoranın bizim etkileşimimizi izlediğini görüyorum. Utancımdan kızarıyorum. Sebastian uzanıyor ve keskin bir hareketle sandalyemi kendine doğru çekiyor. Elim tutuyor ve kalın dörtlüsünün üzerine koyuyor.

Bir menü alır. "Bilesiniz diye söylüyorum, bu gece evdeki her şeyi yiyeceğim. Bu benim kahvaltım, öğle yemeğim ve akşam yemeğim."

"Bugün hiç yemek yemedin mi?" Charlotte nefesini tuttu. "Sebastian, bu senin için çok kötü."

Spencer kaşlarını kaldırarak kuru bir sesle, "Merak etme, eminim sıvı bir öğle yemeği yemiştir," diye mırıldandı.

Konuşmaya devam ediyorlar ve gözlerim tekrar Helena'ya kayıyor. Şu anda barın arkasında oturmuş, etkileşimimizi izliyor.

Arkadaşları onu gördü mü? Onlar da ondan kaçıyor mu?

Bir zamanlar benim yerimde bu masada oturan o olurdu.

Bizi dışarıdan izlemenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Hayal bile edemiyorum.

Ve ilk defa anlıyorum. Neden çekip gitmediğini ve onu yalnız bırakmadığını anlıyorum.

Neden etrafta takıldığını ve onun dikkatini çekmek için sorun çıkarmaya çalıştığını anlıyorum.

Çünkü Sebastian Garcia'dan gelecek her türlü ilgi buna değer.

Hala ona aşık.

Geç oldu ve yatakta uzanıyoruz. Sebastian haberleri izliyor, ben de okuyormuş gibi yapıyorum. Televizyondaki muhabirler Theodore'un ölümü hakkında spekülasyon yapıyor, olasılıklar ve bir sonraki Başbakan olarak kimin seçileceği hakkında konuşup duruyorlar.

Ama benim aklım Helena'da.

Bu konuyu açmalı mıyım emin değilim ama zehir içimde bir delik açıyor. Yüksek sesle söylemek zorundayım.

"Helena'nın sana hâlâ aşık olduğunu neden bana söylemedin?" Sessizce sordum.

Cevap vermeden önce duraksıyor, bakışları televizyonda. "Çünkü bir önemi yok."

"Kime?"

"Herkes. En azından ona." Televizyonu izlemeye devam ediyor.

Onu izlerken bir an düşünüyorum. Bu da ne demek oluyor?

"Hiç onu geri almanı istedi mi?" "Onunla her konuştuğumda."

Ouch.

"Bütün bunları bu yüzden mi yapıyor? Seni incitmeye çalışmak için bir tür intikam mı?"

Omuz silkiyor, açıkça ilgisiz.

"Sebastian, anlamıyorum. Bunu bana açıkla. Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum."

"Bu gece bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Ciddi misin? Şu anda başımda yeterince dert yok mu sanıyorsun April? Şimdi de senin güvensizliğimle uğraşmak zorundayım."

"Unut gitsin." Derin bir nefes veriyorum ve kitabımı komodinin üzerine bırakıyorum. Yuvarlanıyorum ve sırtımı ona dönüyorum. Aklıma başka bir düşünce geliyor. Bunu neden daha önce sormamıştım? "Polis ne dedi?"

Sessiz kalıyor.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Bu eve girdiğinde, onu haneye tecavüzden suçladılar mı?"

Çenesini sıkıyor ve dili alt dudağının üzerinde geziniyor. Sinirli.

Tedirginlik içimi dolduruyor.

"Elimizde hiç kanıt yoktu. Kameralar çalışmıyordu."

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Suçlanmadı mı?"

"Hayır."

"Ama onun hakkında uzaklaştırma emri çıkarttırabilirdin. Bunu yaptın, değil mi?"

Uzanıp elini kalçama koyuyor. "Senin için her şeyi doğru yaptım April," diyor. "Benden şüphe etmen için hiçbir neden yok."

"Soruma cevap ver, Sebastian."

Tereddüt eder ama sonunda "Hayır" diye cevap verir.

Bir süre ona baktım. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum.

"Yapma," diye uyarıyor. "Bu konuşma bitmiştir."

Şaşırmış bir şekilde göz kırpıyorum.

Vay canına.

Yuvarlandım ve ona sırtımı döndüm. Ona inanamıyorum.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak şeytanları kovalamaya çalışıyorum çünkü o kaltaklar korkuyor ve bunu olması gerekenden daha fazla anlıyorlar.

Nasıl yapamazlar?

Hâlâ onu koruyor.

Televizyonu kapatıyor, arkama sokuluyor. Vücudu benimkine yakın. Omzumu öpüyor ve ben karanlığa bakıyorum.

Aramızda sırlar var. Pusuda beklediklerini hissedebiliyorum. Bana söylemediği ne var?

Bir süre sessizce uzandık ve sonunda "İyi geceler tatlım. Seni seviyorum."

Ya sen?

"İyi geceler," diye fısıldıyorum.

Ama bu iyi bir gece değil. Korkunç bir gece.

Sebastian'ın eski karısı onu hâlâ seviyor... ve belki, sadece belki, o da onu seviyor.

Alarm çalıyor.

Sebastian yataktan fırlayıp banyoya giriyor ve beni karanlıkta, zihnim karmakarışık bir halde bırakıyor. Duşun aktığını duyuyorum ve dün gece konuştuklarımızı gözden geçiriyorum. Her ne kadar

beni endişelendiren şey hakkında konuştuklarımız. Beni tetikleyen, konuşmak istemediği şeyler.

Ayağa kalkıp banyoya giriyorum. Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluşuyor ve sonra arkasını dönüp yıkanmaya devam ediyor.

Banyodaki makyaj masasının üzerine oturdum. Sonunda duşu kapattı ve çıktı. Siyah bir havluyla kendini kurulamaya başladı.

"Dün gece hakkında konuşabilir miyiz?" Ben soruyorum.

"April." Kendini agresif bir şekilde kuruluyor. "Bu hafta seninle kavga edecek zihinsel enerjim yok."

"Onu neden koruyorsun?"

"Tanrı aşkına!" diye bağıyor. "Beni hiç dinliyor musunuz? Basın toplantıları, polis sorgulamaları, federal vergi sorunları, bir cenaze töreni organize etmek ve tüm ülkenin sorularıyla uğraşmak." Ellerini tiksintiyle havaya kaldırıyor. "O kadar stresliyim ki kafam patlamak üzere ve sen yedi yıl önce boşandığım bir kadın hakkında konuşuyorsun. Kabine bugün yeni Başbakan için oylama yapacak ve ben de ön sıralardayım." Havlusunu beline sarıyor. "Ne kadar baskı altında olduğum hakkında bir fikrin var mı?" Yatak odasına doğru yürüyor ve gömme dolabına giriyor.

Omuzlarım çöktü. Tanrım, o haklı.

Bu hafta önemli bir şey konuşmak için uygun bir hafta değil. Pişmanlık içinde yüzümü buruşturuyorum.

Seni salak.

Ben yatakta oturup sessizce izlerken o sinirli bir tavırla takım elbisesini giyiyor. Aynanın önünde duruyor ve kravatını düzeltiyor. Midem takla atıyor. Kızgın bir adamın kravat takması nasıl bu kadar seksi olabilir?

Ayağa kalktım ve kravatını bağlamak için yanına gittim.

"Özür dilerim." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ben sadece-

"

"Biliyorum, bebeğim." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve kocaman dudaklarını öpüyorum. "Sadece güvensiz bir inek gibi davranıyorum."

"Bana sahipsin April. Bana sahip olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum." Ona gülümsüyorum. Haklı, ona sahip olduğumu biliyorum. Bu konuda hiç şüphe yok. "Bu gece stres yok, söz veriyorum."

Eli arkama doğru kayıyor ve kalçalarımı bekleyen sikine doğru çekiyor. "Gerçekten ihtiyacım olan şey iyi bir stres giderici." Kalçalarıyla bana bir pompa veriyor.

"Siz bir seks manyağısınız, Bay Garcia."

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Ve sen yatakta mükemmelsin." Kalçalarıyla beni tekrar pompalıyor. "İşte bu yüzden birlikte mükemmeliz."

"Şey..." Yakasını yeniden düzenliyorum. "Bu gece en iyi halimle karşınızda olacağım efendim."

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor. "Dört gözle bekleyeceğim."

Akşam 8:00 ve ben boy aynasında kendime bakıyorum. Vay anasını, ben kimim?

Sebastian'a stres attıracak bir gece yaşatmaya kararlı olduğum için bugün yetişkin mağazasına gittim ve kendime küçük, seksi bir fahişe kıyafeti aldım.

Az kelimesi önemli.

Siyah süet, yüksek çizmeler, siyah deri kasıksız külot ve göğüs kısımları kesilmiş siyah deri bir sütyen giyiyorum. Takma kirpikler ve kırmızı rujla tamamlanmış göz alıcı bir makyajım var ve boynumda stratejik bir şekilde fiyonkla bağlanmış kırmızı saten bir kurdele ile uzun, koyu bir peruk takıyorum.

Tanınmaz haldeyim, kendim için bile.

Onu böyle görmek beni geriyor. O ne düşünecek?

Kimi kandırıyorum ki? Seveceğini biliyorum.

Adam tam bir sapık.

Aşağı inip kendime bir shot tekila dolduruyorum. Onun için tam bir fantezi olmasını istiyorum, hem duygusal hem de görsel olarak. Onu Escape Club'da gördüğüm günleri hatırlıyorum. Her zaman puro içer ve sert likör içerdi. Barına gittim ve purolarından birini çıkarıp yaktım. İçime çektim ve duman ciğerlerime doldu.

Bu bebeklerden birini yemeyeli uzun zaman olmuştu.

Benim gibi kokmayacağım bile. Tekila, duman, bana bakışı... Hepsi ilk tanıştığımız zamanları hatırlatıyor. O kötü bir adamken ben de kötü bir kız gibi davranıyordum. Gerçi, çok sert davranmak zorunda değildim. Kulüpte geçirdiğimiz zamanın her saniyesini sevmiştim. İkimiz için de en büyük fanteziydi.

Kapının önüne bir sandalye koyuyorum, oturuyorum, bacaklarımı açıyorum ve bekliyorum.

Farların araba yoluna girdiğini görüyorum ve puroyu içime çekerken karanlık bir şekilde gülümsüyorum.

Bay Garcia, annenize gelin.

Oyun başlasın.

Kapı açılır ve Sebastian arkasından kapatır. Gelişigüzel içeri girer. Puro dumanının kokusunu alınca kaşlarını çatıyor ve yukarı bakıp olduğu yerde duruyor. Keskin bir nefes alıyor ve gördüğünün hoşuna gittiğini anlıyorum. Purodan uzun, yavaş bir nefes alıyorum ve bir duman üflüyorum.

"Nakit mi kredi mi?" Fısıldıyorum.

Evrak çantasını yere bırakır. "Nakit." Ceketini çıkarır ve aceleyle yana fırlatır.

Gülümsememi tutuyorum. Çok hoşuna gitti.

Kravatını gevşetiyor ve elini çeneme koyarak yüzümü kendisine doğru kaldırıyor. Birbirimize bakarken elektrik çatırdıyor.

Puroyu yavaşça içime çekiyorum, o da dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, soluduğum dumanı içine çekiyor.

Sikeyim.

Açık dudaklarımı yalıyor ve sonra yavaşça gömleğinin düğmelerini açıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kalın, geniş göğsünün yanı sıra kaslı karnı ve pantolonunun içinde kaybolan siyah saçlarının izi de ortaya çıkıyor.

Puroyu benden aldı ve kendine bir bardak tekila doldurdu. "Dizlerinin üzerine çök."

Ben dizlerimin üzerine yere çöküyorum, o da pantolonunun fermuarını açıp içinden çıkıyor. Sandalyede benim yerime oturuyor. Bacaklarını açıp arkasına yaslanıyor, purosunu içine çekiyor, elinde içkisiyle beni izliyor.

Aleti bacaklarının arasında kalın ve ağırdır, ortasından geçen büyük damarla doludur.

Purosunu tekrar içine çekiyor. "Em. Benim. Sikimi," diyor. Duman ağzından çıkar ve havada dans eder.

Lanet olsun, pis herifin teki.

Bacaklarını ayırdım ve iç uyluğunu öptüm. Yüzümü agresif bir şekilde kavırıyor. "Öpülmek için para ödemiyorum," diye homurdanıyor.

Tanrım.

Uyarılmışlığım artmaya başlıyor ve sikiinin uzunluğunu yalıyorum. Karanlık gözler beni izliyor.

"Hepsi," diyor ağzından.

Onu ağızıma alıyorum. Ön ejakülatın tadı dilime çarpıyor ve gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

Sertçe tıslıyor. Dilimi onun ucunda gezdiriyorum, ilerledikçe alay ediyorum ve o başımın arkasından tutup beni aşağı itiyor, beni onun tamamını almaya zorluyor.

Öğürüyorum.

"Bir kadının sikimde boğulma sesinden daha ateşli bir şey yoktur," diye fısıldıyor.

Piç kurusu.

Eminim bu sesi daha önce milyonlarca kez duymuştur.

İki elimle kalın baldırlarını kavrayıp, derin derin boğazlıyorum.

Arkasına yaslanmış, bacaklarını açmış, elinde purosuyla beni izliyor.

Duygusuz ve soğuk.

Müstakil.

Aramızdaki uyarılmanın arttığını hissedebiliyorum. Taş gibi sert ve dilimin her darbesinde vücudum daha da ıslanıyor.

Başını arkaya eğiyor ve beni geri itmeden önce tekila bardağını boşaltıyor. "Gel." Elini uzattı.

Ayağa kalkıyorum ve o da beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Gülümsüyorum, sikişinin ne kadar sert olduğunu ve ne kadar iyi alacağımı biliyorum.

Merdivenlerin başına geliyoruz ama sağa dönüp odasına gitmek yerine beni sola yönlendiriyor.

Ha?

Koridorun sonundaki misafir yatak odasına giriyoruz ve kaşlarımı çatıyorum. İlk tanıştığımızda bir kez bu odaya gelmiştim. Büyük boy bir yatağı ve kendine ait bir banyosu vardı ve zemin halı yerine parkeydi. Evin geri kalanından bu kadar farklı olmasının garip olduğunu düşünmüştüm.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve bana doğru dönüyor.

Gözleri arzuyla parlıyor. Bu gece onda farklı bir şeyler var, ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Battaniyeleri geri çekip deri çarşafı ortaya çıkarıyor. Ha? Bu da ne böyle?

"Yatağa gir."

Tereddüt ettim.

"Şimdi," diye emrediyor.

Yatağa uzandım. Ellerimi tutup başımın üzerine kaldırıyor. Yatağın arkasındaki perdeleri çekerek dört kelepçe setini ortaya çıkardı.

demir karyolaya bağlı.

Ne oluyor be?

Beni soğuk bir ilgisizlikle yatağa kelepceliyor. Kalbim
şaşkınlıkla çarpmaya başladı.

Neler oluyor?

Kapıya gider ve bir anahtarla kilitler, ardından aynı anahtarla duvar
boyundaki bir dolabın kilidini açar.

Yüzümden renk akarken hava ciğerlerimi terk ediyor.

İnsanoğlunun bildiği her seks oyuncağı ve kayganlaştırıcı şişeleri
burada. Büyük dildolar, bir seks bebeği, kırbalar ve bandaj malzemeleri.
İçimden panik geçiyor.

Bu oda da ne böyle?

Bir şişe yağ çıkardı ve üzerime döktü. Deri arşafıların üzerine sıçradı.
Karanlık gözler benimkileri tutuyor.

"Şeytanı ayartma, Cartier. Ondan hoşlanmayabilirsin."

Nisan

TEDİRGİNLİK İÇİMİ DOLDURUYOR.

Rol yapmaya varım ama...

Boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum.

Vücudumu sarıyor ve ayak parmaklarımdan başlayarak üzerime doğru kayıyor. Sert aleti varlığını belli ederken vücudum gevşemeye başlıyor. Niyeti değişmiyor ve bunu tekrar yapıyor, bu sefer göğsümde durup vücudumu sarıyor. Güçlü kalçalarının altında sıkışıp kaldım.

Kimi kandırıyor bu? Şeytanı seviyorum.

Getir bakalım.

Sertleşmiş sikini göğüslerimin arasındaki yağa sürtmeye başlıyor. Dalgalı karnı ışıktaki parlıyor. Ellerim başımın üstünde bağlı ve huşu içinde ona bakıyorum.

Sebastian Garcia ne kadar berbat olursa olsun, onun dokunuşu beni her seferinde susturuyor.

Yüzümü tutuyor ve kulağımı ağzına götürüyor. "Demek benim fahişem olmak istiyorsun."

Nefes nefese kaldım, gözlerim kapandı.

Beni sertçe sarsarken eli yüzümde sıkılaşıyor. "Cevap ver bana." Hırlıyor.

"Evet," diye inliyorum.

"Beni mutlu etmek için o güzel, kaymak gibi amını mı kullanmak istiyorsun?"

Lanet olsun. Nasıl bu kadar pis olabiliyor?

Eğer edepsiz konuşma olimpik bir spor olsaydı, Sebastian Garcia dünyanın kralı olurdu.

Başımı salladım. "Evet."

Yüzümün yan tarafını yalıyor. Dili kulağımın yanında dans ederken, "İşte böyle olacak," diye fısıldıyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Kendini sikimin etrafında o kadar sert sıkacaksın ki neredeyse ikiye ayıracaksın."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, korkunun sınırındayım. "Beni anlamıyor musun?"

Nefes nefese kaldım.

"Son uyarı."

"Evet," diye kekeliyorum. "Evet. Yani, yapacağım."

Yüzümün üzerine diz çöküyor ve sert aletin ucunu dudaklarıma sürtüyor.

Ön ejakülat ve yağ yüzüme bulaştı.

Bana bakarken göğsü inip kalkıyor, siyah saçları yüzüne dökülüyor ve kasları yağla parlıyor. Ama beni ters yüz eden onun gözleri.

İçgüdüleriyle hareket ediyor, içindeki sevişme ihtiyacı artık o kadar sert ki başka hiçbir şeyin önemi yok.

Filtresi, kısıtlamasıyla birlikte gitmiş.

Daha önce bu kadar *tahrik edici* bir şey görmüş müydüm bilmiyorum.

Yanımdaki dirseğine yaslanıyor ve üstteki bacağımı omzumun yanında duracak şekilde yukarı iterken beni sertçe öpüyor. Sonra eli vücudumda aşağı doğru kayıyor, yağın içinden ve göğüslerimin üzerinden. Daha aşağı... daha aşağı.

Kalın parmakları bacaklarımin arasındaki o tatlı noktayı buluyor ve dudaklarıminı gidebildikleri kadar açıyor. Keskin bir nefes alıyorum. Beni açarken gözleri gözlerimi tutuyor.

Ne zaman seks yapsak beni şaşırtıyor.

Bu adamla hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Ben rahatlamayı düşündüğüm anda, o çitayı yükseltiyor, daha yüksek bir seviyeye taşıyor.

Bana daha fazlasını veriyor.

Dili benimkine karşı baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor. Onun altında kıvranıyorum. Gözlerim açık kalamıyor ve kollarım başımın üstünde bağlı olduğu için acımaya başlıyor.

Ağzının içinde inliyorum ve sonra dişleri çenemde gezinmeye başlıyor. Boynumu ısırtıyor.

Sikeyim.

Meme ucumu ağzına alıyor ve sertçe ısıyor. Haykırıyorum ve gözleri titreyerek kapanıyor.

Benim acımdan zevk alıyor.

Ha?

Tedirginlik içime akmaya başladı. Burası yeni bir bölge. Daha önce tanışmadığım bir Sebastian Garcia.

Vücudumdan aşağıya doğru emiyor, hedefine ulaşana kadar gittikçe alçalıyor. Duruyor ve beni genişçe açıyor ve bana bakıyor.

Tavana bakarken nefesimi tutuyorum. O ne yapıyor?

Onu izlemek için başımı kaldırıyorum. Vücudu şimdi yatağın üzerinde, benim seksime paralel. Yan yatmış, tamamen göreviyle meşgulken parmaklarını yavaşça etimde gezdiriyor.

"Seb," diye

fısıldadım.

"Gelme." Ne?

Ağzı üzerime geliyor ve sertçe emiyor. O kadar sert ki acıtıyor ve ondan kaçmak için bacaklarımı başının etrafında kıvrıyorum.

"Aç." Bacaklarımı yatağa çarparken homurdanıyor. Oh...

Kalın dili seksimin üzerinde kayıyor ve sonra kalçalarımı kaldırıp arkamı yalıyor, aç gözleri benimkileri tutuyor.

Beni orada istiyor. Tanrım.

Dilini tekrar döndürüyor ve ben ürperiyorum. Siktir, yemin ederim o kadar sert boşalacağım ki bayılacağım. Bu kadarı da fazla.

Sonra kalçalarımı yukarı kaldırıyor, derin dili ve bıyıkları üzerimde. Yüzünün her yerindeyim.

Olmaması gereken yerlerde ve bu çok iyi. Yine ürperiyorum.

"Gelme dedim lan." Klitorisimi ısırdı ve ben sıçradım. "*Ah.*"

"Bir dakika içinde sana *ouch* vereceğim." Dizlerimin üzerine çökmem için beni ters çevirdi. Kelepçelerin çekiminden bileklerim acıyor. Beni döndürüp dizlerimin üzerine kaldırıyor ve sonra dizlerimi ayırıyor.

Ayağa kalktı ve dolabın kapısının açıldığını duydum. *Olamaz.* Ne alıyor?

Kalbim küt küt atmaya başladı. Arkasında diz çöktüğünde yatak tekrar eğiliyor.

Ben.

Başımı yatağa bırakıp nefesimi tutuyorum, emin değilim, tahrik olmuşum ve kalp krizi geçirmek üzereyim.

Dili arka giriş kapımın üzerinde çırpınıyor ve içime ısı pompalanmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum. Hmm.

Tanrım, bu kadar iyi hissetmemeliydim. Beni gerçekten yemeye başlıyor ve ben daha derin bir bağlantıya ihtiyaç duyarak sıkılaşıyorum. Bunu hissedebiliyor olmalı ve kalın parmaklarından üçünü seksime kaydırıyor.

Vücudum onun etrafında dalgalanmaya başladığında inliyorum. Kalçalarımın kendi gündemleri var ve yüzüne doğru geri itiyorum.

Bu yanlış ama *çok* ateşli.

Bir parmağını kıcıma sokuyor ve ben inliyorum.

Hayır.

Bir parmak daha ekliyor ve gözlerim kafamın içinde geri dönüyor. "Gelme." Hırlıyor.

Ne?

Tekrar inliyorum.

Çatlak.

Bana sert bir tokat attı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sakın boşalayım deme."

Durduramıyorum. Sarsılıyorum ve yatağa doğru çığlık atıyorum. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye tehdit ediyor.

Sikinin ucunu arka girişime koyuyor ve ileri doğru itmeye başlıyor.

"Hayır. Sebastian!" Bağırıyorum.

Durdu ve aramıza sessizlik girdi.

Nefes nefese kaldığını duyabiliyorum. Kıcımlı sikkmek için duyduğu dürtüyü kontrol etmeye çalışırken mücadele ediyor.

Uzun süreli sessizlik.

O ne yapıyor?

Kalça kemiklerimi kavırıyor ve kontrolün sınırında olduğunu biliyorum. Onu o ana geri döndürmek için kalçalarımı biraz oynatıyorum. İşe yarıyor. Beni sertçe tokatlıyor ve sonra beni tekrar yalamak için eğiliyor. İçimde inliyor ve bundan daha ateşli bir ses olabilir mi?

Yatağa doğru gülümsedim. Bir an için onu kaybettiğimi sandım. Ayağa kalktı ve kaşlarını çattım. Şimdi ne yapıyor? Bir şeyin yırtıldığını duydum,

Omzumun üzerinden bakınca prezervatif taktığını gördüm.

Bu da ne böyle? Rol yapmayı çok seviyor.

Dehşetin şafağı.

Belki biraz fazla.

Fahişelerini böyle mi beceriyor? Onlara böyle mi yapıyor?

Bana tekrar sert bir tokat attı ve acı içinde irkildim. *Bu tokat da neyin nesi?*

Bundan hoşlandığımdan emin değilim.

Yatak eğiliyor ve arkamda diz çöküyor. Ucunu arka girişime ve seksimin dudaklarına doğru kaydırıyor.

"Bu açıdan ne kadar seksi görüldüğünü biliyor musun?" Parmaklarını arkamda gezdiriyor. Hâlâ beni orada görmek için yanıp tutuşuyor.

Bir dizini yatağa, bir ayağını da yere koyarak yavaşça içime giriyor ve derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor.

Kalbim daralıyor.

Şu anda benimle seks yapmıyor. Aklında, bir yabancıyla sevişiyor. Bir fahişeye birlikte.

Gözlerimi kapattım. *Ne dilediğine dikkat et April.*

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor ve sırtımı öpüyor. "Aynen böyle." Eğildi ve bana binmeye başladı, kalçaları kısa, kalın pompalarla çalışıyor. "Sikimi seviyorsun, değil mi benim küçük kirli kızım?"

Gözlerimi kapatıyorum. Bazen keşke kapatmasaydım diyorum. İnliyor.

"Amcığın çok sıcak ve kremsi hissediyor," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. "Benim için sık bebeğim. Kır onu."

Bedenim derin bir ürperti salıyor. Onun kirli konuşmalarının sesiyle tekrar boşalacağım.

Ben de onun kadar berbat durumdayım. Bu boku seviyorum.

Saçlarımdan bir avuç tuttu ve başımı geriye doğru çekerek

Be

n. Bağıyorum, ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Sonra, bana sertçe biniyor.

Yatak duvara çarpıyor ve tenlerimizin birbirine çarpma sesi odanın içinde yankılanıyor.

Ahh. Onunla başa çıkmak için gözlerimi kapatıyorum.

Vücudum yanmaya başladı. İnlemeleri yüksek sesle ve Tanrım, bu tam anlamıyla. Daha önce hiç böyle sikilmemiştim.

Zor.. *çok zor.*

Çok fazla adam götürüyor.

İnliyorum ve o da başımın arkasından tutup yüzümü yatağa bastırıyor. İki eliyle omurgama öyle bir manevra yaptırıyor ki omuzlarım yatağa düşüyor, ellerim kelepçeli ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Ayaklarını bedenimin iki yanına getiriyor ve üzerime çömeliyor. Siki içimde çok derin ve elleri derin, hızlı, cezalandırıcı pompalarıyla sırtımı aşağı itiyor. Gözlerim kafamın içinde geriye doğru yuvarlanıyor.

Güm, güm, güm yatak duvara çarpıyor. Oh hayır, boşalacağım.

Derin ve gırtlaktan inlemeye başlıyor ve ben yatağa doğru gülümsüyorum. İşte başlıyor. Yükseldiğini hissedebiliyorum.

Yüksek sesle tıslıyor ve kendini derinlere tutuyor ve sonra sertçe sarsılırken haykırıyor.

Son hesaplaşmada, beni o kadar sert pompalıyor ki kırılabilirim.

Son direncim de benden çalınırken haykırıyorum.

Yatağa yığıldım, gözlerim yaşlarla doldu.

Sanki kendini toparlıyormuş gibi başını sırtıma doğru eğiyor ve sonra uzanıp kelepçeleri çözüyor.

Tek kelime etmeden kalktı ve banyoya doğru yürüdü.

Kendi kendime söyleniyorum.

Doğrudum ve başımı ellerimin arasına aldım. O da neydi öyle?

Kalkıp banyoya girdiğimde onu iki eliyle banyo tezgahına yaslanmış halde görüyorum. Aynadaki yansımasına bakıyor, nefesini tutmaya çalışırken göğsü inip kalkıyor.

Terden sıırılsıklam, saçları ve gözleri vahşi.

Başını kaldırıyor ve soğuk gözleri benimkilerle buluşuyor. Prezervatifi yırtıp atıyor ve sanki tiksinişmiş gibi çöp kutusuna atıyor.

Ne?

Burada neler döndüğünü bilmiyorum ama bu berbat bir durum.

Yatak odasından çıkıp koridorda yürümek için dönüyorum. Peşimden yürüdüğünü duydum.

"Beni bırakma!" diye

haykırıyor. Yüzümü ona dönüyorum.

Gözlerinde çılgın bir korkuyla nefes nefese.

"Üzerinde çalışıyorum." Başını sallıyor. "Ben... Ben üzerinde çalışıyorum." Kekeliyor. "Beni bırakma. Lütfen." "Yemin ederim, değişeceğim." diye yalvarıyor.

Yüzüm düşüyor.

Ben de şeytanlarımın kötü olduğunu sanıyordum.

Onu kollarıma almaya gidiyorum. "Geçti bebeğim," diye fısıldıyorum. Başını omzuma bırakıyor ve ben de onu tutuyorum.

Perişan halde. Gözyaşlarına yakın.

"Sorun yok, hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona.

Bana çok sıkı sarılıyor ve bu yüzden perişan görünüyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum saçlarına. "Her şey yolunda."

Koridorda uzun süre bu şekilde duruyoruz -onun başı boynumda, benim kollarım koruyucu bir şekilde onun omuzlarında- ta ki hareket etmemiz gerekene kadar. "Hadi, bir duş alalım ve bu yağı temizleyelim," diye fısıldıyorum ona.

Perili gözleri benimkileri tutuyor. Eğiliyorum ve onu usulca öpüyorum. Yüzünü benimkine doğru çeviriyor.

Onu korkutan her neyse kötü olmalı. Gidiyorum diye ödünü koparıyor.

"Hadi gel." Onu banyoya götürüyorum ve duşa giriyoruz. Sabunu eline alıyor ve sessizce vücudumdaki yağı yıkamaya başlıyor, beni ona bakmaya bırakıyor.

Az önce ne oldu bilmiyorum ama onu zorlamıyorum. Her ne ise, hazır olduğunda bana söyleyecektir.

Seksimi yıkıyor ve ben irkiliyorum. Yüzü düştü. "Can ın ı n ı yaktım mı?" diye soruyor sessizce.

"Hayır."

Sanki bir şey söylememek için kendini zor tutuyormuş gibi çenesini sıkıyor. Büyük, güzel dudaklarını öpüyorum. "Sorun yok, bebeğim."

"Bu konuda hiçbir şey yolunda değil."

Yüzünü ellerimin arasında tutuyorum. Buharlı odada su yüzünde boncuk boncuk dağılırken çok üzgün ve kaybolmuş görünüyor. Birbirimizi sessizce yıkıyoruz ve sonunda çıkıyoruz. Önce beni, sonra da kendisini kuruluyor ve yatağa giriyoruz.

Onu kollarımda tutuyorum. Bu gece farklı. Başı göğsümde.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken sessizlik içinde uzanıyoruz. Arada bir güven vermek için alnından öpüyorum.

"Onun hatası değildi," diye fısıldıyor karanlığın içine. Kaşlarımı çatıyorum. "Ben onun için çok fazlaydım."

Bana neden bahsettiğini söylemeden önce onu atlatmak istemiyorum, bu yüzden sessiz kalmayı seçiyorum.

"Boşanmadan önceki aylarda, ben..." Helena.

Helena'dan bahsediyor.

Alnından tekrar öpüyorum, onu açılmaya teşvik etmeye çalışıyorum. "O küçüktü, ben büyüdüm. Ben sert severdim, o..."

"Yapmadın mı?" Mırıldanıyorum.

"Seks sırasında beni yukarı çekip durdu. Sonunda, ben..." Duraklıyor ve anının hâlâ acı verici olduğunu biliyorum. "Onu çok fazla zorlayacağımdan o kadar korkuyordum ki, zihnimi kapatamıyordum." Göğsümü öpüyor, ben de ona sıkıca sarılıyorum.

"O vanilya istedi. Benim çikolataya ihtiyacım vardı."

Yapboz sonunda yerine otururken nefes veriyorum.

"Onunla seks yapmayı bıraktın," diye fısıldıyorum.

"Sadece kafamı toparlamaya çalışıyordum. Ne zaman seks yapsak boşalamıyordum. Çok kontrollüydüm, kafamın içindeydim. Sonunda, oraya gitmek bile istemedim. Benim için çok stresliydi. Sonraki iki gün boyunca ona karşı çok sert davrandığımdan endişe ediyordum."

Ona sıkıca sarılıyorum. "Bebeğim,"

diye fısıldıyorum. Kendini suçluyor.

"Onu artık çekici bulmadığımı düşünmeye başladı." "Öyle mi düşündün?"

"Elbette sevdim. Onu sevdim."

Kalbim daraldı. *Ahh.*

"Savaşık."

Alnındaki saçları geriye doğru tararken şakağını öpüyorum.

"İş için uzaklara gitmeye başladım. Mesafenin bizi daha iyi yapacağını düşündüm."

"Öyle mi?"

"Ondan uzaklaşmak istediğimi, başka biriyle görüştüğüm için seks yapmak istemediğimi düşündü."

Kalbim sıkışıyor. Bu hikayenin nasıl biteceğini zaten biliyorum.

Uzun bir süre sessiz kalıyor, kendi düşüncelerinde kayboluyor. "Sonunda bahçıvanımızın ihtiyacı olan vanilyaya sahip olduğu ortaya çıktı."

O kaltak.

"Onu bu yüzden mi koruyorsun... kendini sorumlu hissettiğin için mi?" "O yaralandı."

"Başka bir adama gitti, Sebastian." "Çünkü yapamadım-"

"Çünkü *yapamazdı*," diye sözünü kestim. Nefes nefese kaldı.

"Telekızları bu yüzden mi seviyorsun? Zoru başarabileceklerini bildiğin için mi? Onlara zarar verme şansın olmadığını bildiğin için mi?"

Sessiz kalıyor ve ben de öyle olduğunu biliyorum.

Bir an düşündüm ve sonra gülümsedim. "Belki de bu Tanrı'nın seni benim için kurtarma yoluydu."

Göğsüme karşı gülümsediğini hissediyorum. "Tanıdığım en seksi fahişe gibi sikişen tatlı kahveci kızım."

Kıkırdıyorum. "Nasıl tanıştığımıza bir an bile pişman olamayacağımı biliyorsun çünkü o zamanlar birlikte olsaydık, ilişkimizin yürüyeceğine inanmıyorum."

Dirseğine yaslanıyor. "Peki ya şimdi?"

"Hayatım boyunca bana çikolatalı şekerleme getirecek bir adam aradım."

Kıkırdıyor ve sonra ciddileşiyor. "Senin için fazla değil miyim?"

"Sen benim için mükemmelsin," diye fısıldıyorum onu öperken. "Her zaman bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum Seb ve seninle yatana kadar bunun ne olduğunu anlamamıştım. Sana böyle ihtiyacım var, aşkın bu karanlık haline.... her şeyden daha çok ihtiyacım var."

Yüzünü dudaklarıma yapııştırıyor. "Seni seviyorum. Bana asla gitmeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum." Kalbim takla attı. Sözleri çok içtendi. Beni gerçekten seviyor. İçinden aktığını hissedebiliyorum.

Bu zavallı, güzel adam cehenneme gidip geldi, çünkü zina yapan karısı için fazla seksiydi.

"Yine de seninle konuşmak istediğim bir konu var,"

diyorum. "Neymiş o?"

"O seks bebeği gitmeli."

Sahte bir korkuyla ağzı açık kalıyor. "Belinda mı? Onu bana Spence aldı. O bir Vero 5000."

Onun adına sııttım.

"Aminin yirmi dört ayarı var." Demek istediğini vurgulamak için kaşlarını kaldırıyor.

Yüksek sesle gülüyorum ve o da gülüyor. "Seni yirmi dört ayar bir amcıkla paylaşmayacağım."

Beni usulca öpüyor.

"Ama büyük, mavi dildo... O kalabilir." Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Evet, hayır. O şerefsiz gitti."

Sebastian

"Gitmem gerek bebeğim." April'ı kollarıma alıp sıkıca sarıldım.

Tanrım, bu kadını seviyorum. Ona daha sıkı sarılıyorum.

"İyi şanslar, bugün."

Ağır ağır nefes veriyorum. Sinirlerim damarlarımda dolaşıyor.

"Teşekkürler.

Sabah 9:00'da duyurulacak."

"Oylamayı kazanacaksın." Yakamı yeniden düzenlerken gülümsüyor. "Sularımda hissedebiliyorum."

"Eğer yapamazsam, bu siyaseti bırakmak için iyi bir bahane olur."

"O zaman benim tam zamanlı seks kölem olabilirsin." Bana

gülümsüyor. "Ben zaten senin tam zamanlı seks kölenim."

Kalçalarım ile onu pompalıyorum.

"Sonuç ne olursa olsun, eve döndüğünde dışarı çıkıp kutlama yapacağız." Gülümsüyor.

"Tamam."

Onu öptüm ve arabama doğru yola çıktım. Çok garip hissediyorum. Bu gece eve ya Birleşik Krallık Başbakanı olarak döneceğim ya da siyasetten tamamen emekli olacağım. Kararımı çoktan verdim. Eğer oy alamazsam, çekip gideceğim.

Oylar okunurken toplantı odasında oturuyoruz. Bugün aklım ağırlıklı olarak Theodore'da.

O şimdi nerede? Aradığı huzuru buldu mu?

Onunla en son ne zaman konuştum? Telefonumu gizlice cebimden çıkarıp masanın altına, kucağıma koyuyorum. Arama kayıtlarıma bakıyorum ve onun adını ararken geriye doğru ilerliyorum. Kaydırdıkça kaydırıyorum ki yanımdan bir şey geçiyor. Kaşlarımı çatıyorum, duruyorum ve tekrar yukarı kaydırıyorum.

Huh.

Giden arama: 4 Nisan 8 dakika Helena

**Helena'yı ne zaman
aradım? Ne zaman?**

**Tarihe baktım ve kaşlarımı çattım. Ne zamandı bu? Onu yanlışlıkla
falan mı aradım?**

O tarihi düşünüyorum. Bu neden tanıdık geliyor?

Hesap yapıyorum.

Kalbim yerinden çıkacak.

O gece uyuşturulmuştum.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor ve oda dönüyor. Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.

Helena'yı neden aradım ki? Ve sekiz dakika boyunca ne hakkında konuştuk?

Konuşmacı, "*Birleşik Krallık'ın bir sonraki Başbakanı Sebastian Garcia'dır,*" diye anons eder.

Alkış seslerine bakıyorum, tamamen sarsılmış durumdayım. Salon ayakta alkışlıyordu. Ayağa kalktım ve sahte bir gülümseme takındım. "Teşekkür ederim."

Helena ile ne hakkında konuştum?

Sikeyim.

Nisan

İş bilgisayarımdan televizyonu izlerken kahvemi yudumluyorum. Herkes son oylamayı beklerken ofis heyecanla dolup taşıyor. Hepsi benimle aynı şeyi yapıyor, masalarından canlı yayını izliyorlar.

Görüntülerde adayların hepsi Lordlar Kamarası'nda mahkeme salonuna benzeyen bir yerde oturuyor. Yorumcular kimin kazanacağını düşündüklerini ve Garcia'nın nasıl önde gittiğini anlatıyorlar.

Garcia.

Gururla gülümsüyorum. Hayatımın bu olması çok gerçeküstü görünüyor. Sebastian Garcia.

Benim için o sadece sokaktaki bir dilenciye para verip sonra da kötü bir fincan kahve alan bir adam. Tanışmamızın üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi görünüyor ve çok fazla saçmalık yaşadık ama bir şekilde beni kendisine delicesine aşık etti.

Ve, oh, onu seviyorum.

Görüntüler Sebastian'a odaklanıyor. İşte bu kadar.

Konuşmacı, "*Birleşik Krallık'ın bir sonraki Başbakanı Sebastian Garcia'dır,*" diye anons eder.

"Evet." Heyecanla ellerimi çırpıyorum. Ofisimizin geri kalanı tezahüratlara ve yüksek sesle bağırmaya başladı.

Sebastian alkış sesleri arasında başını kaldırırken onu izliyorum. Tamamen sarsılmış görünüyor ve ben onun şok olmuş yüzüne gülüyorum.

Salon ayakta alkışlıyor ve Sebastian ayağa kalkarak gergin bir şekilde başını eğiyor ve gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Onu kürsüye çıkarken izlerken gözlerim doldu. Çok alçakgönüllü.

Siyah saçları, zeytin rengi teni ve ülkenin geri kalanı için sergilediği kocaman, güzel kalbiyle gururdan ölebilirim.

"Başardı." Jeremy köşeden dönerken gülüyor. Bana sarılıyor ve neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. "Başardı!" diye ağlıyor.

"Biliyorum." Ellerimi ağzıma götürdüm, buna inanmakta güçlük çekiyordum. "O yaptı."

"Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum." Ağzımdan bal damlıyor.

Jeremy odamdaki sandalyeye uzanmış, aptal aptal sırıtıyor. "Şu haline bak, Başbakan'a falan aşık olmuştun."

Televizyon yayını kapatırken kıkırdıyorum. "Ben kimim ki?"

"Her kadının gıpta ettiği."

Kalemimi elime alıyorum ve aklıma bir fikir geliyor. "Bugün öğle tatili için hiçbir şey planlamayın."

"Neden, ne yapıyoruz?" "Tebrik

hediyesi alıyoruz." "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Sebastian'ın sonsuza dek saklayabileceği özel bir şey. Bir hatıra."

"Hmm." Gözlerini kısar. "Beyin fırtınası yapacağım. Bu hediyeyle onun aklını başından almalıyız." Kapıya doğru yürür ve geri döner. "Öğle yemeği 1'de mi?"

Gülümsüyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Telefonum çalıyor ve ekranda Eliza ismi beliriyor, gülümsüyorum ve açıyorum.

"O yaptı." Ağlıyor,

Yüksek sesle güldüm, "Biliyorum."

"Peki bunları kazıyabilir misin?" Jeremy soruyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Sebastian'a Tiffany'den çok güzel bir kol düğmesi seti aldık. Sade, altın ve her birinin üzerinde klasik desende elmaslar var. Onları seveceğini biliyorum.

"Evet," diye yanıtlar kuyumcu.

"Bu ne kadar sürer?" Ben soruyorum.

"Yaklaşık yirmi dakika."

Yaltaklanıyorum. "Ofise dönmem gerekiyor. Bir müşterim gelecek." Jeremy, "Senin için onları beklerim," diye teklif ediyor.

"Gerçekten mi?" Gülümsüyorum. "Sen en iyisisin." Yanağından öpüyorum çünkü gerçekten öyle. Yemin ederim bütün sabahı Google'da bu lanet kol düğmelerini ve nereden alabileceğimizi araştırarak geçirdi.

Özeti tutturdu. Bunlar mükemmel.

Kredi kartımı tamamen doldurdu ama kimin umurunda. Sebastian için. Telefonum çaldı.

Nisan Aptalları

Jeremy'yi çabucak öpüyorum ve hızlıca el sallayarak dükkândan çıkıyorum. "Tebrikler Sayın Başbakan." Gülümsüyorum.

"Buna inanabiliyor musun?"

"Yapabilirim. Seninle gurur duyuyorum Sebastian." "Teşekkür ederim, bunun anlamı çok büyük."

"Sanırım meşgulsün?"

"Battı. Dinle, bu gece kutlama yapacağımızı söylediğimizi biliyorum ama-"

"Üzerinde bir şey varsa sorun değil," diye sözünü kesiyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Elimde değil ama biraz hayal kırıklığına uğradım. Ona hediyesi vermek istemiştim.

"Şey..." Duraksıyor. "Ailem yakın ailem ve arkadaşlarım için küçük bir buluşma organize etti."

Kaşlarını çatıyorum. Ailesi mi?

Burada mı yaşıyorlar? Neden daha önce onlardan bahsetmedi? "Oh."

"Eve dönerken seni alırım." "Gelmemi mi istiyorsun?" Gıcırđıyorum.

"Tabii ki."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Yani, ailesi ve ailesiyle tanışmak bir şey, ama bunu tüm ülkenin Başbakanı seçildiği gece herkesin önünde yapmak en kötü kabusum.

"Yedi gibi orada olurum."

"Tamam, kulağa harika geliyor, yalan söylüyorum.

"Görüşürüz o zaman." Telefonu kapatır.

Tam bir panik içinde ofise doğru yürümeye başladım.
Kahretsin.
Sikeyim böyle sallanmayı, ne giyeceğim ben böyle? Onun
evinde bir aile partisi... *argh!*
Jeremy'e mesaj atıyorum.

SOS. YARDIM EDİN!
Sebastian bu akşam ailece bir kutlama partisi veriyor.
Ne giysem acaba?

Telefonum anında çaldı. Arayan
Jeremy'ydi. "Alo," diye kekeliyorum.
"Bunu senin üzerine mi attı?"
"Evet ve ailesiyle tanışacağım. Ne giyeceğim?" Panik içinde çığlık
atıyorum.
"Bilmiyorum. Bir şeyler arayacağım. Bana bırak." "Seni
kovduracağım."
"Sanki umurumda. Patronum pisliğin teki."
Gözlerimi açtım. "Çıktığın biri."
"Evet, doğru, böylece sikimi yalayabilir. Öğle yemeği için fazladan bir
saat alıyorum. Ne yapacak, beni kovacak mı? Biz konuşurken muhtemelen
Nicolas Anastas'ın iri kahverengi gözlerine bakıyordur."
"Biliyor musun, bir gün onun değil benim asistanım olacaksın."
Minnetle gülümsedim.
"Bu konuda acele et, olur mu? Onun saçmalıklarından
bıktım." "Haha, tamam, üzerinde çalışıyorum,
teşekkürler."
Telefonu kapattım ve aceleyle binama girdim. Jeremy'nin bu kadar
sevimli bir arkadaş olacağını kim bilebilirdi?
Asansöre biniyorum ve kadranın yükselişini izliyorum. Eğer Bart,
Jeremy'nin arkasından Nicolas'la yatıyorsa, çıldıracağım.
Bu adam tam bir pislik.

19:00'da.

Sebastian'dan gelen mesajı okudum.

Sokağınıza giriyorum.

Cevap veriyorum.

Tamam, aşağı geliyorum.

Yatak odama koşuyorum ve kendime son bir kez bakıyorum. Jeremy'nin bana şık bir tasarım mağazasından aldığı çikolata rengi bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılar giyiyorum. Banka bakiyem bugün fena halde bozuldu ama kimin umurunda?

Ailelerle buluşacağım.

Sarı, omuz hizasındaki saçlarım gevşek bukleler halinde ve doğal makyaj yapıyorum.

Çantamı ve ceketimi alıp aşağıya iniyorum.

Siyah Mercedes vagon kaldırımın kenarına park edilmiş ve Sebastian arka kapının yanında duruyor. Beni görüyor ve yüzü nefes kesici bir gülümsemeye dönüşüyor. Neredeyse koşup kollarına atlayacağım. Beni sıkıca tutarken gülüyor ve onun da ne kadar heyecanlı olduğunu anlayabiliyorum.

Bu özel bir gün.

Arka kapıyı açtı, ben de koltuğa kaydım. O da yanıma biniyor ve kapıyı kapatıyor. Araba trafiğe çıkarken dudakları dudaklarımı buluyor ve beni usulca öpüyor. "Merhaba, Bayan Bennet. Çok güzel görünüyorsunuz."

"Merhaba." Hediyesini çantamdan çıkardım. Siyah parşömen kâğıdına sarılmış ve altın kurdeleli bir fiyonkla süslenmiş. "Sana bir şey aldım."

Elinde tutuyor. "Neden?"

"Çünkü seninle gurur duyuyorum, Seb." İyileştim. "Bu çok büyük bir şey." Gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, bugün senin için çok uygulandım." Gülümsüyorum, utanıyorum. "Başardığın şeyi her düşündüğümde gözlerim doluyor."

Yüzü yumuşuyor ve yanaklarımı ellerinin arasına alıp beni şefkatle öpüyor. "Teşekkür ederim. Bayıldım"

"Daha açmadın bile."

"Sevdiğimi zaten biliyorum." Fiyonkunu çözüp paketini açarken onu izliyorum. Tiffany'nin kutusunu görünce kaşlarını çatıyor. Kutuyu açıyor ve kaşları havaya kalkıyor. Kol düğmelerini çıkarıyor ve avucunun içinde onlara bakıyor.

"Kazınmışlar." Gülümsüyorum.

Onları çeviriyor ve üzerindeki yazıyı okuyor.

4.5.21
Seni
seviyorum
April.

Onlara bakarken ağzı açık kalıyor. "Onları seviyorum ve seni seviyorum." Hızla mevcut kol düğmelerini çıkarıp değiştirmeye başlıyor. Gururla gülümsüyorum. Sanırım onları beğendi.

On dakika sonra evine vardık. Tüm ışıklar açık ve sinirlerim midemde kaynıyor. Kevin sürücü koltuğundan inip arka kapıyı açıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Sebastian.

"Teşekkürler." Gülümsüyorum.

"İyi geceler ve tebrikler efendim," diye yanıtlıyor Kevin.

"Teşekkür ederim." Sebastian elimi tutarken gülümsüyor. Beni evin önündeki patikaya kadar götürüyor ve kapıyı açıyor.

"Sürpriz!" diye bağırır herkes.

Ev balonlarla dolu ve tavandan flamalar sarkıyor. Sebastian biz içeri girerken gülüyor. Burada yaklaşık otuz kişi var ve herkes ona sarılıp gülüyor. Mutlu bir zaman.

"Bu Nisan," diye herkese duyuruyor.

Tüm gözler üzerimdeyken sahte bir gülümseme takınıyorum. Sadece dünyanın beni yutmasını istiyorum.

Yukarı.

"Merhaba April!" diye seslenir herkes ve hepsi heyecanlı bir şekilde Gevezelik.

Şöyle bir baktım ve Brielle ile Charlotte'u gördüm. Onlara doğru bir adım attım.

"Merhaba." Gülümsüyorum ve yanaklarından öpüyorum. "Tanrı'ya şükür buradasınız," diye fısıldıyorum.

Brielle elimi kendi elinin içine aldı. "Hayatta kaçırmazdım."

Geride durup herkesin teker teker Sebastian'ı kucaklayıp öpmesini izliyoruz. Herkes onun için çok heyecanlı.

Sonunda gözleri benimkileri buluyor ve odanın öbür ucundan şefkatle gülümsüyor. Eriyorum.

"Tanrım, sana nasıl bakıyor öyle," diye fısıldıyor Charlotte.

"Doğru mu?" Bree iç geçirir. "O yeni 'aşık' bakışını özledim. Artık sadece 'Seni yatağa çivileyeceğim' bakışını görüyorum."

Charlotte ve ben gülüyoruz.

Sebastian yanıma geliyor ve parmak uçlarımı öpmek için elimi tutuyor. "Gel." Beni diğer oturma odasına götürüyor ve orada diğerlerine takdim ediyor.

"Anne, baba, Violet... Bu April. April, bunlar annem, babam ve kız kardeşim."

"Ah." Annesi gülümsüyor. Koyu renk saçları olan güzel bir kadın. Ayrıca nazik görünüyor. "Merhaba, sevgilim." Yumuşak konuşuyor ve İspanyol aksanı var. Yanağımdan öpüyor. "Sonunda seninle tanışabiliyoruz."

"Merhaba." Gülümsüyorum, kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Babası öne çıkıyor ve kalbim göğsümde takla atıyor. Sebastian'ın ikizi: uzun boylu, zeytin tenli ve kesinlikle İspanyol görünümlü, sadece daha yaşlı ve gri saçlı. Çok yakışıklı bir adam.

"Merhaba April. Seninle tanışmak çok güzel." Elimi sıktı.

"Bu da kız kardeşim Violet." Sebastian gülümsüyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Merhaba."

Kalbim yerinden çıkacak. Pek sıcak bir karşılama sayılmaz. Sebastian'ın telefonu çalıyor ve ekranda bir isim beliriyor.

Jameson Miles

Ha? Ne oluyor be?

Jameson Miles'ı tanıyor mu? New York'tan tanıdığım medya patronu değil herhalde.

"Cevap ver," diyor babası,

"Jay'e bizden selam söyle." Annesi gülümsüyor.

Sebastian telefonu açıyor. "Ne istiyorsunuz?" Sanki komik bir şey varmış gibi sırtıyor. Dinliyor ve sonra bir kahkaha patlatıyor. "Bir şeyler bulmuş olabilirsin." Elini telefonun üzerinde tutar. "Miles diyor ki Birleşik Krallık'ın başı şimdi ciddi belada." Tekrar dinlerken gülüyor.

"Teşekkürler." Onu izlerken gülümsüyorum.

Kız kardeşi bana "İtalya'da birlikte yatılı okula gittiler" dedi. "Oh."

Biri ailesini çağırıyor ve ben Violet'le yalnız kalıyorum. Bir şey söylemesini beklerken şarabımı endişeyle yudumluyorum.

"Brandon'ın arkadaşı mısın?"

Ah, kahretsin. Bu Brandon'ın annesi. Beni, seks kulübünü ve diğer tüm kirli detayları biliyor. Bu her şeyi açıklıyor.

"Öyleyim. Yani, öyleydim." Omuz silkiyorum. "Ne yazık ki irtibatı kaybettik." Başını sallıyor ve sanki dilini tutuyormuş gibi dudağını ısırıyor.

Ona bakıyorum ve bana olan düşmanlığını hissedebiliyorum.

Bunu söylemek zorundayım. Şu anda bunu masaya yatırmam gerektiğini biliyorum. "Bak Violet. Sebastian'la normal şartlar altında tanışmadığınızı biliyorum.

koşullar."

"Hayır. Yapmadın."

"Bilmenizi isterim ki Sebastian o kulüpte gördüğüm tek erkekti ve Brandon'la hiçbir zaman romantik bir ilişkim olmadı. Hepsi büyük bir yanlış anlaşılmaydı. Brandon harika bir insan ama durumu yanlış anladı. Bunun sizin için muhtemelen bir önemi olmadığını biliyorum, çünkü yerinizde olsaydım ben de kendim hakkında ne düşündüğüme çoktan karar vermiş olurdu."

Bana ters ters bakıyor.

"Ama Sebastian'ı seviyorum. Onu mutlu etmek için her şeyi yaparım." Gözleri benimkileri tutuyor.

"Helena ile hâlâ arkadaş olduğunuzu biliyorum ve bana olan düşmanlığınızı anlıyorum."

"Helena ile arkadaş değilim. Ona tahammül ediyorum." Huffs.

"Zar zor." Kahretsin, kavga etmek istiyor. İşler kötüye gidiyor.

Kötü, kötü, kötü.

Başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Sadece birinin Sebastian'ı sevilme yi hak ettiği gibi sevmesini istiyorum," diyor.

Tekrar başımı salladım.

"Bunu ben de istiyorum."

"Eğer ona zarar verirsen..."

"Yapmayacağım."

Birbirimize bakıyoruz.

"Arkadaş olabilmemiz hoşuma gider,"

diye omuz silkiyorum. Buradaki diğer insanlara bakıyor. "Ben sadece onun için en iyisini istiyorum," diyorum. "Ve bunun sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. "Kimse onu benden daha fazla sevemez. Önümüze çıkan tüm engelleri aşmamıza rağmen hâlâ

birbirimiz hakkında böyle hissediyorsak, bunun özel bir şey olduğunu biliyorum."

Yenilgiyi kabul ederek derin bir nefes veriyor. "Sana bir şans verdiğim için beni pişman etme April."

"Yapmayacağım."

"Brandon'la konuşmalısın."

"Biliyorum." Ve gerçekten biliyorum. Son zamanlarda hep aklımdaydı. "Onu arayacaktım ama ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Merhaba ile başla." "İyi tavsiye."

Bana ilk gerçek gülümsemesini veriyor. "Sonunda seninle tanışmak güzel."

Beklediğim gibi biri değilsin."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Sanırım her şey yoluna girecek. "Teşekkür ederim. Sana da."

Gece çok eğlenceliydi ve insanlar ayrılmaya başladı. Brielle ve ben mutfağı toparlıyoruz ve Charlotte mutfak tezgahında oturuyor.

Sebastian mutfağa girer, telefonla konuşmaktadır.

"Aradığın için teşekkürler, oğlum. Seni seviyorum." Dinlerken gülümsüyor. "Evet, telefonu ona veriyorum." Telefonu bana uzattı. "Brandon arıyor. Seninle konuşmak istiyor."

Gözlerim onunkileri tutuyor ve kaşlarını kaldırıyor. Bu kadar olduğunu biliyorum. Sebastian'la gerçek bir gelecek istiyorsam, ki istiyorum, oğluyla aramı düzeltmeliyim. Bana yaşattığı acı için kin tutamam. Unutmak zorundayım.

Eğer ya da aması yok.

Telefonu ondan alıyorum. "Merhaba Brandon," diyorum umutla. "Merhaba... April."

Tanıdık sesini duyunca gözlerimi kapatıyorum. Parmağımı kızlara doğru kaldırıyorum ve biraz yalnız kalmak için arka bahçeye çıkıyorum.

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim," diye yanıtlıyor. "Uzun zaman oldu, konuşmalıyız."

Gözlerimi kapatıyorum ve içimden umut geçerken gülümsüyorum. Sanki sonunda her şey yerli yerine oturuyor.

Nihayet yatak odasına çıktığımızda saat gece yarısını geçiyordu. Gece tezahürat ve mutlulukla doluydu. Sebastian'ı tebrik eden en az otuz kişi telefonla aramış olmalı.

Seb telefonunu şarj etmek için yan tarafa koyuyor ve gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor.

"Yorgun görünüyorsun." Gülümsüyorum.

"Delirmiş." Ceketini çıkararak iç geçiriyor. "Duş ve yatak."

Banyoya giriyor ve duşu açıyor.

"Hadi bebeğim," diye sesleniyor.

Soyunurken gülümsüyorum. İkimizin nesi var böyle? Artık hiç yalnız duş almıyoruz.

Her zaman birlikte.

İçeri girdim ve sıcak suyun altına girdim. Sebastian beni kollarına aldı. Gözlerimi onun sıcak omzuna kapatıyorum, büyük kolları beni sarıyor.

"Burada uyuyabilirim." Uykulu bir şekilde gülümsüyorum.

"Aynen." İkimiz de birbirimize yaslanıyoruz, sıcak, güvenli ve rahat. Bugün ilk kez yalnızız.

"Aileni seviyorum." Ona gülümsedim.

Ellerini sabunluyor ve vücuduma sürmeye başlıyor. "Senden hoşlanıyorlar."

"Güzel bir gündü, ha?"

Dudaklarımı öpüyor. "En iyisi."

Telefon yatağın başucundan karanlık odayı aydınlatıyor. Sessizdeyken gelen bir aramayla titriyor.

April ve Sebastian'ın duşta sohbet etme sesleri odanın içinde y a n k ı l a n ı y o r .

Telefon çalıyor ve sonra duruyor.

Tekrar titremeye başlar, isim ekranı aydınlatır:

Helena

Üç ay sonra

MATHEW siyah Mercedes'in arka kapısını benim için açık tutuyor ve ben binamdan çıkarken bana nazik bir gülümseme veriyor.

"Merhaba, Mathew." Gülümsüyorum.

"İyi akşamlar, Bayan Bennet." Ben arka koltuğa geçtikten sonra kapıyı arkamdan kapatıyor.

Siyah geleneksel takım elbisesi ve kulaklığıyla sürücü koltuğuna oturur. Yakışıklı korumanın her bir parçasına benziyor.

Trafiğe çıkıyoruz ve arkama baktığımda bizi takip eden ikinci güvenlik aracını görüyorum.

Hayatım dramatik bir şekilde değişti.

Birleşik Krallık Başbakanı ile çıkıyorum. Sevgili

Sebastian Garcia.

Güvenlik görevlileri her zaman mevcut, çalışma programı çok saçma ve iki ev arasında yaşıyoruz. Benim evimde kalması artık söz konusu bile değil. Güvenlik riskleri artık görmezden gelemeyeceğim şeyler. Gerçi artık oraya evim diyemiyorum. Daha çok içinde mobilya olan boş bir daire gibi. Üç aydır orada uyumadım. Programımıza bağlı olarak bazen haftalarca uğramadığım bile oluyor. Tüm kıyafetlerim ve kişisel eşyalarımınla birlikte saksı bitkilerim de Sebastian'ın evinde yaşıyor. Kira sözleşmemi feshetmemi ve tamamen onun yanına taşınmamı isteyip duruyor ama ben sadece biraz beklemek istiyorum.

Sadece birkaç aydır birlikteyiz ve bunun bizim için sonsuza kadar süreceğini bilsem de, en azından biraz havalı davranmaya çalışmak istiyorum.

Yapabildiğimden değil.

Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde aşığım.

Pencereden dışarı bakarken trafik vızır vızır geçiyor ve kendi kendime gülümsüyorum. Keşke şimdi bildiklerimi o zamanlar da bilseydim.

Evliliğim bozuldu.

Acı içinde bir gün daha yaşamaktansa ölmenin daha kolay olacağını düşündüğüm hayatımın en karanlık ve en korkunç günleri...

Hepsi *onun için* sadece birer basamaktı.

O her zaman benim büyük planımdı, bulmam gereken adamdı.

Hiç böyle bir aşk tanımamıştım. Tüm özünde çok saf.

Bu adam bedenime ve ruhuma sahip. O b e n i m en iyi arkadaşım, sırdaşım, koruyucum.

Hayatımın aşkı.

Ve biz mükemmel değiliz. Çok uzağız.

Dış dünyaya öyle göründüğümüzden eminim.

Avukatla çıkan bir başbakan... İkisi de deliler gibi aşık. Kağıt üzerinde, mükemmel ikili.

Ama derin psikolojik kusurlarımız var, ikimiz de kendimize göre hasarlıyız. Bana bakan her erkeği delicesine kıskanıyor ve benimle o kadar içten bir şekilde cinsel ilişkiye giriyor ki bu bir seks bağımlılığına dönüşüyor.

Ben de eski karısına geri döndüğü kabuslar görüyorum.

Terden sıırılsıklam ve nefes nefese uyandığım korkunç rüyalar.

Çünkü, lanet olsun, eğer böyle bir şey olsaydı, hayatta kalamazdım. Hayatımda pek çok şey yaşadım ama *bununla* başa çıkamazdım.

Bazı geceler güvensizliğim o kadar artıyor ki uyumaktan korkuyorum. Onları yatağımızda sevişirken görme düşüncesiyle başa çıkamıyorum.

Çok gerçekçi geliyor.

Sanırım sorunumun büyük bir kısmı bu: sevişmeleri, sevişmemeleri.

Önce onu sevmiş olmasından nefret ediyorum.

Bu beni öldürüyor.

Ama ona asla söylemem. Bunların hiçbirini asla kabul etmem çünkü bunun onunla ya da onun yaptığı herhangi bir şeyle ilgili olmadığını biliyorum. Güvensiz olmak için bir nedenim yok.

Benimle ve onu yatağımızda başka bir kadınla bulduğumda eski kocamın verdiği zararla ilgili.

Hâlâ onun içindeyken bana bakışı. Kalbim daraldı.

Anıları unutmak için gözlerimi kapatıyorum ama acı hala devam ediyor.

Kesik o kadar derin ki, iyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyorum. Gecenin içine bakarken nefesim titriyor. Bunca zaman sonra hala beni etkilemesinden nefret ediyorum.

Sebastian'a gelen her mesajda, acaba ondan mı diye düşünüyorum. Eve her geç kaldığında, acaba onunla mı diye merak ediyorum.

Bu çok saçma çünkü Sebastian'ın bana asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum ve onunla hiçbir şekilde iletişime geçmediğini de biliyorum, ama içimden bir ses bunun gerçekleşmek üzere olduğunu söylüyor.

Helena'ya güvenmiyorum ve onu geri istediğini bilmek yarama tuz basıyor.

Güvensiz bir insan değilim, hiç olmadım ama sanırım Sebastian'ı o kadar çok seviyorum ki görüşüm bulanıklaşıyor. Kız kardeşim Eliza boşandıktan sonra bunun tamamen normal olduğunu ve zamanla atlatacağımı söylüyor.

Korkularımın aşkımızı zehirlemesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden, şimdilik, her şeyi içimde tutacağım ve kendime saklayacağım.

Cesur davranacağım.

Çünkü Sebastian Garcia'nın aşkı cesur olmaya değer.

Araba varış noktamız olan Downing Sokağı 10 numaraya yanaşıyor. Başbakan'ın resmi konutu. Tam zamanlı olarak burada yaşamıyoruz, sadece bir etkinlik olduğunda burada kalmayı tercih ediyoruz. Bu genellikle haftada yaklaşık dört gece oluyor ve Bentley burada bizimle kalıyor. Güvenlik ekibi onu bir yerden bir yere götürüyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Bentley tüm parlamento tarihinin en şımarık köpeği.

Arabanın kapısı açıldı ve ben dışarı çıktım. "Teşekkür ederim," diyorum şoföre. Ön kapıya doğru yürüyorum ve kapı hemen açılıyor.

"İyi akşamlar, Bayan Bennet." Bir muhafız başını sallıyor.

"İyi akşamlar." Büyük, dairesel fuayeden geçip kapının yanında hazır olda bekleyen diğer iki muhafıza doğru yürüyorum.

Onlar da başlarıyla selamlıyorlar. "İyi akşamlar, Bayan Bennet." "Merhaba. Nerede o?" Gülümseyerek sordum.

"Spor salonunda."

"Teşekkür ederim." Merdivenleri çıkıp dairemize giriyorum ve topuklarımı tekmeliyorum. El çantamı yan sehpanın üzerine bırakıyorum ve Bentley'nin şöminenin önündeki yatağında uyuduğunu görüyorum. Uykulu başını okşuyorum.

"Çok tembelsin, değil mi?" Gülümsüyorum. "Sen tembel bir çocuk musun?" Özellikle onun için sakladığım en iyi bebek sesimle soruyorum.

Saatime baktım. İşlevin başlamasına daha iki saat var. Hazırlanmak için bolca zamanım var. Gidip Sebastian'ı göreceğim.

Merdivenlerden inip iki muhafızın yanından geçerek büyük bir koridor boyunca yürüyorum. Köşeyi dönüyorum ve çift kapının dışında oturan iki gardiyan daha görüyorum. Beni görünce irkildiler ve hemen ayağa kalktılar.

"Benim hesabımda durma." Gülümsüyorum.

İkisi de başlarını eğiyor. "İyi akşamlar, Bayan Bennet."

"Merhaba." Spor salonunun içinden gelen yüksek sesli müziğin yankısını duyabiliyorum. "Yalnız mı?" "Evet."

Çift kapıyı açıyorum ve çalan müziğin derin ritmini duyuyorum. Kaşımı kaldırıyorum.

Güvenlik görevlilerinden biri gülümsemesini gizlemek için başını eğiyor. İçeri baktığımda odadaki ışığın seyreltiğini, sadece kapının üzerindeki çıkış işaretlerinin aydınlatıldığını görüyorum. Odanın diğer tarafında Sebastian'ı görüyorum, kendini tamamen çene hareketine kaptırmış.

Kapıyı arkamdan kapattım ve fark edilmeden içeri girdim.

Travis Scott'ın *Goosebumps, The Remix* şarkısı çalıyor ve ben gülümsüyorum. Sebastian bu şarkıyı çok seviyor. Ona kulüpte ilk tanıştığımız zamanları hatırlattığını söylüyor.

Onu izlerken arka duvara yaslanıyorum, müziğin ritmi derin ve seksi.

Sebastian'ın bacakları dizlerinden bükülmüş ve kendini bara doğru çekiyor.

Tişörtü ıslak.

Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı, yukarı, aşağı.

Kıçı sıkı ve öğretilmiş. Çok güzel.

Bu kadar çene kaldırmak için ne kadar güç gerekir?

Yere çöküyor ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğiliyor. Dinlenirken pantolonunu indiriyor ve ben onu izlerken gülümsüyorum.

Hmm....

Tekrar uzanmak için hareket eder ama gömleği onu daraltıyor olmalıdır. Çıkarır ve yere atar.

Kendini yukarı çekiyor ve sırtındaki tüm kasların kasıldığını görüyorum. Terin parlaklığı ışığı yakalıyor. *Oh.*

Kendimi çırpınırken hissediyorum.

Dönüyorum ve duvardaki ses sisteminin iPad'inde tekrar tuşuna basıyorum.

Kalbim boğazımda, kasları kasılırken onun inip kalkmasını izliyorum.

Elimde olmadan bir adım öne çıktım. Gözlerimiz aynada kilitleniyor ama o çene hareketine devam ediyor.

Ben yanına gidip önünde dururken arka planda seksi bir şarkı çalıyor.

Ben ellerimi onun terli vücudunda gezdirirken o kendini yukarı çekiyor. O kendini aşağıya bırakıyor, ben de aynısını yapıyorum. Pazuları ve omuzları pompalanıyor.

Tıpkı kanım gibi.

Gözlerimiz kilitlendi. Sadece o ve ben.

Bana nasıl nefes alacağımı unutturuyor.

Bir aşağı bir yukarı kalkıyor, koyu renk gözleri gözlerime kilitleniyor ve ben kasıklarını avuçluyorum. Karnını öpüyorum, ellerimi taş gibi sert karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum ve sonra aşağı indiriyorum.

Sertleşmiş.

Keskin bir nefes alıyorum ve o da barı bırakıp aşağı atlıyor.

Keskin bir hareketle beni duvara yapıştırdı, eli boğazıma sıkıca sarıldı.

Ağzı kulağıma doğru hareket ediyor. "Buraya sikimi beslemek için mi geldin?" diye karanlık bir şekilde fısıldıyor.

Ona bakıyorum. Dizleri bacaklarımı ayırıyor ve kulağıma ısırırken sert ereksiyonunu içime doğru itiyor. "Lanet soruya cevap ver." Hırlıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve gülümsüyorum. Çalan şarkıya çok uygun. "Evet."

Elini kalçamdan yukarı kaydırıyor ve külotumu yana kaydırıyor. Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde keskin bir nefes alıyor. Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, üç kalın parmağını içime sokuyor. Karanlığa doğru inliyorum ve kapıya bakıyorum.

Muhafızlar hemen dışarıda.

Bana bakarken çok sıkı çalışıyor. Şimdiye kadarki en güçlü parmaklara sahip.

Sikeyim.

Nemli omuzlarını kavradım ve, *oh...*

Tek bir güçlü hareketle bacaklarımı kaldırıyor, güçlü elleriyle açıyor ve beni duvara yapıştırıyor, siki vücudumun derinliklerine kayıyor.

Boynumu ısırdığında gözlerim kapanıyor.

Tüylerim diken diken oluyor... her seferinde.

Pis ağzını kulağıma dayadı. "Besle beni."

Sebastian'a mesaj atıyorum.

Neredesiniz? Gitmek zorundayız.

O cevap verir:

Ben de geliyorum. Acelen ne?

Gözlerimi deviriyorum. Bunu ona on kere söyledim zaten.

Hazel sadece bir saat daha uyanık kalacak.

Zor bir zaman sınırımız var.

O cevap verir.

FFS, geliyorum. Köşeyi dönünce.

Heyecanla etrafta dolanıyorum. Charlotte ve Spencer'ın yeni kızlarını göreceğiz.

Hazel Grace dört haftalık oldu ve dürüst olmak gerekirse ona kafayı takmış durumda y 1 m .

O benim en sevdiğim hobim.

Tatlı, tombul ve cennet gibi kokuyor, üstelik pembe bir battaniyeye sarılmış halde.

Sebastian'ın arabası ön tarafa yanaştı. Ceketimi alıp dışarı koştum ve atladım.

"Merhaba." Onu çabucak öptüm. "Lanet olası zamanını aldı."

Sokağa çıkarken "Sakin ol kadın," diyor.

"Sana çabuk olmanı söylemiştim." Nefesim kesildi. "Uyuyorsa onu kucağıma alamam Sebastian. Ziyarete gelen birinin uyuyan bebeğini yataktan kaldırmak kabalık olur."

Gözlerini deviriyor. "Bu çocuğa olan takıntın çok ürkütücü." Sırıtiyorum. "Belki de." Koltuğumda zıplıyorum.

"Daha hızlı sür."

Dikiz aynasından bizi takip eden güvenlik aracına bakarken öfkeyle nefes veriyor.

"Eğer onu kaçırdıysam, seni suçluyorum." Alay ediyorum.

"Bebekler uyur, April. Eğer onu özlediysen, bir sonraki ziyarete kadar beklemen gerekecek."

"Az konuş, çok sür."

Yirmi dakika sonra Spencer ve Charlotte'un evinin önünde duruyoruz ve ben hemen içeri koşuyorum.

"Uyuyor mu?" Kapı açılır açılmaz sordum.

"Onu senin için kaldırdım." Charlotte gülüyor ve mükemmel pembe küçük paketi bana uzatıyor.

"Oh." Ona bakıyorum.

Sebastian içeri giriyor ve kolunu omzuma atarak benimle birlikte ona bakıyor. "Mükemmel değil mi?" Fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "Öyle."

"O benim çocuğum. Ne bekliyordun ki?" Spencer odaya girip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Hey, bebeğim."

Kanepeye oturuyorum ve kucağımdaki güzel bebeğe gülümsüyorum.

Harikalar timsalidir.

Spencer bize çay yaparken herkes sohbet edip konuşuyor ama ben sadece Hazel'a bakıyorum. Sebastian'ın karşımda oturup beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Ürkütücüsün," diyor ağzından.

"Umurumda değil," diye karşılık veriyorum.

Aynaya bakmadan önce yüzümdeki son temizleyiciyi siliyorum ve pamuğu çöp kutusuna atıyorum. Gözlerimin etrafındaki küçük kırışıklıklara bakıyorum.

Hmm, yeni bir turbo şarjlı göz kremine falan ihtiyacım var.

Duşı açtım ve soyundum.

"Seb?" Sesleniyorum.

Sessizliğini koruyor, ben de kafamı yatak odasının kapısından uzatıp televizyondaki haberlere dalmış olduğunu görüyorum.

"Benimle geliyor musun, bebeğim?"

"Hayır." Kolu başının üstünde ve gözleri ekrana sabitlenmiş durumda.

"Tamam." Omuz silkiyorum ve sıcak suyun altına giriyorum. Yorulmuş olmalı. Yorgun olmalı.

bütün öğleden sonra gerçekten sessizdi. Saçımı ıslatıyorum, elime şampuan döküyorum ve köpürtmeye başlıyorum. Sıcak su terapisinden daha iyi bir şey var mı? Hiç sanmıyorum.

"Bebek istiyor musun?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Dedim ki..." Sebastian buhar dolu odada duruyor. "Bebek istiyor musun?"

Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. "Um." Tereddüt ediyorum. Oh, Tanrım.

"Şey..."

Sebastian bir kaşını kaldırıyor ve cevabımı bekliyor. "Bu bir evet ya da hayır sorusu April."

"Şey... benimki evet ya da hayır şeklinde bir cevap değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu karmaşık bir soru."

Ellerini kalçalarına koyar. "Nasıl?"

"Ben bebek istemiyorum." Gerisini söyleyecek kadar cesur hissetmeden önce duraksıyorum. "Ben *senin* bebeğini istiyorum."

Gözleri benimkileri arıyor.

Nefes veriyorum. "Yani, biliyorum-"

Hâlâ giyinik bir şekilde suya doğru adım atarak sözümü kesti ve beni kollarının arasına aldı.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Evlen benimle."

Nisan

ONA BAKIYORUM. *Ne oldu?*

"Neden olmasın?" diye soruyor. "İkimiz de bunun bizim için olduğunu biliyoruz. Sen beni seviyorsun, ben de seni seviyorum."

Ağzım açık kaldı. "Sen ciddi misin?"

"Ölümcül." Eğilip dudaklarımı öpmeden önce bana gülümsüyor. "Seb."

"Evet de April." Dili ayrık dudaklarımda geziniyor, ona karşı gülümsüyorum. "Bu-"

"Evet de."

"Evet."

Bana bakmak için geri çekildi.

"Cuma." Kaşlarımı çattım. "Cuma, ne?"

"Cuma günü evleniyoruz." "Cuma mı?" Nefesim kesildi.

"Kaçabileceğimizi söylemiştin." "Bunu ne zaman söyledim?"

"Çıkmaya başladığımızda."

"Bu küstahça bir yorumdu." İnanamayarak başımı sallıyorum. Bu konuşma gerçekten oluyor mu? "Cuma günü çalışıyorum zaten."

"Pekala... gelecek Cuma."

Şampuan yüzümden akmaya başlayınca şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. "Gelecek hafta mı?" Saçımdaki bu aptal şampuanı yıkamak için başımı arkaya eğiyorum.

kör olmadan önce.

"Uzatmanın anlamı yok." Islak tişörtünü omuzlarından çıkarıp yere atıyor. Pantolonunu indirip yana doğru tekmeliyor. "Öp beni."

"Sebastian, şu lanet şampuanı yıkamama izin ver."

Benim için yapmak üzere ellerini kaldırıyor. Gözlerimi açtığımda bana gülümsediğini görüyorum.

Sırıtiyorum.

"Cuma," dedi.

"Önümüzdeki Cuma," diye hatırlatıyorum ona. "Gizlice, İspanya'da."

"İspanya mı?" Gıcırdıyorum.

Bu adam bu gece sürprizlerle dolu.

Beni kollarının arasına aldı. "Geldiğim ülkede sevdiğim kadınla evlenmek istiyorum. Atalarımın dolaştığı topraklarda."

Ah, kalbim.

İşten izin alıp alamayacağımı bile bilmiyorum, ama cidden, kimin umurunda? "Tamam." Gülümsüyorum, "Gelecek Cuma, İspanya'da, sadece sen ve ben."

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda gülümsüyor. "Bayan Garcia."

Midem takla attı. Bu gerçekten oldu mu?

Ben bile...

"Sebastian, kafan iyi mi?"

"Gelecek Cuma." Elleri arkama doğru kayıyor. "Olacağım."

Bulut dokuz olmak için harika bir yer.

Ofisimde oturuyor ve tüm aptalların en aptal sırtışıyla boşluğa bakıyorum. Seb'in dün gece duşta, kıyafetleriyle suyun altında bana evlenme teklif edişini hayal edip duruyorum. O kadar umutlu ve muhteşemdi ki.

Beklenmedik bir şeydi ama aynı zamanda mükemmeldi. Romantik değildi ama çılgınca romantikti. Yüzük yoktu ama nişan yüzüğü istediğimi bile sanmıyorum.

Basit bir altın bant mükemmel olurdu.

O mükemmel.

O haklı; bunun o olduğunu biliyoruz. Olmamız gerekiyor. Beklemenin bir anlamı yok.

Son birkaç aydır bir rüya gerçek oldu. Tartışıyor ve didişiyoruz.
Gülüyoruz, seviyoruz ve birbirimizle ilgileniyoruz.

Gerçekten bu kadar.

Kaçarak bencillik ettiğimizi biliyorum.

İkimiz de daha önce beyaz düğün olayını yaşadık ve uzun vadede bunun hiçbir anlamı yoktu. İki evlilik de başarısız oldu.

Törenin nerede olacağını merak ediyorum. Ona mesaj atıyorum.

**Sevgili Bay Garcia,
Düğünümüzde ne giyeceğim?
Nikah dairesinde mi yoksa daha düğün havasında bir yerde
mi olacak?**

Cevap hemen geri dönüyor ve ben gülümsüyorum. Genelde mesajlarımı saatlerce almaz.

**Sevgili Müstakbel Bayan Garcia.
Ne giyersen giy mükemmel olacak.
Not: "Düğün" bir kelime
değildir. Xo**

Sırıtiyorum ve cevap veriyorum.

**Belki de İngilizcemi düzeltecekseniz, efendim, bu gece öğretmen ve
yaramaz öğrenciyi oynayabiliriz? Ne giyiyorsun?**

O cevap verir.

**Cezalısn, genç bayan.
Kabahatleriniz için ceza verilecektir.
Yeni eşimi giyiyor olacağım.**

Neşeyle sandalyemde dönüyorum. Oh, çok heyecanlıyım.
Tak, tak.

Jeremy'nin içeri girdiğini görmek için başımı kaldırdım. Telefonumu çabucak kapattım.

Sebastian bana gizlilik yemini ettirdi.

"Selam." Gülümsüyorum.

Jeremy derin bir nefes verir.

"Erkeklerden nefret ediyorum."

"Bart'taki gibi erkekler mi, yoksa hepsindeki gibi çoğul mu?"

Masamdaki sandalyeye yığıldı. "Dün gece eve gelmedi."

Gözlerim büyüdü. "Eve gelmedi de ne demek? Nereden biliyorsun?"

"Kesin olarak bilmiyorum ama eve geldiğinde saat kaç olursa olsun beni arar."

"Değil mi?"

"Ve bana Nicolas'la akşam yemeği için buluşacağını söyledi ama sonra... arayan olmadı." "Peki, sana Nicolas'tan bahsetti." Kaşlarımı çattım.

"Elbette elinde bir şey varsa saklamak isteseydi, bunu bir sır olarak saklardı."

"Tabii şeffaf davranmıyorsa."

Gözlerimi deviriyorum. "Cidden Jeremy, bu adamla ne yapıyorsun? Kimse sevgi dolu bir ilişki içindeyken böyle hissetmemeli."

"Biliyorum." İç çekiyor.

"Bugün öğle yemeği yemek ister misin?"

Gülümsüyorum. "Nerede?"

"Senin seçimin."

Ağır ağır nefes veriyor. "Bütün karbonhidratları alabilir miyiz?"

"Uh-huh." Kaşlarımı çattım. Bir daha düşündüm de, bu düğünde ne giyeceğim ben? Oh, kimin umurunda? Sebastian beni olduğum gibi seviyor nasılsa. "Evet, tüm karbonhidratlar ve hatta belki bir kokteyl."

"Seni seviyorum." Ayağa kalkıyor ve çıkmadan önce bana göz kırpmıyor.

"Jeremy!" Bart'ın seslendiğini duydum. "Biraz ofisimde görüşebilir miyiz, lütfen?"

"Elbette," diye yanıtlıyor Jeremy.

Onları koridorda yürürken görüyorum ve Bart'ın ofis kapısı arkalarından kapanıyor.

Bart'ın şimdi ona ne yalanlar söyleyeceğini merak ediyorum, bencil herif. Jeremy o ilişkiden çıkmalı. Bu zehirli.

Başka bir gece, başka bir gala.

Sebastian'la hayatım göz kamaştırıcı ve her zaman yoğun. Çok fazla etkinliği var ve tabii ki ben de her zaman katılıyorum. Bensiz hiçbir yere gitmez.

"Hazır mısın, tatlım?"

"Bir dakika," diye sesleniyorum stiletolarımı giyerken.

Aynada kendime son bir kez bakıyorum. Siyah, askısız, vücuda oturan bir elbise giyiyorum. Sade ama hoş. Saçlarım açık ve ilk defa kırmızı ruj sürmüştüm, ayrıca sallantılı elmas küpeler takmışım.

Aslında oldukça iyi görünüyorum.

Dışarı çıktığımda Sebastian'ın kapının yanında durduğunu görüyorum. Siyah bir takım elbise giymiş, papyon takmış ve elleri pantolonunun ceplerinde. Gözleri ayak parmaklarıma kayıyor ve bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor. "Merhaba."

Ellerimi kalçalarıma koyup küçük bir dönüş yapıyorum. "Beğendin mi?"

Öne çıkıp beni kollarının arasına aldı. Eğiliyor ve elbisemin üzerinden göğsümü öpüyor. "Seviyorum." Boynuma doğru kemirmeye başladı.

Kıkırdıyorum. "Uslu dur, gitmemiz gerek. Zaten geç kaldık."

Elimi tutuyor ve merdivenlerden inip geniş fuayeye doğru yürüyoruz. Güvenlik görevlilerinden biri bana bakıp gülümsüyor ve nerede olduğunu tamamen unutuyor.

Sebastian'ın kolumda sertleştiğini hissediyorum.

Merdivenlerin dibine geliyoruz ve Sebastian hâlâ nöbetçinin önünde duruyor.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ve?"

Güvenlik görevlisi yüzünü buruşturuyor, sapıklık yaparken yakalandığını biliyor. "Evet, efendim."

"İlk ve son uyarı," diyor Sebastian yanından geçerken.

Oh Tanrım.

Ön kapıdan çıkıyoruz. Siyah Mercedes vagon bizi bekliyor ve şoför kapıyı açık tutuyor. "İyi akşamlar."

"Merhaba." İkimiz de gülümsedik ve arabanın arkasına bindik.

Sebastian elimi kucağına alıyor ve gecenin içine doğru sürükleniyoruz. Güzel erkeğime bakıyorum. Korumacı ve kıskanç.

Tam da onu sevdiğim gibi.

Yarım saat sonra valinin hayır balosundayız.

Hepimiz için heyecan verici bir gece. Bu Charlotte'un bebeklerini doğurduktan sonra dışarıdaki ilk gecesi. O ve Spence uzun süre kalmayacaklar ama yine de burada olmaları harika.

Dördüyle birlikte çok takılıyoruz. Kızlar çok eğlenceli, oğlanlar ise ayrılmaz ikili. Onlarla ve çocuklarıyla birlikte çok eğleniyoruz, özellikle de Hazel bebeğe kafayı taktığım şu günlerde.

Bu hafta Penelope ve Anna ile de akşam yemeği yedim ve gelecek haftayla ilgili tüm heyecan verici haberleri herkese söylememek çok zor oldu, ama bunu gerçekten yalnız yapmak istiyoruz.

Sebastian'ın da dediği gibi, döndüğümüzde herkesle birlikte kutlama yapabiliriz ve basına herhangi bir şeyin sızma ihtimali yok. Bu uğraşmak isteyeceğimiz en son şey.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Spencer, başını eğerek. Birinden saklanmak için alnını tutuyor. "Saat yedi."

Hepimiz kafamızı kaldırdığımızda gülümseyen bir kadın görüyoruz. El sallıyor ve yürümeye başlıyor. Sebastian'ın yüzü düşüyor ve Julian başını eğiyor. "İşte gidiyoruz," diye mırıldanıyor Julian.

Brielle'in gözleri büyür ve Charlotte dudağını ısırır. Bu kadın her kimse, belli ki sohbetin konusu o.

Kadın Sebastian'a "İşte buradasın," diye sesleniyor. "Nerede saklanıyordun?"

Gülümsüyormuş gibi yapıyor ve ayağa kalkıp onu yanağından öpüyor. "Merhaba Angela, seni görmek güzel."

Koyu renk saçları, güzel vücudu ile çekici ve aşırı arkadaş canlısı. Sebastian doğruca bana döndü. "Angela, lütfen April'la tanış, kız arkadaşım."

Yüzü anında düşer. "Merhaba." Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. Oh, çok *kaba*.

"Merhaba." Gülümsüyorum, şaşkın gözlerim Bree ve Lottie'ye kayıyor ve ikisinin de sırttığını, açıkça eğlendiklerini görüyorum. Konuşmanın bir kısmını mı kaçırdım?

"Hmm." Angela'nın gözleri bana yapışıp kaldı. "Sebastian, uzun zamandır ortalıkta yoktun. Çocuklar seni görmeyi çok ister."

"Ah, evet." Sebastian gözlerini genişletir. "Çok meşgulüm." Bana eliyle işaret etti. "April'la."

Spencer, "Erkek arkadaşınla ilgili şeyler yapıyorsun," diye araya giriyor. Julian gülümsemesini gizlemek için başını eğiyor.

Angela'nın gözleri benimkileri tutuyor. "Nerede yaşıyorsun, April?" "Benimle," diye karşılık veriyor Sebastian.

Spencer ona bakarken sırtıyor.

Pekala, kim bu kadın ve neden herkes onun söylediği her şeyin eğlenceli olduğunu düşünüyor?

Sebastian'a geri dönüyor. "Peki, bizi görmeye gelecek misin?"

"Umm." Sebastian'ın gözleri bana kayıyor. "Yapamam. April dışarı çıkmamdan hoşlanmıyor."

"Taskmaster," diye mırıldanıyor Julian.

"Onu kilitliyor," diye ekliyor Spencer.

Gözlerim büyüdü ve güldüm. Ne oluyor be? "Hiç de değil, Sebastian. Ne zaman istersen gidip ziyaret edebilirsin, tatlım."

"Tamam o zaman," diyerek onu kovar, "Bunun için teşekkürler."

Heyecanlı olduğu her halinden belli olan ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve aramızda gülümsüyor. "Yakında görüşürüz, Seb."

Yürür gider ve herkes kıs kıs güler.

Sebastian iğrenerek burnunun kenarını çimdikliyor. "Sakın yapma."

"Kimdi o?" Ellerimi kaldırarak soruyorum. "Aslında, dur tahmin edeyim." "Oh, lütfen yap." Spencer gülüyor.

"Sanırım sen..." Bunu söylemenin güzel bir yolunu bulmaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum. "Onunla birlikte oldun mu?"

Sebastian gözlerini kapatıyor ve ben de tam on ikiden vurduğumu anlıyorum. Diğerleri kıkırdıyor.

"Peki o *kim*?" Spencer soruyor.

Sebastian ayağa kalkar. "Şu anda konuşamam; April ile dans ediyorum. Bizi rahatsız etmeyin.

artık sıkıcı sohbet konularınızla uğraşmayın."

Gülüyorlar.

Oturduğum yerde kalıyorum ve diğerlerinin arasına bakarken gülümsüyorum. "Neden, kim o?" Sebastian onları uyarırcasına gözlerini açıyor.

"Anlat bana," diyorum.

"Diyelim ki... bunu aile içinde tuttu."

Sebastian beni ayağa kaldırdı. "Dans, aşkım." Beni sürüklüyor. "Bu piçleri görmezden gel."

"Eski kayınbirader kelimeleri sana bir şey çağrıştırıyor mu Garcia?" Spencer arkamızdan sesleniyor.

Beni çekiştirirken gözlerim aılıyord. "Baldız mı? Eski... Helena'nın kız kardeşiyle mi yattın?" Dans pistine geldiğimizde nefesim kesildi.

Beni kollarının arasına aldı ve sonra yüzünü buruşturdu. "şşş, dans."

"Sebastian!"

Yüzünü buruşturuyor. "Belki birazcık."

Ona bakarken ağızım açık kaldı. Bu hiç beklenmedik bir şey.

Bu da ne b ö y l e ? Bu bir kabus. Bu korkunç ve aradığım doğrulama.

Artık onu sevmiyor.

Sevemezdi.

Somut bir güç gibi, korkunun bedenimi terk ettiğini

hissediyorum. Tanrı'ya şükür.

Ciddi davranıyor, sırtmasını engelliyor. "Ne?" Beni döndürüyor, eğiliyor ve usulca öpüyor. "Ne söylemek istiyorsun? Tiksindin, dehşete düştün..."

Etkilendim.

"Tüm o şeyler." Gülümsememi kontrol etmeye çalışıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "En gurur duyduğum anlardan biri değildi. İşin içinde bol miktarda alkol vardı ve açıkça hala kızgınlık evresindeydim."

"Helena bunu biliyor mu?"

"Kim bilir ve kimin umurunda?" Beni etrafında döndürüyor ve ben yüksek sesle gülüyorum.

Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi haber.

"Onun için üzöldüğünü sanıyordum." Kaşlarımı attım. Sinir krizi geçirdiğı o geceden beri Helena'dan bahsetmemiştik. Bu konuyu çok sık düşünmeme rağmen ondan bahsetmek istemedim.

"Başlarda öyleydi ama sonra çirkinleşti ve herkesle yattı. Sahip olduğum her şeyi elimden aldı ve..."-rasgele omuz silkiyor- "Aslında oldukça katartıktı. Kız kardeşinin aksine Angela iyi bir insan. Uzun süre arkadaşlık ve bu benim yeni bekar hayatımın başlangıcını simgeliyordu."

Ona bir hayran gibi gülümsedim. Bu benim için çığır açıcı bir bilgi. Onu hâlâ biraz seviyor olmasından korkuyordum ama bu öyle olmadığını kanıtlıyor. İlişkileri bitmemiş olsaydı bunu yapmasına imkan yoktu. Çok yüksek ahlaki değerleri var.

Kız kardeşiyle yatmış.

Aptal gülümsememi saklamak için alt dudağıımı ısırıyorum. şimdiye kadarki en iyi haber.

Yan yatmış, karanlıkta Sebastian'a bakıyorum. Geç olmuştu. Baloya gittik ve sonra eve gelip seviştik.

Yüzünü bana dönmek için yan yatıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Helena'nın kız kardeşiyle yattığına inanamıyorum."

Gözlerini kapatır. "Lütfen bana hatırlatma."

"Onun için üzüldüğünü sanıyordum?"

"Başlangıçta öyleydim." Duraksıyor, bir an düşünüyor. "Biliyor musun, çok garipti."

"Neydi?"

"Evliliğimin bitiş şekli." "Neden?"

"Onu artık çekici bulmadığım için takıntıları vardı, bu yüzden farklı davranmaya başladı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Arkadaşlarımın yanında flört etmeye başladı. Farklı kıyafetler giyiyordu. Sanki dikkat çekmek için ağlıyor gibiydi. Gözlerimin önünde gerçekleştiğini görebiliyordum ve bunu neden yaptığını biliyordum. Ama..." Sözüünü kesti.

"Durdurmaya çalışmadın."

Dudaklarını yuvarlıyor. "Sonra... kendimi suçladım. Yıkılmışım. Ama soyadımı kullanmayı bırakmasını istediğim gün çirkinleşti."

"Nasıl?"

"Tanıdığım insanlarla yatmaya başladı. Maddi olarak her şeyimi aldı ve Bentley'i bile almaya çalıştı. Bana her şekilde zarar vermeye kararlıydı."

"Öyle mi yaptı?"

"Evet." Ağır ağır nefes veriyor. "Yaptığı her küçük şey, başından beri korktuğum şeyi pekiştirdi."

"O da neydi?"

"Onu gerçekten hiç tanımadığımı."

Bu ifade karşısında şaşırarak kaşlarını çatıttım.

"Birini sevmek bir şeydir, ama hiç var olmamış birini sevdiğinizi fark etmek ihanetlerin en kötüsüdür."

"Anlamıyorum. Evlenmeden önce birbirinize uygun olmadığınızı nasıl fark etmediniz?"

"Çok deneyimsizdi ve düşündüm ki..." Ağır ağır nefes veriyor. "Ben sadece görmek istediğimi gördüm. Aşkın gözü kördür derler."

"Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Gerçekten ne düşündüğümü bilmiyorum." "Ondan hiç kurtulabileceğini düşünüyor musun?" Yumuşakça soruyorum.

Omuz silkiyor, "Elbette draması yakında sona erecek, biriyle tanıştığında sona ermek zorunda kalacağını varsayıyorum."

Bir itirafım var," diye fısıldıyorum.

"Neymiş o?"

"Kız kardeşiyle yattığın için rahatladım."

"Çünkü sen bir sapıksın." Sırıttıyor.

"Belli ki." Kıkırdıyorum. "Onu hâlâ sevdiğini sanıyordum." Yüzünü buruşturdu, "Neden böyle düşündün ki?"

"Şey, bana onun nasıl kurban olduğuna ve senin nasıl pişman olduğuna ve hepsinin senin hatan olduğuna dair üzücü bir hikaye anlattın."

"Sana sadece neden ayrıldığımızı söyledim ki bunu tekrar yapmayayım." Eğildi ve beni usulca öptü. "Helena iyi bir insan değil, April. Boşandığımızdan beri bana yaptığı şeyler baştan aşağı kötülük ve ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ama bu ilişkinin bozulmasında kendi hatalarımı görmezsem nasıl bir insan olurum. Bir evliliği mahvetmek için iki kişi gerekir ve ben mükemmel olmaktan çok uzaktım. Eğer size öyle olduğumu söyleseydim, bu bir yalan olurdu."

Yumuşakça gülümsüyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Sana Helena ve benden bahsettiğim gece, yatak odasında sana özellikle sert davrandığım geceydi. Bunu tekrar yaptığımı ve senin de beni terk edeceğini düşündüm."

"Yatak odasında sertliği severim." "Dediğim gibi... sapık."

"Biriyle evlenmek için biri gerekir." Gülümsüyorum.

Beni sırtüstü yatırıyor ve ellerimi başımın üzerinde tutarak öpüyor.

"Gelecek hafta bu zamanlar, benim olacaksın." "Zaten öyleyim."

Peri masalları gerçek olur, artık bundan eminim.

Küçük bir kızken prenses gibi hissetmeyi, prensim tarafından süpürülmeyi hayal ederdim.

Ben de öyleydım.

Sebastian Garcia size bu işi hallettiğini söylediğinde, gerçekten halletmiştir.

Bugün Cuma ve biz Toledo, İspanya'dayız - Sebastian'ın atalarının yürüdüğü yer.

İkonik Toledo Katedrali'nin altın rengi duvarları yüzlerce mumla aydınlatılırken, ben krem rengi, yere kadar uzanan, vücuda oturan gece elbisemle bekleme salonunda duruyorum.

Kilise çok büyük. Rahip, Sebastian ve ben burada sadece üç kişiyiz.

Elbette dışarıda on tane güvenlik görevlisi var ama onları unutmak için elimden geleni yapıyorum.

Düğün valsı başlıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. *İşte bu kadar.*

Derin, titrek bir nefesle ağır kapıyı iterek açtım ve kiliseye doğru yürüdüm.

Sebastian mihrapta duruyor. Dönüyor ve bana nefes kesici bir gülümseme veriyor. En sevdiğim ipek yakalı ve papyonlu siyah takım elbisemi giyiyor.

Müzik eşliğinde yavaşça ona doğru yürüyorum.

Onu orada gözlerinde o bakışla beni beklerken görmek...

Sadece kaçmak istiyorum.

Kalbim bu adama karşı sevgiyle dolup taşıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Bu savaş kazanmak için çok mücadele ettik. Korkularımızı yenmek için.

Koridorun sonuna kadar geldim ve Sebastian elimi tuttu. Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Merhaba aşkım."

"Merhaba." Çekingen bir şekilde gülümsüyorum, bana bakışı o kadar yoğun ki, bana olan sevgisini anlamak mümkün değil, gözlerim rahibe kayıyor ve o da ikimize gülümsüyor. "Estamos reunidos para celebrar la unión de dos almas" diyor rahip.

"Burada iki ruhun birleşmesini kutlamak için toplandık." Sebastian gözleri benimkileri tutarken şöyle diyor.

Aman Tanrım..... İspanyolca evleniyoruz ve Sebastian tercüme ediyor.

Duygusal aşırı yüklenme.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onu görebilmek için gözlerimi kırıştırıyorum.

"El amor es precioso, el amor es bondadoso." Rahip der ki.

"Sevgi değerlidir, sevgi naziktir." Seb yumuşakça gülümser.

"El amor es un lenguaje que se puede aprender. İçseldir, içimizde yaşar."

"Sevgi öğrenilemeyen bir dildir. İçseldir, içimizde yaşar."

Güzel erkeğime usulca gülümsüyorum.

"¿Qué es lo que buscas, hijo mío?" Rahip sorar.

"Aradığın şey nedir çocuğum?" Sebastian'ın gözleri benimkileri tutuyor.

"Amor eterno. Ebedi aşk."

Gah....

Bu kadarı da fazla, yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyorum.

"¿Sebastián García, April Bennet'i bu günden itibaren yanında tutmak ister misin?"

"Sebastian Garcia, April Bennet'i bugünden itibaren sahip olmak ve elinde tutmak için alıyor musun?"

"Sí, quiero. İstiyorum."

"Siz, April Bennet, Sebastián García'nın bu günden itibaren kiralanmasını ve bakılmasını mı istiyorsunuz?"

"Ve sen April Bennet, Sebastian Garcia'yı bugünden itibaren sahip olmak ve elinde tutmak için kabul ediyor musun?"

"İstiyorum."

Sebastian gülümser ve sanki gururluymuş gibi ayak parmaklarının üzerinde sallanır. Que el Señor los una por la eternidad." Rahip der ki. "Tanrı sonsuzluk için sana katılsın."

"Repíte despues de mi, con this anillo me caso contigo. En la enfermedad y en la salud, en la riqueza y en la pobreza, por el elo of nuestra vidas."

"Benden sonra tekrar et, bu yüzükle ben evleniyorum. Hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve fakirlikte, ikimiz de yaşadığımız sürece."

Rahip iki altın yüzüğü bize uzatıyor ve Sebastian kalın altın kordonu parmağıma geçiriyor. "Te amaré hasta el final. Esta es mi promesa." Boğuk sesiyle fısıldıyor. "Seni öleceğim güne kadar seveceğim April. Bu benim sana sözüm."

Oh.....

Yüzüğü alıp Sebastian'ın parmağına geçiriyorum.

"Ahora los declaro marido y mujer, puedes besar a tu novia."

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum, gelininizi öpebilirsiniz." Sebastian tekrarlıyor.

Birbirimize usulca gülümsüyoruz, yüzümü iki elinin arasına alıyor ve yoğun duygular içinde öpüşüyoruz.

O kadar çok yol kat ettik ki, o kulüpte tanışmamız sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bu gece bulunduğumuz yere gelmek için çok şey yaptık.

Onu çok
seviyorum.

Başardık....

Bay ve Bayan Garcia.

Tahta kaldırımda yürüyoruz ve gözlerim açılıyor, "*Burada mı kalıyoruz?*" Nefesim kesildi.

Sebastian elimi dudaklarına götürüyor, "Tam burada değil ama oraya *böyle gideceğiz.* Evet."

Ağzım açık kaldı. Küçük bir iniş, şimdiye kadar gördüğüm en büyük yata çıkıyor.

Dört adam bizi karşılamak için sırada bekliyor, beyaz takım elbiseli ve şık görünümlü şapkalı olan başını eğiyor, önemli görünüyor, geminin kaptanı olmalı... yat, bu şey her ne haltsa. "İyi akşamlar Bay ve Bayan Garcia."

Bayan Garcia.... bu da ne? Beklenmedik bir şekilde kıkırdadım, "Bana böyle hitap eden ilk kişi sensin."

Sebastian sıcak bir şekilde gülümsüyor ve elini sıkmadan önce kaptana göz kırpmıyor. "Teşekkür ederim."

Elimi tutuyor ve beni tahta kaldırımdan geçirip yata götürüyor, bir adam içinde iki kadeh şampanya olan gümüş bir tepsi uzatıyor ve ikimiz de birer tane alıyoruz. Bardaklar kristal ve ağır, "Teşekkür ederim." Garson bana nazik bir gülümsemeyle bakıyor: "Kanepeler ve kokteyller on beş dakika içinde güvertede servis edilecek Bayan Garcia."

Heyecandan içim içime sığmıyor *Bayan Garcia.* Bunu duymaktan asla bıkmayacağım.

"Tamam, teşekkürler." İlk nereye bakacağımı bilmiyorum. Bu aşırı zenginlik. Gözlerim onunkilerle buluştu, "Sebastian." "Dalga mı geçiyorsun?" diye fısıldadım.

Etrafına bakarken gururla gülümsüyor. "Kızım için sadece en iyisi." Eğilip beni şefkatle öpüyor ve ben de onun karşısında eriyorum. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Zemin kata bakmak için kollarından çekiliyorum. Koyu ahşap zeminler ve egzotik görünümlü özel halılar ile büyük ve lüks bir yaşam alanı

Yirmi kişilik koyu ahşap yemek masası, köşede siyah bir mini kuyruklu piyano duruyor.

Piyano.... Bir teknede.... bu da ne?

Paranın satın alabileceği en iyi mobilyalar, hepsi zümrüt yeşili ve lacivert saçılmış farklı krem tonlarında.

Böyle mobilyaları nereden alıyorsun ki?

Kristal abajurlar stratejik olarak yerleştirilmiş ve avizeler tavandan sarkıyor.

Lanet olsun.... bu bir sonraki seviye.

Güverteye bakıyorum ve kocaman açık hava kanepeleri, şezlonglar ve büyük boy bir jakuzi görüyorum. Ve on beş dakika içinde orada kokteyl içeceğiz.

Ahhhh..... öldür beni şimdi. Öldüm ben.

Sebastian beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve ağzım bir kez daha açık kalıyor, hayatımda gördüğüm en güzel yatak odası. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve usulca gülümsüyorum, "Sanırım bu çöplükte bir hafta geçirebilirim."

Şampanyamı elimden alıyor ve beni yatağa doğru götürüyor, "Eminim yapacak bir şeyler buluruz."

Dudaklarına karşı kıkırdıyorum, "On dakika içinde güvertede kanepelerimiz var."

"Umurumda gibi mi görünüyorum?" Dudaklarıma karşı mırıldanıyor; dişleri boynuma düşüyor.

"En azından normalmişiz gibi davranabilir miyiz?" Tavana bakarken gülüyorum.

"Balayındayız. Bir kez olsun, bütün gün sevişmemiz gerekiyor.

Bu, gelmenin resmi festivali."

Bir kahkaha patlattım, "Gel festivali mi? Tanrım, doğuştan romantiksiniz Bay Garcia."

"Biliyorum. Bu bir hediye." O da gülüyor ve ben de iki elini tutup ondan uzaklaşıyorum, "Teşekkür ederim." Etrafıma bakıyorum. "Bu.... mükemmel."

"Senin gibi."

Onu usulca öpüyorum, "Bizim gibi." Birbirimize sarılıyoruz ve odada çok güzel bir samimiyet var. "Biraz zaman ayrıalım ve gecemizin tadını çıkaralım. Bunu asla geri alamayacağız. Hiçbir şeyi aceleye getirmiyorum."

Gözleri belli bir şeyle parıldıyor ve onun da aynı fikirde olduğunu biliyorum.

Elimi tutup öpüyor, "Seni seviyorum."

Gözlerim yaşla doldu, "Seni seviyorum."

"Bunu söylerken neden bu kadar ağlamaklı oluyorsun?"

Omuz silkiyorum, utaniyorum. "Çünkü..." Sözümü kestim.
"Ne?" Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Anlat bana."
"Birini seni sevdiğim kadar sevebileceğimi bilmiyordum."
Gözleri benimkileri arıyor.
"Daha önce aşık olduğumu sanıyordum..... ama henüz yüzeyi bile kazımamıştım."
Yumuşakça gülümsüyor,
"Teşekkür ederim." "Ne için?"
"Bekliyorum."
Kaşlarımı çattım.
"Kendimi toparlamam için, ... aşk için en kolay adam olmadım."
Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, "Sebastian, sen dünyada sevmesi en kolay adamsın."
Beni usulca öpüyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Güvertede kokteyller bekliyor."
Gülümsüyorum.
"Bence yatakta horoz çok daha iyi bir seçenek." Kuru kuru mırıldanıyor. "Ama her neyse."
Alt kata inip güverteye çıkıyoruz, yat artık iskeleden ayrılmış durumda ve yavaş yavaş denize doğru ilerliyoruz. Güneş yeni batıyor ve gökyüzü pembeler ve kırmızılardan oluşan güzel bir renk tonuna bürünüyor, oh.... bu büyü.
Garson elinde gümüş bir tepsiyle belirir, "Buyurun Bay Garcia, en üst raftan Margaritalar, Gran Patron Tekila istediğiniz gibi."
"Karımın favorisi," diye sırtıyor Sebastian.
Hatırladı.
Tepsiden Margarita'mı alırken kıkırdıyorum. Yudumladım. Oh vay.... işte bu.
Bir fincandaki cennet.
Garson bizi yalnız bırakıyor ve Sebastian kadeh kaldırmak için kendi Margarita'sını benimkine tutuyor. "Nice mutlu yıllara, aşkım."
Yat, gün batımı.... rüya gibi bir koca. Bu tam bir mükemmellik.
Gülümsüyorum ve içkimi havaya kaldırıyorum, "Bunlardan daha çok var."

Geç oldu, mürettebat dinlenmeye çekildi ve kaptan güvertenin altında. İkinci bir güvenlik yatı birkaç yüz metre arkamızda.

Jakuzideyiz, karanlıkla çevriliyiz, uzaktan okyanusun yumuşak sesi geliyor. Serin rüzgâr tenimizin tozunu alıyor.

Öpüşürken Sebastian beni vücudunun üzerine oturttu. Elleri kalçalarımda, beni kalın ve sert aletin üzerinde sürüklüyor. Gözleri benimkilere kilitlenmişken bikini altlarımın bağlarını çözüyor ve onları çıkarıyor. Parmakları seksime uzanıyor ve yavaşça beni okşamaya başlıyor. Öpüşmemiz umutsuzluğa dönüşüyor.

Bütün gün onu istedim.

Aramızdaki duygular çok yoğun.

İki parmağı seksimin derinliklerindeyken, diğer elini etrafımda kaydırıyor. Parmakları bilmediği bir yerimi keşfetmeye başlıyor.

Arkamda.

O beni, gitmesine izin verilmeyen yasak bölgeyi ovarken birbirimize bakıyoruz.

Bir parmağının ucunu yavaşça içeri kaydırıyor ve birbirimize bakarken ürperiyorum.

Aramızdaki tahrik yoğun bir şekilde pompalanıyor.

"Bu bizim düğün gecemiz." Sessiz bir yalvarışla beni öperken fısıldıyor. "Bunu düğün hediyen olarak mı istiyorsun?" Ben soruyorum.

Gözleri karanlık, tereddütsüz. "Evet."

Beni çalıştırmaya devam ediyor, arkamda ve önümde ve Tanrım, zevkten gözlerimi zor açık tutuyorum.

"Çok... büyüsun Seb," diye fısıldıyorum dudaklarına, korkumu gizleyemeyerek.

"Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum." Parmakları devam ediyor, sınırlarımı zorluyor, uyarılmamı artırıyor ve cehennem..... bu çok iyi hissettiriyor.

Elini sudan çıkardı ve bana uzattı, "Şu altın bandı görüyor musun?" Fısıldıyor.

Alyansına baktım.

"Bu seni her zaman koruyacağım anlamına geliyor." Mırıldanıyor. "Sen benim her şeyimsin April. Ve şimdi, her şeye ihtiyacım var."

Ona bakıyorum ve bunun o olduğunu biliyorum.

Kendimi tamamen birine teslim ettiğim an.

Ama o sadece biri değil.... o benim kocam.....Sebastian, hayatımın aşkı.

Bunun onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum. Cinsel eylemden daha fazlası. Sembolik bir şey.

"Tamam....."

Kaşlarını çattı, "Tamam mı?"

Gülümsüyorum, "Bunu ikinci kez düşünmem için bana zaman verme."

"Tamam." Yenilenmiş bir amaçla doğruluyor ve bikinimin altından tutup tekrar üzerime geçiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Onları yan tarafa bağlarken soruyorum.

"Seni yatağa götürüyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.....oh cehennem, işte başlıyoruz.

Bunun acıtmama i h t i m a l i yok. O büyük... kocaman.

Ve.... Evet, ...fuck.

Bunu iyice düşünmedim.

Bikinimi tekrar giydikten sonra Sebastian spadan çıkıyor ve bana bir havlu uzatıyor. Beni havluya sarıyor ve sonra elimden tutarak yukarı çıkarıyor, yatak odasına giriyoruz ve kilidi açıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Onun önünde duruyorum; kalbim göğsümde çarpıyor.

Motorun sesi arka planda bir vızıltı gibi. Gözleri arzuyla parlıyor.

Sebastian Garcia, şartlar ne olursa olsun yatak odasına her zaman heyecan katıyor.

Nerede olursak olalım.

O böyle biri. Neyin içinde olduğumu biliyorum, dizginlenemez zevk garanti. Buna rağmen, bu sefer kendimi biraz gergin hissetmekten alıkoyamıyorum.

Bikinimi çıkarıyor ve havluyla beni dikkatlice kuruladıktan sonra yatağa yatırıyor. Bacaklarımı açıp eğiliyor ve beni oradan öpüyor. Sanki tamamen görevine odaklanmış gibi hemen ayağa kalkıyor ve bavuluna gidip tuvalet çantasını çıkarıyor. Bir şişe kayganlaştırıcı çıkarıyor ve yatağın başucuna koyuyor. Gördüğümde gözlerim açılıyor, "Kayganlaştırıcı mı paketledin?" Kaşlarımı çatıyorum.

"İzci çocuk," diye sırtıyor.

"Her zaman hazırlıklı

mısın?" "İyimser olarak

öyle."

Kıkırdıyorum ve sinirlerimin bir kısmı dağılıyor.

Bu onun düşündüğü bir şey. Bunu gerçekten istiyor.

Şortunu aşağı doğru kaydırıyor ve büyük, kalın siki serbest, dolgun ve kaya gibi sert bir şekilde ortaya çıkıyor. Bacaklarının arasında ağır bir şekilde asılı duruyor ve

Şortunu yana atarken birkaç yavaş vuruş. Yanıma uzanıyor ve dirseğinin üzerine doğru eğiliyor, dudakları dudaklarımı alıyor ve beni öpüyor. Gözleri kapanıyor ve yumuşak bir gülümseme takınıyor, etrafında bir mutluluk havası var. "Bu belki de.... acıtacak." Parmakları bacaklarımın arasındaki o noktayı bulurken dudaklarıma doğru mırıldanıyor.

"Bu benim moral konuşmam mı?" Fısıldıyorum.

"Evet." Gülümsüyor ve sonra ciddileşiyor, "Bir kere başladık mı duramayız." Gözlerim onu arıyor.

"Çabuk olacak ve bir kez girdiğimde...."

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve bunu fazla düşünmeyi bırakmam gerektiğini biliyorum, "Sebastian, sadece yap."

Bana karanlık bir gülümseme veriyor ve vücudumda kayboluyor, dişleri tüm yol boyunca tenimi sıyrıyor. Parmaklarıyla beni ayırıyor ve kalın diliyle beni derinlemesine yalıyor ve ben onunla başa çıkmak için gözlerimi kapatıyorum.

Nasıl bu kadar güçlü bir dili ve parmakları var bilmiyorum.

Çok güçlü.

Tüm erkeklerin bilmesi gereken ateşli bir sikiş eğitim kampı var mı? Eğer yoksa, olmalı.

Beni derin derin yalıyor ve ben onun altında kıvrılırken ellerimi başının arkasında tutuyorum. Altmış saniye içinde beni böyle boşaltabilir. Sebastian Garcia oralın kralı.

Ve bunu sadece çok iyi yaptığı için değil, sevdiği için yapıyor.

Kendisi için yapıyor.

Benden her şeyimi alırken gözleri zevkle kapanıyor ve benim tek yapabildiğim çaresizce izlemek oluyor. Beni ters çeviriyor, arkama geçiyor ve kalçalarımın tutup dizlerimin üzerine çekiyor.

Beni ayırıyor ve oramı yalamaya başlıyor, bir çırpınma, bir yalama, yavaş bir öpücük.

Gözlerim kapanıyor ve bana tam erişimine izin verdiğim için ağzım açık kalıyor, bu olabildiğince samimi. Beni orada yalamaya devam ederken parmaklarını seksime kaydırıyor ve zevk artmaya başlıyor, vücudum kendi gündemini alıyor ve ona geri itiyor.

Yanağımı öpüyor ve sonra kayganlaştırıcı şişesinin açılırken çıkardığı tıktırtıyı duyuyorum.

Siktir et *işte başlıyoruz.*

Kayganlaştırıcıyı arkama yayıyor ve şişmiş seksimin dudaklarına da sürerek her tarafa buluşturuyor.

Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, iyi yağlanmış bir makine gibi hissediyorum. Islak ve bekliyor.

Sikini açıklığıma doğru itiyor ve girişe oturtuyor ve sonra parmakları beni oraya pompalamaya başlarken seksimde çalışmaya başlıyor.

"Beni geri it." Fısıldıyor. Sesi boğuk ve bunu yavaşça yapmak için tüm kontrolünü kullandığını biliyorum.

Elini kalça kemiğime koyarak beni kendine doğru çekiyor ve nasıl hareket etmemi istediğini gösteriyor. Aleti sadece girişimi ayırıyor.

Sahipliğinin zekâsı içime işliyor.

Oh..... ouch..... Başımı yatağın içine düşürüyorum.

Şimdi beni seksimin derinliklerine pompalayan parmakları devralmaya başlıyor ve daha fazlasını istiyorum. Biraz daha geri itiyorum ve ucu tam içeri girerken acıyı hissediyorum.

Derin ve gırtlaktan inliyor ve bu beni teşvik

ediyor. Bunun onun için iyi olmasını istiyorum.

Kendimi ellerimin üzerine kaldırıyorum ve biraz daha geriye itiyorum.

Sertçe nefes alıyor, "İşte bu, bebeğim." İnliyor. Sesi tanınmaz halde. "İşte bu kadar."

Biraz daha geri itiyorum ve acıyor, "Oh...." İnliyorum.

"Sorun yok." Eğildi ve omzumu öptü. "Acele etme, tatlım." Parmak uçları klitorisimin üzerinde dolaşmaya başlıyor ve ürperiyorum, bu bu çok fazla.

Yağlanmış parmak uçlarını, muhtaç seksimin acısını, vücudunu içimde hissetmek.

Yani orada.... ama neredeyse yeterli değil.

Parmakları yağın içinde dönüp duruyor ve ben de oluşmaya başlıyorum. Boşalacağım.

Sert.

Dişlerimi sıkıyorum ve geri itiyorum. Elleri kalça kemiklerimi kavırken Sebastian inliyor. Kontrolü ele geçirmeye çalışıyor. "İşte bu kadar." Acı çekiyormuş gibi itiyor.

Gırtlaktan gelen sesini duymak bana bir şeyler yapıyor ve birden buna ihtiyacım oluyor. Buraya götürülmeye ihtiyacım var. "Becer beni," diye fısıldıyorum omzumun üzerinden ona

Gözleri kararıyor.

"Sebastian. Sık beni dedim." Talep ediyorum.

Kalça kemiklerimi elleriyle kavırıyor ve sertçe ileri itiyor, vücudu içimde derinlere kayıyor ve yatağa mızrak gibi saplanırken içimden yakıcı bir acı fişkırıyor.

Oh..... lanet olsun.

Alışmam için hareketsiz kalıyor, eğiliyor ve omzumu öpüyor. "Öp beni." Başımı çeviriyorum ve dudakları dudaklarımı alıyor, parmak uçları klitorisimin üzerinde dolaşmaya devam ediyor ve zevkin arttığını hissediyorum. "Daha fazla." Ağzının içine doğru inliyorum, "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Yavaşça çekiliyor ve tekrar giriyor. Gülümsüyorum, bu sefer o kadar acımadığı için minnettarım.

"İyi misin?"

"Evet."

Sessiz bir davetle kalçalarımı geri itiyorum ve yavaşça üzerime binmeye başlarken tıslıyor. Kısa, sık pompalar ve yeni hisle başa çıkmayı öğrenirken boşluğa bakıyorum. Kayganlaştırıcı aramızda şaklıyor.

"İşte bu." Karanlık bir şekilde fısıldıyor. "Oh," diye inliyor. "Çok, çok iyi."

Beyninin o karanlık kısmının geri dönüşü olmayan bir şekilde harekete geçtiğini bilerek gülümsüyorum.

Pompaları derinleştiriyor, kalınlaşıyor ve

.....oh. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Bu iyi *çok iyi.*

Ne kaçıyordum?

Sertleşiyoruz, derinleşiyoruz ve ben kendimi tutamayarak inlemeye başlıyorum. Bunun yoğunluğu ezici ve neredeyse boşalmaktan korkuyorum. "Sebastian." diye haykırıyorum.

Bana sert ve hızlı bir şekilde veriyor ve çarşafı pençelerken başımı kaybediyorum. Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazm içimden geçerken çılgın atıyorum.

"Siktir." Kendini derinlere tutarken ağlıyor. İçime sertçe boşalırken sikişinin sarsıldığını hissediyorum.

Yatağa düşerken nefes nefese kalıyoruz, zevk dalgaları o kadar güçlü ki kontrolsüzce titriyorum. Ben şoktayım, o ise sevgi ve duygulara boğulmuş gibi beni her yerimden öpüyor.

Çok fazla bağlılık.

Gözlerimi açtığımda onun iri kahverengi gözlerinin

beni izlediğini görüyorum. Usulca gülümsüyorum.

Eğildi ve dişleriyle omzumu ısırdı, "Çok ateşli." Beni öpüyor. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Bedenimden çıkarken kıkırdıyorum. Oh..... o gidince kendimi yabancı hissediyorum. Onu orada seviyordum. "Bugün değil, yaramaz koca." Ona sarılırken gülümsüyorum, "Bugün değil."

Okyanusun kokusu, güneşin sıcaklığı, balayımın saf fantezisi bir rüyanın gerçekleşmesidir.

İspanya'daki ikinci son günümüzde yataın güvertesinde güneşleniyoruz. Bütün gün yüzerek, alışveriş yaparak ve gezerek çok güzel bir hafta geçirdik. En güzel restoranlarda dans edip yemek yedik ve bütün gece seviştik.

Sebastian'ın tanıştığımız herkesle İspanyolca konuşması kelimenin tam anlamıyla beynimi kızarttı.

Resmen dünyadaki en ateşli adamla evliyim. Tam bir cennet.

Güvertede havluların üzerinde uzanıyoruz ve Sebastian'a bakıyorum. Elini kaldırmış, kalın altın alyansına bakıyor. Bütün hafta bunu yaptı.

Karnımın üzerine dönüp ona bakıyorum, "Yüzüğüne baktığında ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor.

Ellerime yaslandım. "Ne?"

"Bir daha asla evlenmeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim."

"Ve yine de, işte buradayız." Yüzüğüne bakmaya devam etmesini izliyorum. "Madem bu kadar karşıydın neden evlendik?"

"Çünkü o sendin."

Kalbim kabardı.

"Ve çünkü...." Sözünü kesmeden önce kaşlarını çatıyor.

"Ne?"

"Ben de bir bebek istiyorum."

Şaşkınlıkla ona gülümsedim, ikimiz de çocuk istediğimi biliyorduk ama onun da istediğini bilmiyordum.

Bana doğru dönüyor ve elini kolumun üzerinde gezdiriyor. "Artık hap almanı istemiyorum. Hemen ailemizi kurmayı denemek istiyorum." Eğilip beni öpüyor, dudakları şefkatle dudaklarıma değiyor, "Ne düşünüyorsun?"

Gülümsüyorum ve parmaklarımı kalın siyah kirli sakalında gezdiriyorum, "Bence hemen bebek yapma faaliyetlerine başlamalıyız."

Kıkırdıyor ve beni sırtüstü yatırıp diziyile bacaklarımı ayırıyor. "Zaten üzerinde."

Uçağın merdivenlerinden inip piste çıkıyoruz. Balayı sona erdi.

Sebastian elimi tutuyor ve havaalanına doğru yürüyoruz. Fotoğrafçılar burada bekliyor. Bart dün evliliğimizi duyurmak için ikimizin bir fotoğrafını basına dağıtmıştı ve Sebastian bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

Bu onların fotoğraf çekme fırsatı. Karı koca olarak ilk fotoğrafımızı ne kadar çabuk çekerlerse, bizi o kadar çabuk yalnız bırakırlar.

Kameralar yanıp sönüyor, insanlar isimlerimizi haykırıyor ve Sebastian beni havaalanından geçirip bekleyen arabanın arkasına bindiriyor. Telaşlı bir hareketlilik var, kapı arkamızdan kapanıyor ve bana dönüyor.

"Birlikte yeni bir hayata başlamaya hazır mısınız, Bayan Garcia?"

Diye sordu. Yakışıklı erkeğime gülümsüyorum, "Hiç hazır mıyım?"

Sebastian

Tak, tak.

"İçeri gel!" Ben çağırdım. İşe döndüğüm ilk gün ve herkes benden bir şey istiyor.

Güvenlik şefim içeri girdi. "Böldüğüm için üzgünüm Bay Garcia."

"Önemli değil. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Duraklıyor, kelimelerini dikkatle seçiyor. "Aşağıda bir sorunumuz var."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne gibi?"

"Eski karın burada, seni görmek istiyor."

İrkildim. "Ne?"

"Ağlıyor. Aslında her yeri inletiyor."

Tanrı aşkına, ne kadar dramatik olabileceğini biliyorum. Bunu birçok kez gördüm. "Burada olduğumu biliyor mu?"

"Maalesef, evet."

Derin bir nefes veriyorum. Bu işi bitirsem iyi olacak. Şaşırdığımı söyleyemem. "Onu içeri getirin."

"Pekâlâ, efendim." O gitti ve ben derin bir nefes verdim. Bugün hiç havamda değilim.

Beş dakika sonra kapı açılır ve Helena içeri girer.

Ağlıyordu ve midem bulanıyordu. Eğer aramız daha iyi olsaydı, haberi ilk benden duyması için onu arardım.

Ama değiliz, o yüzden yapmadım.

Masama oturdu. Gözleri benimkileri tutuyor.

Elimde bir kalem tutuyorum. Suçluluk duygusu içimi dolduruyor. Aramızda ne kadar düşmanlık olursa olsun, o incindiğinde pişmanlık hala devam ediyor.

"Merhaba, Helena."

"Onunla evlendin mi?"

"Evet."

Gözleri yaşlarla doldu. "Nasıl yapabildin?"

Kırıcı bir şey söylememek için alt dudağımı ısırıyorum. "Helena, seninle bu konuşmayı yapmayacağım. Evliliğimiz yedi yıl önce sona erdi."

"O bir melek değil," diye fısıldıyor öfkeyle.

Sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Bu ne cüret? "Ne demek istiyorsun?"

"Aptalca davranma. Onun kim olduğunu biliyorum." "Peki kim o?"

"O yalancı bir fahişe."

"O öyle bir şey değil ve ağzından çıkanı kulağın duysun. *O benim karım.*"

"Cehenneme git."

Yüzümde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Boşanmamızla birlikte bu şansımız da sona erdi."

"Bana yaptıklarından memnun musun?" "Peki ben sana ne yaptım?" Öfkelendim.

"Adımı, paramı... sahip olmam gereken hayatı elimden aldılar."

Bu kadının cüretkârlığı karşısında sırıtiyorum. "Yanıliyorsunuz. Paramı alan sendin. Şimdi hayatımın aşkıyla mutlu bir evliliğim var ve bunu kabul edeceksin." Bu kadına karşı son sabrımı da kaybediyorum. "Siktir git Helena ve bizi rahat bırak."

Soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "Son şansın, Sebastian."

"Ne için?" Sırıtiyorum. "Gerçekten ne kadar zavallı olduğunu anlamak için mi?"

Çok geç."

Çantasından bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "Nedir bu?"

Yüzünde bir gülümseme izi beliriyor. "Aç ve gör."

Zarfı açtım ve bir A4 fotoğraf çıkardım. April ve benim yıllar önce Kaçış Kulübü'nde çekilmiş bir fotoğrafımız. April kameraya bakmıyor ama ben onun olduğunu açıkça görebiliyorum.

Gözlerim Helena'nın kilerle buluşmak için yükseliyor.

Etkili olması için duraklıyor. "Biliyorsun... güvenlik sistemini hacklemek şaşırtıcı derecede kolaydı." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Sevgili Başbakan ve onun saf eşi. First Lady, avukat Bayan Garcia," diyor sessizce. "Seks için para ödediğin pis fahişe."

Midem bulanıyor.

Hayır.

"On milyon poundu teslim etmek için kırk sekiz saatiniz var, yoksa siz ve fahişeniz basına ifşa edileceksiniz."

Sebastian

İĞRENEREK KAŞLARIMI ÇATTIM. "NE?"

"Beni duydun. On milyon ve ben ortadan kaybolacağım, böylece sen de acınası hayatına devam edebileceksin."

"O kadar paraya erişimim olsa bile, ki yok, sana bir kuruş bile ödemeyeceğim." Homurdanıyorum.

"Tamam." O duruyor. "O zaman hazırlamak için ve basın serbest bırakma Çarşamba günü." Kapıya doğru döner.

"Helena!" Panik başladı. "Bekle."

Bana doğru döndü.

"Bunu neden yaptın?"

"Nedenini biliyorsun."

"Kendim umurumda değil ama April'ı yok etmek için ne gibi bir sebebin olabilir ki? O hukuk diploması için çok çalışmış iyi bir insan. Bunu ona yapamazsın. Beni istediğin kadar incit ama April'ı bu işe karıştırma."

Çenesini yukarı doğru eğiyor. "Gerçekten onun için üzülmemi mi bekliyorsun? Bir genelevde gözünüze çarpıyor, oğlunuzla yatarken sizi kendisine aşık ediyor?"

Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. Bütün bunları nereden biliyor?

"Yanlış anladınız. O öyle biri değil. O kulüpte hiç çalışmadı bile."

"Kanıt görüntülerde, Sebastian, ve ben bunu halka açıklayacağım. Tabii değerli paranın bir kısmını vermezsen. Çünkü kabul edelim ki, yaklaşan boşanmanızda hepsini alması sadece birkaç ay sürecek." Hesapçı gözleri benimkileri tutuyor. "O seni sevmiyor. Hiçbir zaman da sevmeydi. Uyan Sebastian, seni aptal."

Ellerimi iki yanımda kenetledim, öfkem kreşendoya ulaştı. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar hor görmemiştim. "Çık dışarı." Küçümsedim.

"Kırk sekiz saat."

Elimde olmadan ona doğru bir adım attım.

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Vur bana. Sana meydan okuyorum."

Ona sırtımı dönüyorum çünkü dönmezsem yapacağım şey tam olarak bu olacak. "Çık dışarı."

Kıpırdamadan duruyor.

"Defol git!" Bağırıyorum.

O çıkarken kapı tıkırdıyor ve titrek bir nefesle içime çekiyorum.

"Siktir, siktir... *siktir!*"

Telefonumu elime alıp Bart'ı arıyorum. "Merhaba," diye cevap verdi.

"Hemen buraya gel. Resmen bir krizin içindeyiz."

"Alo, Porsha?" Bart söylüyor. Telefonda seks kulübünün müdürüyle konuşuyor. "Ben Bart McIntyre. Çok yüksek profilli bir müvekkil adına hareket eden bir avukatım."

"Evet, merhaba Bart," diye yanıtlıyor Porsha.

Bart bana ters ters bakıyor. Öfkeli, *ben de öyleyim.*

Bu benim en kötü kabusum. Sandalyemde arkama yaslanıp burnumun kenarını sıkıyorum.

Lütfen uyanmama izin ver.

"Müvekkilime az önce kulübünüzde bir Kaçış Kızı ile çekilmiş fotoğrafları teslim edildi."

"Ne?"

"Beni duydunuz. Video kanıtı var." Nefes nefese kaldı. "Olamaz..."

"On milyon pound için şantajı uğruyor. Birinin bu görüntüleri nasıl elde ettiğini bana açıklayabilir misiniz?"

"Um..." Duraklıyor. "Çok özür dilerim. Sistemimiz üç ya da dört ay önce ve ardından bu hafta tekrar hacklendi. Kredi kartı bilgilerinin peşinde olduklarını düşündük ama neyse ki bunların hiçbiri ele geçirilmedi."

"Sana neyin açığa çıktığını söyleyeyim. Müvekkilimin kimliği!" diye çıkışıyor. "Eğer bu yayılırsa, sana karşı yasaların elverdiği ölçüde suç duyurusunda bulunacağım. Siktiğimin kulübüne veda edebilirsin."

"Aman Tanrım!"

"Bu nasıl oluyor? Müşterileriniz fahiş ücretler karşılığında mahremiyetleri dışında ne elde ediyor?"

"Ah..." Dili tutuldu. "En içten özürlerimi sunarım. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bilgi işlem ekibimiz bize hiçbir şeyin alınmadığına dair güvence verdi."

"Yalan söylediler. Temas halinde olacağım."

Telefonu yüzüne kapattı. Nutkum tutuldu, başımı ellerimin arasına aldım.

"Biliyorsun..." Bart adım atmaya başlar, öfkeli. "Sana dolabında hiç iskelet olup olmadığını sorduğumda, April'la bir genelevde tanışmış olman bunlardan biri olabilir Garcia!" diye bağırır. "Bundan nasıl haberim olmaz?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun." Homurdanıyorum. "*Karım* hakkında konuşuyorsun. O bir fahişe değil. Orada bir kez çalıştı ve onunla o zaman tanıştım."

"Bunun siyasi partiye ne yapacağı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Siyasi partiler umurumda değil." Ağlıyorum. "Kendim için endişelenmiyorum. Lanet olası aptal işim umurumda bile değil. April için endişeleniyorum! Eğer bu ortaya çıkarsa..." Başımı sallıyorum, içimdeki korku o kadar büyük ki kelimeleri dudaklarımdan zorlukla geçirebiliyorum. "O her zaman Başbakan'la yatan fahişe olarak kalacak. Bundan asla kurtulamayacak. Bu onun kariyerinin sonu olacak."

Bana bakıyor.

"Geri dönmek için ne kadar uğraştığını biliyor musun?" Sesim kırılıyor, incinmişliği ele veriyor. "Bu dışarı çıkamaz, Bart. Çıkamaz. Buna izin vermeyeceğim. Onun bu şekilde tasvir edilmesine izin vermeyeceğim. Ne şimdi, ne de başka zaman."

"O zaman April'la konuşmalısın." Üzüntüyle iç geçirir.

"Ona söylersem, ödememe izin vermez. Onu tanıyorum. Ahlaki değerleri çok yüksektir, özellikle de konu eski karım olduğunda. O ölmeyi tercih eder

o kadına bir kuruş bile vermem."

Bart gözlerini kapatır. "Lanet olsun." Düşünürken ikimiz de sessizce oturuyoruz. "Ne yapmalıyım?" Sonunda ben sordum.

"Helena'ya parayı verseniz bile, yine de basına gitmeyeceğine dair hiçbir kanıt yok."

"Biliyorum ama en azından bana biraz zaman kazandırabilir." "Ne için?"

"Kaçırdıysan söyleyeyim, geçen hafta evlendim Bart!" Aceleyle ayağa kalktım. "Yeni karımın evliliğinin ilk haftasını gerçekten böyle geçirmek istediğini mi düşünüyorsun?"

"Başkalarının ihtiyaçlarını kendinin önüne koymayı bırak. Bu on milyon pound Garcia."

"Para umurumda değil." Ellerimi havaya kaldırdım. O da yenilgiyle elini uzatıyor. "İşte cevabın." Ona bakıyorum.

"Ne kadar aptalca olduğunu bilsen de ona parayı ödeyeceksin."

"Ne yapmamı istiyorsun? Karımı katletmemi mi?" Kendimi kaybediyorum. "Çık dışarı!" diye bağırdım. "Söyleyecek başka bir şeyin yoksa, defol git."

Bart derin bir nefes verir. "Bu kötü bir fikir."

"Bana alternatifini söyle? Bana daha iyi bir plan ver, Bart.

Çünkü şu andan itibaren elinizde hiçbir şey yok."

Bana bakıp düşünüyor. "Ya onu takas edersem?"

"Nasıl?"

"Ona e-posta göndereceğim. Ona bu kadar parayı alamayacağını söyle. Bir tür anlaşma yapabilir miyiz diye sor."

Hayal kırıklığı içinde enseme kaşıyorum. Bu kaltağa tek bir kuruş bile vermek istemiyorum.

"Bu noktada boşa kürek çekiyor. Ödeme yapmak istediğinizi bilmiyordur. Ona fotoğrafların manipüle edildiğini ve sahte olduğunu kanıtlayabilecek birine sahip olduğumuzu söyleyeceğim - bu hikayeyle herhangi bir ilgi çekemeyecek. Birkaç milyonu kabul etmesini ve halka açılmayacağına dair bir tür güvence imzalamasını sağlamaya çalışacağım. On gülünç. Söz konusu bile olamaz."

"Bunun olduğuna inanamıyorum."

**"Bana bırak." Kapıya doğru yürüyor. "Bart!"
Sesleniyorum ve geri dönüyor. "Teşekkür
ederim." Başını salladı, hala etkilenmemişti.
"İrtibatta olacağım."**

**April ön kapıdan çıkarken ben de arabadan iniyorum. Kafamı
kaldırıyorum ve onun güzel gülümsemesini görünce nefesim kesiliyor.**

**"Merhaba, Bay Garcia." Beni öperken
gülümsüyor. "Bayan Garcia." Sırıtiyorum.
Arabanın kapısını açık tutuyorum, o da biniyor.
Evliliğimizi kutlamak için arkadaşlarımızla akşam yemeğine
gidiyoruz.**

Şaka gibi.

Yapmam gereken şey April'ı paketleyip Ay'a götürmek.

**İçimde, işlerin kötüye gitmek üzere olduğunu ve bunu
durdurmanın hiçbir yolu olmadığını söyleyen hasta bir kurşun top var.
Dünyam kendi ekseninde kontrolden çıkmış bir şekilde dönüyor.**

Eğer April'a söylersem, adı çamura bulaşır ve kariyeri biter.

Eğer April'a söylemezsem, o

korunur. Ama ona yalan söyledim.

Yaparsam da lanet olsun, yapmazsam da. Her iki durumda da sıçtım.

**Sürücü trafikte vızır vızır ilerlerken biz arabanın arkasında
oturuyoruz.**

**Ben duygusuz bir şekilde oturmuş onu izlerken April sohbet ediyor,
gülüyor ve o muhteşem halini takınıyor. Eli kalçamın üzerinde duruyor
ve ben parmağındaki altın kordona bakıyorum. Benimkiyle aynı olana.**

**Hüzünle gözlerimi kapatıyorum. Hayatım boyunca böyle bir aşkı
bekledim. "Sorun ne bebeğim?" Elim ağzına götürdü ve öptü.
parmak uçlarımda.**

**"Sadece yorgunum,
sevgilim," diye yalan
söyledim. "Geç
kalmayacağız."**

"Hayır, sorun yok. Ben iyiyim. İstedğin kadar kalabiliriz."

**Koltuğunda zıplıyor. "Herkesi göreceğim için çok
heyecanlıyım." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Ben de."**

Güvenlik araçları, bir fotoğrafçının beklediği restoranın önüne yanaşır. Şoför iniyor ve arka kapıyı açıyor. Kameranin flaşları arasında dışarı çıkıyorum ve April'in elini tutarak çıkmasına yardım ediyorum.

"Bayan Garcia!" Fotoğrafçı sesleniyor. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" "Harika." Gülümsüyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve içeri girdiğimizde arka tarafta oturan arkadaşlarımızı görüyoruz. Hepsi ayağa kalktı. April elini kaldırıp yüzüğünü göstermek için parmaklarını oynatıyor ve biz masaya yaklaşırken kızlar heyecanla dans ediyor.

"Tebrikler." Kızlar bizi öperken gülüyorlar.

Oğlanlar elimi sıkıp sırtıma tokat atıyorlar.

"Seni yaşlı köpek," diye şaka yapıyor Spencer. "Biz neden davet edilmedik?"

Oturduk. April gülüyor ve sohbet ediyor. O çok mutlu ve ben sadece yavaş ve acılı bir şekilde ölmek istiyorum.

Çünkü yapmalıyım. Eski eşler konusundaki berbat zevkim ölüm fermanım olmalı.

Spencer beni izliyor ve kaşlarını hafifçe çatıyor. Ustalar da öyle.

Onlardan bir şey saklayamayacak kadar iyi tanıyorlar beni.

"Benimle barda kokteyl içmek ister misiniz?" diye sordum.

"Evet." Ben cümlemi bitirmeden ikisi de sandalyelerinden kalktı. Kızların siparişlerini alıp bara doğru yürüyoruz. Siparişlerin hazırlanmasını beklerken köşede küçük yuvarlak bir masada duruyoruz.

"Ne oldu?" Spencer fısıldar.

"Kimseye söyleyemezsin," diye fısıldıyorum. "Hayatın üzerine yemin et." "Ne?"

"Helena'da benim April'la kaçış odasında çekilmiş video görüntülerim var." Gözleri büyür.

"On milyon istiyor yoksa basına gidecek." "Ne?"

Spencer çığlık atıyor.

"Sesini alçalt." Etrafıma bakıyorum.

"Ne oluyor lan?" Masters fısıldar. "Bunu nasıl aldı?"

"Sistemleri hacklendi. Manşeti hayal edebiliyor musun?"

Başbakan ve artık onun karısı olan fahişe."

Julian ve Spencer'ın gözleri dehşet içinde açılır. Eğer dosyalarım hacklendiye, hepimiz sıçtık demektir.

"Yüce Tanrım, ne yapacaksın?" Julian soruyor.

"Bu kaltağı öldürelim derim." Spencer yumruğunu yumruklar. "Bu sefer gerçekten."

"Bir dakikalığına ciddi olur musun?" Tıshıyorum.

"Olmadığımı kim söyledi?" Ofluyor.

"Sanırım parayı ödeyeceğim." "Ne?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Fısıldıyorum. "April'in çamurda sürüklenmesine izin vermeyeceğim."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Julian.

"Geceleri nasıl uyuyor?" Spencer fısıldıyor. "Lanet olsun, o gerçek bir köstebek. Yani, bunu hep biliyordum, ama bu bir sonraki seviye çılgınlık."

"İçkiler hazır," diye sesleniyor garson. "Kızlara tek kelime etme," diye fısıldıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorlar ve masaya geri dönüyoruz. Oturdum ve April'in içkisini önüne koydum.

Bana sevgiyle bakıyor. "Teşekkür ederim."

Gülümsüyorum ve elini tutuyorum. Parmak uçlarını öpüyorum ve çocuklara b a k ı y o r u m . Travma geçirmiş yüzleri çok şey anlatıyor. *Boku yedim.*

O bir melek gibi uyurken göğsünün inip kalkmasını izliyorum.

April'in sarı saçları yastığının üzerine yayılmış. Kocaman dudakları hafifçe aralanmış.

Onun getirdiği bir huzur var.

Hiç kimseyi onun kadar sevmedim. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Bu parayı ödememenin sonuçlarını tekrar tekrar anlatıyorum.

Etrafımızı saracak medya sirkini, güzel karımın yargılanmasını, eleştirilerle başa çıkışını ve kalp acısını hayal ediyorum.

Onun kariyerinin sonu. Benimkinin sonu.

Ailelerimiz ve gelecekteki çocuklarımız nasıl tanıştığımızı biliyorlar... tabii bunu atlatıp çocuk sahibi olmayı başarabilirsek.

Beni suçlayacak, nasıl suçlamasın ki? Helena gibi bir eski sevgilim olduğu için kendimi suçluyorum.

Bunu yapamam.

Ne pahasına olursa olsun April'ı riske atmayacağım. Eğer bu onun lekesiz kalması anlamına gelecekse ruhumu şeytana bile veririm.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Helena'ya parayı veriyorum. Onunla sonra ilgileneceğim. Bunun bedelini ödeyecek.

Ama şu anda zamana ihtiyacım var.

Nisan

Düşün açıldığını duyduğumda uyanıyorum. Sabahın erken saatleri ve gerinirken gülümsüyorum.

Hayat güzel.

Sebastian'ın telefonu yan masada bir mesajla bip sesi çıkarıyor. Uzanıp telefonu alıyorum.

**Para çekme işleminiz hazır Bay Garcia.
Saat 13.00'te sizi ağırlamak için sabırsızlanıyoruz.
Britanya Bankası.**

Kaşlarımı çattım. Ne?

Bu ne anlama geliyor?

Koridorda bir yaygara duydum ve bir vazı kırıldı. Aceleyle kalktım. Bentley bizi yürüyüşe çıkarmaya çalışmak için ipini getirmişti. Yan sehpayı takıldı ve vazoyu devirdi.

"Hey, ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Bana masumca bakıyor ve ben de gülümsüyorum. Böyle sevimli bir yüze kızamam. "Hadi gel. Faraşı alalım." Aşağıya iniyorum ve faraşı alıyorum.

Bu yapmak istediğim son şey. Bana günaydın.

Saat 11:50.

Jeremy ofisime girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Yukarı baktım. "Hey."

Az önce sinek yutmuş gibi görünüyor. "Eğer bir şey bilseydim... kötü bir şey... bilmek ister miydin?"

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

"Tamam." Yüzünü buruşturuyor. "Yani, bu evet anlamına mı geliyor?" "Evet."

"Bart'ın başka biriyle görüştüğünü düşündüğümü biliyor musun?" "Evet."

"Beni yargılamayın ama dün gece onu bir daha görmedim ve bütün gece deliriyordum. Bu sabah kanıt bulmak için yasadışı bir şekilde e-postasına girdim."

"Jeremy," diye fısıldadım. "Bunu yapamazsın."

"Sebastian eski karısı tarafından şantaja uğruyor," diye ağzından geçiriyor aceleyle. "Bart onunla bir anlaşma için pazarlık yapıyordu."

Gözlerim açıldı. "Ne?"

"Elinde ikinizin bir striptiz kulübünde çekilmiş görüntüleri var. Sebastian ona bugün saat 13:30'da bir otel odasında on milyon pound ödemek zorunda yoksa basına gidecek."

"Ne?" Patladım.

"Şşş." Suçlulukla etrafına bakınıyor. "Bart sana söylediğimi öğrenirse işimi kaybederim."

Bir an düşündüm. Bu sabah bankadan gelen mesaj... Hepsini unutmuştum.

Ne oluyor be?

"O aptal herif," diye

fısıldadım. "Kim, karısı mı?"

"Sebastian." Yerimden kalktım. "Otur," dedim. "Ne?"

"Hemen o e-postaya giriyorsun. Neler döndüğünü tam olarak görmek istiyorum."

Saat 13:40 ve ben Londra Hilton'un 3. katındaki süpürge dolabının gölgesinde duruyorum. Buraya çıkmak için bu katta lanet bir oda ayırtmak zorunda kaldım ama umurumda değil.

Görünüşe göre fidye parasının bırakılması her an olabilir ve ben Sebastian'ın gelmesini bekliyorum. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli olduğumu hatırlamıyorum.

Neden bana söylemedi?

Asansör çalışıyor ve ben sırtımı duvara yaslıyorum. Sebastian elinde bir çantayla dışarı çıkıyor ve gözlerim kıpkırmızı oluyor.

Sen öldün.

Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Arkasından yaklaştırmaya başladım. Kapı açıldı ve Helena onun önünde durdu.

"Paran var mı?" diye soruyor.

"Oh, lanet olası para onda, tamam mı?" diye çıkışıyorum. İkisi de bana doğru döndü, şok olmuşlardı.

İkisini de geçip odaya giriyorum. Helena çenesini eğiyor ama Sebastian hayalet görmüş gibi bakıyor.

Helena, "Bana parayı ver ve defol," diyor.

"Sana tek bir kuruş bile vermeyecek!" T e r s l e d i m . Sebastian'a t e r s t e r s bakıyorum ve o da dudaklarını büküyor.

"Görüntüleri var," diye yanıtlıyor

Sebastian. "Ha." Öfkelenirim. "Elinde bir bok yok."

"Evet, biliyorum. Basına gidiyorum. Şimdi çık dışarı." Kadın çantayı adamın elinden almaya çalışır.

"O lanet çantayı ona verme!" Bağırıyorum. "Yalan söylüyor." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü görüntüler bende," diye çıktım. "Sistemi hackleyen bendim. İkimizin tüm görüntülerini aylar önce sildim, bu yüzden cehenneme gidebilirsin, seni entrikacı kaltak."

Sebastian ve Helena'nın gözleri açılır.

"Sistemi mi hackledin?" Sebastian şok olmuş bir halde fısıldar.

"Tabii ki sildim. Üzerinde sen olan her şeyi sildim." Kendimi tutamıyorum, adrenalin vücudumda dolaşıyor. "Ulaşamadığım şifreli bir resim vardı ama üzerinde kulüple ilgili hiçbir şey yoktu. Onda olan tek resim bu."

Sebastian'ın nefesi kesildi. "Sen miydin?" "Polisi ara," diyorum.

Helena'nın yüzü düşer.

Sebastian ikimizin arasına bakarken gözlerini kocaman açıyor. "Ara şu lanet polisi!" Ona bağırıyorum.

Telefonunu çıkarıyor.

"Ona söyledin mi?" Helena ona ürkütücü derecede sakin bir sesle sorar. Adam kaşlarını çatır.

"Ona birlikte geçirdiğimiz geceden bahsettin mi Sebastian?" Bana döndü. "Sen biliyor musun?"

Üzerime bir tedirginlik çöküyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sebastian birkaç ay önce Bath'dan beni aradı. Seninle birlikte ilerlediğini ve bana düzgün bir şekilde veda etmek istediğini söyledi. Gelip onu görmem için yalvardı. Benimle son bir kez sevişmek istedi... ihtiyacım olduğu şekilde. O son vedayı hiç yapamadık ve bu onun hep pişmanlık duyduğu bir şey oldu."

"Ben yapmadım," diye alay ediyor.

"Hangi hikâyeyi seçtin Seb?" Yumuşakça soruyor. "Ona uyuşturucu aldığını mı söyledin? Yoksa uyuyakaldım bahanesini mi kullandın? O gece karar veremedik."

O son vedayı hiç yapamadık ve bu onun her zaman pişmanlık duyduğu bir şeydi."

Ne....

Kalbim kulaklarıma vurmaya başladı.

"Seni aptal kız." Küçümsüyor. "Her şeyi hallettiğini sanıyorsun, değil mi? Her şeyi hallettiğini sanıyorsun."

Ona bakıyorum, her gözeneğimden aşağılama damlıyor.

"Bil bakalım ne oldu April?" Tatlı tatlı gülümsüyor. "Sende olmayan tek şey bende var."

Ona ters ters bakıyorum.

"Onun bebeği bende." Sebastian'a dönüyor. "Çocuğunuza on dört haftalık hamileyim."

Nisan

SEBASTIAN'IN YÜZÜ DÜŞER ve sanki fiziksel bir darbe almış gibi geri adım atar.

"Oh, lütfen." Alay ettim, "Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Gözlerimi deviriyorum, iğreniyorum. "Sen benim zekama hakaret ediyorsun."

Gülümsüyor. "Öyle miyim? Yoksa aptal olan sen misin?"

"Gerçekten senin yalancı ağzından çıkan her şeye inanacak kadar saf olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Sebastian'a bakıyorum. Ona bakıyor, nutku tutulmuş.

Helena, "Bana parayı verin ve ortadan kaybolayım; size söz veriyorum," diye yanıtlar.

Bu kadının derisi.

Ona doğru bir adım atıyorum, kanımda daha önce hiç olmadığı kadar öfke dolaşıyor. "Ve sana bir sözüm var Helena," diye fısıldıyorum. "Aslında iki sözüm var. Bir, kocamdan asla tek bir kuruş bile alamayacaksın. İkincisi, bulaşmak için yanlış kadını seçtin. Senin bu saçmalıklarına bir dakika daha katlanmayacağım, o yüzden seni parmaklıklar ardına koymadan önce defol git karşımdan." Son sabrımı da kaybettim. "Beni anlıyor musun?"

Sebastian'ın göğsü inip kalkıyor, yumrukları iki yanında sıkılı.

Kapıya doğru dönüyorum. Sebastian hâlâ olduğu yerde donup kalmış.

Ne halt ediyor bu?

"Sebastian!" diye bağırdım. Sanki transa geçmiş gibi gözlerini bana çeviriyor. "Evet?" diyor.

"Sebastian, aptallık etme," diye cevap verir Helena. "O çantayı burada bırakmazsan neler olacağını biliyorsun."

Sebastian'ın gözleri benimkileri tutuyor ve kaşımı kaldırıyorum.

Aklından bile geçirme, sikik.

Elinde çantasıyla kapıya doğru hışımla ilerliyor ve koridora çıkıyor.

Sessizce aşağı inip asansöre bindik. Kapılar arkamızdan kapanıyor ve Bart'ı aramak için telefonumu çıkarıyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"April."

"Senin kriz yönetimin *bu* mu Bart?" Öfkelendim.

"Nasıl-"

"Evet, durdurdum," diye bağırdım. "Sebastian'ın evine sivil giyimli bir polis memuru getirin. Suç duyurusunda bulunacağız. Bu akşam kamuoyuna bir açıklama yapmamız gerekiyor. Bunun için hazırlanmalısın."

"April."

"Tartışmaya açık değil, Bart. Saldırı en iyi savunma şeklidir. Bu iş çok ileri gitti. Hikayenin patlak vermesi an meselesi ve sen de bunu biliyorsun. İlk önce bizim açıklamamızın vurması gerekiyor."

Sebastian elini saçlarında gezdiriyor. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

Telefonu kapattım ve bana baktı, gözleri benimkileri arıyordu. "April..."

"Yapma," diye fısıldıyorum öfkeyle. Kanım resmen kaynıyor. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama asansörün kapısı açılıyor. Güvenlik görevlileri etrafta durmuş değerli Başbakanlarını beklemektedir.

İkimiz de gülümsüyormuş gibi yapıp dışarı çıktık ve bekleyen arabanın arkasına bindik.

Araba.

Sebastian

"Benim yerime."

"Evet, efendim." Araba otelden çıkıyor ve ben April'ın elini tutmak için uzanıyorum ama o beni elinin tersiyle itiyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Çok öfkeli.

**Onu kim suçlayabilir
ki? Telefon görüşmesi.
Olamaz, midem
bulanıyor. Midem
bulanıyor.**

**Araba Londra'nın yoğun trafiğinde kıvrıla kıvrıla ilerliyor. Zihnim,
otelde uyandığım ve hiçbir şey hatırlamadığım o sabaha geri dönüyor.**

Gümüş şarap soğutucusunu ve iki kristal kadehi görüyorum.

**Çarşaflarımdaki parfüm kokusunu hatırlıyorum. O anda çok
korkmuştum ama güvenlik görevlisi beni odama geri götürdüğünü
söyler söylemez korkularımdan kurtuldum. Bunu standart uygulama
olarak iki bardak verilmesine ve çarşaflardaki kokuyu güçlü bir
çamaşır tozu olarak düşündüm ama şimdi...**

Neden uyuşturucu testi yaptırmadım?

**Hiçbir zarar gelmemişken hastanede vakit kaybetmenin bir anlamı
olmadığını düşündüm. Bart ve karısıyla ilgili olduğunu, yanlışlıkla
onun için olan bir içkiyi içtiğimi düşündüm.**

Peki ya...?

Sikeyim.

İçimi karanlık bir dehşet duygusu kaplarken gözlerimi kapatıyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Nisan

Ön kapıdan girdiğimizde Bart'ı antrede dikilirken buluyoruz. Sebastian
yanından geçip doğruca mutfığa giriyor,

"Sen ciddi misin?" Bart'a sordum. "Polis nerede?"

"Yarım saat içinde burada olacaklar ve bana saçmalıklarını anlatma
April. Biz sadece *seni* korumaya mı çalışıyorduk?"

"Ona altı milyon pound vererek mi?"

"10'du." Lafı ağzında geveliyor. "Eğer bu hikaye ikiniz hakkında çıkarsa,
sonuçları korkunç olur."

"Aman Tanrım. Onun taleplerini yerine getirmeyi nasıl düşünebildin?"

"Görüntüleri var, April."

"Hayır, bilmiyor," diye çıkıştım. "Yalan
söylüyordu." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü aylar önce kulübün sistemini hacklettim ve Sebastian'ın tüm izlerini güvenlik kayıtlarından sildim."

Sebastian elinde bir bardak viskiyle fuayeye geri döner.

"İzin almadan bunu neden yaptın?" Bart sorar.

"Onu korumak için." Ellerimi tiksintiyle havaya kaldırdım. "Yapman gerektiği gibi. Sana ne için para ödüyordu Bart? Onun kirli geçmişini çoktan temizlemiş olmanı beklerdim."

Sebastian başını geriye atar ve kadehini boşaltır.

"Bu eve girer girmez bir şeylerin peşinde olduğunu anladım ve bunun üzerine gidemedim çünkü kıskanç yeni kız arkadaş olduğum düşünülecekti. Neden o zamanlar haneye tecavüzden suçlanmadı? Hep öyle olduğunu düşünmüştüm." Ellerimi tekrar havaya kaldırıyorum. "Onunla ilgili olarak kendisine verilen tavsiyelere inanamıyorum."

"Eski eşler kendi başlarına bir varlıktır."

"Ve sen bilirsin." Adım atmaya başlarken ofluyorum. "Çok iyi örnek oluyorsun Bart. Helena'nın şu anda Sebastian'ın seninle uyuşturulduğunuz geceden olan çocuğuna hamile olduğunu söyleyerek tehdit ettiğini biliyor muydun?"

Gözleri büyür. "Öyle mi?"

"Hayır!" Havladım. "Başka bir yalan."

"Lanet olsun." Elini yüzünde gezdiriyor. "Sistemi hacklediğini neden bize söylemedin? Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü bu yasadışı, Bart, ve bunu tek başıma yapmadım. Arkadaşım Penelope yaptı. O bir bilgisayar bilimcisi. Sana söylemedim çünkü bir gizlilik ihlali söz konusu olduğunda bana haber verileceğini düşündüm. Milyon yıl geçse de bu aptallığın gerçekleşeceğini hayal bile edemezdim."

"Sakin ol," diyor Sebastian.

"Sakinleşmek mi?" Homurdanıyorum. "Sakinleşmek mi? Nasıl sakinleşebilirim ki?" Sebastian ve Bart birbirlerine bakıyorlar.

"Olacak olan şu," diye cevap veriyorum ikisinin arasına bakarken. "Polis buraya geldiğinde onlara Helena'nın striptiz kulübündeki sahte görüntülerinle sana şantaj yapmaya çalıştığını söyleyeceksin. Elinde kanıt olarak tüm e-postalar var. Ona vermek için çektiğin parayı onlara göstereceksin."

Sebastian alnını ovuşturuyor,

"Görüntüleri var," diye yanıtlıyor Bart. "Onları kendi gözlerimizle gördük."

"*Tek bir görüntüsü var. O tek görüntüyü silemedim çünkü kasetin en ucundaydı ve bunu nasıl yapacağımızı bulamadık. Ama suçlayıcı olmadığından ya da bir striptiz kulübünde olduğumu göstermediğinden eminim. Herhangi bir yerden olabilirdi ve yüzüm görünmüyordu. Bir izleme yaptık ve Sebastian'ın tüm üyeliği boyunca orada olduğu her gecenin görüntülerini sildik.*" Gözlerim Sebastian'a kayıyor. "Bu konuşmayı daha sonra yapacağız."

Sebastian yüzünü buruşturuyor.

Oraya ne kadar sık gittiğini biliyorum, pislik.

"Onlara Bath'da sana ilaç verildiği geceyi ve hamilelik tehdidini de anlatacaksın," diye devam ediyorum. "O tarihte cep telefonunun nerede olduğunu araştırmalarını istiyorum. Yalan söylediğini kanıtlamamız gerekiyor."

"April," diye fısıldıyor Sebastian.

"Sebastian!" Sabrımın son damlasına da vurduğu için sinirleniyorum. Yap. Yapma. Bile," diye uyarıyorum onu. "Suç duyurusunda bulunacağız ve ardından sahte görüntüler kullanılarak şantaja maruz kaldığınıza dair bir açıklama yapacağız." Aceleyle söyledim.

Bart, "Bir açıklama yapmanıza gerek yok," diye yanıtlıyor.

"Biliyorsun ki biz yapmazsak o yapacak. Onu kovalamayı kesmeliyiz," diye cevap veriyorum. "Şantajın ondan geldiğini söylemeyeceğiz, ama en azından ifade ortaya çıkarsa hikayemiz geçerli olur."

Sebastian ayakta duramayarak sandalyesine yığılır.

Tak, tak.

Aralarına baktım. "Yukarı çıkmam gerekiyor. İkinizin ne konuşması gerektiğini onlara söylemeden burada duramam. Her şeyi mahvederim."

"Evet, git," der Bart. "Biz hallederiz."

Sebastian'ın gözleri benimkileri arıyor ve ben gülümsemeye zorluyorum. "Yakında görüşürüz." Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve tepede, gözden uzakta bekliyorum,

Sebastian'ın ön kapıyı açtığını duydum. "Merhaba, lütfen içeri gelin."

Polis saatlerce burada kalıp her şeyi inceledi. Sorgulama çok derindi ve Sebastian için çok stresli olduğunu tahmin ediyorum.

Ardından halkla ilişkiler ekibi geldi ve basına yapılacak açıklamayı organize ederken ev insanlarla doldu. Bu bir

Orada bir hareketlilik vardı ve belki de ben de dahil olmalıydım. Ne de olsa eskiden kriz yönetim ekibinin bir parçasıydım.

Ama yapamadım. Üst katta kaldım ve telefonda kız kardeşim Eliza'ya bir bebek gibi ağladım, yanıma gelmek istiyordu ama ağır hamile olduğu için uçamıyordu.

Kendimi çok yalnız hissediyorum ve bu gece gözlerden uzak durmak zorundayım. Kimseyi görmek istemedim.

Ve belki de, tamamen dürüst olmak gerekirse, kocamın benimle birlikteyken bir çocuğa babalık yapmakla suçlanmasından utanıyorum.

Midem bulanıyor. Ya doğruysa?

Öyle değil.

Bana bunu yapmazdı, yapmayacağını biliyorum ve ayrıca eminim ki erkekler baygınken boşalamazlar.

Herkes bir saat önce çıktı ama Sebastian henüz yukarı gelmedi.

Orada ne yaptığını bilmiyorum. Daha iyi bir insan olsaydım, gidip onu rahatlatırdım, gerçekten stresli bir gün geçirdi.

Ama ona karşı kızgınlık duymaktan kendimi alamıyorum. Onu koruyarak, beni vurması için ona bir silah verdi.

Kadının neler yapabileceğini biliyordu ama yine de suç duyurusunda bulunmadı.

Nedenini anlamıyorum. Asla da anlamayacağım.

Birlikte geçirdikleri geceyi bana anlatıp anlatmadığını sorduğunda Helena'nın yüzü gözümün önünden gitmiyor, benimle yoluna devam etmeye karar verdiğini ve bu yüzden ona düzgün bir şekilde veda etmek istediğini söylüyordu. Onunla son bir kez sevişmek istiyordu.

Mantıklı.

Birbirimize birbirimizi sevdiğimizi söylemiştik. Aramızdaki şeyler daha yeni ciddileşmişti. Daha fazlası olacağımıza karar verdiği bir dönüm noktası varsa, o da buydu.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum, her şeyi uydurduğunu ve hiç yaşanmadığını da biliyorum ama güvensizliğim tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Daha önce de kocasının böyle şeyler yapabileceğini hiç düşünmeyen bir eş olmuştum. Onun onurunu hayatı pahasına koruyan kadın.

Ne yazık ki, artık aldatan koca iddialarını kamuoyu önünde savunmak gibi bir yeteneğim yok. Hikaye ne olursa olsun, hiçbir

Ne kadar istersem isteyeyim, sessiz kalacağım.

Onu korumak için elimden geleni yaptım ama o beni korumadı.

Üst basamağın gıcırdadığını duyuyorum ve gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden bu kolay seçenek.

Yatak eğiliyor ve saçlarımı alnımdan geriye doğru ittiğini hissediyorum. Eğiliyor ve şakağımı öpüyor.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" diye fısıldıyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor çünkü lanet olsun, *ben de seni seviyorum*. Hem de çok.

Gözlerimi açıyorum ve karanlıkta birbirimize bakıyoruz.

"Sen iyi misin?" Sonunda fısıldadım.

Başını sallıyor ama ben öyle olmadığını biliyorum.

"Bir duş al ve yatağa gir, bebeğim." İç çektim. "Artık bitti. Uyuman gerek."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve bir şey söylemek istediğini hissediyorum.

Benim güçlü Sayın Başbakanım gitti. Bu adam korkmuş.

Kollarımı uzatıyorum ve o da bana sarılmak için uzanıyor. Bana sımsıkı sarılıyor ve içindeki endişenin dışarı sızdığını hissedebiliyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum saçlarına.

"Bununla ilgili hiçbir şey yolunda değil," diye mırıldanıyor.

Ona sıkıca sarıldım. "Biliyorum ama yarın daha fazla bakış açısına sahip olacağız. Şu anda ikimiz de yorgun ve duygusalız. Bunu düşünmeyi bırakmalıyız."

"Haklısın." Kendini toparlıyor, duş alıyor ve sonra arkama tırmanıp beni kendine çekiyor.

Bir süre sonra, yorgun bir uykuya dalarken nefes alışının düzene girdiğini duyuyorum. Beni saran kocaman kolları rahatlatıyor. Yarının ne getireceğini bilmiyorum. Umarım sakinlik hissi.

Bugün ilk defa kendimi rahatlamış hissediyorum.

Güneş doğmadan uyanıyorum ve sessizce yataktan çıkıyorum. Bornozumu giyip gizlice aşağıya iniyorum. Bir fincan çay yapıyorum ve haberleri izlemek için televizyonu açıyorum.

Başlığı zaten biliyorum. Şöyle ifade edeyim: Başlıktan korkuyorum.

Son dakika haberlerine göre, Başbakan Garcia bir gasp girişimine karıştı. Sebastian Garcia, on milyon pound ödemediği takdirde, üst düzey bir genelevde fuhuş yaparken çekilmiş sahte görüntüleriyle tehdit edildi. Tutuklama emri çıkarıldı, ancak fail henüz kaçmaya devam ediyor. Bu haber yayına girdiği sırada bir hakaret davası açılıyor.

Sikeyim.

İçimden panik geçiyor.

Sebastian'ın yıllar önce striptiz kulüplerine gittiğini bilen pek çok insan var.

Yatak odasındaki becerileri nedeniyle pek çok kadının radarındaydı, o zamanlar hepsi onun adını biliyordu ve kolay kolay unutulmadı.

Ya başka biri ortaya çıkarsa? Görüntü yok; bundan eminim.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Bu açıklamanın yapılması gerekiyordu." Eğer bu skandaldan sağ çıkmak istiyorsa, bunu yapmamız gerekiyordu.

Haberlerde sürekli bu konudan bahsediliyor ve üst katta düşün açıldığını duyuyorum.

Uyandı.

Haberleri izlemeye devam ediyorum ve ona bir kahve yapıyorum.

"Merhaba," diyor kapı aralığından. Başımı kaldırıp bakıyorum ve hemen televizyonu kapatmak için kumandayı elime alıyorum.

Üzerine tam oturan kömür rengi takım elbisesi ve bembeyaz gömleğiyle Bay Smooth'un timsali gibi görünüyor.

"Günaydın." Gülümsüyorum.

Yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı. Beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor.

Hiçbir şey söylemiyor, ama söyleyecek ne var ki?

İkimiz de hâlâ kaçmakta olan serseri mayın Helena'ya ne olacağından emin değiliz. İkimiz de diken üstündeyiz.

Onunla bizi bu duruma soktuğu için onunla kavga etmek, bağırarak ve çocuk gibi davranmak istiyorum ama sonra sadece beni korumaya çalıştığını ve benim geçmişimin de onunki kadar kirli olduğunu hatırlıyorum.

O kulübe gitti... ama ben orada çalıştım.

Ve ikimizden başka kimse onun benim ilk müşterim olduğuna inanmazdı. *Tek müşterim.*

Omuzlarında dünyanın yükü var ve ne kadar bencil olmak ve suçu ona atmak istesem de onun stres seviyesine katkıda bulunmayacağım.

Yapamayacağımı biliyorum.

"Sana kahve yaptım," diyorum.

"Teşekkürler." Dudaklarını kıvrıyor ve bardağı alıyor. "İyi misin?" diye sorar.

Gülümsemeye zorluyorum ve başımı sallıyorum. "Evet," diye yalan söyledim. "Öyle misin?" "Uh-huh."

Ellerimizde kahvelerimiz, birbirimize bakıyoruz, bir tür berbat, sessiz çekişme içindeyiz. İkimiz de diğerinin iyi olmadığını biliyoruz. İkimiz de Helena'nın hamileliğinin ortaya çıkmasını istemiyoruz.

Benim öfkem ve onun stresi iyi bir kombinasyon değil, bu yüzden bir yetişkin gibi davranana kadar kibarca oynayacağım.

"Gitmem gerek," diyor.

"Evet. Git." Gülümsüyorum, daha uzun süre dilimi ısırmaya çalışmak zorunda kalmayacağım için minnettarım. Gerçekten kendime gelmem gerekiyor.

Neden uyuşturucu testi yaptırmadın?

Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun? Bana bunu nasıl yaşatırsın?

"Akşama görüşürüz." Yanağımdan öpüyor. "Seni seviyorum."

Kızgınlık, hayal kırıklığı ve kör öfkeyle savaşıyor sahte bir gülümseme takınıyorum. "Sen de."

Dönüyor ve kapıdan çıkıp gidiyor. Kapı sessizce kapanıyor ve benim gözlerim doluyor.

Hayal kırıklığı içime işliyor.

Bir şey söyle, seni pislik. Beni rahatlat.

Tanrı aşkına, beni rahatlat.

Sebastian

Restorana girdiğimde Spence ve Julian'ı arkadaki normal koltuklarımızda görüyorum. Onlara doğru ilerliyorum ve her zamanki yerime oturuyorum.

"Lanet olsun Garcia," diye fısıldıyor Spencer. "Beni elli yıl yaşlandırdın."

"Doğru mu?" Julian kahvesine doğru mırıldanıyor.

"Başka bir şey bulabildiniz mi?" Onlara soruyorum.

Dün gece herkes gittikten sonra ikisini de aradım. Bilinçsizken ereksiyon olmanın mümkün olup olmadığını öğrenmek için Google'da birlikte bir saat geçirdik.

"Hayır." Spencer iç geçiriyor. "Sadece, eğer uyarılırsanız, ereksiyon olmanız ve bilinçsizken üflemeniz mümkün ve muhtemel."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "İçimde çok kötü bir his var." Titreyen bir elle kahvemi alıyorum.

"Her şey yoluna
girecek." "Beni
terk edecek."

"April seni bırakmayacak." Spencer iç geçirdi. "O seni
seviyor." "Olay olduğunda ona söylemeliydim."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordun." Julian huffs. "Hiçbirimiz bunun olabileceğini hayal bile edemezdik. Helena yalan söylüyor, bundan eminim. Bu konuda endişelenmeyi bırak. Senin daha büyük sorunların var. Bugünkü haberleri gördün mü?"

"Eski karımdan bir bebek sahibi olmaktan daha büyük bir sorun olamaz," diye fısıldıyorum öfkeyle. "İşim umurumda bile değil. Düşünsene... yeni evliyim ve eski karım bebeğimi taşıyor. Bunun April'in hoşuna gideceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Spencer ikimizin arasına dik dik bakıyor. "Helena gerçek bir amcık."

Başımı ellerimin arasına
aldım. "April *nasıl*?" Julian
soruyor.

"İyi davranıyor. Güçlü. Ama bu iş biter bitmez, her iki namluyu da alacağımı biliyorum. Tabii bebek olmazsa. Olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Eğer varsa, onu tecavüzle suçlamalısın," diye fısıldıyor Spencer.

"Ha." Alay ediyorum. "Ve herkes buna inanırdı, değil mi? Bu benim eski karım. Onun sözüne karşı benimki ve hepimiz bunun nasıl görüldüğünü biliyoruz."

"Yüce Tanrım," diye fısıldar Julian. "Bu bir felaket."

Resepsiyona doğru yürüyorum.

"Günaydın, Bay Garcia."

"Günaydın."

Ofisime girdim ve kapıyı kilitledim. Şifreyi kasaya koydum ve evrak çantama gidip pasaportumu çıkardım. Göz gezdirdim, sevgilimin adını ve fotoğrafını gördüm.

April Bennet

Tereddüt etmeden pasaportu kasaya koydum, kapattım ve tekrar kilitledim.

Bir sigorta poliçesine ihtiyacım var.

Beni terk edemez. Ona izin vermeyeceğim.

Nisan

Araba akşam 7:00 civarında garaja giriyor.

Sebastian bugün beni bir kez bile aramadı. Bu bir ilk. Muhtemelen oradan oraya koşturmakla meşgul olduğunu biliyorum ama olan biten onca şeyden sonra...

Akşam yemeği hazırladım ve bir kadeh şarap içtim.

Onu gördüğüm için alışılmadık derecede gergin hissediyorum. Onu gördüğümde kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Selam, bebeğim." Eğilip beni öpüyor ve sonra hemen kollarımdan çekiliyor.

Oh.

Sandalyeye oturur ve dirseklerini uyluklarına dayar. Başı öne eğik ve yere bakıyor.

Onu izlerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bir şey var.

Yu

kar "Onu aradım," diyor sessizce.

1. Kaşlarımı çatıyorum. "Kimi?"

"Uyuşturulduğum gece, arama kayıtlarımda bir telefon görüşmesi yaptığım görülüyor.

Helena'nın numarasını sekiz dakika aradım." diyor usulca.

İçimden duygular geçiyor.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Ve başka şeyler de vardı." Kalp atışlarım kulaklarımda yüksek sesle pompalanıyor. "Ne gibi?"

"Bir şey vardı..."

"Ne, Sebastian?" Şak diye söyledim.

"Yanında iki bardak olan bir şişe şampanya." Başını sallıyor. "Ama bu standart bir uygulama, değil mi?"

"Peki ya çarşaflar?" Fısıldıyorum. Burun delikleri alevlenirken gözleri benimkileri arıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve acı içime işlerken başımı öne eğiyorum.

"Ben... Ben bunun bir anlamı olduğunu düşünmemiştim," diye kekeleyor panik içinde. "Radarımda bile değildi. Ben-"

Sanki fiziksel bir darbe almış gibi ondan uzaklaşıyorum.

"Yemin ederim April,"-başını sallıyor- "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sana söz veriyorum."

Ona bakarken boğazımda bir yumru oluşuyor, büyük ve acı verici ve aşıya doğru acıtıyor.

Hayatımın aşkı olduğunu sanıyordum ama o da diğerleri gibi.

Bir yalancı.

Uzaklaşmam lazım. Burada kalamam. Dönüyorum ve o sandalyeden atlayıp beni arkamdan kollarıyla sarıyor.

"Yapma. Yapma!" diye yalvarır. "April, lütfen dinle."

Beni isteğim dışında tutmaya çalışırken boğuşuyoruz. Döndüm ve tüm gücümle onu üzerimden ittim. Uçarak geri gitti.

"Kes şunu!" Ağlıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Hatırlamıyorum."

"Yine de bana yalan söylemeyi unutmadın, değil mi? Doğru bildiğin tek ayrıntı buydu."

"Çünkü seni seviyorum. Bunun bir anlamı yok sanıyordum."

Birbirimize bakıyoruz, ben küçümseyerek, o korkuyla.

"Şey," diye fısıldadım. "Görünüşe göre bebeğini doğurabilirsin. Sadece benimle olmayacak."

Gözleri yaşlarla doldu. "Bu ne anlama geliyor?"

Öfkem tavan yaptı. "Benden uzak dur demek!"

Nisan

Giyinmek için yatak odasına doğru yürüyorum. Hangi cehenneme gideceğimi bilmiyorum ama ondan uzaklaşmam gerek.

"Nereye gidiyorsun?" diye

sesleniyor. "Dışarı."

"Dışarıda kameralar var."

Gece çantamı karıştırıp bir gömlek arıyorum. Kahretsin, iki ev arasında yaşamak beni sinirlendiriyor. "Umurumda gibi mi görünüyorum?"

"April..."

"Tanrı yardımcım olsun, Sebastian, benden uzak dur. Sana o kadar kızgınım ki, dayanamıyorum bile."

"Ben sana yalan söylemedim. Asla," diye savunuyor. "Seçilmeden önceki saniyelerde aramayı kayıt defterimde gördüm. Kameralar üzerimdeydi ve sonra her şey olup biterken bunu tamamen unuttum. Ve standart uygulama olduğunu düşündüğüm diğer şeyler."

"Peki, bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Şimdi söylüyorum."

Gah.

Bu adam çok sinir bozucu, pantolonumu çekiyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana söylemiştim. Dışarı."

"Evden çıkmanı istemiyorum."

"Ve burada seninle olmak istemiyorum, bu yüzden lanet olsun."

El çantamı kaptığım gibi aceleyle ön kapıyı açıyorum. Aşağıya bakıyorum ve dört güvenlik görevlisinin etrafta nöbet tuttuğunu görüyorum. Burada yaşanan kıyamet hakkında hiçbir fikirleri yok.

Lanet olsun, eğer gidersem, onlar da benimle gelmek zorunda kalacaklar. Zorundalar. Kurallar böyle.

Sebastian neden başbakan? Sinir bozucu ve çok rahatsız edici.

Siktir et, şimdi ne yapacağım?

O kadar kızgınım ki doğru düzgün göremiyorum. Uğraşmak isteyeceğim en son şey, kendimi sakinleştirmeye çalışırken sokaklarda dolaşırken takip edilmek.

Kapıyı kapatıyorum ve Sebastian'ın yüzünde beliren memnuniyeti görmek için dönüyorum. Tanrım, çıldırmak üzereyim.

Derin nefes alıyorum.

Sakin ol, sakın ol. Sakin ol amına koyayım.

Hışımınla mutfığa döndüm. Yemeğimi tabağa koyuyorum, çatal ve bıçağı alıyorum ve şarap şişesini elime alıyorum. Bardağa ihtiyacım yok. Doğrudan lanet şişeden içeceğim. Koridora geri dönüyorum.

"Benimle yemeyecek misin?" diye sesleniyor. Yatak odasının kapısını çarparak kapattım.

Hayır, değilim, *sikik*.

Kilidi çeviriyorum.

Ve sen resmen köpek kulübesindesin.

Yalnız uyanıyorum.

Dün gece yatakta yalnızdım ve bugün kendimi üzgün hissediyorum.

Haftalardır evliyim ve şu evliliğimin içine düştüğü duruma bak.

Pislik adamlarla evlenme kabiliyetimin bu kadar yüksek olacağını kim bilebilirdi?

Yuvarlanıp duvara bakıyorum ve yaklaşan gün için kendimi hazırlamaya çalışıyorum. İşe gitmem ve haberlere konu olan skandal hakkında herkesin sorduğu milyonlarca soruyla uğraşmam gerekiyor.

Bu endişelerimin sonuncusu.

Bir bebek. *Onun bebeği.*

Göğsüm daraldı. Dayanamadım.

Onun bir parçası ve kadının bir parçası birbirine karışarak bir çocuk oluşturdu.

Sebastian'ın bebeği almaya gittiğini ve Helena'yı gördüğünü hayal ediyorum. Sonra bebeği ona geri bırakıyor.

Her zaman birlikte olurlardı ve Sebastian'ın Sebastian olarak çocuğun üzerine titreyeceğini..... ve annesine bakacağını biliyorum. Kendine yardım edemezdi.

Karnım dönüyor. Midemi bulandırıyor.

Bir an için düşündüm. Babalık testi hamileyken yapılabilir mi yoksa bebeğin doğmasını mı beklemek gerekir?

Hmm. Telefonumu aldım ve Google'a yazdım:

Hamileyken babalık testi yaptırılabilir mi?

DNA testi 9 haftalık gibi erken bir dönemde tamamlanabilir. Teknolojik gelişmeler, anne veya bebek için çok az risk olduğu anlamına gelir. Babalığın belirlenmesi sizin için bir ihtiyaçsa, non-invaziv prenatal babalık testi (NIPP) ilk üç aylık dönemde hamile bir kadının kanında bulunan fetal DNA'yı analiz eden bir kan testidir.

Kahretsin, sadece bir kan testi. Yeterince kolay olmalı. Google'a yazıyorum:

Hamile bir kadın doğmamış çocuğu için babalık testi yaptırmaya zorlanabilir mi?

Doğum öncesi babalık testi sadece 'gönül rahatlığı' amaçlıdır ve mahkemede kabul edilemez. Çoğu mahkeme, babalığın teyit edilmesi için bebek doğduktan sonra yasal olarak kabul edilebilir bir babalık testi yapılmasını isteyecektir.

Alnımda zonklayan acıyla irkildim. Tiksintiyle Google'ı kapattım. Bu saçmalığa bakmak bile başımı ağrıtıyor.

Dairenin ön kapısının kapandığını duyuyorum ve koridora çıkıyorum. Sebastian burada değil. Gitmiş olmalı.

Hmm, tipik.

Yani, zaten onunla konuşmak istemiyordum, ama yalvarmasını tercih ederdim... ya da en azından denemesini.

Kendime bir fincan kahve yapıyordum ki dışarıda bir yankı duydum, ardından yüksek sesler ve bağırışlar geldi. Ne oluyor şimdi?

Sessizce ön kapıyı açıp dinliyorum. Aşağıdan Sebastian'ın böğüren sesini duyabiliyorum.

Kaşlarımı çattım. Kime
bağırıyor bu? "Ne demek
istiyorsun?" diye bağırıyor.

Birinin cevap verdiğini duyuyorum ama ne dediğini
anlayamıyorum. "Kaç kişi alacağı umurumda değil."

Tam olarak duyamadığım birinden bir cevap daha.

"Bulun onu!" diye bağırıyor. "Bugün dava açılmasını
istiyorum." Bart'la, polisle ya da biriyle konuşuyor
olmalı. "Sayın Başbakan?" diye sesleniyor biri.

Cevap veriyor ve sesinin yaklaştığını duyabiliyorum. Kahretsin. Üst
kattaki dairemize geri geliyor olmalı. Lanet olsun bu başbakanlık konutuna.
Sadece biraz mahremiyet istiyorum.

Kapıyı sessizce kapattım ve duşa girmek ve dinlemiyormuş gibi
görünmek için koridora koştum.

Zihnim dakikada bir milyon mil hızla dönerken kendimi yıkıyorum.
Güzel, kızgın olmasına sevindim. Ben de bugün o kaltak hakkında suç
duyurusunda bulunulmasını istiyorum.

Duş alıp iş kıyafetlerimi, siyah kalem eteğimi ve krem rengi ipek
bluzumu giyiyorum. Makyajımı yapıyorum. Tüm Birleşik Krallık'ın gözleri
üzerimde olduğuna göre iyi görünsem iyi olur.

Cidden bunu aştım. Keşke kapalı kapılar ardında neler döndüğünü
bilselerdi.

Mutfakta kahve makinesinin çalıştığını duyabiliyorum. Hmm, yani
daireye geri döndü ve beni aramaya gelmedi.

Tipik.

Saatimi takmak için üst çekmeceyi çekip çıkarıyorum ve düzenli
çekmece bölmelerine bakıyorum. Kutulardan birinde boş bir alan var. O
boşluk neden tuhaf görünüyor?

Hmm. Saatimi taktım ve saçımı düzeltmek için banyoya girdim.

Kahvaltı için Jeremy ile buluşacağım. İçimi dökmem lazım.

Lanet Sebastian beni öfkелendirdi ve yargılamayacağını bildiğim biri
varsa o da Jeremy'dir.

Stilettolarımı giyip üst çekmeceyi tekrar açıyorum. O çekmecede eksik
olan ne?

Normalde nasıl göründüğünü hatırlamaya çalışıyorum ve sonra aklıma
bir şey geliyor. Pasaportum.

Buna cesaret edemezdi.

Adrenalin sistemime pompalanmaya başlıyor ve deli bir kadın gibi koridorda ilerliyorum. Onu mutfakta kahve içerken buldum.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Pasaportum nerede, Sebastian?"

Kahvesini yudumlarken gözleri benimkilerle buluşuyor. Kaşlarını kaldırıyor, etkilenmemiş gibi.

Artık korkmuyor, bu adam öfkeli.

Gümbür gümbür gelmeye hazırım. "Sana bir soru sordum. Pasaportum nerede?" "Benimkiyle birlikte."

"Peki bu *nerede* olacak?"

"Güvenli bir yerde."

Öfkemin son kırıntıları da muhteşem bir şekilde bir araya geldi ve patladım. "Ne?"

"Beni duydun."

"Duyduğuma göre kontrolcü bir pislikmişsin."

Kahve fincanını yere bırakıyor ve fincan tezgâha çarpıyor. "Bugün beni zorlama April. Senin dramatik saçmalıkların için havamda değilim." Kükrer.

Gözlerim şişti. "*Benim* saçmalıklarım için havanda değil *misin*?" Göğsümü işaret ediyorum.

"Ben de öyle dedim. Kulaklarını kullan ve dinle." Aman Tanrım. Kırmızı görüyorum.

"Dinle beni, seni küçümseyen pislik. Pasaportumu alamazsın. Eğer bir yere gitmek istiyorsam, senin iznin olsun ya da olmasın *gideceğim*."

Bana ters ters bakıyor.

"Bana öyle bakma Sebastian. Buna izin vermeyeceğim."

"Ve sakın beni kendi yatak odamdan dışarı atma." Elini mutfak tezgahına vuruyor. "Beni anlıyor musun?"

Bu kadar.

Döndüm ve çantamı almak için yatak odasına koştum. İşte bu kadar.

Mutfakta kahvesini içmeye devam ediyor ve lanet olsun, son bir söz söylemem gerekiyor.

Ona doğru yürüyorum. "Sakın yeni kocamın bir yalancı olmasına üzüldüğüm için bana kızmaya kalkma," diye bağıryorum. "Yeni kocamın nasıl

hayal kırıklığı mı yaratıyor?"

"Bu odada sadece bir yalancı var ve ikimiz de onun kim olduğunu biliyoruz." diye homurdanıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Sana ne zaman yalan söyledim ki?"

"Sözlerin iyi ya da kötü olduğuna inanıyorum." Alaycı bir şekilde dudak büktü. Evlilik yeminlerimiz. Kalbim yerinden çıkacak.

Kızgın boğa öfkesini tutamayarak sandalyesinden sıçradı. "Eğer bu en kötüsü değilse April, en kötüsü nedir bilmiyorum." Bağırıyor. "Karşılaştığımız ilk engelde beni yalnız bırakıyorsun." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırıyor ve kapıyı sertçe çarparak dışarı çıkıyor.

Gözlerim yaşla doldu.

Lanet olsun.

Kafede oturmuş Jeremy'yi bekliyordum. Sebastian'ın gitmeden önce bana söylediklerini düşünüp duruyorum. *Beni yalnız bırakıyorsun.*

Bunu böyle görmesinden nefret ediyorum ve Helena ile aralarında böyle bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Adamın bir sorunu vardı ve kadın onu dışarıda bıraktı ve sorunuyla tek başına yüzleşmesini sağladı. Seks hayatları ikisinin de sorunuymuş. Ama ona sadece kendi sorunuymuş gibi mi hissettirdi? Sonra, inatçı bir piç olduğu için, o kadar içerledi mi ki karşılığında onu dışarıda bıraktı mı?

İkisi de ayrı yataklarda, konuşmuyorlardı. Bu şekilde ne kadar yaşadıklarını merak ediyorum.

Günler, haftalar, aylar?

Derin bir nefes veriyorum. Artık bu konuyu düşünemeyecek kadar kızgınım. Bunu bana çevirmesine izin vermeyeceğim.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Bir kez bile bunun için onu suçladığımı söylemedim, sadece bana gerçekleri yaşandıkları anda anlatması gerektiğini söyledim. Ve en başta bana söylememek onun seçimiymiş, nasıl olur da onu bununla tek başına yüzleştirdiğimi söyler? Bunu tek başına yapmayı o seçti, başka türlüünü değil.

Cidden, bir evlilikte açık iletişim istemek gerçekten çok mu fazla?

"Üzgünüm, geciktim." Jeremy gülümsüyor ve sandalyeye çöküyor. Ona zayıf bir gülümseme veriyorum.

Yüzü düştü. "İyi misin?"

"Daha iyi oldu."

"Neden, ne oldu?"

"Kimseye söyleyemezsin."

Ellerini havaya kaldırdı. "Yapmazdım, bunu biliyorsun."

"Sebastian'ın eski eşimattı içinde a BOMBA ne zaman I
durdu şantaj durumu."

Kaşlarını çatıyor, devam etmemi bekliyor.

"Sebastian'ın bebeğine on dört haftalık hamile olduğunu söyledi."

"Ne?" Nefesi kesildi. "Hâlâ birlikte mi yatıyorlarmış?"

"Görünüşe göre, o ve Bart'ın Bath'da uyuşturulduğu geceymiş. Helena onu aradığını ve yanına gelmesini istediğini söylüyor ama Sebastian hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor."

Gözleri dehşet içinde büyür. "Erkekler baygınken bile boşalabilir mi?"

"Görünüşe göre." Elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Lanet olsun." Elimi masanın üzerine koydu. "Ona inanıyor musun?"

"Yaparsam aptal mıyım?"

Çekiniyorum. Omuz silkiyor.

"Dürüst olmak gerekirse bunu yapacağına inanmıyorum." Bir an düşündüm. "Sadece bana değil, genel olarak. Beni sevdiğini biliyorum ve onu aradığını gerçekten düşünemiyorum. Özellikle de seks için. Konuşma şartlarında bile değil. Ama sonra, eğer uyuşturulduysa..."

Aklından başka bir düşünce geçerken Jeremy'nin gözleri büyür, "Bir dakika. Helena onlara ilaç mı verdi?"

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim bile."

Kaşlarını çatıyor. "Çünkü eğer onlara ilaç verdiyse, bu Bart'ın karısının doğruyu söylediği anlamına gelir ve..." Gözleri büyür. "Bart fahişeleri onun söylediği gibi kendisi sipariş etti."

Şakaklarımı tutuyorum. "Bu büyük bir kabus." "Merhaba,"
diye bir ses sözümüzü kesiyor.

"Oh, merhaba." Jeremy gülümsüyormuş gibi yaptı.

"Oliver, bu April." "Merhaba April."

"Merhaba."

Oliver bir sandalye çekip oturdu. "Ben de seni aramak istiyordum."

Kahretsin, şimdi olmaz Oliver, her kimsen. Burada ciddi bir krizin ortasındayım.

Oliver konuşmaya devam ediyor ve benim gerçekten işe gitmem gerekiyor.

Ugh...

"Gitmem gerek." Gülümsüyorum.

"Bu gece görüşürüz sevgilim," diyor Jeremy.

"Bu gece mi?"

"Hoş geldin yemeğimiz var."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"Kutlama yemeğini biliyorsunuz. Market Street'teki balo salonunda. Siyah kravat mı? Unutmadın, değil mi?"

Oh, kahretsin, tamamen anlamıştım. "Doğru," diye yalan söyledim.

Harika, bugün bulmam gereken bir elbise daha. Bu siyah kravat saçmalığı için zamanım yok.

"Bu gece görüşecek miyiz?" Ben sorarım.

"Elbette, bebeğim." Jeremy ayağa kalkıyor ve yanağımdan öpüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor kulağıma.

"Memnun oldum Oliver." Gülümsüyorum ve kapıya doğru koşuyorum, Sebastian'a mesaj atıyorum.

Bu gece saat kaçta?

Cevap geldi:

Gelmeni beklemiyorum.

Gözlerimi kısıyorum. Beni kızdırma, pislik.

Şirin olma. Saat kaçta?

Cevabını bekliyorum.

Yedi.

Kahretsin, sinir bozucu biri. Sıcak kafalı dangalak.

Tiksintiyle telefonumu kapattım. Bugün bana bulaşma Sebastian, yoksa seni bitiririm.

"Hazır mısın?" Sebastian sorar.

Ellerimi uzattım. "Hazır görünüyor muyum?"

Sebastian şöyle bir baktı. Gözleri gece elbisemin içinde beni boydan boya süzüyor. "Ben nereden bileyim?"

Gözlerimi deviriyorum. Bu gece onunla aramı düzeltmeye çalışacaktım - içinde bulunduğu durumla yeterince empati kuramadığım için özür dileyecektim - ama artık Helena'nın sırlarıyla ilgili bile değil. Bu onun domuz gibi davranmasıyla ilgili. Buna katlanmayacağım.

"Bana çok güzel görüldüğümü söyleyen büyüleyici kocam nerede?" diye sordum. Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Belki de kanepede uyuyordur."

Gözlerimi kısıyorum.

Ve söz konusu kanepelerle boğulmak üzere.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Zekice."

Kapıya doğru yürüyoruz ve kolunu uzatıyor. "Bu gece kolumda olacağın için heyecanlı davranmaya hazır mısın?"

Kolumu onun koluna doluyorum ve o da ön kapıyı açıyor. "Bir içki için benim kadar heyecanlı değil," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Dudaklarını yuvarlıyor, etkilenmemiş gibi. "Öfkeli bir alkoliğe dönüşüyorsun." "Nedeni merak konusu."

En alt katta bekleyen dört muhafızı görmek için merdivenlerden aşağı iniyoruz. Hepsi sırayla başlarını öne eğiyor, hiçbiri benimle göz teması kurmaya cesaret edemiyor.

Sarı karınlı tavuklar.

Öfkem kabarıyor. Lanet olsun bu adama.

Tüm ev çalışanlarını öfkesinden korkutuyor ve şimdi de *benimle* konuşmamak için saklanıyor. Çok geç kaldı, çünkü *onunla konuşmuyorum*.

"İyi akşamlar Bay ve Bayan Garcia," diyor bir görevli.

İkimiz de sahte bir gülümsemeyle "İyi akşamlar" diye cevap veriyoruz.

Evin önüne doğru yürüyoruz. "Merhaba Bay ve Bayan Garcia," diyor Kevin, arka kapıyı açık tutarak. Sebastian içeri girmeme yardım etmek için elimi tutuyor.

"Merhaba, Kevin." Arka koltuğa geçerken gülümsüyorum, Sebastian da arkamdan biniyor. Kapı kapanıyor ve yol boyunca sessizce oturuyoruz.

Sebastian Garcia'nın eskiden beni ne kadar çileden çıkardığını canlı bir şekilde hatırlıyorum. Kimse beni onun gibi sinirlendiremezdi.

Değişen bir şey yok.

Sakin ol, sakın ol, sakın ol.

Araba balo salonuna yanaştı. İniyoruz ve Sebastian elimi tutuyor. Gülümsüyormuş gibi yapıyoruz ve sanki en mutlu çift bizmişiz gibi kalabalığın arasında yürüyoruz.

"Koltuklarımız nerede?" Sebastian yanımdan geçen tepsiden bana bir şampanya uzatarak fısıldıyor.

"Sorun nedir, sevgilim?" Bir yudum alarak fısıldıyorum. "Elimi tutmaktan yoruldun mu?"

Kızgın gözleri bana doğru kayıyor. "Aslında öyleyim."

Ona ters ters bakıyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Lütfen, benim adıma mutluymuş gibi davranma." "İlk defa mutlu rolü yapmıyorum, değil mi?"

Adrenalin sistemime pompalanmaya başladı. Ona doğru eğildim ve ağzımı kulağına dayadım. "Pislik gibi davranmaya devam edersen Sebastian, bu içkiyi kafana dikerim. Nerede olduğumuz umurumda bile değil."

Gözlerini kısar. "Dene ve sana ne olacağını gör. Sana meydan okuyorum." Kırmızı görüyorum. *Oyun başladı.*

"Garcia!" diye sesleniyor biri, yaklaşan patlamamı keserek.

"Morton." Sebastian başını sallar ve el sıkışır. "Bu benim karım April."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Merhaba." Morton'un elini sıkıyorum.

"Evliliğiniz için tebrikler. Sebastian sizden çok övgüyle bahsediyor." Adam gülümsüyor.

Gözlerim Sebastian'a kayıyor. "Eminim öyledir."

Sebastian'ın gözlerinde öfke alevleniyor ve kendimi kaybedip içkimi gerçekten Başbakan'ın kafasına devirmeden önce birbirimizden uzaklaşmamız gerektiğinden emin oluyorum.

Şerefsiz.

Geri çekiliyorum ve el sallayan Jeremy'ye bakıyorum.

"Tanıdığım birini görüyorum. Bana müsaade eder misiniz lütfen?" İkisine de sordum.

"Elbette." Sebastian tatlı tatlı gülümsüyor. "Lütfen, acele etmeyin."

Dişlerimi sıkıyorum. Tanrı yardımcım olsun. "Teşekkür ederim... tatlım. Sen her zaman *çok* düşünceli."

O bana ters ters bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

Jeremy'ye doğru ilerliyorum ve yanağından öpüyorum. "Büyüleyici görünüyorsun." Öpüyor.

"Teşekkür ederim. Sana da." Şampanyamı yudumluyorum.

"Sebastian'ın burnuna yumruk atmak üzereyim," diye fısıldıyorum.

"Mükemmel," diye yanıtlıyor hiç vakit kaybetmeden. Ona doğru bir bakış atar. "Anladığım kadarıyla hâlâ konuşmuyorsun."

"Hıyarlık yapıyor."

Omuz silkiyor. "Şey... O Sebastian Garcia. Ne bekliyordun ki?"

Gözlerimi deviriyorum. Pisliğin teki olarak tanınıyor. Bu gece, nedenini anladım.

Açık ve net.

Dört saat sonra, arabanın arkasında yanımda oturan Sebastian'a bakıyorum. Eve doğru gidiyorduk. Sebastian camdan dışarı bakıyor, milyonlarca kilometre ötede.

Bütün gece konuşmadık ve işin gülünç tarafı, elimizdeki ana mesele yüzünden kavga bile etmiyoruz.

Bebek.

Kafam karıştı. Neler olduğunu bilmiyorum ve aramızdaki şeylerin ışıık hızıyla çözüldüğünü hissediyorum.

İkimiz de eski alışkanlıklarımıza dönüyoruz. O, sessiz ve acılı. Ben, daha fazlasını bekliyorum,

savaşmak için

can atıyor.

Bundan nefret

ediyorum.

Elini saçlarında gezdiriyor. O kadar üzgün görünüyor ki, kalbim kanıyor. Elimde olmadan uzanıyorum ve elini kucağıma alıyorum. Parmaklarını elime doluyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diye fısıldıyorum.

Sessiz kalarak usulca başını sallıyor. Bakışları pencereden geçen manzarada kalıyor ve kalbim daralıyor. Bu benim zeytin dalımdı.

Karşılığında bir şey yok.

Araba durdu ve kapı açıldı. Sebastian iniyor ve çıkmama yardım etmek için elimi tutuyor. Merdivenlerden çıktık ve ön kapıyı açtık.

Kapı.

Elimi bırakıyor ve doğruca yatak odasına yürüyor. Duşun açıldığını duydum.

Ağır ağır nefes veriyorum. *Tanrım.*

Kendime bir fincan çay yapıyorum ve bir saldırı planı bulmaya çalışıyorum. Kavga etmek istemiyorum. Zaten birbirimizin boğazına sarılmış durumdayız.

Bundan nefret ediyorum.

Duşun kapandığını duyuyorum. Yatak odasına gitmeden önce on dakika bekliyorum, Sebastian yatakta ve sırtı bana dönük bir şekilde yan yatıyor. Duşa girmeden önce bir süre onu izliyorum. Aklından neler geçiyor bilmiyorum. Sadece iyi olmadığını varsayabilirim.

Yirmi dakika sonra arkasından tırmandım. Öfkesi gitmiş, yerini hüzn almıştı. Bir nehir gibi, içinden sızdığını hissedebiliyorum. Yanına kayıyorum ve sırtına sarılıyorum. Hareketsiz kaldı.

"Seb, sevgilim, iyi misin?" Fısıldıyorum.

"Bunu yapamam."

Kaşlarımı çatıyorum. Ne yapacaksın?

"Çocuğumu alamaz, April."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Ben... Ben... Çocuğumu ona teslim edemem. Bu bebeği ona ben vermedim.

O aldı." Sesi çatlıyor, acısını ele veriyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Sikeyim.

Neyim var benim, eğer doğruysa bunun onun için ne anlama geldiğini bir kez bile düşünmedim mi? Tek endişelendiğim bencil benliğim.

Onu çeviriyorum ve kollarımın arasına alıp sarılıyorum, başı boynuma gömülüyor.

Perişan halde ve haklı olarak öyle.

"Sorun yok bebeğim," diye fısıldıyorum ona sıkıca sarılırken. "Ne olursa olsun, birlikte üstesinden geleceğiz." Şakağından öpüyorum, "Sana söz veriyorum. Her şey yoluna girecek."

Soğuk bir tarafsızlıkla dosdoğru karşıya bakıyor ve ben boynunu öpüyorum. Elimini aşağıya kaydırıyorum. Uzun zamandır sevişmemiştik. Belki de.... yapsaydık

"Yapma," diye

mırıldanıyor. "Tamam,"

diye fısıldıyorum.

Seks için bile çok üzgün.

Onu yakınımda tutarken alnından öpüyorum. "Uyu artık, Seb. Yarın yeni bir gün. Her şey yoluna girecek."

Garip bir hisle uyanıyorum. Şafak vakti ve yatağın diğer tarafı boş.

Anında ayağa kalktım, duyularım alarmdaydı.

Aşağıya iniyorum ve Sebastian'ın çalışma odasından gelen boğuk bir ses duyuyorum. Dinlemek için koridorda sürünüyorum.

"Evet," diyor. "Doğru, tutuklama emri geri çekildi." Helena.

Kalbim sert atmaya başladı. Neden onu aldırıldı?

Kimse onu aramıyor.

"Ne yapacağını biliyorsun," diyor sakince. Gözlerim açılıyor.

Kapıyı aceleyle itip açıyorum ve beni görünce şok olmuş bir şekilde geri adım atıyor.

Takım elbisesini giymiş, işe gitmeye hazır. "Ne yapıyorsun?" diye sertçe soruyor.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Koridorda yürüyor. Gece çantası ön kapının yanında.

"Nereye gidiyorsun?" Peşinden koşarken kekeliyorum.

"İş için birkaç günlüğüne gitmem gerekiyor."

Panik etrafımı sardı. "Nereye?"

"Winchester'a."

Dün geceki üzgün adam gitmiş. Bu adam soğuk ve hesapçı. Kararlı.

Bu doğru gelmiyor. Burada bir şeyler dönüyor.

"Geleceğim," dedim ona.

"Hayır, senin hazırlanmanı bekleyecek vaktim yok. Kahvaltı toplantım var. Oraya varır varmaz seni arayacağım." Beni usulca öpüyor ve yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor. "Seni seviyorum."

Ona bakıyorum, korku sistemime sızıyor.

"Seb." Ellerini önümde tutuyorum. "Bana aptalca bir şey yapmayacağına söz ver," diye yalvarıyorum.

"Ben gidiyorum." Benden uzaklaşmaya çalışıyor.

Ellerini kendi ellerimde daha sıkı tutuyorum. "Sebastian." Gözlerim onu arıyor. "Ne yapacaksın?"

"Yapılması gerekenler."

Kalp atışlarım göğsümde sertçe çarpıyor.

Helena tehlikede.

Nisan

"BU NE ANLAMA GELİYOR?" Kekeliyorum.

"Hiçbir şey. Ben işe gidiyorum. Sen de gitmelisin." Dönüyor ve kapıdan çıkıyor.

"Seb."

Geri dönüyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama kendimi durduruyorum. Bunun kötü bir şekilde ortaya çıkmasını istemiyorum. "Bana hiçbir şey yapmayacağına söz ver... Ben..." Doğru kelimeleri arıyorum. "Yasadışı."

Bir kaşını kaldırıyor. "Yine kavga mı edeceğiz?"

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Sadece öfkeyle kötü bir karar vermenden endişeleniyorum."

"Ne gibi?"

Gözlerimi açtım. Bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum.

Gözlerini deviriyor. "Eğer onu öldürdüysem, bunu hak etmiştir." Dönüyor ve merdivenlerden aşağı iniyor.

Bu ne anlama geliyor?

"Bu hayır demek, değil mi?" Ben aradım.

Başını hafifçe sallıyor ve planın bu olduğunu varsaydığım için benden iğreniyor mu yoksa bunu öngörebildiğim için etkileniyor mu hiçbir fikrim yok.

"Söz ver bana!" Sesleniyorum. "Seb, ciddiylim."

Derin bir nefes veriyor ve bekleyen arabanın arkasına biniyor. Arabanın uzaklaşmasını izlerken zihnim aşırı hızlanıyor.

Tamam, gösteri bitti, sürtük.
Bugün, yapacağım son Şey olsa bile senin yalancı kçini tekmeleyeceğim.
Tabii Sebastian seni önceden ldrtmezse. Ve ona katılmak zorundayım.
Bunu gerçekten hak ettin.

Sebastian'ın arabası durup uzaklaşırken gülümseyip el sallıyorum ve sonra içeri koşup Jeremy'yi arıyorum.

"Hey, bebeğim."

"Aman Tanrım, Jez. Her Şey boka sarıyor. Benimle kahvaltıda buluşabilir misin? Bir kriz toplantısına ihtiyacım var."

"Tamam, kırk dakika içinde her zamanki yerde?" "Evet, orada görüşürüz."

Bir saat sonra Jeremy ve ben kahvaltı ederken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Bu durum kontrolden çıkmaya başladı," diyorum sessizce. "Onu bulamıyoruz. Bebeğin ondan olup olmadığına ya da bir bebek *olup* olmadığına dair hiçbir teyidimiz yok ve şimdi endişeden aklını kaırdığından emin olduğum bir zamanda ona karşı şantaj suçlamalarını geri çekti."

"Bunu neden yapsın ki?" Jeremy soruyor. "Anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum. Bu çok garip."

"yle." Bir an düşünür. "İçgüdülerin tüm bunlar hakkında sana ne söylüyor?"

Ağır ağır nefes veriyorum. "Bebeğin ondan olmadığını ve bunun Helena'nın daha fazla para kazanmak ve onu zmek için yaptığı başka bir girişim olduğunu."

"Tamam, geri dönelim. Gerçekler neler? Hikayesini makul kılan nedir?"

"Sebastian'ın onu aradığı gece, onun telefonundan onun telefonuna sekiz dakikalık bir arama yapılmış. Sonra uyandığında hiçbir Şey hatırlamıyordu ama masanın üzerinde bir şişe şampanya ve iki şarap kadehi vardı. Ve yatak çarşafları..."

"Peki ya çarşaflar?"

"Sebastian o sırada bunun sadece güçlü bir çamaşır tozu kokusu olduğunu düşündüğünü söyledi."

Jeremy gözlerini deviriyor.

"Yapma." Başımı ellerimin arasına aldım. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum." "Kulağa sanki onu seks için aramış gibi geliyor."

Bir an için bunu düşündüm.

"Ama yapmazdı." Yenilenmiş bir kararlılıkla kaşlarımı çatıyorum. "Ayrıldılar çünkü seks hayatları bok gibiydi. Onu seks için aramazdı, bundan eminim. Eğer cinsel tatmin isteseydi, fahişelere sipariş verirdi. Onlara karşı bir şeyler hissediyor."

Jeremy iğrenerek başını hafifçe sallar. Bart'ın iki kişiyle yatmış olma ihtimali yüzünden hâlâ travma geçirmektedir.

Zihnim saatte bir milyon mil hızla yarışmaya başlıyor.

Düşündükçe, bu hikayenin akla yatkın olmadığını daha iyi anlıyorum.

"Yani, ona video görüntüleriyle şantaj yapmaya çalıştı ama zaten hamileyken neden bu kadar zahmete girsin ki?" Ben de öyle dedim.

"Evet, haklısın. Bir bebek en iyi şantaj aracıdır. Parayı alamadığınızda ortaya atacağınız bir şey değildir."

"Doğru!" Ağlıyorum, "Bu çok doğru. Neden karnındaki bebeğin babasına şantaj yapmaya çalıştın?"

Jeremy, "Yani, belki de ona tuzak kurdu, bu da Bart'ın gerçek bir pislik olduğu anlamına geliyor," diye kabul ediyor.

Gözlerimi büyütüyorum ve "*Bundan eminim*" demek istiyorum ama demiyorum. "Yine de ona nasıl tuzak kurmuş olabilir?"

Bir an düşünür. "İçkilere ilaç kattı, onu odasına götürdü, telefonunu açtırdı ve onun telefonundan kendi numarasını aradı."

"Evet," diye fısıldıyorum. "Bunu yapmış olabilir, değil mi? Bunu hiç düşünmemiştim bile."

"Kendisinin yaptığını düşünmesi için tüm kanıtları bırakmış olabilir."

"Ama kesinlikle..." Kalbim sıkışıyor. "Eminim o bizim Bebek doğar doğmaz babasının kim olduğunu öğren." Omuzlarım çöktü. "Ya bebek onunsa? Ya tüm bunlar Sebastian'ı ömür boyu ona bağlamak için yapılmış büyük bir plansa?"

"Olabilir." Jeremy iç geçiriyor ve bir süre birbirimize bakıyoruz. "Keşke o gecenin oteldeki güvenlik kayıtları elimizde olsaydı. Bart'ın otelden istediğini biliyorum ama olmadığını söylediler."

Kaşlarımı çatıttım. "Biraz olmalı. Burası beş yıldızlı bir otel. Kanun böyle." Aklıma bir fikir geliyor ve gözlerim Jeremy'ye dikiliyor. "Yanlış anlama Jez ama ya Bart görüntülerin ortaya çıkmasını istemediyse? Ya hiç istemediyse?"

Jeremy kaşlarını çatar. "Biliyor musun, bu güçlü bir olasılık."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bart, Bart'a göz kulak olur ve bir an için bile olsa o kasetlerde onu sonsuza dek terk etmeme neden olacak bir şey olabileceğini düşünse, sonuçları ne olursa olsun bunu yapmaz. Yapmayacağını biliyorum."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Kahretsin, belki de Penelope'yi arayıp kayıtlara bakmasını istemeliyim. Ona bebek iddiaları hakkında hiçbir şey söylemedim ama belki de söylememin zamanı gelmiştir." Saatime baktım. "Kahretsin, şimdi işe gitmem gerekiyor."

Jeremy'nin gözleri benimkileri tutuyor. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" "İkimizin de az önce ciddi mide virüsleri kapıldığımızı mı?" İrkildim.

"Aynen öyle. Şu anda iğne deliğinden sıcıyorum, değil mi?"

Bir kakhaha patlattım. "Sen nesen?"

Kıkırdıyor. "Ne demek istediğimi anladın."

"İğne kayması değil, bu kesin." Gülüyorum.

Telefonumu çıkardım. "Tanrım, kovuluyorum. Sebastian'la birlikte olduğumdan beri çok fazla izin aldım."

"Kimin umurunda? Bir gün kendi hukuk firmana sahip olacaksın ve hepsi senin tozunu yutacak."

Masanın üzerinden sevgili arkadaşşıma gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Her zaman yanımda olduğun için. Bunun anlamı çok büyük."

Bana güzel, geniş bir gülümseme veriyor. "Arkadaşlar sahte hastalık günleri geçirmek, aldatan pislikleri ve işbirlikçi eski eşleri yakalamak için değilse ne içindir?"

Gülüyorum ve kahve fincanımı ona doğru kaldırıyorum. "Bunun şerefine."

Penelope'nin kapısını çaldım ve o da aceleyle açtı.

"Merhaba." Eğildi ve bana sarıldı.

"Penny, bu Jeremy. Kısaca Jez." Onları tanıştırdım.

"Selam." Gülümsüyor.

"Merhaba." Gergin bir şekilde omuz silkiyor.

"İçeri gel." Dairesini işaret ediyor. "Dağınıklığın kusuruna bakmayın."

Sürpriz bir şekilde Penelope o gün izinliydi. Onu arayıp tarihleri ve otel detaylarını verdiğimde, hemen gelmemizi söyledi.

İşte buradayız.

Bilgisayarının yanına iki sandalye daha çekiyor.

"İşte otel detayları ve tarih. Bize görüntü olmadığı söylendi." Omuz silktim. "Bakacak bir şey olup olmadığından bile emin değilim." Ona bir kağıt parçası uzattım ve kendimi hasta hissettim.

Bu bir cevap olabilir ama aynı zamanda korktuğum bir onay da olabilir. Her iki şekilde de bilmemiz gerek.

Penelope öfkeyle yazmaya başladı. Jeremy ve ben sessizce oturup izliyoruz.

On dakika sonra enter tuşuna bastı. "Tamam, bakalım elimizde ne varmış." Beklerken nefesimizi tutuyoruz.

"Neden beni daha önce aramadın?" diye soruyor.

"Çünkü bu yasadışı. Ayrıca, bize görüntü olmadığı söylendi." "Kim tarafından?"

Jeremy, "Tesadüfen iki kadınla uyanan erkek arkadaşım," diye yanıtlıyor.

"Hmm." Işık hızında yazıyor. Kalbim küt küt atıyor.

Lütfen, *lütfe*, *masum ol*, sessizce dua ediyorum.

Bir şey çıkıyor ve enter'a basıyor. Ekranda bir şey beliriyor. "Girdik."

"Ne?" Jeremy ve ben doğrulduk. "Güvenlik sistemine mi girdin?"

"Evet." Daha fazla şey yazıyor. "Çocuk oyuncağı." Kâğıt parçasını eline alıyor ve tarihi okuyor. "Odayı ve katı biliyor muyuz?"

Başımı kaşıyorum. Jeremy'ye bakıyorum ve o da omuz silkiyor.

"Bilmiyorum, üzgünüm." "S o r u n d e ğ i l . " İkinci bir ekran açıyor ve

Rezervasyonlar.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Jeremy huşu içinde. "Bu casusluğun anasını ağlatan bir şey.

Penelope gururla sırtıyor. "Değil mi?" Aşağı kaydırıyor. "İşte başlıyoruz. Sebastian Garcia, oda 313, seviye 3." Diğer ekrana geri döner. "Saat kaç düşünüyoruz?"

Bir an düşündüm. "Beni en son akşam 8:20'de aradı, yani o saatten sonra."

"Tamam." Aşağı kaydırıyor ve oynat tuşuna basıyor, sonra konsantre olarak gözlerini kısıyor. "Yani, burası..."-ekranın sağındaki bir kapıyı işaret ediyor- "onun odası."

Hepimiz eğilip izliyoruz.

Bir adam koridorda yürür ve gözden kaybolur. İki kadın bir odadan çıkar ve asansöre biner.

Asansör açılır ve bir güvenlik görevlisinin biriyle boğuştuğunu görürüz. Adama yardım etmek için kolunu ona doluyor.

"Sebastian," diye nefes nefese kaldım.

Kendinde değil, çok sarhoş ve tek başına yürüyemiyor.

Güvenlik görevlisi onunla birlikte odasına giriyor ve bir dakika sonra tek başına geri çıkıyor.

"Demek hikâyenin o kısmı doğruymuş,"

diye fısıldıyorum. Jeremy gülümsüyor ve bacağıma dokunuyor. "Sana söylemiştim."

Penelope görüntüyü hızlandırıyor ve hepimiz oturup izliyoruz. Bir saat ileri gidiyor... sonra iki, ve sonra üç.

"Şimdiye kadar gece yarısı falan olmuştur." Kaşlarımı çattım.

Penelope ekranın altındaki silik rakamları işaret ediyor. "Saat orada. Saat 11:42, görüyor musun?"

"Evet, tamam."

Koridorda yürüyen bir adam sağa sola bakar ve sonunda Sebastian'ın kapısının önünde durur. Penelope görüntüleri gerçek zamana aktarır.

Hepimiz oturuyoruz ve ekrana doğru eğiliyoruz.

Tekrar sağa sola bakar ve cebinden bir anahtar çıkarır. Anahtarı kilide geçirir ve Sebastian'ın odasına girer.

"Kim o?" Gözlerimi kocaman açarak fısıldıyorum. Sebastian baygınken yanında birinin olduğunu bilmek bile kanımı donduruyor.

"Helena olmadığı kesin." Jeremy kolunu bana doladı ve beni kendine çekti.

İzliyoruz ve bekliyoruz. On dakika. Yirmi. Otuz. "Ne

yapıyor orada? Bu çok uzun bir süre," diyorum.

Kapı hafifçe açılır ve adam etrafın temiz olup olmadığını görmek için dışarı bakar. Dışarı çıkar ve biz de yüzünü tam cepheden görürüz.

"Gerhard!" Nefes nefese kaldım.

Jeremy'nin ağzı açık kalır. "O lanet yılan."

Başka bir odaya girip gözden kaybolmasını izliyoruz. "Aynı katta kalıyordu," diye fısıldıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Başka türlü zemine nasıl çıkabilirdi ki? Her şey sabitlenmiş."

Vay anasını.

Penelope görüntüyü tekrar hızlandırıyor ve ben nefesimi tutarken izlemeye devam ediyoruz.

Saat 3:00.

Sabah 4:00'te.

Sabah 5:00.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım. Bu umut verici görünüyor.

Sabah 7:30 ve kapı açılıyor. Sebastian takım elbisesini giymiş bir şekilde dışarı çıkar.

Koridorda yürüyor ve asansöre biniyor. "Bu bir tuzaktı." Jeremy neşeyle ellerini çırttı.

Gözlerim rahatlama gözyaşlarıyla doluyor ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Oh, Tanrı'ya şükür."

Duygularım beni ele geçiriyor ve gözlerim rahatlamayla doluyor. "Ona tuzak kuruldu."

Penny güler. "Aptal orospu. Seni yakaladık." Bekle bir dakika. Yani...?

Gözlerim Jeremy'ninkilerle buluşuyor ve o da derin bir nefes veriyor. "Biliyorum." "Penny, bizim için başka birini bulabilir misin lütfen?" diye soruyorum. "Elbette."

"Adım Bart McIntyre."

Penelope kitap ekranına geçiyor ve onun odasına bakıyor. Onun katına geçmesini sessizce izliyoruz.

Hızlı ileri sarar ve bekleriz. Bart telefonuyla asansörden çıkıyor.

"Sesimiz var mı?" Penelope kaşlarını çatar.

Bazı düğmelerle oynar ve sonra Bart'ın sesi canlanır. Çakırkeyif görünüyor ama Sebastian kadar kötü değil. Kameraya doğru yürür ve tam önünde durur.

"İyi geceler bebeğim, seni seviyorum." Telefonundaki kişiyi dinlerken gülümsüyor.

"Seninle mi konuşuyor?"

Fısıldıyorum. Jeremy başını sallıyor. "Hayır." Gözlerim onunkilere kayıyor.

"O gece erken saatlerde kavga ettik. Benimle konuşmuyordu."

Bart dinler ve sonra gülümser. "Eve döndüğümde, bebeğim, çok iyi olacaksın." Dinler ve güler. "Evet, evet. Odama döndüğümde seni ararım. Hâlâ çocuklarla birlikteyim. Birkaç saate kalmaz."

Karısı.

Jeremy üzüntüyle başını eğiyor.

Ağzım açık kaldı. Olamaz.

Sikeyim.

Bart telefonu kapatır ve hemen başka bir numara çevirir. Bu bir araba kazasını izlemek gibidir. Gerçekten kötü olduğunu bilirsiniz, ama gözlerinizi kaçıramazsınız.

"Merhaba Felicia, ben Bart," diyor. "Odama iki kız istiyorum.

624, lütfen."

Dinliyor ve sonra pis bir gülümseme yayıyor. "Hayır, az önce barın alt katında olanları istiyorum. Buraya son geldiğimde aldığım iki taneyi değil."

Elimi ağzıma götürdüm. Yüce Tanrım, bu hayal ettiğimden de kötüymüş.

Ekranı izlerken Jeremy'nin çenesi titriyor.

"Evet, çabuk ol lütfen. Çok azdım." Gözlerim

açıldı.

Ne?

Böyle bir şey olmayacak.

Bart'ın hâlâ karısıyla yattığına dair kanıtların yanı sıra düzenli olarak kadın fahişelerle de görüşüyor.

Ne oluyor lan?

Aklım başımdan gitti.

Hepimiz ne söyleyeceğimizi bilemeden sessizce ekrana bakıyoruz.

Jeremy üzüntüyle, "Bath'dayken neden hep kavga çıkardığını şimdi anlıyorum," diye fısıldıyor.

Ah, kalbim.

Kolumu Jeremy'ye doladım ve onu kendime çektim.

Penelope duyulabilir bir nefes verir. "Ne sikik bir sik kafalı."

Bart odasına girer ve kapıyı arkasından kapatır. Penelope perdeyi kapatmaya gider.

"Hayır," diyor Jeremy. "Bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Hızlandırıyor ve kırk dakika sonra asansör açılıyor ve iki muhteşem kız dışarı çıkıyor. Penelope görüntüleri gerçek zamana aktarır ve biz sessizce otururuz. Kızlar Bart'ın kapısını çalıyor ve o da belinde sadece beyaz bir havluyla kapıyı açıp hazır ve nazır bekliyor.

"Tam zamanında," diyor.

Onun yanından geçip odaya giriyorlar ve yanlarından geçerken içlerinden birinin arkasına tokat atıyor. Anlayamadığımız bir şey söylüyor ve kızların ikisi de yüksek sesle gülüyor. Kapı arkalarından kapanıyor.

Vay canına.

Penelope ekranı kapatıyor ve hepimiz şok olmuş bir şekilde sessizce oturuyoruz.

"Ve şimdi biliyorum," diye fısıldıyor Jeremy gözyaşlarının arasından. Boşluğa bakıyor, gözle görülür bir şekilde yıkılmış.

Sevincimin onun kalbine mal olmasından nefret ediyorum. Onu izlerken boğazıma bir yumru oturuyor. Bart'ın bir pislik olduğunu her zaman biliyordum ama bunu bu şekilde görmek çok çiğ ve incitici. Güzel arkadaşımın sevgisini asla hak etmedi.

Bir günlüğüne bile.

"Özür dilerim bebeğim," diye fısıldadım. "Çok, çok üzgünüm."

Araba Winchester'daki basın toplantısına yanaştı ve ben neredeyse arabadan atlayacaktım. Doğruca buraya geldim. Seb'e iyi haberi kendim vermek istedim.

Üniversitenin tıklım tıklım dolu salonuna girdim ve kalabalığın en arkasında durdum.

Sebastian sahnede, küçük bir podyumda duruyor ve bir konuşma yapıyor.

"Gördüğünüz gibi..." Yukarı bakıyor ve arkada durduğumu görüyor. Kaşları çatılıyor ve ben de heyecanla ayak parmaklarımın üzerine kalkarken gülümsüyorum.

Dikkatini yeniden topluyor ve konuşmasına geri dönüyor. Ayak parmaklarıma vurarak bitirmesini bekliyorum.

Hadi

ama.

Acele et.

Ona iyi haberi vermek için sabırsızlanıyorum.

Bunu o yapmadı.

Asla oraya gitmedi, asla mutluluk ışınlarını içimden çıkarmadı.

Sonunda, duymayı beklediğim sözleri söyledi. "Bugün geldiğiniz için hepimize teşekkür ederim. Uzun ve başarılı bir ilişki için sabırsızlanıyorum. Eğitim geleceğimizin anahtarıdır."

Herkes alkışlıyor ve ben gururla gülümsüyorum. Son bir kez başını sallayarak sahneden ayrılıyor.

Kalabalığa bakmak için parmak uçlarımda duruyorum. Oraya nasıl geri döneceğim? Telefonum çalıyor:

Nisan Şakası

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Bayan Garcia, burada ne işiniz var?" Derin sesi mırıldanıyor.

"Haberlerim var." Gülümsüyorum. "Size nasıl ulaşabilirim?"

"Sizi alması için birini göndereceğim. Yan kapıya git."

"Tamam." Telefonu kapattım ve beklemek için kapıya doğru koştum.

Birkaç dakika sonra kapı açılır ve korumalarından biri görünür.

"Merhaba, Bayan Garcia."

"Merhaba."

"Bu taraftan lütfen." İçeri girebilmem için geri çekiliyor ve ardından kapıyı kapatıp arkasından kilitliyor. Koridorda yürüyoruz ve Sebastian'ın beni beklediğini görüyorum. Ona doğru koşuyorum ve kollarına atlıyorum.

Selamıma şaşırarak kaşlarını çatıyor.

"Özel olarak nerede konuşabiliriz?"

"Bu taraftan." Bir kapı açtı ve içeri girdik. Bana döndü. "Bu ruh hali de ne?"

Genişçe gülümsüyorum.

"Yalan söyledi." Kaşlarını çatı.

"Helena o gece senin odanda değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Penelope otelin güvenlik sistemini hackledi. Görüntüleri bu sabah izledim. Bütün gece odanıza giren tek kişi Gerhard'dı."

Yüzü düştü. "Gerhard?"

"Bu işte birlikteler, Sebastian. Kanıtımız var." "Ama hiç görüntü yok. Bart kontrol etti."

"Bart yalan söyledi."

"Ne?"

"Bart görüntülere bile bakmadı çünkü kendi adi kışını kurtarmaya çalışıyordu."

Sebastian'ın yüzü bana bakarken düşüyor. "Bebek yok mu?" diye fısıldıyor.

"Hayır." Gülümsüyorum. "Özgürüz."

Burun delikleri alevleniyor ve duyguları onu boğarken derin nefesler alıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve o da başını omzuma koyuyor.

Birbirimize sarıldığımızda gözlerim yaşlarla doluyor, aramızdaki rahatlama hissediliyor. Hiç bu kadar büyük bir rahatlama hissetmemiştim. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm." Beni daha sıkı sıkıyor. "Başardık," diye fısıldıyorum ve ben de ona sıkıca sarılıyorum.

Dudaklarımız buluşuyor ve arkamızda bir kapı açılıyor. "Gitmemiz gerek," diye araya giriyor Bart'ın sesi. "Programınıza göre on dakika önce çıkmamız gerekiyordu. Bir sonraki randevunuza geç kalacaksınız."

İkimiz de dönüp ona bakıyoruz.

"Merhaba April." Gülümsüyormuş gibi yaptı. "Bugün geleceğini fark etmemiştim." Sebastian ona ters ters bakarken çenesi sıkılır.

Bart bir şeylerin ters gittiğini hissederek aramıza bakıyor.

"Ne?" Sebastian elimi tutuyor. "Evine git, Bart."

"Ha?" Kaşlarını çatı. "Neden eve gideyim ki?" "Çünkü kovuldun."

Nisan

"BEN NEYİM?"

Sebastian beni kapıya doğru çekti. "Kovuldum."

"Neden bahsediyorsun?" diye kekeliyor.

Sebastian aniden döner. "Bath'daki otelin güvenlik kayıtları.

Nerede o?"

Bart'ın gözleri büyür ve bir şey söylemek için ağzını açar.

"Sakin yalan söylemeye cüret etme." Kalabalık sahne arkası koridoruna doğru yürürken Sebastian homurdanıyor.

Bart bizi takip ediyor. "Hiç yok!" diye sesleniyor. "Size bunu zaten söylemiştim."

"Bu senin son şansındı. Çık dışarı."

"Ne?" Bart kekeliyor. "Şaka yapıyor olmalısın?" "Öfkeden kuduruyorum," diye bağırıyor Sebastian.

Etrafımızdaki herkes soluyor ve saklanmak için kaçışıyor.

Sebastian Bart'a doğru adım atar. "Görüntülerin olduğunu biliyorum. April bunu gördü ve ayrıca kendi adi kışını kurtarmak için bana yalan söylediğini de biliyorum. Bu son haftanın April ve benim için ne kadar stresli geçtiği hakkında bir fikrin var mı?" diye bağırır. "Otelden görüntüleri bile istemedin, değil mi?"

Bart, gözleri Sebastian'inkileri tutarken derin bir nefes alır. Boku yediğini biliyor.

"O zamanlar bu işe başka birinin karıştığını bilmiyordum" diyor. "Uyuşturulduğumu biliyordum ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jeremy'yi korumak içindi. Beni o kızlarla görmesini istemedim. Üç ay sonra o görüntülere ihtiyacın olacağını bilmiyordum. O zamana kadar çok geçti. Onu alamayacağımı söylemiştim. Kimsenin zarar göreceğini düşünmemiştim."

Gözlerimi tiksintiyle kapatıyorum. *Hayatının görünürdeki aşkı hariç. Jeremy.*

Dilimi bir saniye daha tutamıyorum. "Jeremy görüntüleri gördü."

Bart'ın yüzü düşer.

"Ve en kötüsü kendin için sipariş ettiğin striptizciler bile değildi," diye tükürdüm. "Karınla yaptığın konuşma onu dize getirdi."

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi bilen Bart'ın çenesi sıkılır. Jeremy her şeyi biliyor... sonunda.

"İnsanlara neden bu şekilde davranabildiğini düşünüyorsun anlamıyorum. Bu hikaye ortaya çıktığında, itiraf edebilir ve Sebastian'ı bir dünya acıdan kurtarabilirdin. Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?" diye sordum.

Bart yüzünü tiksintiyle buruşturur. "Ve sen çok çabuk yargılıyorsun, April. Senin aksine, ben Başbakan'la yatmıyorum. Özel muamele görmüyorum."

Sebastian'ın gözleri kısılr. "Git buradan. Şimdi." "Buna pişman olacaksın," diye tükürür Bart.

Sebastian'ın soğuk gözleri onunkileri tutuyor. "Sanırım ikimiz de buna kimin pişman olacağını biliyoruz." Sebastian elimi tutuyor ve koridorda yürüyoruz. Telefonunu çıkarıp bir numara çeviriyor.

"Melody, planlar değişti. Hemen Londra'ya dönüyorum. Diğer toplantılarımı yeniden planla."

Beni bekleyen arabaya götürüyor ve arka koltuğa geçiyoruz.

Kevin bize döndü. "Nereye efendim?"

"Downing Street."

Araba trafiğe çıkar. Sebastian bir arama yapar. "Melody, polis Downing Sokağı'na gelsin. Tamam." Dinliyor. "Şimdi Winchester'dan ayrılıyorum. Teşekkür ederim." Telefonu kapatıyor.

Sebastian'ın elini kucağımda tutuyorum ama o bunu fark edemeyecek kadar kızgın.

Pencereden dışarı bakıyor ve sessizce öfkeleniyor.

Ama sorun değil. Fark ettim.

Onu avucumun içine aldım ve asla bırakmayacağım. Birlikte olduğumuz sürece, dünyanın geri kalanı ya da söyledikleri yalanlar umurumda değil.

Birbirimize sahibiz ve bu her şey demek.

Sebastian

Dedektiflerle oturmuş, Gerhard'ın odamdan çıkış görüntülerini izliyorum.

Öfkeli olmak yeterli değil. Hiç bu kadar kızgın olmamıştım.

Bunca zamandır Helena onunla çalışıyordu. Parayı paylaşacaklar mıydı?

Yoksa onun maaş bordrosunda mıydı? Cevaplanmamış bir sürü soru var.

"İşte bu kadar. İhtiyacımız olan kanıt buydu," diyor içlerinden biri. Telefonunu eline alır ve bir arama yapar. "Merhaba Anna, ben Steven. Benim için Gerhard Klein'ı kontrol edebilir misin lütfen?" Bir süre dinler. "Şu anda nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Ev ve ofis adresleri. Ayrıntılarla birlikte beni hemen ara. Teşekkür ederim." Telefonu kapattı ve gözleri benimkilere kaydı. "Eski eşiniz hakkında hâlâ suç duyurusunda bulunuyor muyuz?"

"Evet."

"Ama tutuklama emrini kaldırdınız."

"Sadece onu saklandığı yerden çıkarmak için. Suçlanmasını istiyorum." Bir an düşündüm. "Getirildiğinde onunla konuşmak istiyorum."

"Tamam."

Steven'in telefonu çalar ve o da açar. "Merhaba." Dinliyor. "Kiminle seyahat ediyor?" Bize bakarken gözlerini kısıyor. "Milania Henchworth." İsmi bir kağıda karalıyor ve sonra kelimeleri yazıyor:

Sahte pasaport.

"Derhal havaalanı gidiş salonuna birkaç memur gönderin. İkisnin de getirilmesini istiyorum." Telefonu kapattı ve bize döndü. "Gerhard'ın bu akşam saat 18:00'de Almanya'ya bir uçuşu var ve Milania Henchworth ile seyahat ediyor."

"Bunun Helena olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Hayatım üzerine bahse girerim."

Parmaklarımı masanın üzerinde yuvarlıyorum. Saat akşamın 7'si ve bir restorandayız. "Özür dilerim bebeğim." Telefonumu elime aldım ve saatin kaç olduğunu kontrol ettim.

Yüzüncü kez. "Berbat bir arkadaşlığım var."

April bana gülümsüyor. "Onları yakalayacaklar Seb, endişelenme."

"Şimdiye kadar aramış olmaları gerekirdi. Belki de uçuş için gelmemişlerdir." İçkimi yudumluyorum. "Muhtemelen o bile değildi."

"Yakında öğreneceğiz."

Derin bir nefes veriyorum. "Eğer Almanya'ya ulaşırlarsa, bu iş biter. Onları bulma şansımız yok."

"Seb..." April iç çekiyor.

Telefonum çaldı ve cevap vermek için çabaladım.

"Evet." "Onları yakaladık."

"İkisi de mi?"

"Evet, Helena oldu seyahat etmek altında a sahte Pasaport. Başka bir suç."

İçim rahatlarırken gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi neredeler?"

"Londra merkezde."

"Yola çıkıyorum."

Garson kız yemeklerimizle birlikte geldi. "Buyurun. İki biftek ve salata." Onları masaya koydu.

"Teşekkür ederim." Garson kız uzaklaşıyor ve ben önümdeki yemeğe bakıyorum. Şu anda yemek yemekten daha kötü bir şey düşünemiyorum. April'a bakıyorum ve sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bıçağıyla tabağımı işaret ediyor.

"Bunu yiyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Bütün gün bir şey yemedin."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey, Sebastian. Ye.

Derin bir nefes veriyorum ve bifteğimi kesmeye başlıyorum.

"A c e l e t." Talep ediyorum. "Gitmemiz gerek."

"Hapisteler ve yakın zamanda bir yere gitmeyeceklerine eminim. Yemeğinizi yiyin."

Çatalımdaki bifteği ısırđım ve ona sıırdım. "Ne?"

April kaşımı kaldırıyor.

"Neden bana ne yapacağımı söylemekte ısrar ediyorsun?"

Gülümsüyor ve yemeğe geri dönüyor. "Çünkü seni seviyorum." "Ve bu sana bana patronluk taslama özgürlüğü mü veriyor?"

"Evet." Çiğniyor. "Aslında öyle. Yatak odasında bana patronluk taslıyorsun. En azından sana yemeğini yemeni söyleyebiliyorum."
"Touché." K a r ş ı m d a k i güzel kadına gülümsüyorum. "Her ne kadar sen benim sikimi yiyor olsan da, ben de akşam yemeğimi yiyorum.

farklı şeyler."

April gülümser. "Pek sayılmaz. Her ikisi de sağlık için gereklidir."

Ona bakıyorum. Bu kadının etrafında çok fazla sevgi ve kabullenme var. Sır yok, yalan yok. Beni olduğum ve ne yazık ki onun için olmadığım her şeyimle seviyor. Huysuzum, otoriterim, dominantım ve lanet olsun, keşke yatak odasında daha tatlı ve daha romantik-yumuşak olabilseydim.

Yenilenmiş bir kararlılıkla bifteğimi kestim. İşte bu kadar. Yarın yeni bir sayfa açacağım ve daha iyi olmaya çalışacağım. April benim en iyi halimi hak ediyor ve ben de onun bunu almasını sağlayacağım.

Bir saat sonra karakoldaki sorgu odasına girdim. Helena'nın perili gözleri benimkilerle buluştu.

Kapının yanında duran polise bakıyorum. "Bir dakika lütfen."

Başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak bizi yalnız bıraktı.

Masanın karşı tarafındaki koltuğa oturuyorum.

Gözlerim onunkileri tutarken alt dudagımı ısıırıyorum.

Utanch içinde başını öne eğiyor. "Özür dilerim," diye fısıldar.

Ona bakıyorum. Çok üzgündü ve midem bulanıyordu.

"Helena..." Yere bakıp duruyor.

"Bana bak."

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için

yukarı kaldırıyor. "Neden?"

Gözleri yaşlarla doluyor. "Korkuyorum,

Sebastian." "Neyden korkuyorsun?"

Fısıldıyorum.

"Hamileyim ve param yok."

Kaşlarımı çattım. "Bir bebek

mi var?"

Başını sallıyor.

"Gerhard'ın mı?"

diye sordum. Yine

başını salladı.

"Bu çok iyi." Yumuşakça gülümsüyorum. "Tebrikler. Hayat olması gerektiği gibi."

Gözleri doluyor ve yaşlar barajı yıkıp yüzünden aşağı yuvarlanıyor. "Tek istediğim senken, içimde başka bir adamın bebeği varken hayat nasıl olması gerektiği gibi olabilir?" Öfkeyle gözyaşlarını siler.

Onu izlerken boğazıma bir yumru oturuyor ve masanın üzerinden elini tutuyorum. "Yaşadığımız şey çoktan bitti. Beni cezalandırmaya çalışmayı bırakmalısın."

"Senin de benim gibi canının yanmasını istiyorum," diye fısıldıyor.

Kaşlarımı çattım. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. "Bu iş burada bitiyor. Bu son kez. Seni başından beri korudum çünkü evliliğimizi bitirdiğim için kendimi suçlu hissettim ama artık buna tahammül edemeyeceğim. Yeniden evlendim. April artık her şeyden önce geliyor. Önce o gelmeli."

Gözyaşlarının arasından bana bakıyor. "Beni hiç özlemiyor musun?"

"Yaptım. Uzun bir süre boyunca." Omuz silktim. "Ama ikimize dair sahip olduğum tüm iyi anıları zehirledin."

"Gerhard başka biriyle yattı."

Ağır ağır nefes veriyorum.

"Bir ay önce. Bunun bir hata olduğunu söylüyor. Almanya'ya gidip yeniden başlamayı ve bu işi yürütmeyi deneyecektik."

"Ve bunu yapmak için benim parama mı ihtiyacın vardı?"

Gözleri benimkileri tutuyor ve biliyorum ki öyle.

"Gerhard pislğin teki." İçimi çektim. "Bir adam hamile eşinin para için başka bir adama şantaj yapmasından mutluluk duyuyorsa, bu onun hakkında ne söyler?"

Bana bakıyor.

"Senin hakkında mı?" Mırıldanıyorum, bunu yaptığına inanamıyorum. Öfkem yeniden ortaya çıkıyor ve sandalyemi geri itiyorum. "Hoşça kal Helena." Kapıya doğru yürüdüm.

"Lütfen, Sebastian. Hapishanede hamile kalmak istemiyorum."

Ona son bir kez bakıyorum. Bir zamanlar evlendiğim kadının hüznünlü bir kabuğu. "Benim sorunum değil."

Ofisten çıkıyorum ve Steven'ın koridorda beni beklediğini görüyorum. "İkisini de her şeyle suçla. İşim bitti."

Garaja girdiğimde saat akşamın 7'siydi. Bu gece evde kalacağız. Geçirdiğimiz son haftadan ve dün Helena ile yaşadıklarımızdan sonra kendi evimin rahatlığına ihtiyacım vardı.

Garaj kapısının inmesini bekliyorum. Arabayı kapatıyorum ve kapıyı açıyorum. Nisan ayı için aldığım kırk sekiz kırmızı gülden oluşan kocaman demeti ve kalp şeklindeki dev çikolata kutusunu alıyorum.

Bu benim, daha çok çalışacağıma dair verdiğim söze sadık kalıyorum.

Beni tutmak yok. Bundan sonra kendimin daha tatlı, daha romantik bir versiyonu olacağım.

Kapıyı açıyorum ve müzik duyuyorum. *Cinsel Şifanın* tantrik ritmi Marvin Gaye çalıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Ha?

Köşeyi döndüğümde April'in kırmızı deri bir korse ve G-sting ile siyah dantelli, yüksek kalçalı çoraplar giymiş bir koltukta oturduğunu görüyorum. Uzun, siyah bir peruk takıyor ve seksi bir makyaj yapıyor.

Sikim takdirle gümbürdüyor ve ona bakıyorum.

"Nakit mi, kredi kartı mı?" diye mırıldanıyor. Bir yapay penis alıyor ve ucunu emiyor. "Şu anda senin koca sikini emmeye çok hazırım."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve onun güllerini tutuyorum. Dudaklarımdan hiçbir kelime çıkmayacak.

Ayağa kalkıyor ve müzik eşliğinde bana doğru geliyor. Dudaklarımı yalıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Bana bir hediye mi getirdiniz Bay Garcia?" diye fısıldıyor pantolonumun üzerinden sikimi avuçlarken.

Sikeyim.

Zonkla, zonkla, zonkla.

Başımı salladım. "Evet."

Dudaklarımı tekrar yalıyor.

"I..." O böyleyken iki kelimeyi bir araya getiremiyorum. Gülleri kaldırıyorum. "Kalpler ve güller istediğini sanıyordum."

Onları benden alıyor ve kokularını içine çekiyor. "Boş ver onu," diye fısıldıyor ve sonra gülleri omzunun üzerinden yere atıyor. "Benden nefret ediyormuşsun gibi beni becermeni istiyorum."

Gülümsüyorum.

Kahretsin, bu kadını seviyorum.

Saçlarından bir avuç tutup onu dizlerinin üzerine sürüklüyorum.

"Em. Benimkini. Sikimi.

SON.

EPILOG

On beş ay sonra

SEBASTIAN beni dans pistinin etrafında döndürüyor, ben de omzuna yaslanıyorum.

"Seni eve götürme zamanı," diye fısıldıyor şakağıma doğru. "Hmm." Uykulu bir şekilde gülümsüyorum.

"Tamam."

New York'ta Sebastian'ın eski yatılı okul arkadaşlarından birinin düğünündeyiz. Etkinlik merkezi bu dünyanın dışında. Tavandan tabana pencereleri olan bir gökdelenin en üst katı ve aşağıda parıldayan şehir ışıkları.

"Bir dans daha," diye fısıldıyorum.

Beni kendine yakın tutarken kıkırdıyor. "Yorgun görünüyorsun, sevgilim." Elini hamile karnımın üzerinde gezdiriyor ve ben de ona bakarken elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

Aramızda çok fazla sevgi var.

Sadece üç ay içinde, hayalimiz gerçek oluyor.

Bir bebeğimiz olacak.

Hayat her zaman planlandığı gibi gitmez, ama bazen sadece sizin için planlananlara yer açmak içindir.

Sebastian ve ben her zaman birlikte olacaktık ve bu her zaman bizim hikâyemiz olacaktı. İşlerin bir şekilde yoluna girmesi çok komik. Şarkı bitti ve kollarımdan çekilmeye çalıştı.

"Bir dans daha." Umutla gülümsüyorum.

Gülümsüyor ve beni usulca öpüyor. Ne yaptığımı biliyor. Son zamanlarda çok yapıyorum.

Oyalıyor.

Yalnız geçirdiğimiz zamanın değerini bilmek. Tamamen anı yaşamak.

Her bir saniye kutsaldır.

Her bakış, her öpücük, her dokunuş... hepsi. *Onunla birlikte.....* hayatın içinde dans ediyorum.

Sadece ikimizin olduğu günlerin sayılı olduğunu biliyorum ve biraz pişmanlık duymaktan kendimi alamıyorum. Şu anda ben Sebastian'ın dünyasıym ve yakında onun sevgisini bizden küçük bir parçayla paylaşacağımı biliyorum ve olması gereken de bu.

Ama şimdilik, o benim.

Şarkı bitiyor ve bana gülümsüyor. "Artık eve gidebilir miyiz, dans kraliçesi?"

Kıkırdıyorum. "Sanırım."

Beni dans pistinden çıkarıyor ve masamıza geri dönüyoruz. Çantamı aldım ve arkadaşı Jameson'ın sırtına bir tokat attı. "Biz gidiyoruz, Miles."

Jameson döner ve gülümser. "Sabah kahvaltı mı?"

Sebastian masadaki herkesin elini sıkarken, "Evet, orada olacağız," diye yanıtıyor.

Emily bana sarıldı. Clare eğildi ve yanağımdan öptü. "Sabah görüşürüz."

Kocası Tristan da aynısını yapıyor. "İyi geceler, güzelim." Karnımı okşuyor ve en yaramaz çocuk tavrıyla göz kırpmıyor.

Kıkırdıyorum. Sebastian'ın eğlenceli, seksi arkadaşları olduğu kesin. Şikayet ettiğimden değil.

Gözlerim kendi ateşli arkadaşşıma dikildi.

En iyi arkadaşım.

Sebastian masanın üzerinden bana hayatımda gördüğüm en iyi 'gel beni becer' bakışını atıyor ve içim gümbür gümbür atmaya başlıyor. Bu bakışı biliyorum.

Bu bakış için yaşıyorum.

Elimi tutuyor ve herkese son bir kez el sallayarak asansöre biniyoruz. Dört güvenlik görevlisi arkamızdan bindi. Sebastian kravatını gevşetip üst düğmesini açıyor ve hepimiz sessizlik içinde zemin kata iniyoruz.

Bir başbakanla hayat pek özel değil ama bir şekilde idare ediyoruz.

Gardiyanların ve manşetlerin olmadığı zamanların nasıl olduğunu unutmuş gibiyim.

Gerhard suçlamalardan kurtuldu, o sırada herhangi bir uyuşturucu testi yapılmamıştı, elimizde hiçbir kanıt yoktu ve odanın anahtarı kendisinde olduğu için sarhoş olduğunu ve yanlışlıkla kendi odası sandığını söyledi.

Helena'nın bebeği oldu, küçük bir kız. Gerhard'la birlikte Almanya'da yaşıyor. Davadan beri ondan haber almadık ve sanırım sonunda hayatına devam etti. Onun iyiliği için mutluyum. Ne yaparsa yapsın, onun için hep biraz üzölmüşümdür.

Sebastian Garcia'yı sevmek kolaydır. Ondan uzaklaşmak değil.

Bunu herkesten iyi biliyorum.

Asansörün kapıları açılıyor ve bekleyen arabanın arkasına tırmanıp gecenin içine fırlatılmadan önce el ele dışarı çıkıyoruz.

Sebastian ışıkları kapatıyor ve yanımdaki yatağa giriyor. Miles'in kardeşinin çatı katlarından birindeyiz. Şehrin manzarası muhteşem. O kadar muhteşem ki Sebastian'ın perdeleri kapatmasına izin vermiyorum.

New York'ta dünyanın başka hiçbir yerinde olmayan bir elektrik var ve ben tam anlamıyla bağımlıyım.

Sebastian'ın dudakları dudaklarımı emerek yumuşak bir öpücöğe dönüştürüyor, dili yavaşça ağzımı keşfediyor. Eli önce göğüslerimde, sonra da karnımın üzerinde geziniyor. Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Taş gibi sert ereksiyonunun kalçama baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Sevişmemiz yeni bir seviyeye ulaştı.

Artık sadece bedenimi değil, zihnimi de sikiyor.

Hamileliğimle birlikte, bazı kısıtlamaları öğrenmek zorunda kaldık. İkimiz de normalde olmak istediğimiz kadar sert olamıyoruz.

Bizi daha yüksek bir frekansa yükseltti ve mümkünse daha da yakınlaştırdı.

Sırtım ona dönük olacak şekilde beni döndürüyor, vücudu benimkine yaslanıyor ve yüzümü ellerinin arasına alırken omzumun üzerinden beni öpüyor.

Yavaş ve telaşsız.

Büyütölmüş.

Eli üst bacağıma doğru kayıyor ve onu vücudunun üzerine çekiyor. Parmakları, sonunda dudaklarıma dokunana kadar uyluğumun iç kısmında yukarı ve aşağı sürükleniyor. Parmak uçlarını yumuşak bir şekilde üzerimde ileri geri hareket ettirerek giriş yerimle alay ediyor.

Kıpırtısız düşerken birbirimize bakıyoruz. Bunu kaç kez yaparsak yapalım, onun bedeninin benimkinin içine girdiği an her zaman başka bir şeydir.

Yüzü benimkine doğru buruşurken kalın parmağını içeri kaydırıyor. Daha küçükken vücudumu sevdiğini sanıyordum.

Ama şimdi takıntılı.

Bir parmak daha ekliyor, sonra bir tane daha, beni yavaşça pompalarken nefesi titriyor.

Loş ışıktaki omzumun üzerinden birbirimize bakıyoruz. Burada bizden başka kimse yok, bu yakınlık hissi o kadar çığ ve gerçek ki.

Bacağıma kaldırıyor ve derinlere kayıyor. Vücudum onun etrafında dalgalanıyor ve derin, gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

Lanet olsun... Hiç bu kadar ateşli bir ses olmamıştı.

Beni yavaşça pompalarken karnımı şefkatle tutuyor ve öpüşürken yüzünü tutuyorum.

Aramızdaki his çok güçlü. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ona karşı gülümsüyorum. "Biliyorum bebeğim. Biliyorum."

Sebastian

April'in elini tutuyorum, sırtımdan aşağı ter damladığını hissediyorum.

Ağlıyor.

Buna dayanamıyorum.

Onun bu acıyı yaşamasını izleyemem.

Kalbim korkuyla çarpıyor.

"Bir kez daha ıkın April," diyor doktor.

Taş kesilmiş bir halde başını sallıyor. "Yapamam." Uzun bir doğum oldu ve çok yoruldu.

"Gel bebeğim," diye fısıldıyorum. "Bunu yapabilirsin." Şakağını öpüyorum. "Haydi. Fazla uzun değil. Bir tane daha." Onu tekrar öpüyorum. "Son bir tane."

Yüzünü buruşturuyor ve elimi o kadar sert sıkıyor ki yemin ederim parmaklarımdan kırıldığını hissediyorum. Ağlıyor ve bebek doktorun ellerine doğru kayıyor.

Başımı kendime doğru tutarken
nefes nefese kalıyoruz. "Bir erkek,"
dedi doktor. *Bir oğlan.*
Gözlerim April'inkileri buluyor ve o gülüyor. "Bir oğlan," diye
fısıldıyor, gözleri vahşi.
Ona sıkıca sarıldım.
Bebeği kontrol ederler ve April'in göğsüne yatırırlar, ten tene.
Ağlıyor.
Eğilip küçük yüzüne bakıyorum, buruşmuş ve kıpkırmızı. Siyah
saçlarla kaplı başına dokunuyorum. Benim rengime sahip.
Oh.
Duygularım beni ele geçiriyor ve gözyaşlarımla görüşüm bulanıyor.
"Sebastian," diye fısıldıyor April. Başımı kaldırıp ona bakıyorum
ve o da usulca gülümsüyor.
"Oğluna merhaba de. Al onu."
Ona bakıyorum.
"Tut onu," diye fısıldıyor.
Kaşlarımı çatıyorum ve onu kucağıma alıyorum. Hemşire bana bir
battaniye uzatıyor ve onu sarıp kollarıma alıyorum. O kadar
gururluyum ki gözyaşlarım yüzümden akıyor.
Tanrım, bu aşk.
"Adı ne?" diye sorar doktor.
Göremeyince ön kolumun tersiyle gözlerimi siliyorum. "Arlo," diye
fısıldıyorum küçük kundağa bakarken.
April gururla gülümsüyor. "Arlo Sebastian Garcia."
Eğildim ve güzel karımı öptüm. Bana zaten çok şey verdi, ama bu...
Büyüleyici.
Yeni hayatımız bugün başlıyor.

Nisan

Altı Yıl Sonra

Şezlonga uzanmış, Sebastian'ın çocuklarıyla su kenarında oynamasını
izliyorum.

Güneş yeni batıyor. Hava ılık ve deniz meltemi rahatlatıcı.

Üç oğlumuz var: Arlo, Santiago ve Javier. Her şeyin bittiğini ve ailemizin tamamlandığını düşünüyorduk ama kaderin başka fikirleri vardı. Şimdi küçük bir kız çocuğuna hamileyim.

Sebastian bir kızı olacağı için çok heyecanlı. Bu küçük kız şimdiden babasının gözbebeği ve henüz doğmadı bile.

En iyi arkadaşlarımızla Maldivler'de tatildegiz.

Bree, Charlotte ve Willow **y a n ı m d a k i** şezlonglarda oturuyorlar. Ben limonata içerken onlar kokteyl içiyor.

Tanıştığımızdan beri birimiz hep hamileymiş gibi görünüyor.

Oğlanlar, Sebastian, Julian ve Spence, çocuklarla birlikte denizde oynuyorlar. Aramızda oldukça kalabalık bir grup var, doğacak kızımızla birlikte bu sayı on üçe çıkacak. Çocuklar sıraya giriyor ve oğlanlar sırayla onları havaya atıyor. Kahkahalar etrafımızda yankılanıyor.

Evde hayat çok farklıdır. Sebastian hala Başbakan olarak görev yapıyor, görünüşe göre işinde çok iyi ve onu tutmaktan mutlular. Haftada birkaç gün bize yardımcı olması için bir dadımız var ve Jeremy ile ortaklaşa yeni bir hukuk bürosu açtım.

Ve şunu dinle: Jeremy üçüncü sınıf hukuk öğrencisi. Onunla çok gurur duyuyorum. Başarının en iyi intikam olduğu ortaya çıktı. Hâlâ bekâr ama ben ve kızlar onun için bir profesyonel gibi çöpçatanlık yapıyoruz. Büyük aşk hikayesi geliyor; biliyorum.

Geçen gün Duke ile karşılaştım, çok güzel bir kızla mutlu bir evliliği var, üç küçük kızları var ve Kensington'da yaşıyorlar. Futboldan yeni emekli olmuş ve kendi işini kurmuş, çok mutlu görünüyordu ve bu beni çok mutlu etti.

Sebastian sudan çıkıyor ve beline bir havlu sarıyor. Sahilde bize doğru yürürken onu izliyorum.

Hâlâ dünyada yürüyen en seksi adam.

Gelip şezlongumun kenarına oturuyor ve elimi tutuyor. "İyi misin, bebeğim?"

Gülümsüyorum. "Uh-huh."

Garson elinde büyük bir kokteyl tepsisiyle geldi. "Buyurun." Onları masaya koyar. "Nakit mi yoksa veresiye mi?"

Sebastian'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben sırtıyıyorum. Aramızda hiçbir şey değişmedi. Onun yaramaz odasında düzenli olarak Kızdan Kaçış oynuyoruz.

Hâlâ en sevdiğimiz oyun.

"Nakit," diye yanıtlıyor Sebastian. Gözleri belli bir şeyle parıldıyor, elimi avucunun içinde sıkıyor. "Her zaman nakit."

**Aşağıdakilere bir göz atmak için okumaya
devam edin**

Brielle ve Julians'ın hikayesi: [Bay Masters](#)

BAY USTALAR ALINTI

Önsöz Julian

Masters

ALINA MASTERS

1984 - 2013

Eş ve sevgili anne.

Tanrı'nın ellerine

güveniyoruz.

Keder. Hayatın Azrail'i.

Neşe, umut ve amaç hırsızı.

Bazı günler katlanılabilir. Diğer günler zor nefes alıyorum ve iyi bir nedenin hiçbir anlam ifade etmediği bir pişmanlık dünyasında boğuluyorum.

O günlerin ne zaman geleceğini asla bilemiyorum, sadece uyandığımda göğsüm daralıyor ve kaçmam gerekiyor. Buradan başka bir yerde olmam, bu hayatla uğraşmam gerekiyor.

Benim hayatım.

***Bizim* hayatımız.**

***Sen* gidene kadar.**

Uzaktaki bir çim biçme makinesinin sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor ve mezarlığın bekçisine bakıyorum. Mezar taşlarının arasından geçerken hiçbirini kırmamaya ya da zarar vermemeye dikkat ederek konsantre oluyor. Alacakaranlık ve sis geceye doğru ilerliyor.

Buraya sık sık düşünmek, denemek ve hissetmek için geliyorum.

Kimseyle konuşamıyorum. Gerçek duygularımı ifade edemiyorum. Nedenini bilmek istiyorum.

Bunu bize neden yaptın?

Rahmetli eşimin mezar taşına bakarken çenemi

sıkıyorum. Her şeye sahip olabilirdik... ama olmadık.

Eğilip adının üzerindeki tozu siliyorum ve az önce vazoya yerleştirdiğim pembe zambakları yeniden düzenliyorum. Küçük oval fotoğraftaki yüzüne dokunuyorum. Duygudan yoksun bir şekilde bana

bakıyor.

Geri adım atarak ellerimi siyah paltomun ceplerine sokuyorum.

Burada durup bütün gün bu mezar taşına bakabilirim -bazen öyle yapıyorum- ama arkama bakmadan dönüp arabaya doğru yürüyorum.

Porsche'm.

Elbette, param ve beni seven iki çocuğum var. Profesyonel alanımın zirvesindeyim, yargıç olarak çalışıyorum. Mutlu *olmak için* tüm araçlara sahibim ama değilim.

Zar zor hayatta kalıyorum; pamuk ipliğine bağlıyım. Dünyaya karşı dış görünüşümü oynuyorum.

İçimde ölüyorum.

Yarım saat sonra terapistim Madison'a vardım.

Buradan her zaman rahatlamış olarak ayrılıyorum.

Konuşmak zorunda değilim, düşünmek zorunda değilim, hissetmek zorunda değilim. Otomatik pilotta ön kapıdan geçiyorum.

"İyi günler Bay Smith." Resepsiyon görevlisi Hayley gülümsüyor.

"Odanız hazır efendim."

"Teşekkür ederim." Kaşlarımı çatıyorum, bugün daha fazla şeye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Bu tedirginliği giderecek bir şey.

Dikkat dağıtıcı.

"Bugün fazladan birini tutacağım, Hayley." "Elbette efendim. Kimi istersiniz?"

Kaşlarımı çatıyorum ve doğru anlamak için bir an bekliyorum. "Hmm. Hannah." "Yani, Hannah ve Belinda?" "Evet."

"Sorun değil, efendim. Rahatınıza bakın, hemen gelecekler."

Özel çatı katına çıkmak için asansöre bindim. Oraya vardığımda kendime bir viski yapıyorum ve Londra'ya bakan dumanlı cam pencereden dışarı bakıyorum.

Arkamda kapı tıkırtısı duyuyorum ve sese doğru dönüyorum.

Hannah ve Belinda gülümseyerek önümde duruyorlar.

Belinda uzun sarı saçlı, Hannah ise esmer. İkisinin de genç ve güzel olduğu inkar edilemez.

"Merhaba, Bay Smith," diyorlar hep bir ağızdan

Gözlerim onları içine çekerken viskimi yudumluyorum. "Bizi nerede istersiniz,

efendim?"

Kemerimi çözdüm. "Dizlerinin üzerine çök."

Bölüm 1

Brielle

Gümrük gülünç derecede yavaş ve bir adam ilerideki ofise çekildi. Sıranın en arkasındaki konumumdan her şey çok şüpheli görünüyor. "Sence ne yaptı?" İlerideki kargaşayı gözetlemek için boynumu uzatırken fısıldıyorum.

"Bilmiyorum, muhtemelen aptalca bir şey," diye yanıtlıyor Emerson. Sıra biraz daha hızlı ilerlerken masaya doğru ilerliyoruz.

Bir yıl sürecek çalışma tatilimize başlamak üzere Londra'ya geldik. Ben bir yargıç için dadı olarak çalışacağım, en iyi arkadaşım Emerson ise bir sanat müzayedecisi için çalışacak. Korkuyorum ama bir o kadar da heyecanlıyım.

Emerson, "Keşke bir hafta önce gelseydik de birlikte biraz zaman geçirebilseydik," diyor.

"Evet, biliyorum ama bu hafta başlamamı istedi çünkü gelecek hafta bir yere gidecek. Çocukların rutinini öğrenmem gerekiyor."

"Kim çocuklarını üç gün boyunca tamamen yabancı biriyle yalnız bırakır ki?" Em tiksintiyle kaşlarını çatar.

Omuz silkiyorum. "Görünüşe göre yeni patronum."

"En azından gelecek hafta gelip seninle kalabilirim. Bu da bir bonus."

Benim pozisyonum yatılı, yani kalacak yerim güvence altında. Ancak, Zavallı Emerson iki yabancıyla yaşayacak. Bunun için çıldırıyor.

"Evet, ama seni gizlice içeri alıyorum," diyorum. "Parti yapıyormuşuz gibi görünmesini istemiyorum."

Havaalanında etrafa bakıyorum. Kalabalık, hareketli ve şimdiden kendimi çok canlı hissediyorum.

Emerson ve ben genç gezginlerden daha fazlasıyız.

Emerson amacını bulmaya çalışıyor ve ben de zina yapan bir hıyara aşık olmamı içeren yıkıcı bir geçmişten kaçıyorum.

Onu seviyordum. Sadece o beni sevmiyordu. En azından yeterince değil.

Eğer öyle olsaydı, onu pantolonunda saklardı ve ben de Heathrow Havaalanı'nda kusacakmış gibi hissetmezdim.

Kendime bakıyorum ve elbisemdeki kırıksıklıkları düzeltiyorum. "Beni almaya geliyor. İyi görünüyor muyum?"

Emerson bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve genişçe gülümsüyor. "Avustralya'dan gelen yirmi beş yaşındaki bir dadının tam da olması gerektiği gibi görünüyorsun."

Aptalca gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum. Bu iyi bir cevaptı.

"Peki, patronunun adı ne?" diye soruyor.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum ve dadı ajansından gelen e-postaya ulaşana kadar e-postalar arasında geziniyorum. "Bayan Julian Masters."

Emerson başını sallar. "Peki onun hikâyesi neydi? Bana daha önce anlattığını biliyorum ama unutmuşum."

"Yüksek Mahkeme yargıcı, beş yıl önce dul kalmış."

"Kocasına ne oldu?"

"Bilmiyorum ama görünüşe göre oldukça zengin." Omuz silktim. "İki çocuğu var, uslular."

"Kulağa hoş geliyor."

"Umarım öyledir. Umarım benden hoşlanırlar."

"Yapacaklar." Sırada ilerliyoruz. "Hafta sonu kesinlikle dışarı çıkacağız, değil mi?"

"Evet." Başımı salladım. "O zamana kadar ne yapacaksın?"

Emerson omuz silkiyor. "Etrafına bir bak. Pazartesi günü işe başlıyorum ve bugün Perşembe." Beni izlerken kaşlarını çatıyor. "Hafta sonları dışarı çıkabileceğinden emin misin?"

"Evet," diye tersliyorum, bıkkınlıkla. "Sana binlerce kez söyledim, Cumartesi gecesi dışarı çıkıyoruz."

Emerson endişeyle başını sallıyor. Sanırım o benden daha gergin olabilir ama en azından ben cesur davranıyorum. "Telefonunu hallettin mi?" diye soruyorum.

"Hayır, henüz değil. Yarın bir telefon dükkânı bulacağım, böylece seni arayabilirim." "Tamam."

Sıranın önüne çağrıldık ve nihayet yarım saat sonra Heathrow Uluslararası Havaalanı'nın geliş salonuna girdik.

"İsimlerimizi görüyor musun?" İkimiz de etrafımıza bakınırken Emerson fısıldıyor. "Hayır."

"Kahretsin, kimse bizi almaya gelmedi. Tipik." Paniklemeye başladı.

"Sakin ol, burada olacaklar," diye mırıldandım.

"Kimse gelmezse ne yapacağız?"

Bu ihtimali düşünürken kaşımı kaldırıyorum. "Seni bilmem ama ben kendimi kaybedeceğim."

Emerson omzumun üzerinden baktı. "Bak, adın burada. Bir şoför göndermiş olmalı."

Döndüğümde uzun boylu, iri yarı, lacivert takım elbiseli bir adamın elinde üzerinde Brielle Johnston yazan bir tabela tuttuğunu görüyorum. Gülümsemeye zorluyorum ve endişemin midemde bir gelgit dalgası gibi yükseldiğini hissederken uysalca el sallıyorum.

Yanıma geldi ve bana gülümsedi. "Brielle?"

Sesi derin ve emredici. "Evet, o benim," diye nefes alıyorum.

Elimi sıkmak için elini uzatıyor. "Julian Masters."

Ne?

Gözlerim

açıldı.

Bir erkek mi?

Kaşlarını kaldırıyor.

"Şey, ben... Ben Brielle," diye kekeleyerek elimi uzatıyorum. "Bu da birlikte seyahat ettiğim arkadaşım Emerson." Elim tutuyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Yüzünde bir gülümseme izi belirliyor ama sonra onu kapatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum." Emerson'a döner ve onun elini sıkar. "Nasılsınız?"

Gözlerim Emerson'a kayıyor, belli ki bu durumdan çok hoşlanıyor. Parlak bir şekilde sırtıyor. "Merhaba."

"Senin bir kadın olduğuna sanıyordum," diye fısıldadım.

Kaşları çatıldı. "Son baktığımda tamamen erkektim." Gözleri benimkileri tutuyor.

Neden bunu yüksek sesle söyledim ki? Aman Tanrım, konuşmayı kes. Bu çok garip.

Eve gitmek istiyorum. Bu kötü bir fikir.

"Ben burada bekleyeceğim." O yöne doğru yürümeden önce köşeyi işaret ediyor. Dehşete kapılmış gözlerim Emerson'ınkilerle buluşuyor ve o da kıkırdıyor, ben de koluna sert bir yumruk atıyorum.

"Aman Tanrım, o lanet olası bir erkek," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Bunu görebiliyorum." Sırtıyor, gözleri ona sabitlenmiş.

"Affedersiniz, Bay Masters?" Arkasından sesleniyorum. Döndü. "Evet."

İkimiz de onun bakışları altında soluyoruz. "Biz... biz sadece tuvalete gideceğiz," diye kekeliyorum gergin bir şekilde.

Başıyla sağa doğru bir işaret yaptı. Yukarı baktık ve tabelayı gördük. Emerson'ı kolundan tutup banyoya sürüklüyorum. "Havasız, yaşlı bir

adamla çalışmayacağım!" Kapıdan girerken çığlık atıyorum.

"Her şey yoluna girecek. Bu nasıl oldu?"

Telefonumu çıkardım ve e-postalar arasında hızlıca gezindim. Biliyordum. "Kadın yazıyor. Kadın yazdığını biliyordum."

"O kadar da yaşlı değil," diye sesleniyor odasından. "Dürüst olmak gerekirse bir kadın yerine bir erkek için çalışmayı tercih ederim."

"Biliyor musun, Emerson? Bu boktan bir fikir. Beni buna ikna etmene nasıl izin verdim?"

Kabinden çıkıp ellerini yıkarken gülümsüyor. "Önemli değil. Onu zaten çok az göreceksin ve o evdeyken hafta sonları çalışmıyorsun." Belli ki beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Taşımayı bırak."

Devam etmeyi bırak.

Buhar kulaklarımdan fışkırıyor gibi hissediyorum. "Seni öldüreceğim. Seni öldüreceğim."

Emerson gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırır. "Dinle, biz sana başka bir iş bulana kadar onunla kal. Yarın telefonumu halledeceğim ve başka bir iş aramaya başlayabiliriz," diye beni rahatlatıyor. "En azından biri seni aldı. Kimse beni umursamıyor bile."

Nefes alışımı sakinleştirmeye çalışırken başımı ellerimin arasına alıyorum. "Bu bir felaket, Em," diye fısıldıyorum. Birdenbire seyahatle ilgili tüm korkularım gerçek oluyor. Kendimi tamamen konfor alanımın dışında hissediyorum.

"En fazla bir hafta sürecek."

Korku dolu gözlerim onunkileri görmek için kalkıyor ve başımı sallıyorum.

"Tamam mı?" Beni kucağına çekerken gülümsüyor.

"Tamam." Aynaya bakıyorum, saçımı düzeltiyorum ve elbisemi düzeltiyorum. Tamamen sarsılmış durumdayım.

Dışarı çıktık ve Bay Masters'ın yanındaki yerimizi aldık. Otuzlu yaşlarının sonlarında, tertemiz giyinmiş ve oldukça çekici biri. Saçları koyu renk ve bir tutam gri.

"Uçuşun iyi geçti mi?" diye soruyor bana bakarken.

"Evet, teşekkürler," diye zorladım. Kulağa çok zorlama geliyordu. "Bizi aldığınız için teşekkürler," diye ekliyorum uysalca.

Hiç telaşlanmadan başını sallıyor.

Emerson gülümsemesini gizlemeye çalışırken yere gülümsüyor. O kaltak bu boku seviyor.

"Emerson?" diye sesleniyor bir erkek sesi. Hepimiz sarışın bir adam görmek için dönüyoruz ve Emerson'ın yüzü düşüyor. Ha! Şimdi gülme sırası bende.

"Merhaba, ben Mark." Onu yanağından öpüyor ve sonra bana dönüyor.
"Sen Brielle olmalısın?"

"Evet." Gülümsedim ve Bay Masters'a döndüm. "Ve bu da..."
Duraksıyorum çünkü onu nasıl tanıtacağımı bilmiyorum.

"Julian Masters," diye sözümü bitiriyor ve güçlü bir el sıkışması ekliyor.
Emerson ve ben birbirimize sahte gülümsüyoruz.

Yüce Tanrım, yardım et bana.

Ben rahatsız edici bir sessizlik içinde dururken Emerson ayağa kalkıp
Mark ve Bay Masters ile konuşuyor.

"Araba bu tarafta." Sağa doğru işaret ediyor.

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. Tanrım, beni
onunla bırakma. Bu çok korkunç.

"Memnun oldum, Emerson ve Mark." Ellerini sıkar. "Ben de öyle.

Lütfen arkadaşşıma iyi bakın," diye fısıldar Emerson gözleri
benimkine titriyor.

Bay Masters başını sallayıp gülümsüyor ve arabaya doğru yürürken
bavulumu arkasından çekiyor. Emerson beni kucaklıyor. "Bu çok boktan,"
diye fısıldıyorum saçlarına.

"İyi olacak. Muhtemelen gerçekten iyi
biridir." "İyi görünmüyor," diye
fısıldadım.

"Evet, katılıyorum. Bir alete benziyor," diye ekliyor Mark onun
kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken.

Emerson yeni arkadaşına pis bir bakış fırlatıyor ve ben de sırtıyorum.
Bence onun arkadaşşı benimkinden daha sinir bozucu ama neyse... "Mark,
arkadaşıma göz kulak olur musun lütfen?"

Göğsünü bir goril gibi dövüyor. "Oh, niyetim var."

Emerson'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. Başını hafifçe sallıyor ve
ben de gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum. Bu adam tam
bir pislik. İkimiz de Bay Masters'ın sabırsızlıkla arkamıza baktığını
görüyoruz. "Gitsem iyi olacak," diye fısıldıyorum.

"Bana ihtiyacınız olursa evimin detayları sizde var mı?"

"Muhtemelen bir saat içinde gelirim. Anahtara ihtiyacım olursa diye oda
arkadaşlarınıza geleceğimi söyleyin."

Gülüyor ve beni el sallayarak uğurluyor, ben de Bay Masters'a
gidiyorum. Geldiğimi gördü ve tekrar yürümeye başladı.

Tanrım, beni bekleyemez mi? Çok kaba.

Binadan çıkıp VIP park bölümüne doğru yürüyor. Tam bir sessizlik
içinde onu takip ediyorum.

Yeni patronumla arkadaş olacağıma dair tüm fikirler pencereden dışarı atıldı. Sanırım şimdiden benden nefret ediyor.

Özgeçmişimde yalan söylediğimi ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını öğrenene kadar bekleyin. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Büyük, gösterişli, siyah bir SUV'ye geldik ve bavulumu bagaja koymak için kapıyı açtı. Binmem için arka kapıyı açtı. "Teşekkür ederim." Koltuğa kayarken beceriksizce gülümsüyorum. Ön koltuk boşken arkaya oturmamı istiyor.

Bu adam tuhaf.

Ön koltuğa geçiyor ve sonunda arabayı trafiğin içine çekiyor. Tek yapabildiğim kucağımdaki çantamı kavramak.

Bir şey söylemeli miyim? Sohbet etmeye çalışayım mı? Ne söyleyeceğim?

"Buradan uzakta mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Yirmi dakika," diye yanıtlıyor, sesi kısık.

Oh... bu kadar mı? Tamam, kapa çeneni. Konuşmak istemiyor. On uzun dakika boyunca sessizlik içinde oturduk.

"Çocukları aldığında bu arabayı kullanabilirsin ya da küçük bir minivanımız var. Seçim senin."

"Oh, tamam." Bir an duraksadım. "Bu senin araban mı?"

"Hayır." Bir sokağa sapıyor ve büyük kumtaşı kapıları olan bir araba yoluna giriyor. "Porsche kullanıyorum," diye rahatça cevap veriyor. "Oh."

Araba yolu uzayıp gidiyor. Etrafımdaki mükemmel bakımlı araziye ve yemyeşil tepelere bakıyorum. Geçtiğimiz her metrede kalbimin biraz daha hızlı attığını hissediyorum.

Dadı olayını becerememem yeterince kötü değilmiş gibi... Zengin olayını da gerçekten beceremiyorum. Kibar misafirlerle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Yemekte hangi çatalı kullanacağımı bile bilmiyorum. Kendimi tam bir karmaşanın içine soktum.

Ev netleşiyor ve yüzümdeki kan çekiliyor.

Bu bir ev değil, yakınından bile geçmiyor. Beyaz ve kumtaşıdan yapılmış, kale gibi bir havası olan, sol tarafında altı garajı bulunan bir malikane.

Geniş, dairesel araba yoluna girip tentenin altında durdu. "Eviniz çok güzel," diye fısıldıyorum.

Gözleri ön tarafa sabitlenmiş bir şekilde başını sallıyor. "Şanslıyız."

Arabadan iniyor ve benim için kapıyı açıyor. El çantamı sıkıca kavrayarak dışarı çıkıyorum. Gözlerim arabanın lüks

Önümdeki bina.

Bu inanılmaz bir para.

Bavulumu alıyor ve binanın yan tarafına götürüyor. "Girişiniz yan tarafta," diyor. Bir kapıya gelene kadar onu takip ediyorum, o da kapıyı açıp içeri girmeme izin veriyor. Önümde bir fuaye ve bir yaşam alanı var.

"Mutfak bu tarafta." Mutfağı işaret ediyor. "Ve yatak odan sol arka köşede."

Başımı salladım ve onun yanından geçip daireye girdim.

Kapıda duruyor ama içeri girmiyor. "Banyo sağ tarafta," diye devam ediyor.

Neden buraya gelmiyor? "Tamam, teşekkürler," diye cevap veriyorum.

"Aile alışverişi siparişinde istediğiniz yiyecekleri sipariş edin ve..." Sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraklıyor. "İhtiyacınız olan başka bir şey varsa, lütfen önce benimle konuşun."

Kaşlarımı çattım. "İlk mi?"

Omuz silkiyor. "İstifa mektubunu okurken bir sorundan ilk kez haberdar olmak istemem."

"Oh." Bu daha önce de oldu mu? "Elbette," diye mırıldandım.

"Eğer gelip çocuklarla tanışmak isterseniz..." Koridoru işaret ediyor.

"Evet, lütfen." Tanrım, işte başlıyoruz. Onu, yaklaşık dört metre ötedeki ana eve bakan cam duvarlı bir koridora kadar takip ediyorum. İki bina arasında bir bahçe yer alıyor ve bir atriyum oluşturuyor; merakla yukarı bakarken gülümsüyorum. Ana evde mutfağa bakan büyük bir pencere var. Bunun ötesinde, genç bir kız ve küçük bir oğlanın birlikte televizyon izlediği koridordan yaşam alanını görebiliyorum. Cam koridorun sonuna kadar devam ediyoruz, burada ana eve çıkan altı basamaklı bir merdiven var.

Bir nefes veriyorum ve Bay Masters'ı merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. "Çocuklar, gelin ve yeni dadınızla tanışın."

Küçük oğlan zıplayıp bana doğru koşuyor, heyecanlı olduğu her halinden belli, kız ise sadece başını kaldırıp gözlerini deviriyor. Tipik bir ergen olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak kendi kendime gülümsüyorum.

"Merhaba, ben Samuel." Küçük çocuk kollarını bacaklarıma dolayarak gülümsüyor. Koyu renk saçları var, gözlük takıyor ve çok sevimli.

"Merhaba, Samuel." Gülümsüyorum.

"Bu Willow," diye tanıtıyor.

Genç kıza gülümsedim. "Merhaba." Kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturuyor. "Merhaba," diye homurdanıyor.

Bay Masters bir an için onun bakışlarını tutuyor, tek bir bakışla çok şey söylüyor.

Willow sonunda elini sıkmam için bana uzattı. "Ben Willow."

Gözlerim Bay Masters'a kayarken gülümsüyorum. Sadece basit bir bakışla onu kontrol altında tutabilir.

Samuel salona koşar, bir şeyler alır ve hemen geri döner.

Bir ışık
gördüm.

Tık, tık.

Ne oluyor be?

Elinde küçük bir Polaroid fotoğraf makinesi var. Tekrar bana bakmadan önce önündeki kâğıtta yüzümün belirmesini izliyor. "Çok güzelsin." Gülümsüyor. "Bunu buzdolabına koyacağım." Bir mıknatısla dikkatlice buzdolabına tutturuyor.

Bay Masters nedense telaşlanmış görünüyor. "İkiniz için yatma vakti," diye talimat veriyor ve ikisi de şikayet ediyor. Dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Mutfağınız yiyeceklerle dolu ve eminim yorgunsunuzdur."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Oh, kovuluyorum. "Evet, tabii ki." Daireme doğru yürümeye başladım ve sonra ona döndüm. "Yarın kaçta başlıyorum?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Samuel'in uyandığını duyduğunda."

"Evet, tabii ki." Başka bir şey söylemesini beklerken gözlerim onunkileri arıyor ama bir şey söylemiyor. "İyi geceler o zaman." Beceriksizce gülümsüyorum.

"İyi geceler."

"Hoşça kal, Brielle." Samuel gülümsüyor ve Willow beni görmezden gelerek uzaklaşıp merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Daireme geri dönüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sonra yatağa uzanıp tavana bakıyorum.

Ne yaptım ben?

Gece yarısı oldu ve susadım, ama her yere baktım ve hala bir bardak bulamadım. Başka seçenek yok; bir tane bulmak için ana eve gizlice girmem gerekecek. Üzerimde ipeksi beyaz geceliğim var ama eminim hepsi yataktadır.

Karanlık koridora gizlice girdiğimde, ışıklandırılmış evi görebiliyorum.

Birden Bay Masters'ı koltukta oturmuş kitap okurken görüyorum. Elinde bir kadeh kırmızı şarap var. Karamlıkta duruyorum, gözlerimi ayıramıyorum. Onda beni büyüleyen bir şey var ama ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Aniden ayağa kalkıyor ve ben de kendimi duvara doğru itiyorum. Karamlıkta beni görebilir mi?

Kahretsin.

Mutfağa girerken gözlerim onu takip ediyor.  zerindeki tek şey lacivert boxer şortu. Koyu renk saçlarının tepesinde dağınık, gevşek dalgalar var. Göğsü geniş, vücudu...

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ne yapıyorum ben? Burada karamlıkta durup bir sürüngen gibi onu izlememeliyim, ama nedense kendimi başka tarafa bakmaktan alıkoyamıyorum.

Mutfak tezg hının yanına gidiyor, kendine bir bardak daha kırmızı doldururken sırtı bana dönük. Kadehi yavaşça dudaklarına götürüyor ve gözlerim vücudunda geziniyor.

Kendimi duvara daha sert bastırıyorum.

Buzdolabına doğru yürüdü ve fotoğrafımı çıkardı. Ne fotoğrafı?

Kıçını tezgâha yaslamış, onu inceliyor. Ne yapıyor?

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Elini yavaşça boxer şortunun önünden aşağı indiriyor ve sonra birkaç kez kendini okşuyor gibi görünüyor.

Gözlerim

açıldı.

Ne oluyor lan?

şarap kadehini tezgâhın üzerine koyar ve ana ışığı kapatarak odayı aydınlatmak için sadece bir lamba bırakır.

Elinde fotoğrafımla koridorda kayboldu. O da neydi  yle?

Sanırım Bay Masters fotoğrafıma bakıp otuzbir çekmek için yatak odasına gitti.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Tak, tak.

Gözlerim kapalı ama kaşlarımı çatıyorum ve sesi duymamazlıktan gelmeye çalışıyorum. Tekrar duyuyorum.

Tap, tap.

O da ne? Kapıya doğru yuvarlandım ve yavaşça açılmaya başladığını gördüm. Gözlerim açılıyor ve hızla doğruluyorum.

Bay Masters ortaya çıkar. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, Bayan Brielle," diye fısıldıyor. Yeni duş almış gibi kokuyor ve üzerinde tertemiz bir takım elbise var. "Samuel'i arıyorum." Bakışları geceliğimin içinde gevşekçe sallanan göğüslerimde geziniyor ve sonra az önce yaptığı şeyden dehşete düşmüş gibi gözlerini tekrar yüzüme dikeyor.

"Nerede o?" Kaşlarımı çatıyorum. "Kayıp mı?"

"İşte orada," diye fısıldıyor şezlongu işaret ederken.

Odanın seyrelmiş ışığında Samuel'in oyuncak ayısıyla kıvrılmış olduğunu görüyorum. Ağzım açık kaldı. "Olamaz, sorun ne?" Fısıldıyorum. Bana ihtiyacı vardı ve ben her şey boyunca uyudum mu?

Bay Masters, Samuel'i kucığına alıp oğlunun başını güçlü omzuna yaslariken, "Yok bir şey," diye mırıldanıyor. "O bir uyurgezer. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Şimdi hallediyorum." Küçük oğlu kollarında güvenle uyurken odadan çıkar. Kapı yavaşça arkalarından kapanır.

Tekrar uzandım ve sessizlik içinde tavana baktım. Zavallı küçük çocuk. Beni görmek için buraya geldi ve ben uyanmadım bile. Muhtemelen horluyordum, Tanrı aşkına.

Ya korktuysa? Oh, şimdi bok gibi hissediyorum.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi kaldırıp yatağın kenarına oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Oyunumu geliştirmeliyim. Eğer bu çocuğı bakmaktan ben sorumluyksam, geceleri tek başına dolaşmasına izin veremem.

O kadar yalnız mı ki benden, yani tamamen yabancı birinden arkadaş arıyor?

Açıklanamayan bir hüçün çöküyor üzerime ve birden dünyanın yükü omuzlarımdaymış gibi hissediyorum. Düşünürken bir an için odamın etrafına bakıyorum.

Sonunda kalkıp tuvalete gidiyorum, sonra da ağır perdeleri çekmek için pencereye yürüyorum. Hava yeni yeni aydınlanıyor ve otlakların üzerinde beyaz bir sis asılı duruyor.

Gözüme bir şey çarpıyor ve aşağıya baktığımda Bay Masters'ın garaja doğru yürüdüğünü görüyorum.

Koyu renk bir takım elbise giymiş ve elinde bir evrak çantasıyla ortadan kayboluyor ve birkaç dakika sonra Porsche'sinin garaj yolundan çıkıp gözden kaybolduğunu görüyorum. Garaj kapısının yavaşça arkasından kapanışını izliyorum.

Bugünlük işe gitti. Ne oluyor be?

Oğlu az önce benim şezlongumda uyurken bulundu ve onu kendi yatağına yatırıp gitti. Bunu kim yapar ki? Boş ver, gidip onu kontrol edeceğim. Muhtemelen yukarıda ağlıyordur, korkudan beyninden vurulmuşa dönmüştür. Aptal erkekler. Neden kendilerinden başka kimseye karşı zerre kadar empati duymuyorlar?

Sekiz yaşında, Tanrı aşkına!

Ana eve doğru yürüyorum. Oturma odasındaki lamba hâlâ yanıyor ve Bay Masters'ın kahvaltı için pişirdiği yumurtaların kokusunu alabiliyorum. Etrafa bakındıktan sonra büyük merdivenden yukarı çıkıyorum.

Cidden, kendimi neyin içine soktum böyle? Aptal bir zengin dangalağın evindeyim, umurunda olmadığı belli olan çocuğu için endişeleniyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. En tepeye ulaşıyorum ve manzaranın değişmesi birdenbire gergin hissetmeme neden oluyor. Burası çok lüks. Koridor geniş ve krem rengi halı ayaklarımın altında bereketli bir his uyandırıyor. Koridorun duvarında kocaman bir ayna asılı. Kendime bir an bakıyorum ve utaniyorum.

Tanrım, göğüslerime bakmasına şaşmamalı. Her yerden dışarı sarkıyorlar ve saçlarım çıldırmış durumda. Geceliğimi göğüslerimin üzerinde yeniden ayarlıyorum ve koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Çocuklar için olduğu anlaşılan, içinde büyük rahat şezlonglar olan bir oturma alanını geçiyorum. Bir yatak odasını geçiyorum ve sonra kapalı bir kapıya varıyorum. Dikkatlice açıyorum ve içeri bakıyorum. Willow mışıl mışıl uyuyor, ama hâlâ kaşlarını çatıyor. Sırıtiyorum ve koridorda ilerlemeye devam etmek için kapısını yavaşça kapatıyorum. Sonunda, hafif aralık bir kapıya ulaşıyorum. Etrafına bakıyorum ve Samuel'in mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum. Odasına giriyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. Üzerinde parlak mavi ve yeşil dinozor pijamaları var ve küçük gözlükleri lambasının yanındaki sehpanın üzerinde duruyor. Onu izlerken kendimi gülümserken buluyorum. Elimde olmadan elimi uzatıp alındaki siyah saçları itiyorum. Yatak odası temiz ve düzenli, pahalı mobilyalarla dolu. Mükemmel bir aile filminde bir çocuğun yatak odasının nasıl düzenlendiğini hayal edebileceğiniz gibi görünüyor. Bu evdeki her şey en iyinin de en iyisi. Bay Masters'ın ne kadar parası var? Bir kitaplık, bir çalışma masası, bir kanepesi var.

Köşede bir sandalye ve bir oyuncak kutusu. Pencerenin altında bir bank var ve minderin üzerinde yığın halinde duran birkaç kitap var, sanki Samuel orada çok kitap okuyormuş gibi. Köşedeki koltuğa, onun için hazırlanmış okul kıyafetlerine bakıyorum. Çoraplarına ve parlak, cilalı ayakkabılarına kadar her şey orada, düzgünce katlanmış. Okul çantası da hazır.

Ayağa kalktım ve eşyalarına bakmak için yanına gittim. Bay Masters yatmadan önce bunu yapmalı. Çocukları yalnız büyütme nasıl bir şey olmalı?

Aklıma karısı ve onun kaçırdığı şeyler geliyor. Samuel çok genç. Samuel'e son bir kez baktıktan sonra odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başlıyorum, ta ki gözüme bir şey çarpana kadar.

Ana yatak odasının en-suite banyosunda bir ışık yanıyor.

Bu Bay Master'ın yatak odası olmalı.

Önce sağa sonra sola bakıyorum; kimse uyanık değil. Odasının neye benzediğini merak ediyorum ve incelemek için parmak uçlarımla yaklaşımdan kendimi alamıyorum.

Vay canına.

Yatağın kral boy olduğu belli ve oda büyük, kahvenin farklı tonlarıyla dekore edilmiş, koyu renkli antika mobilyalarla tamamlanmış. Yatağın altındaki zeminde kocaman, pahalı, altın ve eflatun işlemeli bir halı duruyor. Gardırobun ışığı yanıyor. İçeriye bakıyorum ve iş gömleklerinin düzgün bir şekilde sıralandığını görüyorum. Aslında çok düzgün.

Odama düzenli tuttuğumdan emin olmalıyım yoksa domuz olduğumu düşünecek.

Sırıtiyorum çünkü ben de onun yaşam standartlarına göre biriyim.

Dönüp yatağının çoktan yapılmış olduğunu görüyorum ve gözlerim kadife yorgana ve gür yastıklara takılıyor. Dün gece beni düşünürken gerçekten oraya dokunmuş muydu, yoksa ben tamamen hayal mi görüyorum? Etrafıma bakıp fotoğrafımı arıyorum ama göremiyorum. Aşağıya geri götürmüş olmalı.

İçimden beklenmedik bir heyecan geçiyor. Bu iyiliğe bu gece kendi yatağımda karşılık verebilirim.

Banyoya girdim. Tamamen siyah, gri ve çok modern. Bir kez daha her şeyin çok düzenli olduğunu fark ediyorum. Büyük bir ayna var ve arkasında ince bir dolap olduğunu görebiliyorum. Aynayı itiyorum ve kapı açılıyor. Gözlerim raflarda geziniyor. Banyo dolaplarına bakarak insanlar hakkında çok şey söyleyebilirsiniz.

Deodorant. Jilet. Talk pudrası.

Prezervatifler.

Acaba karısı öleli ne kadar oldu? Yeni bir kız arkadaşı var mı?

Bu beni şaşırtmazdı. Biraz seksi, eski bir şekilde. Bir tıraş l o s y o n u şişesi görüyorum ve onu alıp burnuma götürmeden önce kapağını kaldırıyorum.

Şişedeki cennet.

Tekrar derin b i r nefes alıyorum ve Bay Usta'nın yüzü aniden arkamdaki aynada beliriyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye homurdanıyor.

SON SÖZ

**Okuduğunuz için çok teşekkür ederim.
Hayallerimi gerçekleştiriyorsun.**

Sevdiğiniz kitaplardan bonus sahnelere ve özel tekliflere erişmek için aşağıdaki bağlantıya gidin ve haber bültenime abone olun.

[TL Swan Yazar](#)

AYRICA T L SWAN TARAFINDAN

Stanton Adore Stanton

Unconditional Stanton

Completely Stanton

Bliss

Stanton Serisi Kutu Seti

Dr. Stanton

Dr Stanton Epilog Spor

Salonu Bağımlısı

Marx Girl

Bay Masters

Bay

Spencer Our

Way

Birlikte

İtalyan

Oyunu

Beni Bul Alastar

The Stopover

The Takeover

The Casanova - 26 Ağustos 2021'de Geliyor

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

